

mona kasten

simte din nou

seria again #3

BOOKZONE

O poveste care îți va intra pe sub piele și îți va topi inima

Ar fi trebuit să fie doar un proiect, dar inima ei are alte planuri. De la moartea părinților, Sawyer nu a mai permis nimănui să i se apropie de suflet. Nici măcar nu s-ar uita la un băiat precum Isaac: tocilar, excesiv de amabil și timid. Deloc genul ei, ba chiar opusul tipilor cu care iese de obicei.

Însă nu poate rămâne indiferentă când colegele lui își bat joc de el. Fără a ezita, îl sărută pasional și pretinde că este iubita sa. Duce lucrurile și mai departe când îi propune un târg: îl va ajuta să își schimbe reputația de tocilar într-una de bad boy, dar în schimb va fotografia pas cu pas transformarea lui Isaac pentru lucrarea de absolvire.

Cei doi au mai multe lucruri în comun decât pare la prima vedere. Iar pactul lor inocent începe să se destrame, odată ce Sawyer își dă seama că băieții răi sunt, de fapt, supraapreciați.

BOOKZONE

ISBN 978-606-9780-32-7

9 786069 700327

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

KASTEN, MONA

Simte din nou / Mona Kasten ; trad. de Iulia Dromereschi. - București :
Bookzone, 2021

ISBN 978-606-9700-32-7

I. Dromereschi, Iulia (trad.)

821.112.2

Grafician copertă: **Maria Stoian**

Redactor: **Ioana Barbu**

Tehnoredactor: **Anca Marisac**

© Bookzone 2021, pentru prezenta ediție
Toate drepturile rezervate pentru limba română.
Nicio parte a acestei lucrări nu poate fi stocată
sau reprodusă fără acordul editurii.

Editura Bookzone

Șoseaua Berceni nr. 104, sector 4, București

Comenzi și informații:

Telefon: +40 774 091.579; +40 770 584.429

E-mail: office@bookzone.ro

www.bookzone.ro

MONA KASTEN

Simte din nou

seria again #3

Traducere de **Iulia Dromereschi**

Bookzone
BUCUREȘTI, 2021

Capitolul 1

Ce mama naibii caut eu aici?

Nu era prima oară când mă întrebam asta, în seara aceea. Ca de fiecare dată, deși eram înconjurată de persoane gălăgioase, mă simțeam totuși complet singură. Nu era o senzație nouă. De fapt, era starea mea obișnuită. Dar aici, în acest club, în prezența cuplurilor îndrăgostite, care nu își desprindeau nici preț de o secundă privirile unii de la ceilalți, mi s-a părut deosebit de apăsătoare.

Altfel spus: trebuia să mă abțin să nu vomit pe masă.

Că îmi plăcuseră doi dintre tipii din grupul nostru, la un moment dat, nu îmbunătățea lucrurile. Mai ales că ambele povești se terminaseră descurajator pentru mine. Fără să stea pe gânduri, Ethan mă abandonase pentru „iubirea vieții lui”, Monica, iar Kaden nu-mi mai aruncase nicio privire după ce îi apăruse Allie în prag. Deja trecuse un an de atunci.

Dacă aveam ceva care puneă tipii pe fugă și se asigura că, la prima ocazie, intră într-o relație stabilă?

Și ce dacă? Nu era ca și cum aș fi fost interesată de ceva serios.

Mi-am mutat privirea de la perechile îndrăgostite, la ringul de dans. Acolo am descoperit-o pe roșcata care era motivul prezenței mele în bârlogul ăsta. O editură îi propusese de curând lui Dawn un contract pentru una dintre cărțile ei și de aceea venisem aici, să sărbătorim. Dawn era nu doar colega mea, ci și singura mea prietenă adevărată,

așa că mă invitase. Îi arătam prea rar că prietenia ei era importantă pentru mine, așa că am acceptat.

Un zgomot umed a răsunat în dreapta mea și m-am străduit să nu fac o față dezgustată. Oricât de dragă mi-ar fi fost Dawn, să îi văd și să îi aud pe Kaden și pe Allie jucând hochei cu amigdalele lor era o dovadă prea mare de bunătate. Aveam nevoie urgentă de o băutură, dacă voiam să supraviețuiesc serii.

– Merg la bar. Vrei ceva? l-am întrebat pe tipul care stătea lângă noi. Din păcate, îi uitasem numele, deși Dawn ne prezentase a suta oară. Începea cu I. Ian, Idris, Illias... Nu mă descurcasem niciodată cu numele. De aceea inventam porecle pentru majoritatea oamenilor, când îi întâlneam prima dată. A lui era „Tocilarul”.

Nu era deloc potrivit în peisaj. Purta o cămașă de blugi cu papion. Serios, chiar purta papion. Era alb cu punctulețe albastre și m-am holbat prea mult la el (nu pentru prima dată, în seara aceea), înainte să-mi las privirea să alunece peste restul. Buclele, despre care n-aș fi putut spune dacă erau șaten deschis sau blond închis, și le aranjase cu gel sau fixativ, ca să nu îi cadă pe frunte. Look-ul era întregit de o pereche de ochelari semilună, cu rame de plastic maro.

Era mult prea elegant pentru *Hillhouse* și abia dacă mă împotriveam dorinței de a-i ciufuli penele prea bine aranjate.

Tocilarul mi-a aruncat o privire critică. Și ochii lui aveau o nuanță nedefinită, între căprui și verde, înconjurați de gene întunecate.

– Deci? am insistat.

– Ce? m-a întrebat el, iar obrazii i s-au înroșit ușor.

Ce drăguț.

– Vrei să bei ceva? am repetat eu, răspicat.

A înghițit în sec. Mi s-a părut că i-ar fi fost teamă de mine. Sinceră să fiu, nu mă miram. Eram un semn de

avertizare ambulant: de la eyeliner-ul negru, pe care-l aplicam cu generozitate în jurul ochilor, până la topul cu imprimeu cap de mort și la cizmele cu care aș fi putut doborî uși grele, de metal. Nu îi puteam reproșa că era precaut și păstra distanța.

Dar fiindcă el și cu mine eram singurii care ne păstraserăm limbile în propriile guri, trebuia să ne ținem companie. Cel puțin în seara aceea.

– Mersi. Mai am, mi-a spus el, cu întârziere, și a ridicat un pahar cu o umbreluță roșie de cocktail.

– Ești sigur că este paharul tău?

Privirea lui s-a oprit la paharul din mână. Obrajii i s-au înroșit mai tare. Aveau culoarea umbreleței.

– Shit.

M-am ridicat și am făcut semn spre bar.

– Vrei să vii? Sau ai prefera să continui să privești? N-am o problemă cu tensiunea. Doar că, în seara asta, nu am deloc starea necesară.

– Ce glumă bună, Sawyer, a luat Monica inițiativa, dar a tăcut imediat ce i-am aruncat o privire „taci sau mori”.

Dacă stăpâneam ceva la mare artă, era privirea asta, de care se bucurau mai ales persoanele despre care știam că mă vorbesc pe la spate sau care-mi furaseră tipii pe care-i găsisem chiar și vag interesanți.

Aveam nevoie urgentă de o băutură. Sau de trei. Din fericire, s-a ridicat și Tocilarul. L-am luat de mână, fără să le arunc celorlalți nicio privire. Avea degetele reci, însă nu voiam să risc să se piardă traversând ringul de dans, pentru că era prea politicos să se folosească de coate.

Ajungând la bar, m-am sprijinit de tejghea și i-am zâmbit lui Chase. Era barmanul de la *Hillhouse*, iar ultima noastră întâlnire se încheiase la el acasă, în pielea goală.

– Nu ne-am mai văzut de ceva vreme, babe, a spus el în chip de salut și mi-a dăruit o jumătate de surâs. Ce să fie?

S-a sprijinit cu palmele de o parte și de alta a brațelor mele și s-a aplecat spre mine. Era fix genul meu: aură întunecată, tatuaje, păr negru, ciufulit, și o față numai muchii, pe care vedeam un început de barbă. Îmi aduceam aminte cum se simțise pe interiorul coapselor mele. Păcat că, între timp, se cuplase.

– Aș bea un coniac. Iar pentru prietenul meu, aici de față..., m-am întors spre Tocilar.

– O bere, a zis el repede, fără să ne privească în ochi pe mine sau pe Chase. Petele roșii se răspândiseră și pe gâtul lui și îi dispăreau sub gulerul strâmt al cămășii.

– O bere, am repetat.

Pentru o clipă, Chase s-a uitat de la mine la el, cu o sprânceană ridicată. Părea că vrea să spună ceva, dar apoi a dat doar din cap.

Ne-a pus băuturile pe bar, cu un „Din partea casei”.

– Cool. Mersi.

Mi-am luat paharul și i-am aruncat Tocilarului o privire.

– Nu stau deloc bine cu numele, am început. Cum te cheamă?

Pentru prima dată în seara aceea, pe chip i s-a conturat un zâmbet.

– Grant. Isaac Grant.

Tipul ăsta se prezenta mai întâi cu numele de familie. De parcă era la un interviu de angajare. Sau James Bond.

– Dixon. Sawyer Dixon, l-am imitat eu și am ridicat paharul. Pentru o seară frumoasă, Grant, Isaac Grant.

A ciocnit cu mine, clătinând din cap.

– Așadar, Grant, Isaac Grant, ce faci aici?

M-am sprijinit cu spatele de teighea, ca să văd ringul. Abia dacă se vedea grupul nostru. Doar din când în când vedeam părul lui Dawn sclipind în luminile colorate.

– Același lucru ca tine, cred.

Am luat o gură de coniac.

– Ești prieten bun cu Dawn?

A ridicat din umeri, de parcă nu știa exact ce să răspundă.

– În niciun caz nu ești prieten cu Conversațiile Casual, nu-i așa? l-am întrebat.

Din nou țin început de surâs. Păcat. Ar fi fost chiar atrăgător, dacă și-ar fi scos bățul din fund.

– Și tu ești foarte directă, a spus el încet. Vocea i-a fost aproape înghițită de bas.

– Binecuvântare sau blestem. E chestie de perspectivă, Grant, Isaac Grant.

A oftat.

– Acum o să-mi spui mereu așa?

M-am rotit spre el și m-am sprijinit lateral de bar.

– La ce te aștepti când te prezinți așa? Sunt uimită că nu mi-ai spus și al doilea prenume.

Am văzut o scânteie amuzată în ochii lui. În semiîntinericul din bar îmi era și mai greu să-i disting culoarea ochilor. M-am aplecat ceva mai în față și am stabilit că mirosea exact cum arăta: lustruit, curat și precis. Cu siguranță folosea un after-shave scump.

M-a surprins că îmi plăcea.

– Mi-l spui? am întrebat.

I s-au mărit ochii. Am decis că mă amuza să îl tachinez așa.

– Doar dacă promiți să nu râzi, a zis.

Am ridicat două degete încrucișate.

– Niciodată.

Isaac a inspirat adânc.

– Theodore.

Am încuviințat.

– Isaac Theodore Grant. Îmi place. Are ceva distinct.

A ridicat sceptic din sprânceană.

– Așa crezi?

Am aprobat din cap și am mai luat o înghițitură de coniac.

– Dacă i-aș spune bunicului, s-ar bucura, a zis. După el mi-au pus numele.

Era drăguț să văd că se mai relaxase. Îl cunoscusem după ce Dawn avusese o reacție nasoală la niște calmante de care-i făcusem rost pentru o prezentare. Atunci îmi făcuse impresia că va muri pe loc din cauza agitației.

– Tu ai un al doilea prenume? m-a întrebat, după un timp.

Am tresărit. Fără să vreau, mi-am dus mâna la medalionul pe care-l purtam sub gulerul topului. Mi-am apăsat palma pe el și am avut nevoie de o clipă să pot relua discuția noastră inofensivă.

Într-un târziu, am spus cu un zâmbet mult prea larg:

– Isaac Theodore! Nu-mi vine să cred că ai putea întreba o fată așa ceva la prima întâlnire. Te rog frumos!

Privirea lui Isaac s-a oprit la mâna de pe pieptul meu. S-a încruntat.

– Te-am răpit cu un motiv, am spus eu repede, ca să schimb subiectul.

– Care ar fi? a întrebat el.

Cine naiba reușea să se exprime așa cu o sticlă de bere în mână?

– Suntem singurii de la petrecere ale căror creiere nu sunt încetoșate de amor. Asta înseamnă că trebuie să ne ținem tari și să stăm împreună, Isaac Theodore. Fie ce-o fi.

Când a zâmbit, în jurul ochilor i-au apărut riduri fine de expresie.

– În ordine.

Am ridicat din nou paharul. Când a ciocnit sticla de el, am simțit că poate seara nu va fi atât de teribilă pe cât mă așteptam.

O oră și jumătate și trei băuturi mai târziu, Isaac și cu mine nu prea avansaserăm în privința conversației, însă descoperiserăm un front comun: adoram să observăm lumea și mai ales pe cei care aveau ritualuri de împerechere ciudate pe ringul de dans.

– Nu aș putea niciodată să mă mișc așa, a murmurat el, cu capul înclinat.

I-am urmărit privirea și am descoperit un tip care avea o unduire a șoldurilor foarte sugestivă.

– Aș putea să te învăț.

S-a uitat la mine cu sprâncenele ridicate.

– Nu ai zis că nu dansezi?

– Nu dansez pe muzica asta îngrozitoare. Dar știu să mă mișc. Dacă vrei, îți arăt cu prima ocazie, între patru ochi, i-am spus, zâmbind.

Obrajii i s-au colorat din nou. Reușisem deja de cinci ori să-l fac să se înroșească. Doream să ating pragul de zece în cursul serii.

– Am senzația că lumea..., a făcut el semn spre ringul de dans, ...nu dansează pentru că se simte bine, ci doar pentru că... S-a oprit, strângând din buze.

– Pentru că vor să agațe? I-am ajutat. Așa este. *Hillhouse* este un loc în care studenții în nevoie își găsesc

parteneri. Toți cei care nu găsesc pe cineva aici pot să o lase baltă.

Tocmai luase o gură din sticlă și s-a înecat. Atât de rău, că i-a ieșit berea pe nas. I-am întins repede șervețelele mele.

Arăta atât de comic că am râs tare, ceea ce a atras atenția câtorva fete care ședeau într-o parte, la bar, și acum se holbau la mine și la Isaac. M-am holbat și eu insistent la ele, sugestiv, și am ridicat o sprânceană, așa că au întors repede capul. Apoi au chicotit.

Mi-am dat ochii peste cap și m-am răsucit spre Isaac. Se uita resemnat în sticlă.

– Ce este? l-am întrebat.

A clipit.

– Nimic.

– Din cauza ăloră? Nu te preocupa. Sunt obișnuită, am zis repede. Ultimul lucru pe care-l voiam era compasiunea, și încă din partea unuia ca Isaac.

Surprins, și-a mutat privirea de la fete la mine. Apoi s-a văzut pe fața lui că înțelege.

– Ah, dar nu e din cauza ta, Sawyer.

– Ce? am întrebat derutată.

A băut restul de bere și a pus sticla pe tejghea. Avea privirea lipită de lemnul întunecat.

– Sunt colegele mele la un seminar. Nu sunt foarte amabile.

– Ce înseamnă că nu sunt foarte amabile? am întrebat. Nu îmi plăcea cum arăta, de parcă i-ar fi fost rușine.

– Nu are rost, a murmurat el. Uită.

– Spune-mi ce înseamnă că nu sunt foarte amabile, Isaac Theodore, am poruncit eu.

– Bine, bine. A ridicat mâinile, în semn de capitulare, și le-a aruncat fetelor încă o privire. Nu-i mare lucru. De

când a început noul semestru, acum trei săptămâni,... mă vânează.

– Adică?

S-a înroșit din nou, dar de data asta nu m-am mai bucurat.

– Păi, s-au amuzat de stilul meu vestimentar... și de alte tâmpenii.

– Alte tâmpenii, am repetat eu, lent.

Isaac și-a frecat ceafa.

– Se leagă de mine zicând că... aș fi încă virgin.

– Și ești? am întrebat.

M-a privit în ochi și a clătinat din cap.

Aha.

– Atunci spune-le.

– Nu are sens. Ele cred ce vor să creadă. Săptămâna trecută le-am auzit pariind pe cine...

– Cine...?

Și-a dres glasul.

– Pe cine...

– Pe cine o face prima cu tine? am întrebat eu.

A încuviințat scurt.

– De unde știi?

– Stăteau chiar în spatele meu. Mi-a fost greu să ignor ce vorbeau.

M-am înfuriat și mi-a trebuit un moment până să pot vorbi.

– Este cel mai de prost gust lucru pe care l-am auzit în ultima vreme. Și aud multe lucruri lipsite de gust. Chiar dacă ar fi așa, nu te porți în felul ăsta cu omul. Ce naiba le-a venit să vorbească asemenea tâmpenii?

Buzele lui Isaac s-au deschis puțin, iar el m-a privit de parcă era prima dată când mă vedea.

– Le-ai spus că ți se pare că sunt jalnice și nesuferite și să înceteze?

A clătinat din cap.

– Îmi e totuna ce cred ele.

– Nu mi se pare OK, am spus eu, aruncându-le fetelor o privire fatală. Din păcate, nu a avut efectul dorit, ci au început doar să râdă mai tare.

Am făcut un pas de lângă bar și am vrut să pornesc spre ele, când Isaac m-a prins de coate și m-a tras spre el. Era mult mai înalt ca mine, iar eu a trebuit să-mi dau capul pe spate ca să-l pot privi în ochi.

– Chiar nu este important și nici nu mă deranjează. A surâs, iar furia mea s-a mai potolit.

– Mi se pare de rahat.

A înclinat capul și m-a măsurat curios.

– De ce?

M-am uitat peste umărul lui la cele două fete. Nu se opriseră încă din râs.

La naiba cu ele.

M-am răsucit încet spre Isaac și mi-am pus palmele pe pieptul lui.

L-am simțit ținându-și respirația.

– Pentru că mi se pare că ești tare de treabă, Grant, Isaac Theodore Grant.

M-am ridicat pe vârfuri și l-am sărutat.

Capitolul 2

Când gura mea a atins-o pe a lui, Isaac a scos un sunet înfundat. I-am pus capăt cu buzele mele. Mi-am lipit corpul de al lui, până când a ajuns să se sprijine de bar. I-am cuprins ceafa cu mâna, mi-am îngropat-o în părul lui și l-am tras spre mine.

Haide, Isaac. Intră în joc.

I-am lins buza de jos și a icnit, surprins. Mâinile lui mi-au alunecat pe șolduri și, în sfârșit, mi-a întors sărutul. Limbile ni s-au întâlnit scurt.

M-am desprins de el și m-am îndepărtat nițel.

Culoarea pe care o aveau acum obrații lui îmi plăcea mai mult decât cea pe care le-o aducea rușinea.

Mă privea pe sub pleoape. Ochii i se întunecaseră. Dintr-odată, m-a tras înapoi spre el, apăsându-și buzele pe ale mele.

Wow.

M-a prins cu o mână de ceafă, iar degetele celeilalte și le-a răsfirat pe spatele meu. M-a sărutat mai profund, pătrunzându-mi gura cu limba. Emană o energie imensă, care m-a cuprins și, pentru o secundă, am rămas fără aer. Mi s-au înmuiat genunchii.

Mi s-au înmuiat nenorociții de genunchi.

Asta nu mi se mai întâmplase vreodată.

Mi-am înfipt mâinile în materialul cămășii lui de blugi și l-am tras de mână mai aproape. Nu mai era niciun milimetru între noi. I-am supt limba și am simțit cum îi

vibrează coșul pieptului sub mâinile mele. Căldura mi-a coborât în stomac și apoi mai jos, când Isaac mi-a luat buza de jos între dinți și a mușcat-o.

Sfinte Sisoe. Cine ar fi crezut că tipul poate săruta așa?!

De data asta, el s-a tras înapoi. Și-a sprijinit fruntea de a mea, respirând greu.

Și eu aveam respirația tăiată.

– Unde ai învățat să săruți așa, Isaac Theodore? am murmurat eu, cu mâinile încă pe pieptul lui.

A deschis gura să îmi răspundă.

– Ce mama naibii faceți acolo? am auzit din spatele meu și m-am întors brusc.

Dawn se afla la nici un metru de noi și ne privea cu gura căscată.

Pentru o clipă, n-am avut idee ce să îi răspund. *Ce făcuserăm?* Apoi am spus primul lucru care mi-a venit în minte:

– Îl ajutam pe Isaac să își crească reputația.

L-am simțit devenind rigid în spatele meu.

Părul roșu-castaniu al lui Dawn era ciufulit. Și-a suflat bretonul transpirat la o parte. S-a uitat de la unul la altul, sceptică.

– Veniți înapoi la masă?

Am dat din cap și am lăsat-o să mă tragă după ea. Când m-am uitat la Isaac, după câțiva metri, privea în podea.

Fetele de la celălalt capăt al barului nu mai râdeau.

Dimineața de luni a început ca în oricare altă săptămână. Înainte de primul curs mi-am pregătit un smoothie generos și l-am luat cu mine în plimbarea prin campus. Woodhill era super. Chiar dacă eram în anul trei și campusul îmi era casă de trei ani, deja, încă mă uitam la clădirile din cărămidă, cu arcadele lor înalte și statuile

persoanelor importante, de parcă era prima mea vizită. Mereu era ceva nou de descoperit.

De exemplu, nu observasem până atunci modelul de pe zidul de cărămidă de lângă clădirea de Astronomie. Mi-am pus smoothie-ul pe bancă, mi-am scos aparatul cu lentilă oglindă din geantă și m-am ghemuit. Prin obiectiv, am admirat modelul din piatră. Cred că în zidărie pătrunsese ploaia, iar umezeala se răspândise și se decolorase în forma unei fețe care privea spre soare.

Lumina care cădea pe zid era perfectă. Încă privind prin obiectiv, am făcut un pas lent în spate și am întors roțița pentru ISŌ. Am ajustat focalizarea manual.

Am apăsat pe declanșator. Ca de fiecare dată, clicul ușor mi-a provocat un fior în stomac. Mi s-a făcut pielea de găină. Fotografia era totul pentru mine. Nu exista nimic care să însemne mai mult, nimic care să-mi fie atât de aproape și să mă facă atât de fericită ca momentul în care știam că făcusem o fotografie perfectă.

După o vreme mi-am strâns aparatul, mi-am luat smoothie-ul și am plecat spre sala de curs. *Vizualizarea societății și a ideologiilor sale* era unul dintre puținele seminarii obligatorii care-mi plăceau și care nu mă plictiseau de moarte cu teorie nesfârșită. Trebuia să reflectăm diverse aspecte ale societății prin fotografie și să luăm poziție. În semestrul acesta, tema era un aport la înțelegerea critică a adevărului. Din păcate, din lucrarea finală pe care trebuia să o scriem făcea parte și o analiză teoretică. Mi-ar fi fost bine și fără, dar pentru cursul ăsta chiar făceam un efort.

– Neața, am spus sălii și am primit câteva murmure înapoi.

M-am dus la locul meu obișnuit, din primul rând, m-am lăsat să cad pe scaun și mi-am scos laptopul din geantă. Îmi cheltuisem toate economiile pe el, iar pe lângă

aparatul foto, pe care Dawn îl botezase Frank, era cel mai scump obiect pe care-l aveam.

Cheltuiam rar mulți bani. Mâncam aproape exclusiv la cantină, așa că nu dădeam cine știe ce pe mâncare. Îmi cumpăram mai ales haine second hand, pe care le coseam și le croiam ca să-mi fie pe plac. Tricoul cu Van Halen pe care-l purtam azi mi-l luasem, de exemplu, cu trei dolari, dintr-un butic de chilipiruri din Portland. Era prea mare, însă făcusem câteva noduri în partea dreaptă, pe tiv, ca să se vadă că purtam blugi scurți pe dedesubt.

– Sunteți toți? Atunci încep, a spus conferențiară, Robyn Howard, iar murmurul din sală a încetat. Și-a deschis prezentarea, pe care a proiectat-o pe ecran, și a început să arunce în noi cu termeni precum „specificitate locală”, „prezență” și „modificare”. Îmi plăcea mult Robyn, nu doar pentru că era tânără și avea părul albastru, ci și pentru că (spre deosebire de mulți alți lectori) nu îmi aruncase niciodată privirea care spunea „Ce caută asta aici?”. Dar îi puteam asculta prezentările doar cu o ureche, pentru că detestam teoria.

În schimb, am deschis programul Photoshop și cel mai recent proiect – o serie foto cu titlul „Dimineața de după”. În ultimele cinci luni făcusem fotografii după fiecare dintre aventurile mele de o noapte. Firește că nu ale tipilor cu care mă culcasem. Ar fi fost lipsit de gust și deloc în stilul meu. În schimb, fotografiasem piesele vestimentare aruncate pe podea și încercasem să le aranjez în moduri diverse. Prinsesem razele de lumină care pătrundeau pe fereastră. Așteptasem o veșnicie stând pe vine pentru a le prinde în momentul oportun. Fotografiiile erau estetice, elegante și sexy, și oricine le vedea ar fi putut interpreta cum dorea. Asta îmi plăcea atât de mult la artă. Nu existau bine sau rău, alb sau negru. Totul era în regulă și își avea justificarea.

Am deschis cel mai recent folder și m-am uitat la poză. Nu o prelucrasem încă, dar îmi dădeam seama deja că va fi

grozavă. Toată scena era scaldată în lumină roșie și, ce îmi plăcea în mod deosebit, era că imaginea nu se concentra pe haine, ci pe un ceas. Am făcut zoom, ca să pot citi cadranul, și cineva a icnit în spatele meu.

M-am întors. O fată blondă – cred că se numea Ashley – se uita la mine cu ochii mari.

– Da?

A strâns din buzele albite, cufundându-și fără o vorbă privirea în propriul laptop.

M-am încruntat și m-am răsucit din nou spre ecranul meu.

Restul seminarului l-am petrecut prelucrând imaginea. Robyn a terminat cu teoria și a început să treacă printre rânduri, comentând starea intermediară a lucrărilor noastre. Când a ajuns lângă mine, s-a aplecat peste laptopul meu și s-a uitat mai întâi la imaginea cu ceasul și apoi la celelalte imagini pe care le mai ajustasem urmându-i indicațiile de la seminarul anterior.

– Foarte frumos, Sawyer, a zis ea. Îmi place cum te-ai jucat aici cu lumina.

– Nu doar cu lumina..., a pufnit fata din spatele meu. Nu aveam idee care era problema ei și am rezistat tentației de a-i da atenție, câtă vreme se afla conferențiera lângă noi. Din fericire, Robyn a ignorat-o, plină de tact.

– Ai deja o idee pentru proiectul de absolvire? m-a întrebat ea.

– Nu știu exact, am spus. Îmi place ideea asta, însă nu mi se pare suficient de bună. Portretele îmi plac, însă la ce am făcut semestrul trecut mi-a lipsit ceva. Mai am și o serie de fotografii din campus, însă nici acelea nu mi se par..., mi-am căutat cuvintele potrivite, ...suficient de *importante*.

Robyn a surâs cald.

– Ești o perfecționistă.

– Doar în fotografie.

– Nu ezita foarte mult. Ai un talent extraordinar, dar gândește-te că va trebui să scrii și o lucrare de licență, mult mai cuprinzătoare decât alte lucrări predate până acum.

– Bine. Țin ochii deschiși.

A încuviințat și s-a îndreptat spre alți studenți.

După curs, mi-am adunat lucrurile și mi-am pus pe umăr rucsacul, când fata din spatele meu s-a împins cu toată puterea în mine și a trecut pe lângă ca o furtună.

Ce mama naibii?

Am urmat-o. De parcă m-ar fi așteptat, s-a oprit lângă ușa sălii, unde a fost îmbrățișată de două prietene. Când m-au descoperit, mi-au aruncat niște priviri nimicitoare.

– Ți-am făcut ceva, Ashley? am întrebat.

A venit spre mine. Pe obraji i se lățiseră pete roșii. Ochii îi scânteiau.

– Mă numesc *Amanda*, târfa, a sâsâit ea.

Ups. Chiar că nu mă pricepeam deloc să țin minte numele.

– Iar eu Sawyer, nu „târfa”, am spus încet. Care-i problema ta?

A făcut un pas amenințător în direcția mea.

– Te-ai simțit bine?

Nu aveam idee ce voia de la mine fata asta.

– Da, mă simt în general bine, în viață. Dar cred că nu despre asta este vorba acum, nu? am zis.

– Drept cine mă iei? Chiar credeai că n-o să recunosc ceasul? Incredibil cum ai deschis tu fotografia chiar sub nasul meu! Cum să mă port?! a șuiert. Avea vocea atât de ascuțită, că mi s-a ridicat părul pe ceafă.

– Te rog să îmi spui despre ce mama naibii vorbești, am spus, încercând din greu să nu ridic glasul.

– Te-ai culcat cu iubitul meu!

Pe coridor, oamenii s-au oprit și au întins gâturile. I-am recunoscut pe câțiva dintre ei – mai ales pe ochelariștii care ieșea din sala de vizavi și care acum, la fel ca toți ceilalți, se oprise. Era Isaac. Grant, Isaac Grant. Prietenul lui Dawn, pe care-l sărutasem în weekend. M-a durut că mă privea cu aceeași expresie cu care se uitau la mine și ceilalți.

Am încercat să mă controlez și să nu mă las afectată.

– Nu știam despre Cooper că are iubită .

Amanda a răs și a sughițat, simultan. Prietenele ei o băteau pe umeri.

Cooper, nenorocitul. Nu suflase o vorbă despre ea. Nici la petrecere, nici când mă întrebasese dacă voiam să merg la el, nici când ne culcasem împreună.

Fuck.

Din instinct, m-am retras. Simțeam că jumătate din universitate se strânsese în jurul nostru și părea să ne soarbă fiecare cuvânt.

– Nu a pomenit de tine, am zis cât se putea de încet, ca să nu mă audă nimeni în afară de ea.

A ridicat privirea, încărcată de o furie indescriptibilă. A fost singurul avertisment. În clipa următoare, mi-a tras o palmă răsunătoare.

Durerea bruscă m-a făcut să văd stele verzi.

– Târfa ordinară!

Vocea i s-a frânt. Mi-am dat seama doar vag că în jurul nostru era plin de oameni și că nimeni nu spunea nimic. Îmi vâjâia capul. Cuvintele Amandei mă catapultaseră, brusc, într-un alt moment, de când eram mai mică. *Târfa! Curvă! Exact ca maică-ta!*

Mi s-a făcut rău. Amanda a ridicat din nou mâna. În ciuda șocului, am prins-o de încheietură.

– Mă lovești pe *mine*, când iubitul tău este cel care nu-și poate ține scula în pantaloni? am șuiertat, înfigându-mi unghiile în pielea ei.

– Târâtură...

Am strâns-o mai tare. Mi-am lipit fața de a ei.

– Nu pot să fac nimic dacă iubitul tău este un ticălos, am spus, ucigător de încet.

I-a căzut mâna pe lângă corp și a început să plângă. În jurul nostru, nivelul de zgomot a crescut iar. Lumea a început să murmure. Am auzit o compătimire. Apoi alta.

Era prea mult. Mă durea obrazul, îmi vâjâia capul, și abia dacă mai puteam respira. Am lăsat-o pe Amanda și, cât de repede am putut, mi-am croit drum printre oameni, cu capul sus, însă deloc capabilă să recunosc ceva sau pe cineva.

Când aproape ieșisem, m-a prins cineva de braț. M-am întors, gata să...

– Totul OK? a întrebat Isaac. Mă privea cercetător prin ochelari.

– Trebuie să ies de aici, am croncănit.

S-a mișcat rapid și a ținut ușa deschisă pentru mine. Cu picioarele tremurând, l-am urmat. Am traversat campusul. Ne-am oprit în fața unei bănci din parc, aflată la umbra unui copac mare. Eram bucuroasă că mă puteam așeza.

Am inspirat întretăiat.

– Arată-mi, a spus Isaac, aplecându-se în față. Mi-am răsucit fața ca să-mi vadă obrazul. I s-a întunecat privirea.

M-am lăsat pe spate și am închis ochii. Îmi tremurau în continuare mâinile, însă mă ajuta să inspir adânc, să mă liniștesc.

– Uite, mănâncă ăsta, a spus Isaac, după o vreme.

Am deschis ochii. Îmi întindea un baton de ciocolată. L-am luat, am desfăcut ambalajul și am mușcat o bucă. În prima clipă, stomacul meu s-a revoltat, dar apoi am observat că îmi făcea bine. Și, cu toate că nu eram amatoare de dulciuri, l-am mâncat până la ultimele firimituri.

Apoi m-am uitat în gol câteva minute.

Nu exista nicio șansă ca Isaac să nu fi auzit ce îmi spusese Amanda. Cu o privire sceptică, m-a întors spre el.

– De ce ești aici, cu mine?

– Cum adică?

– De ce stai cu mine, dacă știi ce-am făcut?

– Ce s-a întâmplat acolo n-a fost OK.

– O târfă ca mine n-ar fi meritat altceva, am spus eu, cinică.

– Sawyer! Isaac m-a privit șocat.

– Ce? Doar ai auzit-o pe Amanda.

– Indiferent ce ai făcut, nu este OK să lovești pe cineva, a spus el, supărat.

M-a privit în continuare prin lentilele ochelarilor nenorociți de tociari și m-am întrebat, fără să vreau, dacă se îndreptau razele soarelui spre mine, fiindcă mi se făcuse cald dintr-odată.

– Nu am știut, m-am auzit spunând brusc. Mi-am îndreptat privirea spre vârfulurile încălțărilor, iar părul mi-a căzut pe față. Era mai bine. O perdeă între mine și privirea lui Isaac mă făcea să mă simt mai bine. Nu a pomenit nimic de vreo iubită, am continuat. Nu aș fi... Adică, niciodată...

– Sawyer, m-a întrerupt Isaac. Te cred.

Am clipit și mi-am dat părul după ureche.

Isaac mi-a studiat fața. Apoi privirea lui a căzut din nou pe obrazul meu, unde cu siguranță se mai vedea urma palmei trase de Amanda.

– Nu suntem ceea ce se spune despre noi, Sawyer. Nu lăsa asta să te afecteze.

Mi-a surâs încurajator. Lent, foarte lent, mi-a pierit durerea acută din obraz.

Capitolul 3

Al m-a măsurat cu un ochi critic, apoi și-a încrucișat brațele la piept. Era un tip imens, cât un taur, și părea capabil să ne strivească pe mine și pe alte două persoane fără să clipească.

Oricui altcuiva i s-ar fi părut înspăimântător în clipa aceea, însă fiindcă lucram de patru luni la *Woodhill Steakhouse*, îl cunoșteam deja suficient de bine să știu că, în spatele fațadei, se ascundea un tip de zahăr.

– Haide, Al. Dispari un pic, am zis, și mi-am forțat un zâmbet rar pe față. Știam că va funcționa. Funcționa mereu.

– Bine. Dar dacă-mi sperii clienții, zbori. A arătat cu degetul mare peste umăr.

Zâmbetul meu s-a lățit natural.

– Ești cel mai tare.

A mârâit, a deschis ușile batante și a dispărut în spate, în bucătărie.

În sfârșit. Am pus repede ultimele pahare pe raftul din spatele barului și m-am dus la masa de mixaj. De când adusese Al instalația, cu câteva săptămâni în urmă (ii rămăsese din perioada de DJ), mă mâncaseră degetele să o încerc. Doar că, dacă făceam un singur pas în direcția inoportună, vocea lui Al tuna și fulgera din bucătărie, amenințând că mă concediază dacă ating o singură rotiță. Trebuia totuși să punem muzică mai bună, pentru că clienții aveau să se sature curând de mixurile gastro-plictisitoare ale lui Al.

Cândva o fi avut și el gusturi muzicale mai bune, credeam, în timp ce căutam printre discurile pe care le pusese în dulăpiorul de sub panou. Mă simțeam ca de Crăciun. Am scos un album *Bullet For My Valentine*. L-am pus imediat și am reglat butonul de sunet. Aproape instantaneu, un solo de chitară mi-a trimis fiori pe șira spinării.

– Sawyer, clienți! mi-a strigat colega mea, Willa.

Mi-am înghițit un oftat, mi-am netezit șorțul negru și m-am consolată cu gândul că aveam măcar o coloană sonoră de calitate pentru tură.

Am apărut de după perdeaua din spatele tejghelei și m-am trezit că surâd, împotriva voinței mele. Colega mea de cameră era în echilibru precar pe un scaun și se pregătea să urce un laptop imens pe bar. Eram uimită cum reușea o persoană atât de fragilă și mititică să care după ea bolovanul cu pricina.

– Am crezut că pleci în Portland cu Iubițel, am zis, în chip de salut, și am scos o sticlă de Cola din răcitor.

– Salut, Sawyer. Și eu mă bucur să te văd, a zis Dawn sec. Da, așa am vrut, dar am decis să îi fac kolegei mele preferate o vizită.

Și-a sprijinit coatele pe bar și bărbia în palmă.

I-am întins un pahar cu Cola de la gheață.

– Draga de tine! De ce ești aici și nu la Cosgrove?

A oftat.

– A trebuit să plece mai repede.

Am ridicat o sprânceană.

– Așa că a plecat fără tine?

A clătinat capul.

– Eram la cursul lui Nolan și nu m-am uitat la mobil. A fost... o urgență.

– Ah.

Nu am insistat. Dawn îmi povestise de ceva vreme că iubitul ei, Spencer, avea o familie complicată și trebuia să plece adesea acasă pe nepusă masă. Se pare că sora lui era bolnavă și avea nevoie de ajutorul lui.

– Ce muzică interesantă a pus astăzi Al, a comentat Dawn după o vreme.

– M-a lăsat pe mine să mixez.

I s-a luminat fața.

– În sfârșit! De câteva săptămâni îți curg balele.

Pentru moment am fost surprinsă că spunea asta. Apoi mi-am adus aminte că era vorba despre Dawn. Indiferent cât de puțin vorbeam despre mine sau despre viața mea – era imposibil să locuiesc cu cineva ca ea și să nu dezvălui ceva despre mine. Mă cunoștea mai bine decât îmi convenea.

Dar exista reciprocitate, iar privirea pe care mi-o arunca Dawn în clipa aceea nu îmi era deloc necunoscută.

– Haide. Întreabă, am oftat și am luat paharele pe care mi le întindea Willa pe o tavă. I-am mulțumit cu un semn din cap și am început să le clătesc.

– Ce s-a întâmplat în weekend?

M-am liniștit. Mă așteptam să mă întrebe despre povestea cu Amanda.

– Adică?

A pufnit tare.

Am ridicat privirea.

A ridicat din sprâncene, de parcă făceam intenționat pe proasta.

– Nu am idee ce vrei de la mine.

– Treaba cu Isaac.

Ah. Deja mi-o scosesem din minte.

– Ah, asta.

– Da, *asta*, a repetat. De ce vă lingeți?

Am oftat. Cum o știam pe Dawn, nu avea să cedeze până nu scotea totul de la mine. Așa că i-am servit un rezumat.

Când am terminat, a părut aproape ușurată.

– Eu credeam că voi...

A ridicat din umeri.

Am pufnit.

– Vom intra în clubul vostru pentru cupluri?

S-a înroșit ca o sfeclă.

Am privit-o cu neîncredere.

– Dawn! Îți bați joc de mine?

– Mi s-a părut că arătați bine împreună, a spus ea, brusc.

– L-am ajutat, pentru că este un tip simpatic. Atât.

– Și tu nu începi nimic cu tipii simpatici, din principiu.

Da, am înțeles, a mormăit ea.

Am simțit împunsătura. Mi-am atins obrazul fără să vreau. Durase mai mult de o zi să dispară roșeața și fierbințeala.

– Îmi pare rău, nu asta am vrut, a oftat Dawn.

– E în regulă.

– Isaac nu face asta, de obicei. Este foarte timid. Nici măcar nu știu dacă...

A ridicat din umeri, neajutorată.

– Dacă ce?

S-a înroșit iar.

– Dacă a avut deja o iubită. Sau... știi tu...

A făcut un gest vag din mână, care putea însemna totul sau nimic.

Nu aveam să înțeleg asta niciodată: Dawn scria povești erotice. Povești erotice cu scene de sex lungi, explicite, detaliate, care mă făceau să mă înroșesc până și pe mine. Dar nu reușea să vorbească despre sex în viața reală fără să facă un atac de apoplexie.

M-am sprijinit cu brațele de teighea.

– Isaac nu mai este virgin, dacă asta vrei să zici.

A inspirat brusc.

– De unde știi?

Mi-am amintit de sărutul lui lacom și de senzația mâinilor lui pe trup. Fusese timid la început, dar apoi își pierduse complet orice reținere, iar sărutul lui devenise aproape disperat. Chiar dacă nu mi-ar fi spus chiar el că nu mai era virgin, tot mi-aș fi dat seama din felul în care mă atinsese că știa foarte bine ce făcea.

– Știu, am spus, ridicând din umeri. Am un al șaptelea simț pentru asta.

– Nu ar fi al șaselea?

Mi-am mișcat buzele într-un rânjet lasciv.

– Nu vrei să știi care este al șaselea meu simț, Dawn.

Dawn a înșfăcat paharul și a înghițit rapid o gură mare de Cola, ca să nu trebuiască să răspundă.

Următorul seminar de *Vizualizarea societății* a fost iadul pe Pământ. Fetele care stăteau în spatele meu vorbeau despre mine atât de tare, încât îmi era imposibil să le ignor. La început, mă gândisem să merg să mă așez în ultimul rând, însă renunțasem rapid la idee. Nu voiam să mă ascund.

Era nedrept. Cooper, care-și înșelase iubita, scăpase cu fața curată, iar eu eram cea detestată și făcută „târfă”.

Cum așa? Societatea noastră era a naibii de anormală, dacă femeile trăgeau mereu cartea proastă. Îmi venea rău.

Cursul mi s-a părut mai lung decât de obicei. Probabil pentru că am ascultat pentru prima oară teoria lui Robyn, în loc să lucrez la poze. Doar după ce și-a încheiat prezentarea mi-am deschis laptopul și l-am pornit. Simțeam privirea Amandei și a prietenelor ei înfiptă în spatele meu. Șoaptele li s-au întesit. Mi-am dat ochii peste cap.

Voiam să lucrez mai departe la seria „Dimineața de după”, dar știam că n-aș fi putut să mă concentrez. Am făcut clic pe folderul cu fotografiile pe care le făcusem în ultima lună în campus.

Robyn s-a oprit lângă mine.

– Ai început un proiect nou?

Am clătinat din cap.

– E seria cu fotografiile din campus despre care ți-am povestit.

S-a aplecat peste masa mea și a răsucit laptopul spre ea, ca să poată parcurge singură fotografiile. La câteva a încuviințat, la altele nu mi-am dat seama cum i se părea.

– Și celelalte?

Am aruncat o privire rapidă peste umăr, la Amanda. A văzut și m-a fulgerat, încrunțată. M-am răsucit spre Robyn și am clătinat din cap.

– Le-am pus la păstrare, deocamdată.

– Ah, ce păcat. Aș fi vrut să le expun pe coridor.

Mi-am ținut respirația. Doar cele mai bune lucrări ale studenților erau expuse și, în cele mai multe cazuri, erau ale absolvenților. Că reușisem să expun portretele făcute lui Dawn anul trecut fusese deja un succes imens. Și nu numai, pentru că, după aceea, am primit numeroase mailuri cu mici oferte; am câștigat în luna aceea mai mult decât de

la începutul studiilor. Că Robyn ar fi vrut să facă asta a doua oară era deja o onoare deosebită. Voiam să îmi văd fotografiile, la scară uriașă, pe coridor. Dar palma Amandei și ce spusese despre mine ea și celelalte erau încă prea prezente în memoria mea. Dacă fotografiile erau expuse, le-aș fi oferit o platformă de atac imensă, chiar dacă ștersesem de multă vreme poza cu ceasul lui Cooper. Cine putea să-mi garanteze că nu erau și alte fete care să-și recunoască iubii?

– Pot să mă mai gândesc? am întrebat încet.

S-a uitat lung la mine.

– Știi studenți care și-ar tăia o mână pentru ocazie. Nu mi se pare corect să îi las să aștepte, pentru că nu ești tu 100% sigură de munca ta.

Am înghițit în sec.

Avea dreptate. Nu puteam refuza o asemenea ofertă. Iubitul Amandei era un ticălos, dar nu din vina mea. Chiar dacă îmi părea rău pentru ea, nu o făcusem cu intenție. Și nu voiam să ratez ocazia asta unică, pentru nimic.

– Ai dreptate. M-aș bucura să expun fotografiile, am spus și am privit-o pe Robyn în ochi.

S-a aplecat în față, cu brațele încrucișate la piept. Chiar dacă era mai tânără decât alți lectori ai mei, era foarte autoritară.

– Bine. Trimite-mi-le până mâine seară și spune-mi care sunt cele trei preferate. Mă uit la ele și apoi le trimit la imprimărie.

Am încuviințat și mi-am luat notițe pe mobil, cu degetele tremurând. Mai târziu, Robyn a anunțat că puteam lua o pauză și am părăsit imediat sala. Când s-a îndepărtat de masa mea, șoaptele dinspre rândul din spatele meu au devenit mult mai puternice și am auzit clar cuvintele „târfa” și „nu îi este rușine”. Un fior complet diferit se instalase în

corpul meu și abia așteptam aerul curat ca să fiu departe de răutăți.

Exact ca maică-ta.

Nu voiam decât să fiu lăsate în pace. Nu îmi păsa ce credeau alții despre mine. Chiar nu aveam de gând să încep să corectez impresia oamenilor.

Am dat o tură scurtă prin campus și m-am oprit lângă o tarabă unde se dădea limonadă. Am recunoscut imediat persoana care stătea în fața ei. Dacă n-aș fi recunoscut bretelele ciudate și ochelarii, cu siguranță l-ar fi trădat mișcărilor haotice, sau bâlbâiala timidă.

Se părea că nu își găsea portofelul. În timpul mișcării deja nerăbdătoare de pe un picior pe altul, își scotocea ca un nebun în buzunarul pantalonilor de tercot. Tânăra din spatele tejghelei mi-a aruncat o privire apologetică.

– Ce să fie? a întrebat.

– Grepfrut.

Nu mi s-a părut că Isaac ar fi observat. Mișcărilor sale au devenit și mai haotice, iar pe gât i-au apărut pete roșii.

– Îl aveam în față, sorry, a murmurat el.

Ea a pus paharul meu lângă al lui Isaac.

– Nu e problemă. Dacă e cazul, te pui la dispoziția mea restul zilei și te achiți.

I-a făcut cu ochiul, iar Isaac s-a înroșit și mai tare, când nu credeam că ar fi posibil. A deschis puțin gura, de parcă voia să spună ceva. Dar n-a reușit. Mâinile sale au găsit portofelul în buzunarul din spate al pantalonilor. L-a scos și, în clipa următoare, am auzit monede rostogolindu-se pe jos.

Îi căzuse. Era deschis.

– Shit, a șuiertat Isaac, aplecându-se și începând să își adune banii.

Nu mai suportam să privesc catastrofa nici măcar o secundă. Am pescuit o bancnotă din buzunar și am plătit ambele limonade. Am luat paharele de pe tejghea și am atins piciorul lui Isaac cu vârful pantofului. S-a uitat în sus și a fost nevoie de un efort ca să nu izbucnesc în râs, atât de nedumerit mă privea.

– Salut, s-a bâlbâit, frecându-și ceafa.

– Haide, am spus eu și i-am făcut semn cu bărbia în direcția clădirii universității.

A strâns repede ultimele monede rămase pe jos și s-a ridicat, cu o față încinsă. I-am întins paharul și ne-am îndreptat în tăcere spre intrare.

– Mulțumesc, a spus el, după un timp.

– Arătai de parcă urma să faci infarct din clipă în clipă, am răspuns eu și am luat o gură de limonadă. Era amăruie, așa cum îmi plăcea. Trebuia să intervin.

A strâns din buze și s-a uitat la pahar.

L-am înghiontit cu cotul în coaste până m-a privit iar.

– A fost o glumă, Grant, Isaac Grant.

Dar expresia amărâtă i-a rămas pe față, iar eu am simțit o dorință puternică de a întreprinde ceva. Nu îl cunoșteam bine pe Isaac, iar în seara petrecerii lui Dawn fusese retras, însă nu îl mai văzusem atât de timid. Și nici atât de tăcut. M-am gândit febril ce să spun ca să schimb subiectul.

– De fapt, tu ce studiezi? l-am întrebat, după un timp. Surpriza i s-a citit în priviri, alături de o scânteie de recunoștință, dacă interpretam corect.

A răspuns după câteva momente.

– Din toate câte puțin. Am ajuns deja în anul doi și încă n-am idee ce specializare să îmi aleg.

– Câți ani ai? am întrebat.

– 21. Am mers mai târziu la universitate, pentru că am lucrat o vreme pentru ai mei, după liceu.

– Cu ce se ocupă ai tăi?

Roșeața din obraji i s-a mai risipit și, deși părea încă tensionat și strângea paharul cu limonadă atât de tare că îmi era teamă să nu-l distrugă din clipă în clipă, mi s-a părut că se mai liniștise puțin. Eram bucuroasă că ne întâlniserăm. Această plimbare scurtă cu el era ocazia perfectă să mă separ de ce se întâmplase mai devreme în sala de curs.

– Avem o fermă.

M-am oprit brusc. L-am privit pe Isaac, cu părul lui perfect aranjat, cu ramele ochelarilor, bretelele cenușii și mocasinii maro, curați. Nu mai văzusem niciodată pe cineva să îmi transmită un vibe de fermă mai puțin ca Isaac.

– Nu râde de mine.

I-a apărut o scânteie în ochi.

– Nu râd.

L-am măsurat.

– Dar... pari atât de curat.

Au trecut câteva secunde în care m-a privit fără un cuvânt. Apoi și-a dat capul pe spate și a râs tare. Ajunsesem pe coridorul cu sălile noastre de curs, iar ecoul hohotelor lui ne-a înconjurat. Am decis că Isaac nu părea deloc bățos când râdea. Dintr-odată, era opusul tipului care își strânsese monedele de pe jos cu chipul roșu.

Mi-ar fi plăcut imaginea, dacă Isaac nu ar fi râs chiar de mine. Mi-am vârât un deget sub breteaua lui dreaptă și am tras. Apoi i-am dat drumul și a aterizat cu un pocnet înapoi pe pieptul lui.

A icnit de durere și a frecat locul lovit.

– Au.

– Așa-ți trebuie.

– O să fac o vânătaie, dar a meritat. Să-ți fi văzut fața!
Am pufnit.

– Nu ești deloc drăguț, cum mi-am închipuit. Și nu cred niciun cuvânt până nu văd fotografiile doveditoare.

Isaac a aruncat o privire la ceas.

– Data viitoare. Acum trebuie să plec, a spus, arătând cu degetul mare spre sala de vizavi de a mea.

– OK, am spus, înghițindu-mi un oftat.

Cursul meu reîncepea în câteva minute. Și dacă n-aveam chef de ceva, acel ceva erau insultele din partea Amandei și a prietenelor ei.

– Mulțumesc încă o dată pentru limonadă, Sawyer.

Am încuviințat și am apăsat pe clanța rece, ca să mă întorc în sală.

Capitolul 4

Când am ajuns acasă, mi-am deschis imediat laptopul și am făcut o selecție de fotografii pentru Robyn. Acum, când nu mai stăteam într-o sală plină de oameni gălăgioși, care voiau să mă ucidă din priviri, puteam lucra mult mai confortabil. Iar fiorul plăcut pe care-l simțeam mereu când știam că o fotografie era bună a revenit. În curând, aceste imagini vor fi agățate pe coridorul universității, mărite de zece ori față de cât erau acum pe ecran. Îmi era indiferent ce gândea cineva ca Amanda despre mine. Doar asta conta.

Tocmai terminasem de sortat fotografiile în programul de prelucrare, când a apărut brusc un mesaj de eroare. Am făcut clic să scap de el și toate pozele au dispărut.

Într-o secundă.

M-am încruntat și am închis programul, doar pentru a-l redeschide imediat.

Nimic.

Am înghițit și am căutat folderul în care mutasem fotografiile puse deoparte pentru Robyn. Nu mai era acolo. De fapt, nu mai găseam niciun folder. În schimb, laptopul se încălzea tot mai tare în poala mea.

Ecranul s-a înnegrit brusc.

Mi-am luat privirea de la el și am apăsat repede pe butonul de oprire. Nu s-a întâmplat nimic, așa că am mai apăsat o dată. Și încă o dată. De mai multe ori la rând. Pe frunte mi-au apărut broboane de transpirație rece. Mi-au transpirat și palmele.

Când laptopul s-a redeschis, în sfârșit, am oftat ușurată. Asta i-a atras atenția lui Dawn. Lucra și ea, ca de obicei, cu căștile imense pe cap, care nu permiteau niciunui sunet să ajungă la ea. Acum s-a întors spre mine, ceea ce mi-a indicat că oftasem din rărunchi.

Și-a scos căștile.

– E totul OK? a întrebat, însă nu am luat-o în seamă. Laptopul meu se deschisese iar și așteptam ca folderele și programele mele să apară iar pe desktop.

Din păcate nu s-a întâmplat. Nu era nimic. Desktopul meu era complet gol.

– Fuck!

A venit să se așeze lângă mine.

– Ce s-a întâmplat?

– Au dispărut pozele, am spus, arătând spre ecran. Nu mai am nimic pe laptop.

– La naiba, a murmurat ea, rotind laptopul spre ea. A dat clic de câteva ori și a deschis câteva foldere, dar s-a oprit imediat. Ce ai făcut?

– Cred că am deschis prea multe programe simultan și s-a suprasolicitat. Am mai pățit-o de câteva ori, însă nu am pierdut niciodată fișiere, am zis, fără suflare. La naiba, nu mai aveam aer. Toate fotografiile mele dispăruseră!

– Ai un backup? a întrebat ea.

Am clătinat din cap, în timp ce încercam să mă liniștesc și să trec prin posibilitățile pe care le mai aveam la dispoziție.

– Ai un termen?

Am dat din cap.

– Mâine. Robyn vrea să expună iar fotografiile mele pe culoar.

Ochii lui Dawn s-au făcut mari. Știa perfect ce însemna o șansă ca aceea pentru mine.

– Ai nevoie de cineva care se pricepe, și repede.

– Dacă merg la o firmă, vor desface laptopul și va dura, am murmurat, în timp ce deschideam și închideam foldere la întâmplare. Nu aveam idee ce fac, însă doream să îmi ocup mâinile cu ceva, ca să nu mi le frâng. Nu am atâta timp. Robyn voia să trimită mâine fotografiile la tipar.

Ce ghinion! M-am aruncat pe spate pe pat. Puteam să-mi iau la revedere de la ocazia asta.

– Revino-ți, a spus Dawn, lent. Isaac se pricepe. Lucrează într-un magazin de electronice.

M-am ridicat imediat.

– Grant, Isaac Grant?

A ridicat o sprânceană, dar a încuviințat.

– Isaac, cel cu care te-ai lins, acel Isaac, da. Lucrează cinci zile pe săptămână la *Wesley's*, pe Porter Road. Cu siguranță poate arunca o privire.

Am închis laptopul și m-am ridicat atât de repede, că, pentru o clipă, am văzut punctișoare negre. Apoi m-am luat bocancii, fără să îi leg, și geaca de piele. Am băgat laptopul în rucsac, l-am aruncat pe umăr și am smuls ușa. Cu un picior afară, am murmurat:

– Mulțumesc, Dawn.

Apoi am plecat.

Wesley's era un magazin mare, în care mirosea a cabluri și carton. Ținându-mi rucsacul pe umăr cu o mână, am alergat printre secțiuni, trecând de frigidere, cuptoare și mașini de spălat. Când am ajuns la televizoare, am văzut un tip pe o canapea de piele, care părea să urmărească un film de acțiune pe aproximativ 20 de ecrane simultan.

– Scuze? i-am strigat.

Zgomotul care se revărsa surround din sistemul audio imens era copleșitor. Tipul și-a întors capul spre mine. Avea gâtul atât de lung, de parcă și l-ar fi putut roti la 360 de grade. Avea un barbișon subțire, în care am văzut resturi de la masa de prânz.

– Ce e? a întrebat el, fără să se obosească să dea volumul mai încet.

– Îl caut pe Isaac Grant, am răspuns tare. Am ajuns bine?

De data asta a redus volumul.

– Iar a comis-o broscoiul? a mârâit și s-a ridicat, cu un efort colosal.

L-am privit perplexă. S-a dus spre o masă din margine, unde se afla un ecran, lângă un microfon. A apăsă un buton verde și s-a apropiat atât de mult de microfon, că respirația lui greoaie s-a auzit prin toate boxele magazinului. Căh.

– Grant, mișcă-ți fundul la B12. Ai clienți.

N-a durat nici măcar un minut și am auzit pași grăbiți, tot mai aproape. M-am răsucit și l-am văzut pe Isaac sprintând spre noi. Nu credeam să fie posibil, dar în magazinul acesta, înconjurat de tehnologie, cu ochelarii lui și cu tricoul strâmt, albastru, pe care era afișată emblema firmei, arăta mai tocilar decât de obicei. Dar și foarte competent.

A făcut ochii mari.

– Ce faci aici? a întrebat.

Am ridicat umărul pe care aveam rucsacul.

– Am o urgență cu laptopul. Dawn mi-a spus că lucrezi aici.

Privirea i s-a mutat scurt la șeful lui.

Acesta ne-a măsurat lung.

– Mă duc în spate. Data viitoare să vii singur când sunt clienți, ne-am înțeles? Nu am instalat camere degeaba.

– Sigur, Wesley, a spus Isaac încet.

Fața lui era o mască de nepătruns. Părea încordat. Dintr-odată, nu mai eram atât de sigură că fusese o idee bună să vin aici pe nepusă masă. După ce șeful lui s-a îndepărtat, întorcându-se la ecranele lui, Isaac mi-a zâmbit nesigur.

– Ce fel de urgență? a întrebat el.

Mi-am ajustat bareta de pe umăr.

– Măine am un termen de predare important, dar laptopul meu a cedat. Când l-am redeschis, hardul era gol. Am nevoie urgentă de fotografii.

– Mai bine vii cu mine în spate.

M-a condus în zona din spatele magazinului. Am intrat pe o ușă metalică în depozit, unde se aflau cutii de carton pe rafturi înalte. Când m-am asigurat că eram departe de urechi străine, am șoptit:

– Șeful tău este un ticălos.

Pentru o clipă, a părut să caute un răspuns diplomat.

– Este... dificil. Dar plata nu e rea deloc. A ridicat din umeri.

– Ce faci aici?

– De toate. Consiliesz clienții, lucrez la casă, în atelier și în depozit.

Am ridicat din sprâncene.

– E o listă lungă.

– E OK, a spus el și mi-a deschis o altă ușă, care ducea spre un birouaș. Aici.

Am intrat în spațiul înghesuit și m-am uitat în jur. Mai multe ecrane și carcase de PC se aflau pe rafturi alături

de lăzi din care ieșeau cabluri și tastaturi. Pe podea era întins ceva ce mi se părea a fi interiorul unui calculator și peste tot zăceau sârme și unelte. Trebuia să fiu atentă să nu calc pe ceva.

– Îmi pare rău. Din principiu, Wesley nu face ordine și uneori nu intru aici, a spus el, în timp ce ne croiam drum spre birou. Acolo, Isaac a făcut loc, stivind trei tastaturi și așezându-le pe un raft. Apoi a luat loc în fața unui calculator și l-a deschis.

– Dawn a spus că lucrezi aici zilnic, am spus și m-am așezat pe scaunul de lângă el, cu rucsacul în poală.

– Da, în timpul săptămânii. În weekend îmi ajut părinții, asta dacă Wesley nu vrea să fac tură dublă.

Și eu care credeam că turele mele de la restaurant erau dure.

– Șapte zile pe săptămână și cursuri la zi. Ai treabă, nu glumă.

– Este fezabil și așa îmi plătesc studiile, a spus el încet.

– Îți plătești singur studiile? am întrebat, surprinsă.

Isaac m-a privit foarte direct.

– Am patru frați, iar părinții mei, o fermă mare de administrat.

Nu mi-a dat impresia că m-ar încuraja să întreb detalii. Și totuși, așa fi vrut. Nu știam pe nimeni care să-și finanțeze singur studiile. Chiar și eu eram susținută de sora mea. Dar Isaac era diferit de orice om pe care-l cunoscusem până acum.

Cred că m-am uitat prea insistent la el, căci, după câteva secunde, și-a întors privirea, cu obraji roșii, și a ajustat tastatura, deși nu era necesar.

– Îmi poți da laptopul tău? a întrebat.

Am încuviințat și am desfăcut șnurul rucsacului meu rufos. Îl cumpărasem, la fel ca pe multe dintre lucrurile pe care le aveam, dintr-un magazin second hand și se vedea. Mi-am scos laptopul și l-am pus în fața lui Isaac, pe masă.

L-a deschis, l-a răsucit ca să-i vadă contactele și a scos un cablu gri dintr-un sertar, prin care și-a conectat calculatorul la el. A tastat ceva ce părea foarte complicat, iar pe ecranul lui a apărut un câmp negru, cu cifre și litere verzi fosforescente.

Am încercat să pricep ce făcea, însă, după puțin timp, am renunțat și m-am uitat la Isaac, care părea în elementul lui.

Tasta și se încrunta. Expresia serioasă i se potrivea. Astăzi, din punct de vedere obiectiv, arăta bine. Părul lui blond nu era fixat, ca de obicei, pe cap, ci părea ciufulit. Probabil pentru că transpirase muncind în depozit. Și tricoul cât se poate de obișnuit îi stătea bine. De obicei, era la papion. Ar fi trebuit să se îmbrace lejer mai des.

Dintr-odată, m-a întrebat:

– Laptopul tău s-a încălzit?

Mi-am smuls privirea de la antebrațele lui și am încuviințat.

– Da, însă are vreo trei ani deja.

– Îl folosești des pe pat?

– De cele mai multe ori.

A mormăit. Se părea că nu prea vorbea când lucra. Am stat cuminte și m-am mai uitat la el câteva minute.

– Ah, uite-le, a murmurat el, după o vreme.

– CE?

La strigătul meu, Isaac a tresărit. A continuat să tasteze și a răspuns fără să mă privească:

– Tabelul tău de ordonare a fișierelor era defect și din cauza unei erori de hardware s-a dus și hardul. Am început o recuperare de date și am verificat discul cu sistemul de fișiere. Ar trebui deja să fie toate acolo. Doar că acum fișierele tale nu mai sunt organizate corect, ci denumirile lor sunt doar cifre, pe care trebuie să le modifice manual.

– Asta înseamnă că fotografiile mele sunt acolo? am întrebat, uimită.

– Da, însă denumirile fișierelor sunt diferite. Aș începe imediat să pun datele, de fiecare dată, și pe un disc extern. Asta ca să nu-ți pierzi fotografiile. Cred că am pe aici unul pe care ți-l pot da, a spus el, în timp ce eu mă uitam de la el la laptop.

Isaac s-a ridicat și a pășit, cu picioarele sale lungi, peste haosul răspândit pe podea. A scotocit într-o ladă de pe un raft. Apoi mi-a întins un obiect dreptunghiular, negru, pe care l-am luat, perplexă.

– Cât îți datorez? am întrebat, în timp ce îmi vâram laptopul înapoi în rucsac, alături de discul extern.

– Nimic.

M-am încruntat.

– Serios, m-a asigurat el. Toate lucrurile de aici sunt solduri.

L-am privit, clătinând din cap.

– Mulțumesc, Isaac.

Mi-a surâs, cu obrazii roșii, împingându-și ochelarii pe nas.

– Cu plăcere.

Capitolul 5

– Așa, îți place asta.

Am rezistat pornirii de a-mi da ochii peste cap. Topher Culkin era foarte bun la pat. Știa cum să se miște și cum să-și folosească mâinile. Doar că vorbea prea mult.

Mult prea mult.

– Îți place, daaa, a tors el din nou, de data asta chiar în urechea mea. Chiar în ureche. I-am simțit respirația umedă. Căh. Aș fi preferat să-i închid gura. Dacă știam, aș fi băut mai mult.

Mi-am ridicat bazinul, sperând că îmi va găsi iar punctul sensibil. A pătruns tare în mine și... *Bingo!*

Mi-am lăsat capul pe spate și am suspinat tare. Asta era.

– Haide, baby, a icnit Topher.

Cu o mână sub piciorul meu, mi-a ridicat genunchiul la pieptul lui.

– Fix acolo, am oftat, când a atins din nou punctul respectiv.

I-a plăcut lauda. M-a pătruns iar și iar, până când corpul a început să îmi tremure. I-am zgâriat spatele cu unghiile și am simțit că toată furia, frustrarea și energia acumulate în săptămâna care se încheiase se scurgeau din mine. Nu m-am mai gândit la nimic. Era cea mai bună senzație din lume.

– Baby, ești dată naibii...

Mi-am înfipt unghiile mai adânc în umărul lui Topher și l-am făcut, în sfârșit, să tacă.

A strâns din dinți atât de tare că au scrâșnit, iar mușchii stomacului i s-au încordat. Mi-am arcuit spatele și m-am bucurat de senzația corpului său peste al meu și de tăria lui în mine.

A gemut. A împins încă o dată, adânc, și l-a străbătut un fior. M-am prins de umerii lui și am simțit cum se zvârcolea în mine.

Abia respirând, s-a rostogolit de pe mine și a căzut pe spate. Timp de câteva minute, s-au auzit doar gâfâielile noastre.

– A fost bine, baby. O nebunie.

Am mormăit. Eram încă în ceață și nu m-am împotrivit când Topher și-a aruncat un braț peste mine și a adormit.

Dimineața devreme m-am strecurat din camera lui Topher și mi-am procurat (și lui Dawn, ca de obicei) micul dejun, în drum spre cămin. Capul îmi pulsa, dar, din experiență, știam că nu exista nimic ce nu putea fi lecuit cu o plimbare vioaie, un smoothie mare și un bagel cu brânză.

Când am intrat în cămin, deja mă simțeam mai bine. Aș fi preferat să intru direct la duș, însă a trebuit să îmi iau mai întâi un prosop și niște haine curate din cameră.

În fața ușii noastre, m-am oprit și am ascultat. Mă obișnuisem să fac asta după ce, într-o zi, îi găsisem pe Dawn și pe Spencer în flagrant. Nu doream să repet experiența. Posteriorul palid al lui Spencer îmi bântuia încă visele, și nu pe cele frumoase.

Prin ușă au ajuns la mine două voci. Una era masculină și, chiar dacă nu păreau să aibă o ocupație indecentă, am bătut de două ori, ca avertisment, înainte să deschid ușa.

Dawn era la birou, dar nu cu Spencer, ci cu Isaac. Erau aplecați peste cărămida care-i servea ei de laptop și au ridicat privirile când am intrat.

– Noapte lungă? a întrebat Dawn.

Am ridicat din umeri și i-am întins punga cu micul ei dejun, o brioașă imensă cu ciocolată.

– Dacă știam că ești aici, mai aduceam ceva.

Isaac nu a zis nimic, ci m-a privit doar de sus până jos. Privirea lui a trecut peste decolteul adânc al rochiei mele negre, mini, la ciorapii ruți, la bocanci și iarăși sus, la părul meu, care cu siguranță trăda ce făcusem noaptea trecută.

Și-a încleștat maxilarul. Mi-ar fi plăcut să știu la ce se gândea.

– Nu-i nimic, a zis Dawn. Împărțim și... ah, sorry, Isaac. Ghinion. Mi-a adus brioașa mea preferată. Mersi, Sawyer!

– Pentru nimic, am murmurat și m-am apropiat de comodă.

– Nu, serios, mi-a zis Dawn, insistentă. Ești prea bună cu mine.

– E OK. Am deschis sertarul cel mai de jos și am scos de acolo o pereche de pantaloni scurți, un tricou și lenjerie curată.

Dawn gesticula prin aer cu brioașa.

– Brioașa este dovada iubirii tale, a afirmat ea, triumfătoare.

Am pufnit și am pornit spre ușă, cu hainele pe braț. Situația devenise incomodă, iar privirea lui Isaac, care se plimba de la mine la Dawn cu brioașa în mână și înapoi nu o făcea deloc mai bună.

– Merg la duș.

Când ușa s-a închis în urma mea, am auzit-o pe Dawn spunând:

– Mă iubește.

Dawn și Isaac au stat și au învățat până după-amiază târziu. Am încercat să mă prefac că nu erau acolo, mi-am îndesat căștile în urechi și am început să îmi sortez din nou imaginile din laptop. Erau peste o mie – rezultatul a doi ani de studii de fotografie – și de când mi le recuperase Isaac din cine știe ce cotlon al hardului, ordinea se dăduse peste cap. Toate fișierele se aflau acum într-un singur folder și erau denumite de combinații interminabile de cifre și litere, ceea ce însemna că trebuia să le deschid pe fiecare, ca să aflu unde le era locul.

În timp ce făceam clicuri peste clicuri, mi-am dat seama că încă nu aveam idee ce voiam să fac pentru absolvire. Robyn nu fusese foarte entuziasmată de fotografiile de campus și nici seria „Dimineața de după” nu intra în discuție. După expoziție, proiectul devenea istorie. În plus, cât mai studiam, aș fi vrut să încerc cât mai mult, pentru a dispune apoi de un portofoliu specializat.

Aveam nevoie de inspirație. Ceva care să mi se potrivească, să-mi poarte semnătura și să fie interesant pentru Robyn. Mai ales acum, când se hotărâse să îmi expună din nou lucrările, nu voiam să o dezamăgesc.

Căutam pe internet și încercam să caut inspirație pe site-urile mele preferate. Am creat un moodboard pe care prindeam tot ce îmi sărea în ochi, însă scânteia nu se aprindea. La un moment dat am oftat, frustrată, și mi-am lăsat fruntea pe laptop.

– Așa mă simt și eu, Sawyer, a zis Dawn, și a căscat copios.

– Și mie mi-ar prinde bine o pauză, a fost de acord Isaac.

– Să comandăm ceva? a întrebat colega mea de cameră.

– Eu zic că da, a spus Isaac. S-a uitat scurt la mine și apoi și-a privit repede notițele.

– Și tu, Sawyer? a întrebat Dawn.

Am încuviințat și mi-am întins brațele deasupra capului.

Puțin mai târziu ne așezam în jurul măsuței mele rotunde, care acomoda acum atât de multă mâncare asiatică, încât ar fi putut hrăni o familie mare. Era plăcut să nu mănânc măcar o dată la cantină, un lux pe care nu mi-l permiteam foarte des, de altfel.

– Ce a spus Madison? a întrebat Dawn, pescuind un pachetel de primăvară dintr-o punguliță de hârtie.

Ruloul lui Isaac a căzut pe masă, cu pleosc. Cu obrajii roșii, l-a ridicat și l-a vârât pe tot în gură.

– Așa de rău a fost?

Expresia lui Dawn s-a umplut de compasiune.

– Mai *fffău*, a mormăit el, cu gura plină.

Am luat o furculiță plină cu tăiței și m-am uitat insistent în farfurie.

– De ce mai rău?

Isaac s-a foit pe scaun și a lovit atât de tare masa cu picioarele lui lungi, că a căzut o cutie. Am pus-o înapoi și l-am privit. Era clar că întrebările lui Dawn nu îl făceau să se simtă confortabil. Dar nu s-a lăsat. În privința asta, era ca un terrier. Mușca și nu dădea drumul decât după ce afla ce voia.

– De ce te uiți de parcă te-ar fi plesnit? a întrebat ea. Ochii i s-au mărit. Doar a zis da, nu-i așa?

Isaac a clătinat din cap. Avea încă pachetelul în gură și a început să îl mestece încet. Nu prea voia să dea

un răspuns mai complex. S-a uitat la șervețelul de lângă farfuria lui și a început să îl rupă în fâșiute. Dar Dawn nu și-a luat privirea de la el și, într-un târziu, el a cedat, oftând.

– M-a trimis la plimbare, a zis el spre farfurie.

– De ce? a întrebat Dawn, uimită.

Isaac s-a fâțâit din nou pe scaun. De data asta am ținut cutia de carton să nu cadă iar.

– Nu era... interesată.

Am luat ultimul pachetel de primăvară și l-am muiat în sos chili. Ghinionul lui Dawn, dacă insista să vorbească despre încercările de dating ale lui Isaac.

– Dar de ce nu? Ești un tip cool și foarte atrăgător, și în plus...

Dawn nu a ajuns prea departe, pentru că Isaac s-a înecat când i-a spus că este atrăgător.

Nu o puteam învinui pe Madison că nu era interesată. Nici eu n-aș fi făcut mare caz de un tip atât de puțin conștient de sine, indiferent cât de drăguț era.

– Eram atât de sigură că v-ați înțelege, a murmurat Dawn, cu bărbia sprijinită în palmă. Cu cealaltă mână a luat din nou furculița și a înfipt-o în tăiței, gânditoare.

– Nu mi-o lua în nume de rău, Dawn, dar nu mai vreau să încerci tu să mă combini. Este deja a doua fată care mă privește cu milă și mă trimite la plimbare, așa că nu mai am niciun chef să mă fac de cacao, a zis Isaac, înfigând o scobitoare într-o furculiță de plastic.

– Ești prea drăguț, m-am auzit spunând.

Dawn și Isaac m-au privit amândoi cu gura căscată. Mi-am dat ochii peste cap, în sinea mea. De ce nu-mi ținusem gura?

– Așa este, am spus, ridicând din umeri. Fetele cu care încearcă Dawn să te cupleze nu sunt interesate de băiatul drăguț care-i chiar lângă ele.

– Nici măcar nu știi cu cine am încercat să-l combin, a spus prietena mea.

Am ridicat o sprânceană.

– Grace. Madison. Everly.

Isaac a scos un sunet găuit.

Le-am aruncat amândurora o privire lungă.

– Ar fi mai bine să îi răspunzi, a mârâit Dawn.

– Dar are dreptate.

– Am un al șaptelea simț când vine vorba despre asta.

Am mai băgat niște tăiței în gură.

– Nu ar fi al șaselea?

– Nu întreba, a mârâit Dawn. Și-a sprijinit bărbia pe mâinile încleștate. Ce am greșit?

– Nimic, am zis, după ce am înghițit. Am arătat cu furculița spre Isaac. Tu ești prea drăguț.

– Nu o asculta. Femeia visurilor tale e undeva, acolo, și te așteaptă, a continuat Dawn, deși Isaac o ignora deja și își întorsese scaunul în direcția mea.

– Asta înseamnă că trebuie să mă port ca un târâie-brâu, ca să fac rost de o întâlnire? a întrebat el.

Să se poarte ca un târâie-brâu. Iar mi-am dat ochii peste cap, în mintea mea. Doar Isaac ar fi putut folosi „târâie-brâu”, în loc de *ticălos*.

Am ridicat din umeri.

– Ce cauți?

Și-a mușcat buza de jos.

– Sincer să fiu, mi-e totuna. Ar fi un succes să obțin o întâlnire. Obrajii lui se înroșiseră puternic, însă el mă privea direct în ochi.

– Atunci trebuie să fii ceva mai conștient de tine, i-am spus. Și să-ți schimbi look-ul.

– Ce-i greșit la look-ul meu? a întrebat, părând sincer interesat.

– De fapt, nimic, dacă-ți place stilul tocilar, supercorect. N-ai niciun fir de păr care să stea aiurea. Există fete cărora asta li se pare sexy, însă cele mai multe se simt copleșite, pe moment.

– Hm.

Isaac și-a privit cămașa, atingându-și gânditor papionul, care azi era turcoaz.

– Aș putea să te transform, într-o lună, în băiat rău. Să se bată fetele pentru tine, am zis încet.

– Serios?

– Da, foarte serios. Adică ai cerințele de bază.

A surâs.

Atunci am avut o revelație.

Mi-a apărut o imagine în fața ochilor. De fapt, două. Una cu Isaac așa cum arăta acum – cu ochelari, papion și o freză aranjată la milimetru. Și una în alb-negru, care-mi arăta un Isaac complet diferit – un Isaac ciufulit, conștient de sine, relaxat, cu o fată la braț. Sau cu două.

Înainte și după.

Transformarea lui Isaac Grant.

Ar fi fost tema perfectă pentru lucrarea de absolvire.

– De ce vă priviți așa? a întrebat Dawn.

– Îți propun un târg, am început.

– Ascult.

M-am aplecat în față, cu antebrațele sprijinite pe genunchi, și l-am privit direct în ochi.

– Fac din tine un bad boy și te ajut să obții o întâlnire cu fata pe care o alegi tu. În schimb, fac fotografiile cu tot procesul și le folosesc ca proiect de absolvire.

M-a studiat o vreme concentrat, de parcă ar fi căutat erori ascunse.

– Serious? a întrebat, apoi.

– Isaac, nu trebuie să te schimbi pentru nimeni, doar ca să...

Cu colțul ochiului am văzut că Dawn făcea semne cu mâinile, însă nu puteam să îmi desprind ochii din cei căprui spre verzi ai lui Isaac.

– Și dacă *vreau*? a întrebat el încet.

Întrebarea îi era adresată lui Dawn, dar am răspuns eu.

– Aș spune că ne-am înțeles.

I-am întins mâna. O clipă mai târziu, a strâns-o. Mi-am adus aminte că nu trecuse nici măcar o săptămână de când ne atinsesem mâinile, iar pielea lui fusese rece și lipicioasă, de emoție. Acum mi s-a părut caldă și am mângâiat-o scurt cu degetul mare.

În ochii lui Isaac s-a aprins ceva.

O să ne distrăm tare bine împreună, Isaac Theodore.

Dawn a oftat teatral.

– Doamne, în ce m-am băgat?

Capitolul 6

– Nu te uita la mine. Prefă-te că nici nu sunt aici, am spus eu, concentrată. M-am îndepărtat un pas de Isaac și m-am lăsat pe vine în fața lui. De fapt, aș fi avut nevoie de un asistent pentru fotografiile astea, cineva care să mă ajute cu lumina și să fie atent să nu se reflecte în ochelarii lui Isaac. Dar trebuia să mergă și așa.

Cel puțin cât reușea Isaac să își controleze emoțiile.

– Mă agiți, mi-a zis el, și s-a uitat de îndată la mine și direct în aparat.

– Uită-te la ecran, i-am spus.

A oftat, dar a făcut întocmai.

Ideea sesiunii foto era să-l prezint pe Isaac înainte de transformare – timid, stresat, bățos. Dar imaginile trebuiau să aibă un aspect natural, cotidian. Nu să strige „Sunt atât de agitat pentru că Sawyer mă fotografiază, ajutor!”

Am apăsat din nou declanșatorul. Isaac a tresărit.

– OK, nu merge așa, am murmurat. Am luat aparatul și am făcut un pas spre birou.

Isaac aproape că picase de pe scaun de spaimă, când apărusem în după-amiaza asta la magazin, îndreptând aparatul spre el. Șeful lui se uita iar la un film, în secțiunea televizoarelor, și nu observase cum mă strecurasem în atelier. Îl surprinsesem complet pe Isaac, fără să îl anunț de vizita mea. Dacă s-ar fi gândit la asta ore întregi, înainte, ar fi fost acum și mai bățos. Deși mă îndoiam că era posibil.

Poate că era atât de surprins pentru că nu crezuse că voi lua târgul în serios.

– Trebuia să te previn. Nu sunt deloc fotogenic, a murmurat el.

– Nu-i adevărat, am zis eu și m-am aplecat spre el, pentru a porni calculatorul. Nu ai nimic de rezolvat pe calculatorul ăsta?

A ridicat din umeri.

M-am uitat în jurul meu. M-am dus la geam și am încercat să trag nițel la o parte draperia maro, grea, care se afla în fața lui. M-a lovit un nor de praf și am început să tușesc.

– Sorry. N-am mai făcut curat de o veșnicie.

Isaac s-a apropiat de mine și a tras draperia.

– Ești și menajera lui Wesley? am croncănit la el.

Mi-a întins sticla lui de apă.

– Uneori.

Am luat o înghițitură și am pus sticla înapoi pe birou.

– Te folosește.

Isaac a ridicat iar din umeri.

– Și ce dacă? Banii sunt bani.

– Ai putea să-ți găsești alt job, am încercat din nou, însă el s-a întors și s-a reșezat pe scaunul de la birou.

– Aș putea să digitalizez lista asta, a propus el, ridicând o foaie pe care se aflau multe numere.

Am lăsat baltă subiectul „schimbarea jobului”.

– Super. Ar fi mai realist dacă te-ai ocupa de ceva.

Am făcut câțiva pași în spate și am ridicat aparatul din nou, în timp ce Isaac a început să tasteze. L-am urmărit prin obiectiv, m-am lăsat puțin pe un genunchi și am apăsat.

M-a străbătut fiorul plăcut care-mi spunea că îmi ieșise o fotografie bună.

– Foarte frumos, am murmurat.

Am focalizat pe fața lui Isaac. Se uita concentrat la ecran și nu se lăsa deloc distras de mine. Am decis să îi dau mereu ceva de făcut când îl fotografiam.

Am făcut un pas lateral, ca să pot include și raftul din fundal, și mi-am agățat un picior de un cablu. Mi-am pierdut echilibrul și am căzut pe podea. În ultima secundă mi-am protejat aparatul cu brațul.

– Shit, Sawyer! Isaac a sărit de pe scaun și s-a apropiat de mine, lăsându-se pe vine. Mi-a atins precaut brațul. Totul OK?

Am încuviințat. Încă zăcând pe podea, am apăsat pe triunghiul mic, verde, din spatele aparatului, cu care afișam ultima fotografie. M-am așezat în fund, rânjind, și i-am arătat-o lui Isaac.

– A meritat.

S-a uitat la poză. A clipit de câteva ori.

– Arăt foarte bine, a spus, uimit.

– Stai să termin cu tine, i-am răspuns.

Obrajii i s-au făcut rozalii.

Voiam să surprind și asta.

Cândva.

– Arăți de parcă te-aș tortura, am spus.

Declanșatorul a făcut clic.

Isaac a strâns din buze. Mărul lui Adam i-a tremurat, în timp ce înghițea.

– Se uită lumea la noi.

Mi-am luat aparatul de la ochi și am privit în jur. Nu prea se uita nimeni în direcția noastră.

– Avem nevoie de câteva poze cu tine în campus. În plus, nu se uită nimeni la noi.

Isaac a oftat. Apoi și-a scuturat mâinile.

– OK. Încercăm iar.

Am ridicat din nou obiectivul.

– Sprijină-te de zid, i-am indicat. Am făcut câțiva pași spre el și i-am ridicat puțin mâinile, pentru a-i aduce cartea pe care o ținea în unghiul dorit. Acum rămâi așa. Trebuie să arate natural.

Isaac a ridicat din sprâncene, sceptic.

– Niciodată în viața mea nu m-am sprijinit de un zid ca să citesc o carte. Nu mi se pare nimic natural.

– Stai așa. Fotografii iese super.

Pentru că la *Wesley's* Isaac purtase uniforma de lucru, îl convinsesem să ne întâlnim azi aici ca să fac câteva fotografii cu stilul său de dinainte. Îl rugasem, în prealabil, să se îmbrace ca de obicei, adică, potrivit definiției lui, într-o cămașă cu cravată, peste care purta un pulover cu guler în V, o pereche de pantaloni de tercot bleumarin și mocasini.

Reușisem să-mi rețin cu greu expresia exasperată. Am rămas de aceeași părere: Isaac nu arăta a fermier. Nu arăta nici măcar a student. Arăta ca Isaac Theodore Grant Al Treilea, lord de Bla-bla-bla. Abia așteptam să am acces la dulapul lui și să i-l schimb din temelii.

Și-a lăsat din nou privirea să circule. Nu conta că ajunsese deja în al treilea loc în care încercam să facem fotografii naturale – era mult prea agitat și nesigur. Lumina de aici, însă, era absolut superbă. Ar fi fost păcat să nu o folosim. Am decis să nu îi mai fac concesii și să fotografiez. Punct.

– Wow, am murmurat eu, după câteva minute, și am apăsat ultima dată pe declanșator. Deloc rău.

– Gata? m-a întrebat, plin de speranță.

– Doamne, dar ești mai rău decât Dawn.

Am trecut prin fotografii. Perfecționista din mine a văzut imediat o mie de lucruri pe care le puteam îmbunătăți, dar rezultatul era evident. Isaac Grant – în toată splendoarea. Exact ce-mi doream.

– Rămâne valabil în seara asta? am întrebat, în timp ce-mi împachetam cu grijă aparatul în rucsac.

– Da.

– Să aduc ceva de mâncare?

Isaac a clătinat din cap.

– Unchiul colegului meu de apartament are un restaurant în oraș, așa că primim zilnic resturi suficiente pentru 20 de persoane. Mai degrabă vii flămândă. S-a uitat la ceas. Trebuie să plec. Și-a luat geanta de piele pe umăr și mi-a făcut din mână. Pe mai târziu.

I-am făcut semn din cap și am plecat și eu spre casă. Aveam o altă temă de pregătit, pentru *Proceduri și procese tehnice*, și chiar dacă motivația mea era la limită nu o puteam evita.

Dar, când m-am întors la cămin, aș fi preferat să fac stânga-mprejur. Din camera noastră nu răsuna doar vocea lui Dawn, ci și altă voce feminină. În cele mai multe cazuri asta însemna că era Allie în vizită. Agreasem să ne suportăm reciproc și cam atât, cum era și normal, cu un trecut ca al nostru. Totuși, a trebuit să mă opun din răspuțeri tendinței de a o lua la fugă.

Nu am ridicat privirea când am intrat în cameră și am închis ușa încet în urma mea.

– Salutare, surioară-inimioară!

Am înghețat.

Apoi m-am întors.

Lângă Dawn, pe patul meu, ședea sora mea, Riley.

În următoarea secundă, am făcut ceva atipic: am țipat.

I-am sărit de gât imediat. Ne-am rostogolit pe pat într-o încrângătură de brațe, picioare și păr. Mi-am dat seama doar vag că Dawn se ridicase și se îndrepta, chicotind, spre jumătatea ei de cameră.

A durat ceva până m-am decis să îi dau drumul lui Riley.

– Mov. Îmi place, am spus, și i-am luat câteva șuvițe ondulate între degete.

– Blond deschis, mi-a răspuns, imitându-mi gestul. Plictisitor.

– Îmi place părul meu, am zis și am scos limba.

– Mi-a fost dor de tine.

Riley m-a îmbrățișat iar.

– Ce mama naibii faci aici? am întrebat-o.

Riley locuia departe, în Renton, un oraș care se afla la o oră și jumătate de Woodshill. Crescusem acolo împreună și trăisem iadul pe Pământ. Nu înțelegeam de ce rămăsese. Eu nu reușeam să ajung nici pentru vizite scurte.

Acela era motivul pentru care vorbeam des la telefon, dar nu ne vedeam aproape niciodată.

– Nu mi-ai spus luni că treci pe aici.

– Am niște vești pe care vreau să i le dau surioarei mele în persoană, nu la telefon, a zis ea.

A rânjit și mi-am adus aminte atunci ce bine semăna cu tata – spre deosebire de mine. Eu eram copia fidelă a mamei, mai mult sau mai puțin. Cu stilul nostru vestimentar, afinitatea pentru tatuaje și pentru machiajul exagerat, Riley și cu mine am fi putut fi gemene. Asta nu se schimbasese.

Fusesem atât de preocupată să mă bucur de prezența lui Riley că nu observasem cum îmi flutura mâna stângă pe sub nas. Mi-a atras atenția o sclipire.

Am încremenit. Pe inelarul ei se afla un inel de platină, cu un diamant negru.

– Morgan mi-a făcut o propunere, seara trecută.

Am căscat gura.

În același timp, am simțit un gol în stomac.

– Sawyer? Eu plec la Spence, a zis Dawn, din cealaltă parte a camerei. Felicitări, Riley.

Nu puteam să-mi iau ochii de la mâna lui Riley, așa că am dat doar din cap.

– Felicitări, am repetat eu urarea lui Dawn, cu vocea răgușită, simțind o strângere de inimă.

Riley era tot ce aveam. Era singura persoană din lume care mă cunoștea și mă înțelegea. Care știa de ce eram cum eram. În care aveam încredere.

Fără ea, eram complet singură.

Am observat că panica se lupta să iasă la suprafață.

Trebuia să schimb subiectul – repede.

– Am găsit, în sfârșit, o temă pentru proiectul de absolvire.

Cu un zâmbet artificial, am privit-o iar.

Riley s-a încruntat. Am văzut dezamăgirea din ochii ei, dar am continuat să vorbesc.

– Știu un tip care-i supertocilar și nu reușește să-și facă rost de o întâlnire. Vreau să îl transform în cuceritor și să fotografiez procesul. Ți-am povestit deja că Robyn a remarcat seria mea „Dimineața de după”?

Pentru o clipă, Riley m-a privit în tăcere. Apoi a închis scurt ochii, a înghițit, a expirat.

– Nu, nu mi-ai zis. E super.

Rânjetul ei era cel puțin la fel de artificial ca al meu.

– Până săptămâna viitoare, fotografiile mele sunt pe coridor, i-am povestit mai departe, într-o încercare de a lăsa în urmă momentul incomod și de a umple tăcerea dintre noi.

Sora mea va avea propria familie, în curând. Iar eu nu făceam parte din ea.

– Super.

– Da. Mi-am dres glasul și m-am jucat cu un colț de pernă. Cum merge la clinica veterinară?

– Super, ca de obicei.

– Atunci totul este super, am murmurat.

– Da.

Mi-am atins fără să vreau medalionul care-mi atârna la gât. Să îl ating îmi stârnea senzația că eram acasă. Mă liniștea. Privirea ei mi s-a lipit de mână și a înghițit în sec.

– Ce ar fi zis mama și tata? a întrebat ea, abia auzit, de parcă și-ar fi adresat sieși întrebarea.

Nu aveam un răspuns.

Riley a condus înapoi spre casă în aceeași seară, pentru că trebuia să fie devreme la clinică. Am evitat constant tema logodnei sale toată după-amiaza, chiar dacă ședea ca un elefant imens cu noi în cameră. De câteva ori s-a lăsat tăcerea între noi, Riley a părut dornică să spună ceva, însă am umplut eu pauza cu niște absurdități.

După ce mi-am luat la revedere, am rămas o vreme întinsă pe pat și m-am uitat la tavan. Am încercat să nu mă gândesc la nimic. Și mai ales să nu simt nimic. Dar gândurile m-au copleșit și, într-o secundă, am avut senzația că mă sufoc.

Mi-am luat aparatul și am ieșit. În natura din Woodhill mă deconectam cu succes, de fiecare dată. Isaac îmi trimisese adresa lui pe mobil, iar drumul până acolo

dura doar 20 de minute, așa că nu m-am grăbit și am încercat să-mi eliberez mintea și să mă calmez.

Voiam să mă bucur pentru Riley. Serios. Nu mi se părea nimic mai important decât să îi fie bine și să fie fericită. Dar ideea că nu o mai aveam doar pentru mine și că o pierdeam în favoarea altcuiva mă durea.

Riley și cu mine avuseserăm o copilărie și o adolescență oribile. Crezusem mereu că ne conectase și mai mult ceea ce am îndurat împreună și că ne înțelegeam reciproc mai bine decât oricine. Dar, dintr-odată, mi se părea că se crease o distanță enormă între noi, o distanță pe care nu puteam să o acopăr, pentru că viața ei devenise foarte diferită de a mea, de pe o zi pe alta. Eu nu aveam să ajung niciodată în punctul în care se afla ea acum. Să am încredere în cineva și să-l iubesc. Să las pe cineva să se apropie atât de mult de mine, încât să ne petrecem restul vieții împreună. Nu puteam. Eram sigură de asta.

Nu aveam relații. Singurul lucru pe care-l permiteam și-l înțelegeam era sexul. Atât. Nu mi se păruse niciodată anormal să fiu așa, asta și datorită lui Riley. Se purtase exact la fel și, deși îl cunoscuse pe Morgan de trei ani, îmi spunea mereu că îi venea greu să fie deschisă cu el și că nu credea că vor ajunge într-un punct stabil.

Că lucrurile se schimbaseră, trecusem cumva cu vederea. Sau poate că nu acceptasem încă.

Acum se logodise. Urma să se căsătorească și să își întemeieze o familie împreună cu Morgan. Iar eu, să rămân surioara nebună, pentru totdeauna, care nu se putea integra și căuta doar harță. Așa ca înainte.

Aș fi preferat să mă duc la cârciuma mea de suflet, unde proprietarul știa că nu împlinisem încă 21 de ani, și totuși îmi vindea alcool. Dar, când am trecut de colț, am văzut clădirea în care locuia Isaac, așa că am rezistat impulsului. Aveam un proiect la care trebuia să lucrez, iar asta mă ajuta să mă gândesc la altceva.

Am apăsat pe soneria deasupra căreia erau numele lui Isaac și încă unul. S-a auzit interfonul, iar eu am urcat pe scări. La primul etaj, în stânga, ușa era deschisă, și un tip cu părul negru și barbă, arătos, scosese capul pe ușă.

– Cred că tu ești Sawyer, a zis el, și a deschis larg ușa. Apoi mi-a întins mâna. Grant n-a ajuns încă, dar întră liniștită. Eu sunt Gian.

– Salut.

I-am strâns mâna.

Spre deosebire de Isaac, Gian arăta perfect normal, cu tricou și blugi. Doar că, trecând pe lângă el și intrând în casă, mi-am dat seama imediat că era cel puțin un tocilar la fel de mare ca Isaac. Trecând peste covorașul de la intrare, pe care scria „Bun venit, Încuiatul!” , pe un holșor îngust erau agățate două semne din *The Legend of Zelda*. În camera de zi erau numeroase figurine, așezate pe un raft de lemn, iar în colțul din spate se afla o reprezentare în mărime naturală a lui Darth Vader, cu un braț în jurul reprezentării lui Bilbo Baggins.

Gian mi-a arătat un puf care se afla lângă canapea și avea formă de Pokemon gras, turcoaz.

– Fă-te comodă pe Relaxo. Vrei să bei ceva?

– Da, mersi.

M-am așezat, ezitantă, și am scos un zgomot surprins. Mă simțeam ca înghițită de o nalbă uriașă. Divin.

– De fapt, Isaac ar fi trebuit să se întoarcă de două ore și jumătate, a zis Gian, întinzându-mi o doză de Cola și așezându-se pe canapeaua maronie, imensă. Și-a întins picioarele, încrucișându-le la gleznă pe măsuță.

– Cu siguranță îl pune șeful lui să facă ore suplimentare. Ticălosul.

Gian a încuviințat cu tărie.

– Exact! I-am zis deja de câteva săptămâni să demisioneze.

A fost surprinzător de ușor să conversez cu Gian. Nu avea anxietăți și pălăvrăgea continuu, ceea ce însemna fie că era intimidat de mine, fie își dorea să ajung în patul lui erau cele două reacții pe care le aveau de obicei bărbații când mă cunoșteau. Mi-a povestit de ce venise să studieze la Woodhill (din cauza fostei lui prietene, Regina) și cum închiriasse împreună cu Isaac locuința (datorită fostei lui prietene, Regina). Gian locuise aici cu ea, la început, însă după o vreme ea se plictisise. Gian îi rostea numele atât de frecvent, încât mă îndoiam că trecuse peste despărțire.

După o oră, Isaac nu se întorsese încă, așa că Gian a încălzit niște lasagna pe care o adusese de la restaurantul unchiului său și mi-a adus o farfurie. Apoi am primit un pahar mare de vin roșu, pe care l-am acceptat, recunoscătoare.

Ușa de la intrare s-a deschis după ce terminasem de mâncat. L-am auzit pe Isaac oprindu-se pe hol, apoi a intrat în camera de zi. Deși nu îl cunoșteam de multă vreme, am observat imediat că nu se potrivea ceva. Fără să ne arunce măcar o privire, a trecut pe lângă noi și s-a îndreptat spre dormitor. Ușa a scârțâit, iar el a înjurat și a închis-o în urma lui.

Gian și cu mine ne-am privit.

– E totul în regulă, frate? a strigat Gian.

Niciun răspuns.

M-am cules de pe puful Relaxo, mi-am pus paharul pe masă și am traversat camera de zi. Am bătut ușor la ușa lui Isaac. Nu a răspuns, așa că am crăpat-o nițel.

Isaac stătea pe pat, cu capul în jos. Era îmbrăcat de muncă și avea ochelarii într-o mână. Cu cealaltă își freca nasul.

– Wesley m-a concediat, a spus el încet.

– Fuck, am șuierat, și am intrat complet în cameră.

Era mobilată minimalist și la fel de curată și de ordonată ca Isaac însuși. Doar în fața patului se aflau, pe podea, câteva pixuri, un calculator și niște foi, pe care Isaac le luase de pe birou, probabil. Am făcut un pas mare peste ele și m-am așezat cu grijă lângă el.

– M-a concediat. Pe loc. Pentru că a găsit pe cineva care-mi va face munca pe bani mai puțini și acceptă mai multe ore pe săptămână.

– Ce ticălos, am mârâit.

Isaac a ridicat resemnat din umeri.

Am ridicat mâna ca să i-o așez pe umăr, dar m-am răzgândit în ultima secundă și am lăsat-o în poală. Unde era Dawn când era nevoie de ea? Știa mereu ce cuvinte să folosească în asemenea situații. Eu, însă, nu aveam nicio idee care era reacția potrivită.

Știam însă cum m-aș fi simțit dacă m-ar fi concediat Al așa, de pe o zi pe alta. Absolut terminată.

– La naiba cu ticălosul! am zis eu.

Isaac și-a întors capul spre mine și ochii i-au scânteiat scurt. Dar în privirea lui, ca și în voce, când a vorbit, i se citea disperarea:

– Acum ce fac?

L-am apucat de braț și am zis primul și singurul lucru care mi-a venit în minte.

– Găsești ceva mai bun. Până atunci, bem vinul lui Gian și ne îndopăm cu lasagna. OK?

Isaac nu a spus nimic, o vreme. Apoi a încuviințat încet din cap.

Capitolul 7

Dacă mă pricepeam cu adevărat la ceva, era amânarea problemelor – cel puțin pentru o seară. Cuvântul magic era alcool și, din fericire, în casa aia era mai mult decât suficient. După ce am băut două sticle de vin roșu, Gian a făcut să apară, ca prin minune, din adâncurile camerei sale, și o sticlă de amaretto pe care am golit-o imediat pe jumătate.

Între timp, alcoolul mi se urcase nițel la cap și probabil era motivul pentru care, îmbrăcată într-o jachetă de tweed, scotoceam prin dulapul lui Isaac.

Scopul acestei seri fusese să duc hainele lui Isaac la nivel de *netocilar*. Când Isaac îmi amintise de asta, Gian avusese ideea să probez eu lucrurile, pe rând, și ei să comenteze. Dacă o piesă era bună, ajungea în teancul „de păstrat”, iar dacă nu, în cele „de aruncat”.

Era o enigmă de ce acceptasem. Dulapul lui Isaac era cel mai ciudat pe care-l văzusem vreodată. Pe lângă cele cinci milioane de jachete de tweed, am dat, de exemplu, peste o robă alb cu roșu, o platoșă de piele maronie, mitene și o sabie care părea aproape autentică. Sau o tunică verde cu o... tichie asortată. Doamne.

Nițel pierdută, m-am uitat la muntele de haine și m-am decis pentru tichia verde. Am intrat apoi în camera de zi. Erau pe cale să dea pe gât alte două shoturi de amaretto. Gian și-a trântit paharul pe măsută, iar când m-a văzut, mai întâi a făcut ochii mari, apoi a început să râdă ascuțit.

– Asta numesc eu un *statement*!

Am ridicat brațele în jacheta mult prea mare pentru mine.

– Isaac, trebuie să discutăm urgent despre hainele astea de bătrân, am zis.

Și-a îngropat fața în mâini, oftând.

– Și despre costume, am adăugat, arătând spre ce purtam pe cap.

Isaac m-a privit printre degete și a murmurat ceva neinteligibil.

– Am găsit o imitație de sabie în dulapul tău. A fost puțin oribil.

A lăsat încet mâinile în jos. Ochii lui erau sticloși, ceea ce-mi spunea că alcoolul îl afectase și pe el cel puțin la fel ca pe mine.

– Costumele nu le port în viața reală. Sunt pentru Comic Con. Atunci... ne costumăm.

N-aveam idee despre ce vorbea.

– Vă costumați?

– Cosplay, mi-a explicat Gian. Ne facem costume de personaje preferate din jocuri sau filme. Cum ar fi Link din *Zelda*, a arătat el spre tichie.

Mi-am scos-o de pe cap și am privit-o.

– Ai făcut-o tu? am întrebat, uluită.

– Da, a încuviințat Isaac.

M-am uitat spre camera lui, peste umăr.

– Și celelalte costume care atârnă în dulap?

A mai încuviințat o dată.

Gian a pufnit și l-a lovit în umăr.

– Se poartă de parcă le-ar fi făcut singur, dar l-am ajutat. Înainte să se mute aici, era încă virgin în ale cosplay-ului.

M-am uitat de la unul la altul.

– Uite, am poze, a zis Gian. A trecut cu un deget peste ecranul mobilului. Asta era anul trecut, în San Diego.

– Nu știi dacă Sawyer este interesată, a murmurat Isaac.

– Sunt, am spus.

M-am lăsat să cad în spațiul dintre ei doi și mi-am ridicat picioarele pe canapea. Picioarul meu a atins scurt coapsa lui Isaac, ceea ce l-a făcut să tresară și să se îndepărteze puțin de mine. Mi-am înghițit un oftat. Aveam mult de muncă.

Gian mi-a vârât telefonul mobil sub nas. L-am luat și m-am uitat la poză.

Îi înfățișa pe Isaac și pe Gian, care purtau robe dubioase, dar cu aspect destul de primejdios, și apărători argintii pentru antebrate, din care ieșea câte o lamă ascuțită.

M-am uitat mai bine. Cât de încrezător părea Isaac! Abia dacă îl recunoșteam, pentru că fața îi era pe jumătate acoperită de glugă, dar să ieși din casă îmbrăcat așa denota multă încredere în sine. Așadar, o avea.

– Ne-am îmbrăcat ca Altair Ibn-La’Ahad și Ezio Auditore da Firenze din *Assassin’s Creed*, mi-a explicat Isaac.

În ciuda alcoolului, nu părea confortabil cu ideea că aflasem despre hobby-ul său.

– Vrei să îmi spui că ai încredere în tine cât să te îmbraci în așa ceva, să te duci la o convenție și să pozezi în killer, și totuși, dacă trebuie să vorbești cu o femeie, leșini? l-am întrebat.

Isaac mi-a evitat privirea, uitându-se în paharul gol.

– Nu se poate compara, pentru că la convențiile astea toată lumea este costumată, i-a venit Gian în ajutor.

M-am gândit la asta o vreme. Pentru mine, Isaac era ca o carte cu șapte peceti. Era timid și nu voia să greșească – dar se costuma în asasin plătit și se îmbrăca precum un bunic.

– Care-i faza cu asta? am întrebat eu, trăgând de mâneca jachetei de tweed. Mi-am dat seama că avea până și petice pentru coate. Hidos. Nu este un costum, nu?

Isaac a ridicat din umeri.

– Haide, Grant, Isaac Grant. Spune-mi cum ai ajuns la stilul vestimentar... ieșit din comun.

– Cât eram la școală, a zis el, după o pauză, nu am avut voie să-mi aleg singur hainele. Din primii bani câștigați mi-am înnoit garderoba.

A spus-o de parcă n-ar fi fost mare lucru pentru el, însă eu am simțit că era ceva mai mult.

– Povestește-i despre liceu, omule, l-a îndemnat Gian.

Isaac s-a îmbățoșat.

– Nu-i nimic de zis.

– Nu mi se pare, am remarcat, și l-am privit curioasă. Mi-a întors privirea și a oftat ușor.

– Școala a fost nasoală pentru mine. Eram mereu îmbrăcat prost, pentru că hainele mele erau la mâna a doua și le împărțeam cu sora mea. După bac, am decis să mă îmbrac doar așa cum vreau eu, chiar dacă alții râd de mine. Poate că nu poartă multe persoane de vârsta noastră papion, dar este o decizie asumată. Mă face să mă simt bine. Ca un bărbat, nu ca un băiețel. Și când mă tachinează cineva acum...

A strâns din buze.

– Nu este pentru că n-ai avea de ales, a încheiat Gian în locul lui.

M-am uitat de la unul la altul, și am tăcut cu toții o vreme. Apoi Isaac a spus, mult mai relaxat:

– Liceul este pentru cei mai mulți dintre noi un coșmar.

Am amuțit, asaltată pe moment de alte amintiri. Amintiri pe care încercam să le uit cu orice preț. Am auzit vocea de parcă mi-ar fi vorbit chiar în ureche:

Târfă. Exact ca maică-ta.

Și vocea surorii mele: *Morgan mi-a făcut o propunere.*

Încercasem toată seara să nu mă gândesc la Riley. Nu voiam să încep acum.

Mi-am pus amaretto și am golit paharul dintr-o înghițitură. Apoi am spus:

– Voi doi sunteți buni prieteni, nu?

– Așa s-ar spune. Când s-a mutat Isaac aici, mi s-a părut nașpa. Dar am început să ne înțelegem. Acum cred că e unul dintre cei mai faini tipi pe care-i știu.

Isaac a ridicat capul și l-a privit pe Gian, de parcă nu îi venea să creadă ce spusese despre el.

Gian s-a ridicat de pe canapea.

– Dar, dacă vreți să vorbim în continuare despre emoții, am nevoie de mai mult alcool. Isaac mi-a spus despre târgul vostru. Care este prima lecție pe care vrei să i-o predai?

Schimbarea subiectului mi-a făcut capul încetoșat de alcool să se învârtă. Nu mă hotărâsem încă nici ce voiam să fac cu Isaac, după acțiunea Șifonierul.

Nu voiam să mă gândesc prea mult la asta. Depindea de direcția în care avea cea mai urgentă nevoie de ajutor.

Mi-am pus iar tichia și mi-am potrivit-o pe cap. Isaac arăta de parcă-i venea să râdă în orice clipă, dar se abține.

– Flirtează cu mine, am zis.

Urma de zâmbet i-a pierit de pe față.

– Ce? a croncănit.

– Vreau să flirtezi cu mine, am repetat. Suntem amândoi beți, eu port o tichie și o jachetă de tweed – deci nu prea poți să te faci de răs mai tare decât mine. Am întors tichia cu moțul spre el.

Isaac a deschis gura și a închis-o iar. Am lăsat capul într-o parte și am așteptat. Pentru că părea să aibă încă dubii, am oftat.

– Aș putea încerca întâi cu Gian, dacă preferi.

– Nu, a zis el imediat.

– Atunci dă-i drumul. Suntem în club. Gian, tu ești susținătorul lui Isaac. M-am ridicat de pe canapea și am arătat spre locul în care șezusem. Mi-am pus amaretto și m-am îndreptat, cu paharul, către un colț al camerei, unde m-am postat lângă Darth Vader. Stau aici, cu prietenele mele, la bar. Ce faci să-mi atragi atenția?

Isaac s-a uitat la mine de pe canapea, neajutorat.

– Contact vizual, l-am ajutat. Când vrei să atragi atenția unei fete asupra ta, trebuie să inițiezi contact vizual. Nu, nu poți să te uiți în podea, pentru că este creepy.

Isaac a ridicat imediat privirea.

– Și nici nu poți să te uiți tot timpul spre podea, pentru că pari agitat. Uită-te înapoi din când în când, în timp ce vorbești cu prietenul tău. Dacă ea te remarcă, îi zâmbești. Dacă-ți zâmbește înapoi, fă-ți curaj și vorbește-i.

Isaac a încuviințat atât de atent, că mi-a venit să râd.

– OK.

– Acum flirtează cu mine.

Se vedea cât de incomodă era situația pentru el. Gian a turnat amaretto în două pahare, i-a pus unul în mână lui Isaac și a spus apoi tare:

– Wow, uită-te la bar!

Isaac și-a rotit ochii și a privit pe fugă în direcția mea. Apoi a doua oară. A treia oară, mi-a surâs.

I-am zâmbit înapoi – poate mai încurajator decât era necesar, pentru că Isaac s-a înroșit ca o sfeclă și a scăpat paharul. Dumnezeu, băiatul ăsta!

– Shit, a zis și a luat un șervețel, ca să-și șteargă amaretto de pe pantaloni.

Gian se prăbușise pe canapea, râzând.

– Doamne, Grant. Ești un caz pierdut.

– Nu este, am spus eu, și m-am înghesuit din nou între cei doi, pe canapea. Să zâmbești sexy și să reacționezi la un zâmbet sunt lucruri de exersat serios. Avem toată seara la dispoziție.

– Am nevoie de mai mult alcool, a zis Isaac, resemnat.

Am clătinat din cap.

– Trebuie să poți și treaz.

A inspirat adânc.

– OK. Arată-mi cum să zâmbesc sexy.

În clipa următoare s-a auzit o melodie lentă, cu un bas profund. Când m-am uitat la Gian, el tasta pe telefon, cu o față nevinovată.

M-am apropiat de Isaac. Mi-am înclinat capul într-o parte și m-am uitat la el printre gene. I-am zâmbit lent.

A avut efectul dorit: privirea lui mi s-a lipit de buze și a înghițit în sec.

– Acum tu, l-am încurajat.

Isaac și-a dres glasul.

Și-a înclinat capul și a zâmbit larg. Arăta înfricoșător.

În spatele meu, Gian hohotea.

– Am zis să zâmbești sexy, nu ca un dement.

– Este atât de greu, s-a dezumflat Isaac.

– Nu fi așa, am spus eu. Încearcă încet. Mai întâi colțurile gurii, apoi restul. Ca și cum ai vrea să mă convingi, cu un zâmbet, să îți dau numărul meu.

– OK. Isaac a inspirat adânc. OK.

Și-a scuturat mâinile și le-a sprijinit pe canapea. Apoi a ridicat privirea în ochii mei... și a zâmbit. Lent. Foarte sexy.

Am simțit un fior în stomac.

– Îți dau numărul, l-a anunțat Gian, din spatele meu, și a pornit un sunet de fanfară pe telefon.

Zâmbetul lui Isaac s-a lătit.

– Am învățat prima lecție?

Am ridicat din sprâncene.

– Lecția 1, capitolul 1. Acum urmează capitolul 2: Cum să flirtezi în conversații.

– Supertare, a zis Gian. V-am zis că ador proiectul vostru?

– Perfect, poți să-i arăți lui Isaac cum să flirteze, dacă știi atât de bine, i-am propus și am făcut semn cu mâna în direcția lui Isaac.

Gian a ridicat imediat mâinile.

– Mai bine nu.

M-am întors iar spre Isaac.

– Când vorbești cu o fată, o întrebi mai întâi cum o cheamă. Poți începe cu „Salut, eu sunt Isaac. Tu?”, sau așa ceva. Când îți spune „Mă cheamă Bla”, îi răspunzi: „Bla bla.

Îmi place numele tău.” Așa se va simți flatată. Iată cum arunci undița.

I-au tremurat colțurile gurii.

– Am înțeles.

– Dar dacă are un nume oribil? a întrebat Gian. N-aș putea să o spun sincer. Imaginează-ți că o cheamă Floare Albastră de Măr sau așa ceva. Nu m-aș putea forța să-i fac un compliment.

Isaac a râs, dar eu mi-am dat ochii peste cap și l-am ignorat pe Gian.

– Următorul punct: Cum încep o conversație.

Isaac s-a oprit imediat din râs.

– Depinde de situație. Dacă o întâlnești într-o cafenea, spui ceva despre cafeaua bună pe care o prepară acolo. Dacă sunteți la o petrecere, poți vorbi despre muzică sau despre invitați. Într-o sală de curs ai putea să o întrebi despre prezentarea lectorului.

– În gura ta, totul sună atât de simplu. Dar, de cele mai multe ori, nu subiectul îmi lipsește.

– Ci curajul, știu. Dar nu e chiar atât de greu, și ce s-ar putea întâmpla? O să vezi repede dacă este interesată de tine sau nu. Este important să încerci și să ai încredere în tine.

A încuviințat încet.

– Cu timpul, vei deveni tot mai încrezător. Când vorbești și observi că merge bine, atunci poți începe să o atingi. Nu să o pipăi, am zis, cu o privire către Gian. Dar ușor - pe braț, pe umăr, înțelegi tu. Este un gest nevinovat, dar îți face clare intențiile.

– OK. Mi se părea că Isaac își notează în minte fiecare cuvânt pe care i-l spuneam.

– Asta exersăm acum, am zis.

– Aveți nevoie de mine? a întrebat Gian.

Am clătinat din cap.

– Bine, a spus, uşurat. Trebuie să ajung urgent la toaletă.

L-am ignorat.

– Aşa, i-am spus lui Isaac. Suntem la o petrecere. Stau aici, mă uit în jur şi nimeni nu vorbeşte cu mine. Apari tu, şiii...

– Clar.

Am aşteptat câteva secunde, dar Isaac n-a avut nicio reacţie. S-a uitat doar la mine.

– Zâmbeşte, Isaac, i-am amintit.

– Ah, deja am început!

Mi-am îngropat faţa în palme, oftând. Când am ridicat iar ochii, l-am văzut pe Isaac devenind dintr-o dată prezent. Şi-a dres glasul şi şi-a frecat mâinile. S-a ridicat şi a făcut câţiva paşi prin camera de zi. S-a răsucit din nou spre mine, apoi mi-a zâmbit exact cum îl învăţasem. S-a apropiat lent de mine. Surprinsă de comportamentul lui neaşteptat, l-am privit aşezându-se lângă mine, pe canapea.

– Salut. Eu sunt Isaac, a zis. Colţurile gurii i-au tremurat uşor când mi-a atins încet mâna. Tu cine ești?

I-am strâns mâna. Mi-a apăsat-o scurt şi mi-a atins încheietura cu degetul mare, exact cum făcusem eu când bătusem palma pentru târg. Câtă şiretenie!

– Sunt Floare de Măr Albastră, dar prietenii îmi zic Albăstrea, am şopotit.

Isaac s-a străduit vizibil să nu izbucnească în râs, dar s-a adunat.

– Albăstrea. Ce nume frumos. Mi-a reţinut mâna încă o clipă, apoi i-a dat drumul. Ce petrecere jalnică, nu crezi?

Am ridicat din umeri.

– Speram să fie mai mulți oameni aici.

– Așa și eu. Dar știi ce, Albăstrea? Isaac a zâmbit iar și s-a aplecat puțin spre mine. Mi-a atins brațul, abia simțit. Cred că seara asta pare deja mai promițătoare decât acum câteva minute.

Asta... m-a lăsat fără cuvinte.

În condițiile în care abia dacă scotea niște cuvinte și aproape picase de pe canapea când îl atinsesem cu piciorul. Se părea că trebuia doar să-i stârnesc ambiția și lucrurile mergeau ca unse.

– Așa mi se pare și mie.

Zâmbetul lui Isaac s-a mărit. Privirea lui era intensă, aproape intimă, când a lăsat-o să rătăcească peste mine.

Fiorii calzi care mi-au cuprins corpul m-au luat pe nepregătite. M-am uitat la el.

El se uita la gura mea.

– Ce am ratat?

Vocea lui Gian m-a făcut să tresar. M-am dat nițel înapoi.

– Așa... Cu siguranță nu ți-aș doar numărul meu, am zis, cu înțeles.

Isaac strălucea, iar asta mi s-a părut simpatic, pentru că se făcuse roșu ca o sfeclă. Cu acest Isaac mă împăcam mult mai bine decât cu versiunea anterioară.

– A fost foarte bine. Ai absolvit cu brio prima lecție. Acum putem să îți evacuăm mai departe dulapul.

Isaac părea indecis dacă să se bucure sau să plângă. S-a lăsat pe pernă, în timp ce Gian s-a apropiat de canapea și a bătut palma cu el.

– Bravo, omule. În câteva săptămâni ești un nenorocit de Casanova.

M-am ridicat. Alcoolul din sânge își făcea simțită prezența și am avut nevoie de un moment în care să fixeze peretele, ca să-mi mențin echilibrul. Nu era de mirare că Isaac reușise să mă farmece.

M-am dus înapoi în camera lui și m-am dezbrăcat de jachetă. A aterizat în grămada „de aruncat”. Tichia am agățat-o alături de celelalte costume. Apoi am ales următoarea piesă vestimentară din dulap, mi-am luat-o peste blugi și tricou și m-am îndreptat, cu pași mari, ca la defilare, spre camera de zi. M-am oprit în fața lui Isaac și a lui Gian, m-am răsucit și mi-am proptit o mână în șold.

Gian a început să râdă ascuțit.

Isaac și-a îngropat fața în palme.

– Scăpăm sau nu de ele? am întrebat.

Isaac s-a ridicat pe jumătate.

– Dar poate voi mai avea nevoie de ele!

– Sunt bretele galbene! Cu elani! am strigat eu. Ai 21 de ani, nu șase, și nu ești nici educator la grădiniță, nici clown. Nu există nicio explicație și niciun argument pe lume care să mă convingă să nu le arunc în grămada care pleacă.

– Are dreptate. Nici măcar nu-i stau bine. Gian m-a privit șocat. Nu a fost cu intenție.

– Și eu, care credeam că îmi stă bine cu galben, am spus, dar nu mi-am putut împiedica zâmbetul.

– Sawyer, serios, arată teribil. Scoate-le, a murmurat Isaac.

– Nu știu. Dintr-odată, îmi plac foarte mult. Așa de mult, că o să le păstrez și o să le port de fiecare dată când ne vedem.

Isaac s-a clătinat, ridicându-se. A arătat cu degetul spre mine.

– Scoate-le.

– Asta poți să-i spui fetei pe care încerci să o cucerești, am chicotit și m-am dat înapoi, când a făcut un pas spre mine.

– Jos cu elanii! a strigat Gian.

Am mai făcut un pas în spate.

– Jos cu bretelele, Sawyer.

– Sau ce? am blufat și m-am prefăcut că-mi inspectez unghiile date cu negru.

Pe fața lui Isaac s-a lățit un rânjet diabolic.

– Ai uitat un lucru, Dixon, a spus el, pe un ton foarte obraznic.

– Și anume?

– Am trei frați mai mici.

Totul s-a întâmplat foarte repede. Isaac s-a aruncat asupra mea și m-a trântit pe podea. Am icnit când am aterizat amândoi pe covor, eu sub el, el cu mâna pe talia mea.

– Termină, am reușit să zic, înainte să înceapă să mă gâdile. Am țipat și am încercat să îl dau de pe mine, dar degeaba. Încetează!

La un moment dat, m-a lăsat. Gâfâind, am rămas întinși pe podea, unul lângă altul.

– Cine s-ar fi gândit că Sawyer Dixon, cea dăltuită în piatră, are o slăbiciune, a zis el, amuzat, mai degrabă pentru sine.

Atunci s-a întâmplat: am râs.

Duminică lucram la *Woodhill Steakhouse*. Spre seară s-a umplut, abia dacă făceam față în spatele tejghelei și mai trebuia să ajut și la servit. Willa se îmbolnăvisese subit, iar Al nu reușise să găsească pe cineva să o înlocuiască. De

obicei, pregăteam doar sosurile sau mă ocupam de bar, însă astăzi trebuia să fiu peste tot și nu reușeam.

Al a ieșit din birou.

– Ce ghinion nenorocit, a mormăit. Și-a luat un șorț din cuierul din spatele barului și mi l-a întins. Ajută-mă, te rog.

A ținut de șorț cât i l-am prins cu fundă. Era atât de masiv, că abia dacă-l ajungea. Eu, în schimb, trebuia mereu să mi-l înnod de două ori în jurul taliei, ca să nu-mi fluture pe lângă corp.

– Willa lipsește toată săptămâna? am întrebat.

Al a mormăit.

– Pot să-mi mai iau una sau două ture săptămâna asta, dacă ai nevoie de mine, m-am oferit, dar Al a râs în hohote.

– Mă tem că una sau două ture nu vor fi suficiente, Dixon. Dar mersi.

– Ce-a pățit Willa?

Willa și cu mine funcționam după o politică de genul „ne suportăm la muncă, dar în rest n-avem nicio tangență”. Când mă angajase Al, nu ezitase să îi spună că reputația mea în Woodshill nu era chiar cea mai bună și că trebuia să mă țină departe de clienții bărbați, dacă nu voia să aibă câte un scandal la fiecare câteva zile.

Nu m-am străduit de atunci prea mult să fiu amabilă cu ea.

– Nu mai vine în următoarele șase luni, a zis șeful meu, chiar când am auzit clopoțelul de la bucătărie. Era gata următoarea tură de mâncare. Am ajuns amândoi în spate din câțiva pași mari.

– A pățit ceva rău? am întrebat, luând două farfurii în mână.

- Depinde. Pentru unii, un copil este sfârșitul lumii.
- Willa este însărcinată?!

Al a încuviințat și mi-a mai dat o farfurie.

- Sarcină cu risc. Trebuie să stea în pat până la capăt.
- Fuck, am murmurat.

Nu știam nici ce mănânc în seara asta, în timp ce Willa, care era doar cu un an mai mare decât mine, era deja căsătorită, iar acum și însărcinată. Ce lume nebună.

- Da. Însă hai să supraviețuim întâi serii. Apoi vedem. Acum fugi, că se răcește mâncarea, a zis Al, iar eu am dispărut din bucătărie.

Am servit mâncare, am turnat băuturi și am făcut față haosului. Al încerca să ajute, dar nu mai era obișnuit să lucreze în restaurant și de cele mai multe ori îmi stătea în cale, mai degrabă, în loc să îmi fie de folos. Peste toate, a schimbat discul pe care îl pusesem eu cu un CD tip lounge odios, cu o muzică pe care nu o consideram nici pe departe potrivită locului.

Per total, a fost o seară foarte nașpa. Chiar dacă nu o puteam compătimi pe Willa, trebuia să recunosc că își făcea bine treaba și îmi lipsea. Nu am reușit nici măcar să-i aduc lui Dawn o Cola și nici să vorbesc cu ea mai mult de 30 de secunde.

- Sorry, am zis, fără suflare, când am găsit în sfârșit un minut liber.

- E superplin, nu te stresa. Am destule pe cap, a spus ea și a făcut semn din cap spre laptop.

- Primesc un nou pornoșag? am întrebat și i-am împins paharul pe teighea.

- Doar pentru că sunt scene de sex, Sawyer, nu înseamnă că este porno.

– Există pornoșaguri în care se întâmplă exact ce se întâmplă în cărțile tale, am răspuns.

– Cred că nu vreau să știu câte dintre povestirile mele ai citit.

– Până acum, șase. Dar de când am făcut grafica aceea cu citate pentru site, vreau să citesc mai multe.

Dawn a zâmbit.

– Le-ai făcut superbe. Mulțumesc!

– N-ai pentru ce.

Și-a ronțăit buza de jos și m-a privit cu ochii mari.

– Fața ta se înroșește. Scuipă tot, am zis, cu o mișcare nerăbdătoare de mână.

– Povestește-mi despre sora ta! a zis ea.

– Ce?

Dawn și-a atins obrajii, parcă pentru a-i răcori.

– Nu vorbești niciodată despre familia ta. Dar am văzut deja că are același tatuaj pe braț ca tine. A arătat spre rîndunica micuță de pe brațul meu drept.

Am încuviințat încet și mi-am trecut degetul mare peste primul meu tatuaj.

– Așa este.

– A fost așa de dulce și de entuziasmată și abia aștepta să te întorci. Am văzut imediat inelul, dar nu a vrut să îmi răspundă la nicio întrebare până nu îți spunea ție.

Cuvintele lui Dawn m-au atins. Nu doar că hotărâsem să ignor logodna lui Riley, dar să aud acum cât de entuziasmată fusese sora mea, când aștepta ieri în fața ușii mele...

Am înghițit. Eram exact așa cum spunea mereu lumea despre mine: lipsită de inimă și rece ca gheața.

Expresia lui Dawn s-a schimbat într-o secundă de la entuziasm la seriozitate absolută:

– Nu pari foarte încântată? Logodnicul ei e un ticălos? a întrebat ea încet. Dacă știa cineva care-i treaba cu soții ticăloși, Dawn era aceea.

– Nu. Morgan e super, am zis eu repede, ca s-o liniștesc.

Așa gândeam. Dacă era să se mărite Riley, atunci Morgan era cel mai bun candidat. Era vesel și iubitor, iar Riley avea atât de mare încredere în el, încât îi povestise *totul*.

Și totuși, el rămăsese cu ea.

– Ce s-a întâmplat? Ceva nu-i în regulă, din câte-mi dau seama.

Am strâns din buze. Nu puteam spune ce îmi stătea pe buze: că nu voiam ca Riley să aibă o familie cu altcineva decât cu mine.

Nu putea înțelege și avea să creadă că eram o bestie geloasă.

– Mi se pare că nu trebuie să te căsătorești atât de repede, am zis, ridicând din umeri.

Dawn și-a ronțăit paiul.

– Știi bine că nimeni nu împărtășește opinia asta mai mult ca mine. *Nimeni*. A părut să își caute cuvintele. Dar, până la urmă, depinde de fiecare ce vrea să facă și cum se gândește.

I-am evitat privirea și am trecut un șervet peste tejghea. Asta mă termina: că Riley și cu mine nu doar că eram superapropiate, ci eram una. Gândisem mereu la fel, procedasem și simțisem la fel. Numai așa am fi putut rezista copilăriei și adolescenței noastre.

Ratasem momentul în care părerile ei se schimbaseră.

– Dar altceva mă interesează, a spus dintr-odată Dawn, și m-am uitat la ea.

– Hm? am spus.

A ridicat din sprâncene.

– Ieri seară ai fost la Isaac și te-ai întors foarte târziu.

– Da. L-am cunoscut pe colegul lui de apartament și i-am distrus dulapul.

– Aha, i-ai *distrus dulapul*, a spus ea, cu înțeles.

Mi-am sprijinit coatele de tejghea și m-am aplecat aproape de ea.

– Dacă chiar vrei să știi, l-am învățat cum...

– Sawyer! a urlat Al.

– Ghinion, am spus.

Dawn s-a uitat la mine cu ochii mari. Apoi a ridicat un deget.

– Ești atât de rea!

Am rânjit, i-am umplut paharul de Cola și am intrat iar în bucătărie, să iau următoarea farfurie de la Al.

Seara s-a încheiat la fel de stresant cum începuse. Faptul că nici eu, nici el nu aveam șase brațe îl făcea pe Al agitat și furios, ceea ce mă făcea și pe mine agitată și furioasă, iar asta ne făcea să țipăm unul la altul.

Ca să mai calmeze apele, Al m-a lăsat să caut muzică după ce a plecat și ultimul client. M-am decis la un albul vechi de la Smashing Pumpkins și dispoziția mea s-a îmbunătățit considerabil. Mai ales că Al a deschis două beri și mi-a întins una. Am luat imediat o înghițitură și m-am sprijinit de suprafața de lucru.

– Să mai iau câteva ture săptămâna viitoare? am întrebat.

– Ar fi grozav. Până când găsesc pe cineva în locul Willei, mă bucur de orice ajutor. Și dacă te întreabă cineva de un job, între timp, să-mi spui.

Am clătinat din cap.

– Nu cunosc pe...

M-am întrerupt și mai că mi-a venit să-mi dau una fiindcă nu mă prinsesem mai repede.

– Ba da. Știu pe cineva care caută urgent.

– Cu experiență? a întrebat el.

– Mă tem că va trebui să te mulțumești cu faptul că este prietenos, implicat și de încredere.

– Adu-l săptămâna viitoare, pe tura ta, ca să dea o probă. Vedem noi.

Capitolul 8

A doua zi mă înțelesesem cu Isaac să mergem la unul dintre second-urile mele favorite, la ceva distanță de Woodhill. După acțiunea noastră radicală, în garderoba lui era un gol imens, pe care voiam să îl umplem cu lucruri. Adică *eu* voiam. După fața lui Isaac, încă îi părea rău după bretelele lui galbene.

Și totuși, am văzut că a fost impresionat când am intrat în *Cure Closet*. Se afla într-un depozit vechi, care nu mai funcționa, dar își păstrase stilul industrial. Nenumărate standuri cu haine se cocoțau pe paleți de lemn prinși unul de altul, deveniți suprafețe de vânzare, iar între ei se ridicau stâlpi imenși de beton, acoperiți de stickere peste stickere cu trupe. Lângă pereți erau turnuri de încălțăminte, genți și alte accesorii, pe rafturi, iar de tavan atârnavă luminițe care nu se potriveau deloc cu vibe-ul magazinului, dar intrau minunat în peisaj.

– Nu am idee cum crezi tu că am putea găsi ceva înăuntru, a murmurat Isaac.

– Doar pentru că în acest magazin sunt mai mult decât cămăși care stau corect împăturite pe raft. Dar fii fără grijă, sunt cu tine. L-am bătut pe umăr și m-am îndreptat, fără ezitare, spre primul stand cu haine.

– Ai un sistem? a întrebat Isaac, din spatele meu.

Mi-am dat ochii peste cap.

– Nu.

– Adică... mergi așa, la întâmplare? Nu ar trebui să ne facem un plan? De ce am nevoie urgent? Am fi putut face o listă. Nu ar trebui, mai întâi, să...

M-am întors spre el și am ridicat o mână, ca să nu mai vorbească.

– Excursia asta pentru shopping este cel mai mișto moment al săptămânii pentru mine. Mi-o distrugi cu vorbăria ta despre sistematizare.

A încuviințat și a închis gura.

– Bun.

În primul rând am cercetat cămășile și puloverele și am luat tot ce mi se părea că ar fi putut arăta bine pe Isaac. Când grămada de pe brațul meu a devenit prea grea – mai ales că aveam și aparatul în jurul gâtului – i-am întins-o lui Isaac, iar el a luat-o, zâmbind.

Când am ajuns la pantaloni, i-am măsurat mai întâi șoldurile din priviri.

– Întoarce-te, am zis, și am făcut mișcarea cu arătătorul în aer.

Mi-a ascultat ordinul și i-am privit posteriorul. Hm. Nu era deloc rău. Dar azi îl scoteam din pantalonii ăia de tercot și-l vâram în blugi, orice-ar fi.

I-am evaluat înălțimea și am scos o pereche de Levi's negri de pe raft. Apoi m-am dus spre standurile unde se aflau gecile de piele. Am luat-o pe cea mai uzată din maldăr și am analizat-o atent.

– O geacă de piele? Cerule, în niciun caz!

– Credeam că vrei o schimbare.

– Să mă despart de jachetele mele a fost deja suficient. Cu așa ceva aș arăta de parcă aș fi deghizat, a spus el, arătând spre geacă.

I-am arătat-o.

– Ai arăta sexy.

Asta l-a lăsat paf.

În drum spre cabinele de probă, l-am mai întrebat o dată cât purta la pantofi și am pescuit două perechi de ghete și una de teniși de pe rafturi. Între timp, adunasem atât de multe lucruri, că Isaac a fost cuprins de panică, așa că le-am împărțit în ținute diferite și le-am așezat în ordine. După aceea, am luat loc pe suprafața tapițată imensă, care se afla în fața cabinelor.

Perdeaua neagră de mătase a cabinei de probă începea la jumătate de metru deasupra podelei și am văzut cum Isaac și-a scos pantalonii, cum i-a așezat ordonat pe podea și cum și-a pus pantofii lângă ei. A început să vâre un picior în cracul blugilor și s-a oprit. Probabil observase ruptura din genunchi. Mi-am mușcat buzele ca să nu chicotesc.

În sfârșit, și-a tras blugii până sus și a sărit pe loc ca să și-i treacă peste șolduri. Abia așteptam să îl văd în ei.

– Ia-ți și ghetele negre, am strigat să acopăr muzica rock din magazin.

A murmurat ceva de genul „Ce naiba fac aici?”. După alte două minute, a părut să se fi îmbrăcat complet, dar tot nu ieșea.

– Arăt ca un clown, Sawyer.

Am oftat, iritată.

– Vino afară și lasă-mă pe mine să decid.

A ezitat încă un moment, apoi a tras perdeaua.

Mi-am lăsat privirea să îl cerceteze lent, de la bocancii închiși la culoare din picioare, la blugii cu aspect uzat, la curea și la tricoul gri cu Nirvana, peste care purta geaca de piele. Își scosese ochelarii și freza lui era nițel deranjată, pentru că își schimbase hainele.

– Arăți bine, am spus.

Ochii i s-au mărit și s-a privit. Apoi m-a privit sceptic pe mine, de parcă s-ar fi întrebat dacă nu cumva făceam mișto de el.

– Întoarce-te, te rog, am zis și m-am uitat cum se execută prin obiectiv.

Dacă aș fi știut! Posteriorul lui arăta fenomenal în blugi. Am trecut pe focalizare manuală și am apăsat declanșatorul. Când a făcut clic, Isaac s-a întors iar.

– Tocmai ai făcut o poză cu fundul meu? a întrebat, părând și mai sceptic.

– Da. E de primă clasă.

Gura lui Isaac s-a deschis. S-a înroșit.

Cu ochiul lipit de aparat, m-am ridicat. *Clic.*

Și-a mutat privirea de la aparat și a arătat spre ruptura din genunchi.

– Sunt praf.

– Așa trebuie să fie.

Clic.

– De ce aș da 20 de dolari pe niște blugi rupți? m-a întrebat, sincer uimit.

Am lăsat aparatul să-mi atârne iar la gât.

– Doar atât costă? Trebuie neapărat să îi luăm.

– Vorbești serios.

– Da. Iei totul. Bocancii și geaca de piele sunt elemente basic bune. Poți să le combini cu orice.

Nu a zis nimic. Doar s-a uitat din nou la el, sceptic.

Am bătut din palme.

– Următorul outfit!

Clătinând din cap, s-a răsucit și a tras perdeaua după el.

Cât se schimba, am cercetat pozele făcute. Isaac părea perfect relaxat. Nimeni n-ar fi bănuït că e un toçilar, dacã l-ar fi întãlnit pe stradã. Abia așteptam sã îl fotografiez în toate ținutele astea, ca lumea, cu luminã bunã și un fundal potrivit. Și, între timp, aveam sã-mi pun poza cu fundul lui pe desktop, ca s-o enervez pe Dawn. Când m-am gândit la asta, mi-a venit sã râd.

– Nu se poate, a zis el, brusc.

– Ce mai e?

– Nu mã poți convinge sã port așa ceva.

Mi-am dat ochii peste cap.

– Terminã cu atitudinea și îmbracã-te.

– Este un *tricou pentru mușchi*, Sawyer. M-ai vãzut?

A trecut un minut. Apoi încã unul.

Am oftat. Trebuia sã forțez mâna destinului. M-am apropiat de cabinã și am tras perdeaua.

– Hei! a strigat Isaac, făcând un pas spre mine.

Am cãscat gura.

Isaac s-a uitat la mine. Eu m-am uitat la el.

Nu doar cã arãta bine.

Era *sexy*.

Blugii strãmți, negri, i se mulau pe șolduri. Pieptul lui gol era plat și dur. Pe abdomen i se conturau mușchi bine definiți și complet formați, care dispãreau în formã de V sub talia blugilor.

Nu mi-am putut gãsi cuvintele, pentru o clipã.

– Åãã..., am început, într-un târziu, dar m-a lãsat vocea, pe moment. Am clãtinat din cap. Shit, Isaac. *Asta când s-a întãmplat?*

Am făcut un pas spre el și i-am atins ușor abdomenul, parcã pentru a mã convinge cã mușchii nu erau doar pictați.

Nu erau. Au tresărit la atingerea mea.

Pielea lui Isaac era mătăsoasă și caldă.

A icnit. Corpul lui era complet rigid, privirea i se fixase pe mâna mea și aș fi putut jura că își ținea respirația.

– Ți-am zis doar că am crescut la o fermă.

Am ridicat aparatul. După câteva încercări nereușite, degetele mele au găsit butonul potrivit.

– Incredibil, am murmurat. Porți mereu 20 de straturi de haine. Cine să ghicească...

Colțurile gurii lui Isaac s-au lăsat în jos, iar eu am mai făcut o poză.

– Nu port nimic, Sawyer, a zis el, și a dat să tragă iar perdeaua.

Repede ca fulgerul, am făcut un salt în față și în cabina micuță.

Isaac m-a privit fix.

– Ce cauți aici? a croncănit.

– Doar mă uit, am răspuns. Tocmai s-au deschis noi posibilități pentru proiectul meu.

M-am uitat din nou la trunchiul lui Isaac. Văzusem deja multe corpuri lucrate, dar mușchii lor se datorau, în cele mai multe cazuri, ridicării de greutate și shake-urilor proteice, și nu erau tocmai estetici. Dimpotrivă, ai lui Isaac aveau o autenticitate de neegalat, pe care nu o mai văzusem – și îmi plăcea surprinzător de mult.

Isaac părea să găsească situația extraordinar de incomodă, însă. Se lăsa de pe un picior pe altul, și îi apăruseră pete roșii pe gât.

Mi-am dat ochii peste cap.

– Trebuie să înveți urgent să accepți complimente.

A înghițit cu greu.

– Nu e deloc ușor.

– De ce nu? Cu siguranță nu sunt prima care-ți spune asta.

Și-a trecut ambele mâini peste față.

– Sawyer...

– Chiar nu ai avut niciodată o iubită?

Isaac nu m-a privit, ci a scos un pulover împletit din teancul care se afla pe scaunul de lângă el. L-am fotografiat îmbrăcându-se.

– Ba am avut. Dar nu recent.

– Cât a trecut de atunci? am întrebat și am privit peste umărul lui Isaac, în oglindă. Privirile noastre s-au întâlnit.

– Trei ani. A durat doar câteva luni și... nu a fost ceva seros. A rămas tăcut o clipă. Apoi a arătat spre pulover. Cum ți se pare?

Nimeni nu se pricepea mai bine să schimbe subiectul decât el, dar știam precis ce făcea. L-am lăsat în pace, însă, chiar dacă eram îngrozitor de curioasă.

– E ca și luat. Următorul.

A ezitat o clipă.

– Chiar nu vrei să ieși?

– Nu, am spus eu. Am luat un teanc de haine de pe un taburet și le-am pus pe jos. Apoi m-am urcat pe el, cu aparatul în mână, și i-am făcut semn să continue.

– Voyeuristă, a comentat el, trăgându-și puloverul peste cap.

M-am răsucit să-i pot fotografia de sus reflexia din oglindă.

Clic.

– Tocilar.

Următoarea cămașă avea mâneci lungi și era neagră. I se întindea peste umeri și îi scotea perfect în evidență partea superioară a corpului.

Clic.

– Răsuțește-te puțin într-o parte. Așa. Am apăsător din nou pe buton. Orice alt tip ar fi bucuros ca o fată să-l însoțească de bunăvoie în cabina de probă.

M-am aplecat într-o parte.

Piciorul drept mi-a alunecat de pe taburet și mi-am pierdut echilibrul.

Isaac a reacționat foarte repede, înconjurându-mi talia cu brațul. M-a prins și m-a întors, ca să nu cad. Ne-am lipit de oglinda imensă, eu cu spatele atât de fix încât n-am putut respira, pentru o clipă.

Isaac era lipit de mine.

I-am simțit abdomenul tare și pieptul, când a expirat. Șoldurile lui, care îmi apăseau bazinul. Și umflătura din pantaloni.

Am simțit un fior în vintre. Fără voia mea, m-am împins în el. Isaac a inspirat șuierător.

Privirea lui întunecată era indescifrabilă.

– Dar eu nu sunt oricare alt tip, a spus el, cu glas răgușit. Simțeam cât era de încordat.

Orice alt tip ar fi profitat de situație. Orice alt tip m-ar fi lipit de oglindă și ar fi luat totul de la mine, fără ezitare și fără întrebări.

Dar nu și Isaac. El a făcut un pas în spate și m-a ajutat să mă urc din nou pe taburet. Apoi și-a tras un tricou peste cap, de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic.

Capitolul 9

Era întâi septembrie, iar asta însemna că începea cea mai urâtă lună din an. În trei zile, când comemoram ziua morții tatei, trebuia să merg în Renton și, împreună cu Riley, să vizităm mormântul părinților noștri.

Detestam septembrie. Fiecare secundă.

În dimineața asta mă trezisem cu o senzație ca de mâl în stomac și cu tâmplele pocnind de durere – ca în fiecare an la începutul lunii. Mi se părea că trupul meu are un ceas interior, care bătea fix la miezul nopții de „durere și suferință”.

Dawn a observat imediat că nu era ceva în regulă cu mine și m-a invitat să merg în seara aceea cu ea la Spencer, să ne relaxăm puțin. Dar ultimul lucru pe care mi-l doream astăzi era prezența altor oameni. În plus, Al îmi alocase o tură la restaurant.

Am avut un seminar după-amiază și m-am dus apoi direct acolo. Vremea frumoasă mi-a îmbunătățit dispoziția puțin, mai ales pentru că am reușit să mai fac câteva fotografii cu peisajul frumos, înainte de tura mea. O ceață ușoară atârna deasupra văii, iar muntele Wilson dispărea în norii joși și denși, prin care pătrundeau ultimele raze ale soarelui de seară. Scena avea un efect liniștitor asupra mea, și îmi era de mare folos.

Când am ajuns la restaurant, m-am oprit. Isaac stătea în fața lui și mi-a zâmbit când m-a descoperit.

– Ce faci aici? am întrebat aspru, dar m-am controlat imediat.

Isaac nu îmi făcuse nimic și nu avea legătură cu faptul că nu eram în apele mele. De obicei, mă pricepeam la escapism și mă puteam convinge zi după zi că nu simțeam nimic și că-mi era bine, dar astăzi nu funcționa. În schimb, simțeam atât de multe, că emoțiile amenințau să mă copleșească și să îmi taie respirația. Detestam că nu le puteam controla.

Sentimentele erau de rahat.

– Ai spus să vin cu tine în tura următoare, mi-a zis el în timp ce urca scările alături de mine.

Purta hainele noi. Blugii bleumarin ruși, o cămașă neagră elegantă și niște basteți comozi. Chiar și ochelarii păreau mai puțin de tocilar în această combinație. Arăta bine, iar asta m-a posomorât și mai rău.

– Uitasem, am murmurat eu.

Am inspirat adânc. Nu eram pregătită pentru asta. Avea să fie un iad să învăț pe cineva, să îi arăt totul și să am răbdare pentru asta. Chiar dacă acel cineva era Isaac.

– Totul este în regulă? a întrebat el și s-a oprit în fața mea, cu ambele mâini în buzunarele blugilor.

Aș fi preferat să mă întorc pe călcâie și să plec. Azi nu voiam să am pe nimeni în preajmă și mai ales pe nimeni care-mi puneă asemenea întrebări și care mă privea de parcă mă cunoștea, deși nu știa *nimic* despre mine. Dar eu îi oferisem jobul lui Isaac și îi zisesem deja lui Al că va veni. Trebuia să mă adun.

– Sigur, am zis jalnic, și am făcut semn în direcția intrării. Haide. Vrem să i te prezentăm lui Al, mai întâi.

Au trecut câteva secunde în care Isaac m-a privit doar, de parcă vedea până în adâncul sufletului și intuia că blufam. Dar a încuviințat, doar, și m-a urmat înăuntru, tăcut.

L-am condus direct în spate, în biroul lui Al. Șeful meu ședea pe un scaun și părea, ca pe orice s-ar fi așezat, supradimensionat. În fața lui se aflau mai multe dosare

groase, în care părea să sorteze hârtii. Când am intrat, a ridicat capul și s-a uitat de la mine la Isaac.

– Hei, Al. El ar dori postul Willei, am zis.

Al s-a ridicat, iar eu am observat că Isaac se încordează lângă mine. Între timp, mă obișnuisem cu Al, care părea înfricoșător - cu scalpul lui ras, brațele imense și statura de taur -, însă pentru Isaac, care îl vedea prima dată față în față, era copleșitor.

Al l-a măsurat pe Isaac de sus până jos.

– Deci el este tânărul prietenos, implicat și de cuvânt despre care mi-ai zis?

– Exact.

Și-a încrucișat brațele la piept.

– Știi să servești?

Isaac a cam pălit, scuturând din cap.

– Până de curând am lucrat într-un magazin de electronice. Acolo am ajutat cu clienții, pe lângă atelier, dar...

– Eu te-am întrebat dacă știi să servești, l-a întrerupt Al.

– Nu încă. Dar sunt gata să învăț.

Al a încuviințat și i-a întins o mână.

– Asta voiam să aud. Eu sunt Albert Phelps, însă mi se spune Al.

Isaac i-a luat mâna imediat. Am fost impresionată că nu a tresărit când Al i-a strâns-o, ci doar a clipit de câteva ori rapid.

– Grant, Isaac Grant.

Cu greu m-am abținut să nu pufnesc.

– De obicei, nu se întâmplă multe în timpul săptămânii, de aceea este posibil să trebuiască să faci ture singur. La sfârșitul săptămânii suntem, de obicei, doi sau trei. Sawyer este responsabilă cu barul, iar jobul tău ar fi

servirea în spațiul interior, deci preluarea comenzilor și aducerea mâncării la mese. Îți va arăta ea totul. Mi-a făcut un semn din cap, care, în limbajul lui Al, însemna „Dispăreți, am de lucru.”

Am decis să îi arăt, mai întâi, vestiarul în care se aflau dulăpioare. Abia ce închisesem ușa de la biroul lui Al în spatele nostru, că Isaac și-a scuturat mâna și a șuierat:

– Cred că mi-a rupt câteva oase.

Am evitat să îi spun lui Isaac că Al ar fi putut să îi rupă toate oasele, nu doar cele ale mâinii, dacă voia. În schimb, am scos două șorțuri din dulăpior și i-am arătat cum se înnoadă corect la spate.

Am vrut să trec pe lângă el, ca să intru în bucătărie, când m-a prins de braț.

– Ce este? am întrebat, iritată.

– Nu pari prea fericită, a zis el, privindu-mă atent și căutând parcă să afle ceva. Nu știam ce.

– Nu par niciodată fericită, Isaac. Se numește Resting Bitch Face, am zis, fără chef.

– Îți cunosc deja fața suficient ca să știi că arată mai bine, de obicei.

– Iar eu credeam că te-am învățat cum să fletezi pe cineva. Poate că nu mă pricep așa de bine.

A părut afectat.

– Știi ce vreau să zic. Doar că arăți de parcă...

– Așa. Cum arăt? am întrebat și am făcut un pas spre el. Aș fi preferat să țip la el, doar pentru că nu mă lăsa deloc în pace.

Isaac a oftat încet. M-a tras spre el.

– Arăți de parcă ți-ar prinde bine o îmbrățișare, a zis calm.

Am avut nevoie de o clipă să înțeleg ce naiba făcea. Nenorocitul mă îmbrățișa.

Mi-am ținut respirația când brațele lui s-au închis în jurul meu. M-a mângâiat cu o mână pe umeri și cu cealaltă pe spate. Era aproape liniștitor. Mi-am strâns degetele în pumni.

– Sawyer, ești țeapănă ca o scândură. Forța îmbrățișării nu are niciun efect dacă te crispezi așa.

Am expirat cu zgomot.

– Ești dus.

Isaac și-a desprins un braț de mine, ca să-l ia pe al meu și să mi-l pună pe spatele lui. A făcut la fel cu al doilea. Apoi m-a luat iar în brațe.

Îi simțeam bătăile inimii și respirația calmă.

Doar m-a ținut în brațe. Fără să spună nimic. Și fără să își lase mâinile să treacă peste corpul meu – ceea ce era de așteptat, din experiența mea, de la un bărbat de care eram atât de apropiată fizic.

Isaac m-a ținut și am observat că mi se făcea cald și că mi se relaxa treptat corpul. Durerea era încă acolo, dar, dintr-odată, era suportabilă și nu mai amenința să mă sfâșie din interior.

Isaac s-a desprins de mine, într-un târziu. Și-a pus mâinile pe umerii mei și m-a îndepărtat puțin de el.

– Bitching Resting Face a dispărut ca prin magie, acum.

– Se numește Resting Bitch Face.

– Mi-e totuna. Acum arăți mai bine.

– Complimentele tale îmi încălzesc sufletul..., Tocilarule, am adăugat la final, ca să readuc o urmă de normalitate între noi.

– Pentru asta îmi oferi consiliere. În schimb, experiența mea de mulți ani ca frate mai mare m-a învățat să îmbrățișez excelent.

– Încetează să mai fii atât de plin de tine și vino în față, ca să-ți arăt cum să servești.

Isaac a râs, dar a ieșit pe ușa spre bucătărie fără niciun cuvânt.

Am stat să mă uit după el, un moment.

După ce bătăile inimii mi-au revenit la normal, am inspirat adânc și l-am urmat.

Trei ore mai târziu, Al și cu mine observam, din spatele barului, cum Isaac balansa cinci farfurii deodată, grăbindu-se să iasă din bucătărie, și așezându-le apoi, cu un zâmbet fabulos, în fața clienților de la o masă. Fiecare farfurie a ajuns în fața persoanei potrivite, firește. Pe drum înapoi, a debarasat masa șapte și a reușit să așeze farfuriile și paharele astfel încât să le poată lua cu un singur gest. A dispărut prin ușile batante ale bucătăriei, doar ca să reapară, în secunda următoare, pentru a duce tava cu băuturile preparate de mine la masa nouă.

Cu sprâncenele ridicate, m-am întors spre Al.

Se uita la Isaac. Nu îl mai văzusem niciodată fără cuvinte.

După o vreme, s-a uitat la mine. Apoi mi-a luat capul în labele lui imense și mi-a apăsat un sărut umed pe frunte.

– Câh! am strigat și i-am tras una în stomac.

– Îți rămân dator, Dixon. Băiatul este un dar de la Dumnezeu, a zis el. Îmi poate da lecții. Serios, uită-te la el. Pregătesc imediat contractul.

– Sigur, am mârâit eu.

Fusesem de două ori în probă aici, înainte ca Al să mă primească. Deși nu voiam, eram nițel invidioasă.

Oare exista ceva ce nu știa să facă băiatul ăsta?

Dacă nu ar fi fost proiectul meu de absolvire și, între timp, n-am fi evoluat spre un soi de prietenie, l-aș fi detestat din tot sufletul.

Dar era și fascinant să îl văd pe Isaac trecând de la o clipă la alta în modul „muncă”, complet concentrat și deloc

ușor de distras. Vibra de energie și de implicare, chiar dacă, în rest, era reținut și nesigur de orice făcea.

Cum de reușea să fie atât de prietenos cu clienții, fără să se înroșească deloc? Parcă avea un declanșator care-l pregătea pentru muncă.

După ce au plecat și ultimii clienți, m-am apucat să fac casa, în timp ce Isaac debarasa ultimele mese, ștergându-le apoi. Când a terminat, a venit cu o cârpă pentru vase în mână lângă mine, la teighea. Și-a răsucit-o întâi în jurul unei mâini, apoi în jurul celeilalte. M-a privit, în așteptare.

- Cum m-am descurcat?
- Al îți pregătește deja contractul, Tocilarule.
- Serios?

Am încuviințat.

Isaac m-a privit câteva secunde cu gura căscată. Apoi i s-a desenat un zâmbet pe față.

- Mi-ai salvat fundul, Sawyer. Mulțumesc.
- Nu e cazul, am spus. Hai cu mine să îți arăt unde sunt depozitul și liftul pentru marfă.

M-a urmat, iar eu i-am explicat pe scurt despre sticlele și celelalte recipiente din depozit.

- Dacă tot suntem aici, am putea face plinul de băuturi pentru mâine, am propus.

Isaac a dat din cap și a început să îmi întindă sticle din lada pentru băuturi. Eu am notat pe o listă ce ladă se golea. Am lucrat o vreme în tăcere. Îi aruncam, din când în când, câte o privire lui Isaac, îi remarcam fața concentrată, înregistram cât de eficient și cu ce gesturi de cunoscător se dedica unei sarcini atât de simple. Era clar că își dorea mult jobul. Atât de mult, încât era dispus să treacă peste tot ce îl făcea să aibă rețineri de obicei.

Mi-a întins o sticlă din ladă și eram atât de prinsă în gândurile mele, încât i-am luat mâna în loc de sticlă.

Mi-a zâmbit, iar eu am murmurat un „Sorry” și am constatat, fascinată, că nici nu a tresărit, nici nu s-a înroșit. Doar mi-a întins din nou sticla, apoi alta.

– De ce ai nevoie disperată de job? am întrebat. Înțeleg de ce vrei să câștigi bani. Dar mi se pare că e vorba de viață și de moarte.

Isaac își făcea de lucru cu o ladă. Cu spatele la mine, a zis:

– Deși ai mei au o fermă care merge binișor...

S-a oprit.

– Nu trebuie să-mi spui dacă nu vrei, am zis eu, sperând că totuși o va face. Cu cât îmi spunea mai multe despre problemele lui, cu atât mă gândeam mai puțin la ale mele.

– Nu e un secret, a zis el, și a ridicat o ladă de pe celelalte. Și-a dres glasul și a inspirat adânc. Cu puțin timp înainte să termin școala, tata s-a îmbolnăvit grav și a trebuit operat. Atunci nu prea ne mergea grozav. Recoltele de porumb și de soia au mers tare prost peste an. Părinții mei își cheltuiseră deja toate economiile pentru utilaje, iar două dintre hambare se năruiau și trebuiau renovate. A trebuit să fac o groază de chestii, deși...

S-a oprit.

– Deși ce?

S-a uitat la mine.

– Nu am vrut niciodată să rămân la fermă, ci doar să studiez.

– Deci ai rămas din cauza problemei cu tatăl tău.

– Da, a spus, cu o privire întunecată.

– Cât timp?

– Peste un an.

– E mult.

– Nu asta a fost problema... sau nu tocmai. Pentru mine a fost mereu limpede că voi pleca, la un moment dat, ca să încerc altceva. Voiam să văd ce alte lucruri există și să studiez cât mai multe lucruri posibil. Dar mi-am făcut bine treaba. Ai mei erau mândri de mine și de cum m-am ocupat de lucruri. Au crezut că mă răzgândisem.

Am mai pus o sticlă în lift.

– Dar nu era așa.

A așteptat nițel cu răspunsul.

– Nu.

Era evident că i se părea dificil să vorbească despre asta. Nu am insistat, pentru că detestam și eu când lumea nu înceta cu întrebările care duceau spre locuri în care nu le era permis să ajungă.

– Când i-am zis tatei, a reluat el ideea, a fost dărâmat. Era sigur că voi prelua ferma, deși eu nu spuseseam asta niciodată. Așa că aproape că m-a dat afară din casă. De atunci, n-am mai schimbat prea multe cuvinte.

– Dar mi-ai spus cândva că mergi acasă în fiecare weekend, să ajuți.

A ridicat din umeri.

– Da, chiar fac asta. Mă duc pentru frații mei, ca să petrec timp cu ei. Și pentru bunicii mei, care locuiesc cu noi în casă. Cu părinții însă vorbesc foarte puțin. Sunt foarte dezamăgiți de mine.

Isaac ținea dinții încleștați. Când mi-a întins ultima sticlă, mi-a aruncat o privire.

– Ce rahat, Isaac, am zis.

A surâs trist.

– Da, așa cred și eu. Dar este așa cum este. Nu îmi voi schimba părerea, chiar dacă iubesc ferma. De aceea încerc să nu le cer nimic alor mei. Nu au dorit niciodată ca eu să studiez, dar... Eu chiar trebuia să plec și să văd ce mai avea de oferit lumea. Să văd ce vreau să fac de fapt. Sunt atâtea

de învățat, atâtea de descoperit, iar eu n-am văzut decât o frântură din toate. Voiam... mai mult.

Înțelegeam perfect. Simțisem același lucru, deși eu plecasem din Renton din alte motive.

– Așa că faci banii pe care nu vrei să îi ceri părinților, am murmurat eu.

A încuviințat.

– Nu e deloc ușor, mai ales când ai patru frați. Sora mea mai mare, Eliza, studiază la o universitate de elită, incredibil de scumpă. Apoi mai sunt și Ariel, Levi și Ivy. Banii sunt mereu bine cumpăniți la noi.

– Câți ani au frații tăi? am întrebat.

– Eliza e cu un an mai mare decât mine, deci are 22 de ani. Ariel are opt ani, Levi șase, iar Ivy a împlinit doi în martie.

– Wow. Dar există o diferență mare de vârstă între voi.

Isaac a surâs.

– Mama și tata și-au dorit mereu o familie numeroasă, însă după mine mama a suferit o pierdere de sarcină. Nu a fost deloc ușor pentru ea. A durat ceva până când a căpătat din nou încredere. Și, dintr-odată, ne-am trezit șapte.

Am încercat să calculez mintal ce vârstă aveau părinții lui Isaac, dacă încercaseră după atâția ani să aibă din nou copii.

– Mama avea 20 de ani la nașterea mea, a explicat el, de parcă mi-ar fi citit gândurile. Ea și tata s-au căsătorit devreme.

– Atunci ce au de comentat părinții tăi, dacă muncești atât?

Nu mă puteam opri din a-l bombarda pe Isaac cu întrebări. De obicei, mi se părea plicticos când povestea cineva atât de mult despre sine, dar cu el era diferit. Mă interesa ce spunea. *Voiam* să aflu mai multe.

– Nu li se pare în regulă să fiu independent financiar. Cred că sunt supărați pentru că nu-mi pot impune nimic. Dar bunicul meu crede că tata ar fi prea orgolios și că nu ar recunoaște niciodată că l-a rănit faptul că m-am îndepărtat de ei. Că, inițial, a avut intenții bune. Câțiva ani, cât eram încă la liceu, aproape că a trebuit să vindem ferma, atât de rău ne mergea.

Am fluierat încet, dar Isaac a zâmbit.

– Din fericire, nu s-a ajuns până acolo. A trebuit să economisim. Banii nu ajungeau, așa că Eliza și cu mine ne-am împărțit hainele. Ți poți imagina, sunt convins, cât de popular este la liceu un băiat care poartă aceleași haine cu sora lui.

– Ai spus deja că nu a fost plăcut pentru tine.

– A fost un iad, a pufnit el. Colegii mei erau... iadul.

– Doar pentru că nu aveai haine noi? am întrebat.

– Pentru că eram săraci. Foarte săraci. Și toți știau asta. Se vedea de la început. Nu doar după haine. După ghiozdan, după sandvișul pe care-l mâncam în pauză, după adidași. Pentru adolescenți este un motiv suficient să lipească mășcări în dulăpior sau să te încuie în toaleta fetelor, câteva după-amiezi la rând.

Pe frunte i se formaseră riduri adânci, dar arăta mai degrabă derutat decât furios, de parcă nu-și putea da seama de ce îl supărau atât de tare amintirile.

Dar eu pricepusem.

De aceea era Isaac așa cum era. Nu era vorba despre cămăși, pantofi curați sau păr aranjat la milimetru. Era vorba despre control, în opoziție cu perioada în care alții îl exercitaseră asupra aspectului și purtării sale.

Mă întrebam ce însemna faptul că, în ultimele zile, îmi cedase mie acest control.

– Mă mir că încă mai revii la ferma alor tăi. Eu nu știu dacă aș putea, am zis, după un timp.

– Indiferent că sunt de acord sau nu cu deciziile mele, familia mea înseamnă acasă. Asta nu se va schimba niciodată.

La ultimele lui cuvinte, inima mea a început să bată cu putere. Așa simțeam și eu pentru Riley.

Isaac mi-a luat creionul și a notat ultimele bife pe listă. De parcă mi-ar fi citit gândurile iar, a întrebat:

– Tu ai frați?

– Da, am o soră.

– Câți ani are?

– 23. Lucrează la o clinică veterinară și... s-a logodit de curând. Cuvintele aveau un gust artificial în gura mea. Abia dacă mi le-am smuls de pe buze.

– Grozav, nu? Tonul și privirea lui mi-au transmis că Isaac era mult prea atent.

– Da, am murmurat.

Nu mă puteam hotărî să spun adevărul, anume că mă panica gândul că sora mea ar putea începe o nouă viață, diferită, cu altcineva.

– Cât de remarcabil mi se pare că oamenii își plănuiesc toată viața, în timp ce alții nu au idee ce vor. Ce zici? a spus Isaac, în timp ce eu închideam ușa depozitului. Când mă uit la pozele de când eram mic, îi văd pe părinții mei mai tineri decât sunt eu acum. Este un gând tare ciudat. Dar fiecare cu sincronizarea lui.

– Nu asta mă deranjează, m-am auzit spunând, brusc. Cuvintele mi-au ieșit pur și simplu pe gură, fără să le pot reține. Poate că din cauza lucrurilor intime pe care mi le spusese Isaac. Poate și fiindcă simțeam că voi pocni dacă mai rețineam mult acele gânduri.

– Dar?

– De fapt...

Mi-am mușcat buza de jos.

Isaac aștepta.

Am inspirat adânc.

– Riley și cu mine am fost mereu la fel. Mai ales în privința căsătoriei. Iar acum s-a logodit. Curând o să rămână și însărcinată. Nu mai avem nimic împreună. Este singura persoană care...

...mă înțelege.

Mi-am mușcat obrazul din interior, ca să mă opresc să mai spun și altceva.

– Deci ai impresia că se îndepărtează de tine? a întrebat Isaac.

M-am uitat la podeaua de piatră cenușie și mi-am înfipt dinții ceva mai adânc în obraz. Am ridicat din umeri.

– Dacă nu știu senzația..., a spus el, sprijininându-se de zid, lângă mine.

L-am privit întrebătoare.

– La fel a fost cu Eliza și cu mine. Când eram copii, eram nedespărțiți, și pentru că între noi era doar o diferență infimă de vârstă. Dar la finalul liceului s-a schimbat. Cât timp eu treceam prin iad, ea era foarte populară printre colegi. Ar fi putut să-mi facă viața mai ușoară, atunci, dacă m-ar fi integrat în gașca ei. Dar așa este la liceu. Fiecare luptă pentru sine. Și după ce s-a dus la Harvard, apoi, am ținut tot mai puțin legătura.

– Ce ai făcut? am întrebat încet.

Cea mai mare teamă a mea era că Riley și cu mine nu ne vom mai vorbi, cândva.

– La început, am lăsat-o în pace. În fond, primele luni de facultate sunt surprinzătoare și stresante. Dar după aceea am forțat-o să vorbească. Între timp, relația noastră s-a îmbunătățit. Dar este tot departe și lucrurile nu mai sunt ca înainte.

Nu asta voiam să aud. Dar nu toate poveștile aveau finalul dorit. Nimeni nu știa asta mai bine ca mine.

– Ce ghinion.

– E în regulă. E greu când ai așteptări de la alții și totuși nu le poți îndeplini chiar tu. Dar îmi este cumplit de dor de ea.

– Măcar sora mea este în statul vecin, și nu la capătul celălalt al țării. Aproape 7000 de kilometri sunt o distanță serioasă, am zis.

El a dat din cap.

M-am gândit apoi la ce îmi povestise. Cu câteva zile înainte, îl caracterizam pe Isaac cu un singur cuvânt: tocilar. Acum, dintr-odată, devenise mai mult: fiu și frate. O persoană cu o adolescență dificilă, care era curajoasă și plină de voință, însă nu uita de unde venise. Îl admiram.

– Așa stau lucrurile, mi-a întrerupt el gândurile. Ce zic părinții tăi despre logodna lui Riley?

M-am simțit de parcă mi-ar fi turnat apă cu gheață în cap. Mi s-a ridicat părul pe ceafă și m-am simțit pieptul atât de strâmt, că n-am mai putut reține aerul.

M-am ridicat repede. Am apăsat butonul liftului și l-am pus în mișcare.

– Sawyer...

– Este târziu, iar eu trebuie să ajung acasă, fiindcă mai am ceva de pregătit pentru școală, am zis, cu voce fermă. În plus, nu vreau să creadă că facem cine știe ce aici, jos. Altfel, cine știe ce decide în privința contractului tău.

Fără să-l privesc pe Isaac, m-am îndreptat spre trapă.

M-a urmat în tăcere, deși i-am simțit privirea gânditoare în spate tot drumul.

Capitolul 10

Drumul spre Renton nu mi se părea o întoarcere acasă. Dimpotrivă, ca de fiecare dată, cele două ore petrecute în tren până acolo erau pentru mine cele mai rele două ore din întreg anul. Capul îmi bubuia de la alcoolul pe care-l turnasem seara trecută în mine, ca să pot dormi măcar puțin, iar stomacul mi se revolta, pentru că de dimineață nu putusem mânca nimic.

Când trenul s-a oprit, în sfârșit, și am coborât, a trebuit să mă lupt cu impulsul de a face stânga împrejur și de a pleca înapoi la Woodhill. Sau oriunde. Altundeva. Dar m-am adunat. Trecusem de multe ori cu Riley prin această zi. Reușeam noi și astăzi.

Când am descoperit-o în sfârșit pe Riley pe peron, m-am simțit deja mai bine. Avusese mereu acel efect asupra mea, și când trăiau părinții noștri, și după, când mătușa Melissa avea o zi proastă și se descărca pe mine, iar eu mă ascundeam sub pătură, în camera mea, și plângeam. Când Riley venea la mine și mă consola, mă simțeam deja mai bine.

Fără să vreau, m-am întrebat câtă vreme mai putea prelua rolul acela pentru mine. Sau cât mai era dispusă.

Lângă Riley se afla Morgan, cu un braț în jurul umerilor ei. Nu mă văzuseră încă, așa că am putut să îi observ o clipă în liniște. Păreau făcuți unul pentru celălalt. La fel ca Riley, și Morgan era tatuat din cap până-n picioare. Avea pielea închisă la culoare, așa că tatuajele arătau diferit decât pe sora mea sau pe mine. Garderoba lui părea să cuprindă doar patru articole: blugi, tricouri negre, geacă de piele și

bocanci. Nu îl văzusem niciodată purtând altceva. Cerceii-tunel din loburile urechilor și inelele de pe degete l-ar fi făcut să pară înfricoșător, dacă n-aș fi știut că era blând ca un iepuraș.

Se potrivea perfect cu Riley. Și nu puteam ignora cât de fericiți erau împreună.

De ce nu mă puteam bucura pentru ei?

M-au observat, pentru că eram deja la doar câțiva pași de ei. Riley s-a desprins imediat de Morgan și m-a înconjurat cu brațele. Am strâns-o în brațe și eu.

– Salut, agasanto, mi-a șoptit la ureche.

– Salut, mamă suburbană, i-am răspuns, la fel de încet.

M-a lovit în umăr, iar eu am fluierat.

– Surorile Dixon reunite. Ce priveliște frumoasă, a comentat Morgan.

Și el m-a îmbrățișat și m-a strâns de umăr, apoi.

– Mă bucur să te văd, Sawyer.

– Și eu.

Am simțit privirea nerăbdătoare a lui Riley și am știut că se cerea să spun „Felicitări”. Era prima dată când îl vedeam pe Morgan de la logodnă. Dar n-am reușit.

După o secundă, el a ridicat colțurile gurii și mi-a dat drumul umărului.

– Mergem? a întrebat Riley încet și m-a luat de braț.

Nu știu dacă voiam.

Până la cimitir am făcut jumătate de oră cu mașina. Pe drum n-am prea vorbit. Nici Riley, nici eu nu prea făceam conversație, mai ales că știam că nu avea sens să vorbim despre lucruri ca universitatea sau munca, dacă eram pe drum spre mormântul părinților noștri.

În parcare, Morgan a deschis portbagajul și a scos un buchet cu multe flori sălbatice, pe care el și Riley îl cumpăraseră înainte să vină după mine. Apoi ne-a lăsat singure, iar eu și Riley ne-am îndreptat spre Green Memorial Park.

Locul era bine îngrijit, cu iarbă verde și copaci înalți, care îl înconjurau. Singurul motiv pentru care arăta atât de grozav era că Jimi Hendrix fusese îngropat aici, iar Greenwood Memorial Park era mai degrabă o atracție turistică decât un cimitir. Mama și tata fuseseră fani și s-ar fi bucurat cu siguranță să știe asta.

La câțiva metri de mormânt, am luat-o pe Riley de mână și m-am agățat puternic de ea. Împreună, am străbătut ultimii câțiva pași și am ajuns lângă mormânt.

Am privit lespezile în tăcere. Erau subțiri și deloc speciale – doar niște pietre naturale masive, cu colțuri rotunjite. Pe ele erau gravate doar numele lor: Erin și Lloyd Dixon, precum și datele nașterii și decesului. Aveam nouă ani, iar Riley 12 când se întâmplase. Dacă am fi fost mai mari, am fi decis să se graveze un vers din *The Sound of Silence*, de la Simon & Garfunkel, cântecul lor preferat. Ceva care să arate că acele două persoane care erau îngropate aici avuseseră o personalitate. Că existau oameni care le jeleau.

Așa, nu erau decât pietre.

Am înghițit cu greu. Riley mi-a dat drumul mâinii și s-a aplecat să lase buchetul. Apoi m-a luat în brațe. Nu plângeam – între Riley și mine exista, de peste zece ani, o competiție neoficială de a ne arăta cât mai puțin sentimentele. Dar felul în care ne agățam una de alta ne spunea că eram foarte puțin împăcate cu realitatea.

Cu mâna liberă, mi-am atins medalionul. Mi-am trecut degetul mare peste marginea lui zimțată. O dată, de două ori. Apoi tot mai tare, până ce marginile ascuțite mi-

au intrat în piele. Riley a observat și m-a îmbrățișat mai tare.

Nu devenea mai ușor. Indiferent câți ani treceau, nu devenea mai ușor să stăm la mormântul alor noștri. Durerea era copleșitoare, iar azi era una din zilele în care simțeam că mă revărs. O zi în care mi se părea că mă strânge pielea de cât de tare mă durea. Era prea mult.

– Cred că ar fi mândri de noi, a zis Riley, după o vreme.

Nu am putut răspunde. Nu știam ce ar fi zis mama și tata dacă m-ar fi văzut. Beam prea mult alcool, mă culcam cu prea mulți bărbați și abia dacă aveam câțiva prieteni. Nu mă bucuram de logodna surorii mele, pentru că nu voiam să mă lase singură. Unicul lucru la care mă pricepeam era fotografia.

– Cu siguranță, am zis, fără emoție.

A sunat fals și am simțit cuvintele ca pe o masă lipicioasă în gura mea, pe care aș fi preferat să o înghit la loc și nu să o rostesc.

M-am bucurat când am plecat. Morgan ne aștepta la ieșire, iar Riley i-a fugit în brațe. A ținut-o doar câteva secunde, apoi a mângâiat-o ușor pe spate și i-a șoptit ceva la ureche.

M-a strâns inima și m-am întors.

Abia dacă mi-am putut ascunde ușurarea când am plecat spre *Hot War*. Spațiul înghesuit și afumat era crâșma noastră preferată din Renton și veneam aici, pe 4 septembrie, de când aveam 13 ani; beam atât de mult și până târziu, încât greutatea zilei nu mai amenința să ne strivească, iar faptul că nu ne fuseseră luați doar părinții, ci și copilăria, nu mai părea atât de insuportabil.

Riley, Morgan și cu mine am străbătut coridorul îngust, plin de graffiti, și am luat loc la o masă de lemn rotundă. Era după-amiază devreme, așa că, în afară de noi,

mai era doar proprietarul acolo. Morgan s-a dus la bar și ne-a adus trei sticle de bere și trei pahare cu whiskey pline până la buză. Nu am ciocnit, doar am dat băutura tare peste cap. După aceea, Morgan s-a dus la bar și a mai adus un rând. M-am uitat la sticla de bere din mâna mea și nu mi-am dorit nimic mai mult decât să se termine odată ziua.

Alcoolul a ajutat. După o vreme, tensiunea a început să ne părăsească și am vorbit. Adoram să o ascult pe Riley vorbind despre ce făcea. Era asistentă veterinară și i se potrivea de minune, pentru că avusese mereu o relație deosebită cu animalele. Era suficient să mângâie un animal și să-i șoptească niște cuvinte, și se liniștea.

– Serios, Sawyer. Să-l fi văzut. Era mărunțel, dar avea niște urechi atât de mari, că îi atârnavă până la podea. Când s-a trezit din anestezie, s-a împiedicat în ele, a zis ea, rânjind. Deja să străduia să pronunțe cuvintele și căuta disperată pe mobil, să îmi arate neapărat poza asociată.

– Acum va vrea cu siguranță și un beagle, a zis Morgan încet și a sorbit din bere.

Riley a scos un zgomot triumfător și mi-a vârat telefonul sub nas.

A trebuit să mă dau înapoi ca să înțeleg ceva. În poză era un câine care își călca propria ureche și era pe cale să cadă.

– Pare beat, am zis. Și urechile!

– Ți-am zis! a strigat Riley, entuziasmată. Baby, vreau și eu un câine cu urechi.

– Cred că trebuie să fii mai specifică.

– Cu urechi *lungi*.

– Am înțeles. După nuntă.

– Gata!

S-au privit pentru o clipă, zâmbind. Apoi Riley a devenit gânditoare și s-a jucat nițel cu paharul. A inspirat adânc și m-a privit.

– Planurile de nuntă sunt în toi.

Nu m-am putut abține: m-am încordat. Riley a observat. De când fusese la cămin, evitasem de fiecare dată subiectul, când ne sunam. Și chiar dacă știam că la un moment dat va trebui să înfrunt realitatea și să-i accept decizia, tot îmi doream ca măcar astăzi să nu fi pomenit de asta. În schimb, ea și Morgan mă priveau nerăbdători.

Mi-am forțat o expresie prietenoasă pe față.

– Foarte... frumos.

Privirea lui Riley s-a aprins. Scânteia a dispărut după o bătaie din gene, însă o văzusem. Îmi cunoșteam sora suficient cât să știu că nu avea s-o lase baltă. Următoarele ei cuvinte mi-au confirmat-o.

– Am găsit deja un loc.

Am încercat să fac tot posibilul să îmi păstrez surâsul, dar n-am reușit să scot un cuvânt. Simțeam un nod în gât. Și în stomac. Ziua de azi era deja suficient de nașpa – de ce trebuia să o facă și mai rea?

M-am uitat dincolo de Riley, la graffiti-ul imens de pe perete. Cred că era nou, pentru că nu-l mai văzusem. O sireună ședea pe o scoică, iar părul verde îi atârna peste sânii goi până în talie, unde corpul i se subția într-o coadă lucioasă de pește. Imaginea era luminată de cilindri de neon albaștri și verzi și arăta cool. Păcat că nu aveam aparatul. Ar fi fost un fundal mișto.

– Va fi o petrecere faină, spunea Riley. Am rezervat un hambar în care s-au căsătorit niște prieteni anul trecut și am decis să renunțăm la catering. Oricine dorește poate aduce mâncare pentru bufet.

Zâmbetul meu era tot mai forțat. Doamne, ce era cu mine? De ce nu mă puteam purta ca o persoană normală, și să mă bucur? Sau să mă prefac, măcar?

– Prietena mea, Harlow, de la clinică, și Janice, pe care o știu din liceu, or să fie domnișoare de onoare.

M-am uitat lung și n-am reușit să o focalizez pe Riley. Era momentul. Mă va întreba dacă vreau să stau lângă ea la altar, să îi țin buchetul și să asist la despărțirea ei de mine și la oficializarea noii ei familii. Am rezistat impulsului de a strânge tare din ochi.

– Am găsit și o femeie ofițer de stare civilă care a fost de acord să officieze în hambar. Prietenii noștri care au o trupă vor cânta și va fi grozav.

OK. Deloc.

– Și pentru că planificarea merge atât de bine, am vrea să ne căsătorim în noiembrie, a adăugat Morgan.

Am căscat ochii.

– În noiembrie? am croncănit.

Amândoi au încuviințat, iar în pieptul meu s-a umflat un balon care amenința să crape din clipă în clipă.

– Știm că e din scurt, dar noi nu vrem o ceremonie tradițională. Tot ce vrem este să petrecem o zi frumoasă alături de prieteni, relaxați, mi-a explicat Morgan.

– Toți ne zic că suntem nebuni, a spus Riley, zâmbind.

– Și suntem, a murmurat Morgan și s-a aplecat să o sărute pe frunte. După aceea s-au privit și Riley s-a înroșit.

Balonul din pieptul meu s-a spart.

Ce naiba făceam aici? Propria mea soră nu mă voia nici măcar ca domnișoară de onoare. Nu că-mi doream asta, dar de dragul ei aș fi făcut-o. Pentru Riley făceam orice. Dar iată că nu-și dorea asta.

Logodna lui Riley îmi provocase o anxietate atât de mare pentru că eu credeam că o voi pierde în secunda în

care îi spunea „Da” lui Morgan. Dar acum am observat că deja se întâmplase.

Deja se îndepărtase de mine și era prea departe ca să o readuc.

Eram singură.

Cu degetele tremurând, mi-am luat paharul și am dat peste cap restul de whiskey. Apoi l-am pus pe masă cu mai mult avânt decât era necesar.

Riley s-a încruntat.

– De fapt, voiam să te întreb dacă ai vrea să faci fotografiile pentru invitații.

Am pufnit.

– De fapt.

– Da, de fapt. Acum nu știu dacă ar fi o idee foarte bună, pentru că nu-mi lași deloc impresia că te-ai bucura pentru noi.

M-am ridicat. Din cauza alcoolului, m-am clătinat puțin.

Riley și Morgan se uitau lung la mine.

– Sorry, am murmurat și am făcut un pas în spate. Sorry, dar nu pot.

Cât de repede am putut, am alergat spre ieșirea din cârciumă. Doar după ce, dincolo de ușa grea, de oțel, am dat de aerul rece de septembrie, am reușit să respir din nou.

M-am sprijinit de zid, lângă ușă. Între timp se întunecase, iar eu m-am uitat la cerul fără stele, încercând să îmi calmez pulsul. Mă străduisem serios să mă țin tare. Dar de ce fusese nevoie ca Riley să abordeze subiectul?

Eram atât de adâncită în gânduri, încât am remarcat că lângă mine era un tip doar când am simțit fumul de la cuiul pe care și-l aprinsese. Am întors capul. Privirea lui intensă m-a atins, dar n-a zis nimic. L-am măsurat încet, de sus până jos. Arăta bine, cu fața lui ascuțită și părul blond,

până la umeri, care-mi amintea de Kurt Cobain. Fără să-și ia privirea de la mine, și-a dus cuiul la buze și a inhalat. Am văzut cum fumul îi ieșea din gură.

Mi-a întins cuiul. L-am luat și am văzut că îmi tremurau degetele. Eram încă supărată pe Riley și pe Morgan, dar mai ales pe mine. Trebuia să mă întorc imediat. Am tras din cui și am simțit cum mi se urcă la cap. Am închis ochii. Era exact ce aveam nevoie.

Fumam rar și de fiecare dată uitam ce bine era când iarba topea încet, dar sigur, toate gândurile, până când rămânea doar un zgomot monoton. Am mai tras de două ori, adânc. Când am vrut să îi înapoiez cuiul lui Kurt Cobain, avea deja altul în mână și își ferea bricheta de vânt cu palma. L-a aprins.

– Păstrează-l. Pari să ai nevoie.

Dac-ar fi știut!

– Mersi.

M-am sprijinit de zid și am închis ochii. La un moment dat au ieșit din crâșmă prietenii lui Kurt și s-au adunat lângă el. Le-am ascultat discuțiile fără sens, de oameni beți, până ce am terminat de fumat. Cu fiecare fum, panica mi se mai risipea nițel.

Rămâneau însă furia și dezamăgirea. Eram furioasă că nu mă puteam bucura, deși voiam să mă bucur. Eram furioasă fiindcă nu voiam în niciun caz să mă implice Riley în planurile ei de nuntă, și totuși îmi doream să mă fi întrebat măcar. Și eram furioasă fiindcă știam că nu aș fi permis niciodată cuiva să se apropie de mine cât îi permisese Riley lui Morgan. Îmi era prea teamă să nu fiu rănită.

Mă durea să știu că eram singură. Trebuia să încetez imediat să mă mai gândesc la Riley și mai ales la nenorocita de nuntă.

De parcă mi-ar fi citit gândurile, mi-a sunat telefonul. L-am scos din buzunarul blugilor.

Riley.

M-am uitat la numele ei și am închis apelul. Ecranul mi-a arătat două mesaje pe care le promisem în cursul după-amiezii. Unul era de la Dawn, care-mi dorea distracție plăcută în Renton și mă ruga să o felicit pe Riley din partea ei. Al doilea, de la Isaac, conținea doar o fotografie cu un pahar de vin spart.

Poate datorită ierbii, presiunea din pieptul meu s-a mai relaxat. Am apăsat pe „Răspunde” A fost mai greu decât credeam să apăs tastele potrivite.

Și eu care credeam că ai mâini magice.

Răspunsul a venit neîntârziat. Am aruncat o privire la ceas. Prima tură pe care o făcuse singur în localul lui Al se terminase.

Mâinile mele sunt magice. Doar că m-am ciocnit de Al.

Mi l-am imaginat pe Isaac, care nu era plin doar de respect, ci și de o teamă de moarte de Al, scuzându-se de o mie de ori pentru că 1) spărsese paharul și 2) îl deranjase. Am zâmbit.

Ți-ai rupt ceva?

Cred că am un cucui pe frunte.

Arată.

Au mai trecut câteva minute până când telefonul mi-a zumzăit din nou. Isaac își făcuse un selfie, în care arăta spre frunte, cu o privire gânditoare. Nu purta ochelari, iar vârfurile părului său ud i se lipeau de frunte. Nu purta altceva. I-am văzut doar umerii, însă mi-am amintit prea bine de mușchii de pe abdomenul lui și de pielea lui netedă și caldă. Mi s-a făcut cald.

Nu văd niciun cuc, numai un chelner chipeș.

Nici eu nu văd un cuc...

La naiba cu autocrrrctrl.

Shit, vârfurile degetelor mele erau amorțite de la iarbă și nu mai nimereau tastele.

Dacă n-aș ști mai bine, aș spune că ai băut. Ceva de sărbătorit?

Mi-am pipăit fața. Îmi ardeau obrazii și îmi era dificil să-mi țin echilibrul. M-am sprijinit iar de zid.

Urăsc lumea și vreau să fiu altundeva.

Mi-era totuna ce credea Isaac despre mine. Și mi-era totuna dacă acele cuvinte erau cele mai sincere pe care le spuseseam cuiva vreodată.

Isaac mi-a răspuns cu fotografia unei fetițe. Derutată, mi-am apropiat ecranul de ochi.

Ce mama...

Fetița părea să aibă în jur de patru ani și era tare drăgălașă, cu excepția tunsorii teribile. Cu siguranță luase foarfeca și își făcuse o freză nouă. În câteva locuri, părul ei nu avea nici doi centimetri, în altele îi ajungea la genunchi. Mi-au tremurat colțurile gurii.

Pun pariu că ai zâmbit măcar, a scris Isaac.

Posibil. Ce-a fost asta?

Când Ariel avea patru ani, mi-a șterpelit coșul pentru bricolaj și s-a jucat de-a coafeza.

M-am uitat din nou la poză. Acum am rânjit larg. Freza arăta îngrozitor.

Biata Ariel.

Pfff. EU am fost pedepsit!

Și mai bietul de Isaac.

Așa e mai bine.

Ți-ai tăiat vreodată singur părul?

Serios.

Nu. Dar am luat lipici și am încercat să-mi prind șuvițele de frunte, pentru că la grădiniță toată lumea făcea haz de buclele mele. Îmi spuneau Conopidă. Trebuia să întreprind ceva.

Muhahahaha.

Râzi tu, râzi. Orice fotografii doveditoare au fost nimicite.

Nu cred o vorbă, Conopidă.

Asta mă supără. Serios.

Niciun cuvânt.

Dar nu există!

Dă să văd.

...poate cândva.

Nu știam ce să-i răspund. M-am jucat cu telefonul. Carcasa se încălzise foarte tare.

– Hei, rockerișo. Ai chef să vii cu mine? a întrebat Kurt Cobain dintr-odată, atingându-mă ușor cu un cot. M-am întors spre el și spre prietenii lui, care păreau cu toții într-o pasă optimistă.

– Unde? am întrebat.

Limba mi se părea grea în gură și m-am clătinat puțin pe loc.

Kurt a zâmbit, trecându-și mâna prin păr, cu o mișcare studiată.

– Dăm o petrecere la mine acasă. Ești invitată.

Am stat puțin pe gânduri.

Apoi am încuviințat încet, mi-am îndesat telefonul în buzunar și m-am desprins de zid.

Capitolul 11

A doua zi m-am trezit cu tâmplele pulsând de durere. Pereții se învârteau, deși încă zăceam în pat, și mi-a trebuit un moment să îmi dau seama că eram în camera de oaspeți a lui Riley și nu în Woodshill.

Salteaua s-a mișcat.

– Bună dimineața!

Doamne, capul stătea să-mi pocnească. Riley s-a cățarat peste mine și s-a așezat pe coapsa mea. Apoi mi-a depus un sărut pe față.

– La naiba, Riley, am oftat. Ești o soră de rahat.

– Mulțumesc, la fel. M-a ciupit de umăr. Morgan a spus că ai venit acasă când se pregătea să plece la muncă. E adevărat?

– Se poate.

Mi-am frecat fața cu mâinile și am clipit de câteva ori. Sora mea era nemachiată, așa că umbrele cenușii de sub ochii ei albaștri erau vizibile. Se părea că își petrecuse noaptea la fel ca mine. Detestam să fiu motivul pentru privirea ei tristă.

M-a apăsat cu pumnul pe stomac.

– Termină imediat, am spus, dacă nu vrei să vomit în toată camera de oaspeți.

Mâna i-a dispărut imediat. A alunecat de pe mine și s-a aruncat pe pat. Am rămas așa în tăcere, o vreme, cu privirile în tavan.

– Știu că totul vine brusc, Sawyer, a spus ea, la un moment dat.

Am întors capul spre ea. Părul ei mov părea un evantai desfăcut pe fața de pernă verde.

– Și mai știi și că nu ți-e ușor să accepți schimbările. Așa sunt și eu. Știi prea bine, a continuat ea. Dar este prima schimbare din viața care nu-mi provoacă teamă. Abia aștept să mă căsătoresc cu Morgan. Sunt fericită cu el. Mi-aș dori să înțelegi asta.

Am oftat. Evident că înțelegeam. Dar numai pentru că Riley nu se temea de această schimbare nu însemna că și eu simțeam la fel. Mă înnebunea să mă gândesc cum vor arăta lucrurile după nuntă. Nu voiam să îmi pierd sora. Dar, nu știu din ce motiv, nu îi puteam spune asta. Nu ținusem niciodată un secret față de ea. Puteam să îi spun *totul* și mă înțelegea mereu. Era singura cu care nu folosisem filtre. Chiar și Dawn cunoștea o versiune a mea pe care alesesem eu să i-o prezint.

Riley părea atât de tristă. Poate că era timpul să mă adun. Dacă asta însemna că nu îi mai puteam arăta persoana mea adevărată și gândurile mele, ci doar o Sawyer trecută prin filtru – atunci așa să fie.

– Ieri n-a fost o zi ușoară pentru niciuna dintre noi, am început eu.

Riley a încuviințat și s-a întors spre mine, să mă privească.

– Ar fi trebuit să îți povestesc abia azi despre planurile noastre.

– Îmi pare rău pentru reacția mea. Nu prea eram... în apele mele, am murmurat.

– Nici eu. Voiam să vorbesc despre ceva care merge bine, ca să ne binedispunem. Dar n-a funcționat așa cum îmi imaginasem.

Am tăcut iar. Apoi am luat o decizie.

– Hai să-l luăm mai târziu pe Morgan de la muncă și să mergem în locul vostru preferat. Acolo pot să vă fac fotografii.

Riley s-a ridicat. Un surâs lent i s-a întins pe față.

– Serious?

Am încuviințat.

– Aș vrea să fac fotografiile pentru invitații. Am deja câteva idei despre ce ai putea purta.

Riley a chițăit și a dus o mână la gură, uimită.

– Mulțumesc, Sawyer.

M-am ridicat și eu și am îmbrățișat-o, cel puțin la fel de strâns ca ea pe mine. Dar senzația că eram pe punctul de a o pierde nu a dispărut.

Când am coborât din tren în Woodshill mai întâi am inspirat adânc, apoi mi-am luat un smoothie mare și apoi m-am așezat cu laptopul în brațe pe patul meu. Abia atunci m-am simțit din nou pe jumătate normal.

Am scris o lucrare pe care trebuia să o predau săptămâna următoare. Apoi mi-am verificat mailul. Aveam două oferte de la persoane care-mi văzuseră fotografiile expuse pe culoarul universității. Le-am răspuns imediat. Mă mâncau de mult degetele să-mi fac propriul site și să-mi public portofoliul. Nu aveam însă idee de lucrurile la care trebuia să fiu atentă dacă m-aș fi ocupat singură de asta. Pentru că mai aveam doi ani de facultate, nu îmi dădeam seama cât sens avea să îmi fac astfel de gânduri. Și totuși, mi-am propus să discut asta cu Robyn la finalul semestrului.

Înainte, trebuia să îmi termin proiectul de absolvire a cursului. Am deschis folderul numit „Grant Isaac Grant”,

în care copiasem toate fotografiile pe care i le făcusem până atunci. Am început să fac clic pe ele pe rând.

Primele erau cele făcute la *Wesley's*, în care Isaac arăta neobișnuit de țeapăn și se uita direct în obiectiv. Am deschis un folder nou, pe care l-am numit „Nu”, și le-am mutat pe toate acolo. Fotografiile în care stătea la PC îmi plăceau mai mult. Arăta exact așa cum voisem să-l prezint: foarte ordonat, cu părul dat cu gel pe spate, ochelarii pe nas și o privire concentrată. Am mutat trei dintre ele într-un folder numit „OK”. Și fotografiile din campus ieșiseră bine, mai ales cele de la final, când renunțasem să îi mai dau indicații și îl lăsasem în legea lui. Favorita mea era una în care, cu cartea închisă în mână, se sprijinea de zid, cu o sprânceană ridicată, și se uita la aparat cu o privire care parcă spunea: „Este cel mai ridicol lucru pe care l-am făcut vreodată și este numai vina ta.”

Fotografia m-a făcut să zâmbesc și am trimis-o în folderul „NEAPĂRAT”.

Cele mai bune fotografii erau, fără îndoială, cele din cabina de probă de la Cure Closet. Isaac arăta atât de bine în noile sale haine, și în același timp atât de sceptic, încât avea să fie de mare folos pentru documentarea tranziției. Era o fază nouă, însă nu complet nouă. Parcă i-ar fi venit greu să creadă că se schimba.

Am accesat fotografiile pe care le pusesem deja în folderul „NEAPĂRAT” Erau bine realizate. Lumina era potrivită și se remarcă schimbarea lui Isaac. Și totuși, ceva nu era OK. M-am încruntat. Lipsea ceva. Dar nu aveam idee ce. Am închis folderul și m-am uitat la celelalte poze de la Cure Closet.

Erau OK, dar nu mă dădeau pe spate. Asta până la poza cu posteriorul lui Isaac. Îl fotografiasem mai mult de distracție, pentru că mă amuza să îl calc pe nervi. Dar, privind fotografia, am descoperit că îl puteam vedea pe Isaac

și din față, în oglindă. Nu îmi dădusem seama atunci. Am mărit cadrul. Isaac se uita, în oglindă, cum îl fotografiam, cu un zâmbet pe buze, de parcă mi-ar fi făcut o favoare. Nu eram sigură dacă se potrivea cu tema proiectului, dar era un instantaneu genial. Mi s-au ridicat firele de păr pe brațe.

Am deschis imaginea în Photoshop și am început să o prelucrez. M-am jucat cu lumina, am modificat saturația și am testat cu alb-negru. Oh, da. Funcționa.

Mi-am deschis e-mail-ul, am atașat fotografia unui mesaj, am scris „Clasa întâi” ca subiect și adresa lui Isaac la destinatar. După ce am trimis e-mail-ul, l-am sunat pe mobil.

A durat o vreme până să-mi răspundă.

– Alo?

– Conopidă, am zis eu, veselă.

A oftat.

– Știam eu că nu trebuia să-ți fi povestit asta.

– Tu ești de vină, dacă dorești să împărtășești.

– Doar pentru că voiam să te înveselesc, a zis el. Am auzit un foșnet, care venea cu siguranță dinspre puful în formă de Pokemon pe care-l aveau în camera de zi el și Gian. Mi-am amintit precis zgomotul.

– A funcționat, am zis. Ca mulțumire, ți-am trimis o fotografie. Verifică-ți mailul.

A icnit, iar acum eram sigură că stătuse pe puf. Aveai nevoie de forță ca să te ridici de pe el. Ceva mai târziu am auzit cum tasta. Apoi a râs.

– Deci?

– Este minunată. Mulțumesc, Sawyer.

Aprecierea lui m-a încălzit.

– De fapt, am vrut să mi-o pun pe desktop, ca să o enervez pe Dawn. Dar acum mi se pare prea bună.

– Pentru că fundul meu este clasa întâi? a zis el, repetându-mi propriile cuvinte.

Mi-am dat ochii peste cap, dar m-am uitat iar la fotografie. Mi-a sărit ceva în ochi și am făcut zoom pe detaliu. La ceafa lui Isaac se încrețeau bucelele. Am acoperit locul cu mâna. Ar fi arătat mai bine dacă nu ai fi fost atât de lungi – cel puțin în partea de jos.

– Ai părul prea lung.

– Asta numesc eu o schimbare bruscă de subiect.

– Ai avea încredere în mine să te tund?

S-a înecat. Ad litteram. Dinspre el a venit un zgomot distinct. Am îndepărtat puțin telefonul de ureche și m-am uitat la ecran. Conexiunea era încă funcțională.

– Isaac? am întrebat.

– Sunt aici.

– Deci?

– În privința părului meu, eu decid.

– Dulceață, am pufnit. Nu doar în privința părului.

– Buclele sunt imprevizibile. Nu știu dacă te poți descurca, *dulcețică*. Vocea lui suna de parcă și-ar fi înghițit râsul.

– Nu, nu. Nu așa funcționează cuvintele de alint.

– Oh. Nu știam că există o direcție corectă sau greșită.

Am clătinat din cap.

– Reguli există pentru orice, Isaac! Nu poți folosi un diminutiv al unei porecle alese de mine. Nu este deloc diplomatic.

A oftat, frustrat.

– Ce-i asta, lecția de flirt nr. 273?

Am pocnit din limbă.

– Cât de obraznic ești la telefon, Grant, Isaac Grant.

A tăcut iar.

- Se poate folosi în avantajul tău.
- Serios?
- Da, pentru lecția nr. 274: Flirtul la telefon.
- Oh, nu.

– Ah, ba da. Primul sfat: alege locul potrivit. Nu-i nimic mai aiurea decât să vorbești la telefon cu o persoană care-ți place și pe fundal să urle colegii de apartament. Sau câtă vreme puful pe care stai scoate zgomote stranii, am adăugat.

– Fără colegi și fără Relaxo, a spus Isaac, amuzat. Am notat.

M-am lăsat pe spate.

– Al doilea sfat: uită toate regulile despre care ai auzit înainte. Până la ale mele.

– Adică?

– Prostia aia, cum că trebuie să aștepti trei zile înainte să suni o fată. Dacă ți-a dat numărul ei de telefon, sun-o sau scrie-i imediat. Arată-i că te gândești la ea. Jocurile astea de genul poate da, poate nu sunt obositoare.

Am auzit tastatura.

– Doar nu scrii ce-ți spun.

Și-a dres glasul.

– M-ai crede dacă ți-aș spune că nu?

– Nu.

– Așa m-am gândit și eu, a murmurat el și am auzit din nou tastele.

– Al treilea sfat: zâmbește în timp ce vorbești. Se simte.

– Am senzația ca va fi o lecție lungă, a spus Isaac.

– De exemplu, acum nu ai zâmbit. Sunt convinsă că arăți foarte sceptic.

– Serios că-ți poți da seama?

– Da. Iar acum te rog să încetezi să mai scrii după dictare. Au fost doar câteva sfaturi bine intenționate.

– Au fost grozave! a spus el. Nu le voi uita.

Mi-am dat ochii peste cap.

– Trebuie să le exersezi doar de câteva ori.

– Ai dreptate.

– Ha?

– Te-am auzit perfect când ți-ai dat ochii peste cap.

A urmat un alt clic, apoi un râs ușor. M-am gândit că nu mai stătea la birou, ci se așezase înapoi pe puf.

– Cum era cu fosta ta prietenă? Cu siguranță ați vorbit la telefon, am spus.

A durat o clipă până când a răspuns.

– Ne-am cunoscut la fermă. Atunci nici măcar telefon nu aveam.

– Nu ați vorbit pe chat?

– Nu tocmai, pentru că era aproape în fiecare zi la fermă. I-am dat lecții de călărie.

– Atunci nu ne rămâne de ales, Isaac. Trebuie să exersăm.

O spusese pe jumătate în glumă, dar, surprinzător, nu a protestat, ci a zis doar:

– OK.

Mi-am împins laptopul la o parte și m-am așezat turcește pe pat.

– Sunt o fată al cărei număr tocmai l-ai primit și mă suni prima dată, i-am expus scenariul.

– Am înțeles.

Am așteptat un moment, apoi mi-am dres glasul.

– Alo? am spus, cu o voce prefăcută.

– Salut. Isaac sunt.

Părea nervos.

– Salut, Isaac! Ce faci?

– Bine.

A urmat o pauză.

– Conversație, Isaac, am spus, cu vocea mea normală.

Am auzit un foșnet și mi-am imaginat cum se foia pe Pokemon, privind concentrat la tavan.

– Nu mă pricep deloc la conversație.

– Nu e deloc adevărat.

A mârâit.

– Ba da. Nu prea mă descurc cu străinii.

– Dar la *Hillhouse* a funcționat, și nu ne cunoșteam mai deloc.

– Asta este altceva. Nu prea mi-ai lăsat altă opțiune decât să vorbesc cu tine.

M-am încruntat.

Isaac a observat că nu sunase tocmai amabil, pentru că a adăugat apoi:

– Doamne, n-a fost cu intenție. Am vrut să zic că mi s-a părut ușor să vorbesc cu tine, pentru că ai luat inițiativa. În plus, mi-ai dat impresia că ești cu adevărat interesată de ce aveam de spus. Am mereu impresia asta când stau de vorbă cu tine.

Pentru o clipă, am rămas fără cuvinte. Era cel mai drăguț lucru pe care mi-l spusese cineva de multă vreme.

– În fine. Se pare că sunt fără speranță. Voiam să intervin, dar el a continuat. Unde ai fost în weekend? Dawn mi-a zis că a putut scrie în liniște.

Întrebarea lui m-a luat pe nepregătite.

– Am..., am început eu, ezitantă. Am fost în Renton, la sora mea.

– Ah. A fost frumos?

M-a surprins cât de mult mi-aș fi dorit să îi spun adevărul.

Că fusese oribil, nu doar pentru că era comemorarea morții tatei, ci și pentru că mă certasem cu Riley și pentru că aveam o teamă irațională de ce avea să se întâmple cu noi două după nunta ei. Că reușisem să îndepărtez, din cauza instabilității mele emoționale, singura persoană care mă iubea necondițional, și mă uram pentru asta.

Dar nu am spus nimic de genul.

Am răspuns vag:

– A fost OK. Ea și logodnicul ei se iubesc mult.

– Atât de mult încât se drăgălesc mereu și te simți în plus?

– Mai rău. Se privesc mereu atât de adânc în ochi, că ai crede că sunt hipnotizați.

– Folosesc nume de alint dulcele?

Împotriva voinței mele, am zâmbit. Chiar asta făceau.

– Nu-ți poți închipui cum îi spune sora mea iubitului ei.

– Pare o provocare.

– Poate fi.

Am auzit din nou tastatura.

– Îi spune Iepuraș.

Colțurile gurii mi s-au ridicat.

- Nu.
- Clătituță.
- Nu.
- Snoochie Boochie?

Am râs. Mi-a ieșit atât de brusc pe gură, că m-am speriat. Mi-am dus mâna la gură.

- Cerule, Isaac, de unde scoți tâmpeniile astea?

- Am spus deja că o iau ca pe o provocare. Acum citesc un articol numit „Două sute de nume de alint pentru iubitul tău”, pe site-ul Glammag.

Am clătinat din cap.

- Tocilarule, am spus, cu afecțiune în glas.

- Mh. Cât de ciudat. Nu e pe listă.

- Trimite-mi link-ul imediat.

În aceeași clipă, aproape, am primit un e-mail cu link-ul. Am petrecut următoarele minute citindu-ne nume de alint incredibile, care-mi aminteau de Riley și de Morgan mai mult decât mi-ar fi plăcut. Și deși nu finalizasem lecția de flirt nr. 274, după ce am închis mi-am dat seama: chiar mă distrasem.

Capitolul 12

Expresia lui Isaac a fost divină când, două zile mai târziu, mi-a deschis ușa locuinței sale și a dat de mine cu o foarfecă în mână.

– Vrei să-mi provoci teamă, sau...? a întrebat el, făcându-mi loc să intru.

Trecând pe lângă el, am clănțănit de câteva ori cu foarfeca în aer, chiar sub nasul lui.

– Puțin, am răspuns. M-am uitat prin camera de zi. Gian unde e?

– În camera lui, a zis Isaac, arătând spre ușa camerei aflate chiar vizavi de a lui, lângă baie.

– Chiar vrea să rateze așa ceva?

Isaac nu a răspuns, ci s-a uitat gânditor spre ușa închisă.

– Isaac?

– A venit Regina, a murmurat el.

– Fosta lui? am întrebat. Credeam că s-a terminat.

Gian îmi povestise despre Regina când îl așteptasem împreună pe Isaac și mă servise cu lasagna. Îmi făcuse impresia că spera să o recâștige.

– Da. Isaac și-a dres glasul și a zis încet: Este... deosebită.

– În ce sens?

Am aruncat o privire în baie și apoi m-am dus spre masă, ca să trag un scaun. Înainte să reușesc, Isaac s-a apropiat de mine și l-a luat.

A dus scaunul în baie și l-a așezat în fața chiuvetei. Apoi s-a întors spre mine.

– A vrut o relație deschisă. Și pentru că el a refuzat, i-a dat papucii.

– Cel puțin a fost sinceră cu el, am zis, punându-mi rucsacul pe capacul lăsat al toaletei.

Isaac m-a privit fără să-i vină a crede.

– Dar erau împreună.

– Corect. Dar mi se pare mai bine că i-a zis.

– Pentru mine, are sens să investești într-o relație, a zis Isaac, cu sprâncenele ridicate. Nu poți să spui, pur și simplu, ah, acum nu merge atât de bine, așa că am chef, brusc, să mă văd cu alți bărbați. Este... este de rahat.

Părea foarte afectat.

Atinsesem un punct sensibil.

– OK.

A oftat și s-a lăsat să cadă pe scaun.

– Îmi pare rău. Doar că...

– Da? l-am întrebat, așezându-mă pe marginea căzii.

S-a uitat la gresia albă.

– Gian este un tip OK. Nu a meritat să fie tratat așa. Dar Regina trebuie doar să spună cuvântul magic, iar el îi permite din nou să intre în viața lui. De asta sunt sigur. Și nu știu dacă poate suporta să mai fie lăsat cu ochii în soare încă o dată.

L-am privit o vreme pe Isaac, care își rodea buza inferioară, îngrijorat.

– Ești un prieten bun. Câtă vreme te are pe tine, va rezista. Dintr-odată, mi-a venit altă idee. Iar eu nu cred că Gian te va da afară, dacă se întoarce Regina.

Isaac a ridicat capul și m-a privit. Nu aveam idee la ce se gândea, în timp ce clătina zâmbind din cap.

– Cum faci?

– Cum fac ce?

– Cum spui mereu lucrurile potrivite?

Am pufnit.

– Nu, serios. Spui mereu lucrul care mă ajută să mă simt mai bine. Ești ca un fel de Yoda personal.

– Animalul acela verde, ciudat, din *Star Trek*? am întrebat, derutată.

Isaac a inspirat pe nas.

– *Războiul stelelor*, Sawyer.

– Chestia aia e mică, zbârcită și vorbește ciudat. Nu sunt nici pe departe așa. Altceva.

– Gandalf?

L-am lovit în braț.

– Nu. OK. S-a mai gândit un moment, febril. Profesorul X.

– Dacă e vorba de cheliosul în scaun rulat, te lovesc în față.

Isaac a rânjit larg.

– Atunci e mai bine să nu spun nimic.

– Așa. În fond, sunt pe punctul de a mă dezlănțui asupra părului tău cu o foarfecă.

Rânjetul de pe fața lui a dispărut în câteva clipe. În schimb, m-a urmărit, preocupat, cum mă ridicam de pe marginea căzii.

M-am aplecat deasupra lui și i-am luat cu atenție ochelarii de pe nas. I-am pus pe suportul de deasupra chiuvetei și am deschis robinetul.

– De ce m-ai comparat doar cu personaje masculine? am întrebat.

Isaac a ridicat din umeri.

– Dacă ai propuneri mai bune, atunci te rog. Le voi reține pentru data viitoare.

Am descoperit un șampon pe raftul de lângă cadă și l-am luat.

– Katherine Ann Watson.

– Cine este?

– Profesoara din *Mona Lisa Smile*. Nu are mentalitatea conservatoare atât de răspândită în anii '50 și își încurajează studentele să își folosească propriul cap pentru a gândi.

Isaac a încuviințat. Privirea lui mă urmărea în timp ce am scos un prosop cenușiu de pe un raft.

– Am înțeles. Mai ai și alte propuneri?

Am inspirat.

– Mary Poppins, Elizabeth Bennett, tipa aceea elfă care e și oracol din *Stăpânul inelelor* – cea care arată înfricoșător într-una dintre scene – McGonagall, Hermione Granger, Mătușa May, Domnișoara Honey, Scarlett O'Hara, Minny Walker...

– OK! a zis Isaac tare. OK. A râs, apoi. Bine. Nu-l mai pomenesc pe Yoda.

– Fabulos. Am arătat spre chiuvetă. Iar acum spală-te pe cap, Conopidă, ca să-i dau drumul.

Zâbind, Isaac s-a aplecat peste chiuvetă. Când a terminat, i-am întins prosopul. Și-a stors apa din păr și s-a lăsat să cadă pe scaun.

– Distrează-te, a zis, resemnat.

– Nu mai fi deprimat. O să fie mai bine, nu mai rău. Crede-mă.

– Sawyer, a zis Isaac, în timp ce îi puneam prosopul în jurul umerilor. Dacă nu aş avea încredere în tine, indiferent de motiv, tu şi foarfeca n-ai fi în aceeaşi cameră.

– Nu vei regreta, am murmurat şi am pescuit un pieptene pe care-l adusesem de acasă în buzunarul din spate al pantalonilor. Poţi să te dai puţin mai în faţă cu scaunul, ca să ajung şi în spatele tău?

Şi-a tras scaunul mai în faţă. M-am postat în faţa lui şi mi-am trecut degetele prin părul lui.

Toţi muşchii lui Isaac s-au încordat.

Am început să îi pieptăn buclele cu atenţie.

Şi-a strâns mâinile în pumni.

Dumnezeule. Nu aveam să reuşesc dacă Isaac arăta de parcă era pe cale să fie executat. Am căutat febril un subiect cu care să-l pot distra.

– Ce muzică îţi place să asculţi? l-am întrebat.

Dacă Isaac ştia care era scopul întrebării, n-a lăsat să transpară.

– Grea întrebare.

Am încuviinţat.

– Aşa este. Închide ochii. A ezitat scurt, apoi m-a ascultat. Am continuat să îl pieptăn. Altfel spus: ce artist ţi-a influenţat cel mai mult viaţa?

– Arturo Benedetti Michelangeli, a spus el, ca din puşcă.

– Aud prima dată numele ăsta.

– A fost pianist. O legendă. Când nu putea cânta perfect o bucată, o lăsa în pace. A refuzat şi concerte pentru

că nu era mulțumit de prestația lui. Deși, spre deosebire de alți pianști, repertoriul său nu este cuprinzător, nu are egal. A fost...

S-a întrerupt și m-a privit. Nu observasem, însă mâinile mele se opriseră pe capul lui.

– A fost? am insistat.

Isaac și-a ferit privirea.

– A fost modelul meu, când cântam încă, a spus el, iar obrajii i s-au colorat într-un rozaliu palid.

I-am dat la o parte părul și am prins primele șuvițe între două degete.

– Nu am știut că ai cântat la pian.

– Am început când aveam cinci ani. Luam lecții de la o vecină. În schimb, putea veni să călărească la noi când dorea. Am cântat până la 18. Între timp, mi-am ieșit din mână.

Am tăiat prima șuviță. Avea o lățime de doar două degete mari, însă Isaac tot a tresărit.

– Așa crezi doar pentru că ești un perfecționist la fel de mare ca Arturo... cum l-o chema.

Ochii lui Isaac urmăreau fiecare șuviță de păr care cădea pe jos, lângă el. Dar a spus doar:

– Arturo Benedetti Michelangeli. Acum vreau să-ți arăt unul dintre vechile sale concerte.

– Ne uităm după ce rezolv treaba asta cu părul tău. Ca recompensă dacă stai liniștit.

Am făcut un semn din sprâncene, iar Isaac a râs.

– De acord.

L-am bătut ușor pe umăr.

– Doar cineva ca tine putea avea un pianist mort ca muzician favorit.

– Sunt deosebit.

– E în regulă. Pari un pic *meh* când răspunzi la întrebarea asta cu My Chemical Romance.

– My Chemical Romance sunt cool.

Am rânjit și am înconjurat scaunul, ca să ajung la ceafa lui.

– Multe fete pe care le cunosc consideră sexy un tip interesat de muzică.

Se părea că Isaac nu știa ce să răspundă, așa că a scos doar un mârâit.

Nu prea credeam că întâlnise multe femei care să-i fi spus sau să-i fi arătat că îl consideră atractiv. M-am întrebat ce-o fi făcut fosta lui, de-l lăsase într-o stare de incertitudine.

– Care-i faza cu fosta? Probabil că i se părea sexy – sau măcar romantic.

– Se poate, a murmurat Isaac.

Era evident că subiectul i se părea incomod, și în condiții normale nu aș fi insistat. Știam, din propria experiență, cât de enervant era când lumea nu observa că un subiect devenea prea intim, și când voia să afle lucrurile nepotrivite. Dar cu Isaac aveam impresia că experiența cu misterioasa fostă iubită lăsase urme.

– Cum v-ați cunoscut?

Isaac a inspirat adânc. Și-a plecat capul, ceea ce mi-a venit la îndemână, pentru că îmi oferea un acces mult mai ușor la părul de pe ceafa lui.

– I-am dat lecții de călărie, a spus, mai degrabă către podea decât către mine. Era...

I-am lăsat timp și am așteptat.

– Era cea mai bună prietenă a mamei. Și-a dres glasul. Este. Este cea mai bună prietenă a mamei.

Ah. Mi-am lăsat mâinile să cadă. Gândurile mi se zvârcoleau în cap.

– Câți...

Isaac a părut să-mi intuiască întrebarea.

– Avea vreo 30 de ani, a murmurat.

– Și tu? am întrebat încet.

I s-au încordat umerii.

– Eram suficient de mare să știu ce făceam.

Era punctul lui sensibil. Felul în care vorbea despre asta trăda faptul că nu prea vorbea cu lumea despre subiect, dacă vorbea.

Îi era rușine.

Mi s-a strâns inima.

De parcă nu s-ar fi întâmplat nimic, am vârât din nou foarfeca în părul lui și am continuat.

– N-o să te judec niciodată, Isaac, am zis. Sper că știi.

Nu am vorbit deloc câteva minute. Singurul zgomot era cel făcut de foarfeca mea.

– A fost singura persoană care mi-a dat un oarecare sentiment că valoram ceva, a spus brusc, atât de încet, că abia am putut pricepe. Pentru mine, școala a fost groaznică, Sawyer. Nu aveam prieteni. Părinții mei erau ocupați mai mereu cu ferma. Sau să li se pară Eliza minunată. Apoi am început să petrec mai mult timp cu Heather. M-a făcut să cred că era important ce aveam de spus. Când ți se spune în fiecare zi că nu valorezi nimic, ajungi să crezi. Heather m-a ajutat să trec peste senzația asta.

Era un lucru cât se poate de firesc ca Isaac să se fi apropiat de cineva care-l asculta și care-l lua în serios. Chiar dacă acest cineva avea dublul vârstei lui și ar fi trebuit să știe mai bine.

Am înghițit cu greu.

– Ai iubit-o?

A ridicat din umeri.

– Când eram la cumpărături, ai spus că n-a fost nimic serios. De aceea întreb, am spus.

– Aveam un termen de garanție. Știam amândoi cât se poate de clar că trebuia să plec, la un moment dat, și de aceea am pus punct lucrurilor la timp. Faptul că am rămas mai mult, în cele din urmă, din cauza stării de sănătate a tatei, n-a schimbat nimic.

Nu îmi răspunsese la întrebare, dar l-am lăsat în pace.

– Și de când locuiești în Woodshill, n-a mai fost altcineva? am întrebat.

Terminasem cu părul lui, însă am păstrat informația aceasta pentru mine. Discuția noastră nu se încheiase.

Isaac a ridicat iar din umeri.

– Când am venit aici, ultimul lucru la care mă gândeam era să cunosc pe cineva. Îmi era dor de Heather și de familia mea. Era deja mult dintr-o dată. Asta pe lângă faptul că nu interesam pe nimeni.

– Și chiar dacă lucrurile ar fi stat diferit, nu ți-ai fi dat seama, din cauza a tot ce ți se întâmplase.

Isaac nu a comentat și am mai tăcut o vreme.

– Cum merge acum? am întrebat.

– Mai bine. Am prieteni și, chiar dacă ai mei sunt dezamăgiți de mine, îi am pe frații și pe bunicii mei. În plus, faptul că pot studia mă face nespus de fericit. Am senzația că mă redescopăr aici, pentru că pe nimeni nu interesează ce s-a întâmplat în liceu.

– Așa este. După o vreme, am adăugat: Am terminat.

Isaac a ridicat capul, iar eu am început să îi dau la o parte părul care i se lipise de ceafă. La final, am luat prosopul de pe umerii lui și l-am scuturat. Isaac a vrut să se ridice, dar i-am pus o mână pe umăr și l-am apăsat pe scaun. Nu s-a împotrivit.

M-am dus la rucsac și am scos cutiuța rotundă de ceară pentru păr pe care o cumpărasem pe drum înapoi. Un parfum de plante m-a lovit în nări când am frecat o cantitate mică între degete. Am început să îi formez bucele. Îi tusesesem doar câțiva centimetri, dar lungimea îi stătea perfect și, când am terminat, noua lui freză părea un amestec între dezordonat și totuși aranjat.

– Acum te poți uita, am zis.

M-am apropiat de chiuvetă să îmi spăl degetele lipicioase. În spatele meu, Isaac s-a ridicat și s-a uitat peste creștetul meu în oglindă. A întors capul în ambele părți. S-a privit întâi critic, și am vrut să îi țin o predică. Dar apoi a zâmbit. Încet. Exact cum îl învățasem.

Mi s-a uscat gura.

Îmi place de el.

Gândul m-a luat pe neașteptate și, când ni s-au întâlnit privirile în oglindă, mi s-a părut întipărit pe fața mea.

Isaac m-a privit cu ochi întunecați. Gura i s-a întredeschis.

Pentru o milisecundă, privirea mea i-a mângâiat buzele.

N-am zis un cuvânt.

În lumina din baie, ochii lui Isaac erau foarte verzi și mă privea atât de intens și de pătrunzător, că aveam senzația că ar trebui să îmi țin respirația.

Nu mă puteam mișca. Mi se părea că mă ține pe loc cu privirea lui. Mă lipisem de chiuvetă, cu mâinile sub

apa care curgea. Isaac s-a apropiat mai mult. A răsucit robinetul. Îi simțeam corpul lipit de spatele meu. Mi s-a încins stomacul și în tot corpul mi s-a împrăștiat un fior.

Am clipit.

Ce naiba?

Am făcut un pas mare într-o parte, departe de el.

– Dacă nu mă înșel, am zis, cam prea tare și cu prea mult entuziasm, voi ai să-mi arăți un video cu un pianist mort.

Pentru o clipă, Isaac s-a uitat la locul în care mă aflasem, părând pierdut. Apoi a clătinat din cap, iar privirea i s-a limpezit. Acum s-a înroșit el.

– Da. Și-a dres glasul. Așa este.

S-a uitat în jur. La început, am crezut că voia să îmi evite privirea, dar apoi i-am descoperit ochelarii pe marginea chiuvetei. I-am luat și i-am întins. Când i-a luat, ni s-au atins degetele. Parcă străbătuți de un fulger, am dat drumul amândoi, iar ochelarii au aterizat cu zgomot pe podea.

– Shit, am spus. Îmi pare rău.

– Nu, a fost vina mea, a zis Isaac.

M-am aplecat și i-am ridicat. Apoi m-am ridicat pe vârfuri și i-am așezat repede pe nasul lui.

Isaac m-a privit de parcă mi-ar fi descoperit o parte complet nouă. De parcă nu era sigur de unde să înceapă.

I-am evitat privirea.

– Michelangelo? am zis și am trecut pe lângă el.

– Michelangeli.

Ne-am așezat la cele două capete ale canapelei. Isaac a pornit televizorul și a deschis YouTube pe telefon.

Cât a căutat clipul potrivit, am încercat să îmi controlez pulsul și să-mi pun gândurile în ordine. Nu aveam idee ce se întâmplase în baie, dar știam că nu se putea întâmpla din nou. Nimeni nu îmi făcea corpul să vibreze și nici obrazii să se aprindă. Nici Isaac, indiferent cât de bine arăta în noile haine și cu noua freză. *Mai ales* nu Isaac.

M-am bucurat când a pornit, în sfârșit, clipul, și a început concertul. Așa mă puteam concentra la altceva.

Am fost fascinată imediat. Muzica clasică nu era tocmai pe gustul meu. Nici oamenii care aveau o pasiune pentru ea. Și pianistul ăsta avea destulă. Atingea clapele cu blândețe, iar în clipa următoare le lovea. Fără să vreau, m-am întrebat dacă și Isaac arăta la fel de extatic când stătea la pian.

M-am afundat încă puțin în perna canapelei și mi-am ridicat picioarele. Nu mă puteam abține să nu mă uit la el. Capul lui se mișca încet în ritmul muzicii și părea complet absorbit. Fericit.

M-am gândit la tot ce îmi povestise. Cât de naivă fusesem să cred că rezolvasem enigma care era Isaac Grant. Astăzi îmi dădusem seama prima dată că îmi lipseau multe piese.

Capitolul 13

– Ești sigură că e o idee bună? a șoptit Isaac și m-a privit încruntat și îngrijorat cum mă vâram sub gardul de sârmă ghimpată stricat.

– Nu trebuie să vorbești în șoaptă, Isaac, am răspuns foarte tare. Nu-i nici țipenie aici.

M-am răsucit spre el și am ridicat sârma puțin, ca să poată trece și el. M-a privit în continuare cu scepticism, dar a făcut un pas în față.

– Ai grijă la geacă, am murmurat și m-am așezat astfel încât să pot ridica gardul mai sus. După ce a trecut Isaac de cealaltă parte, l-am lăsat să cadă la loc.

M-am uitat în jurul meu și am dat din cap, mulțumită. Eram în afara Woodhill, pe domeniul unei fabrici închise. Așa îmi imaginasem decorul pentru fotografiile „după” ale lui Isaac.

– Perfect.

– Perfect? Din cauza ta voi ajunge la închisoare, a șoptit el, iar eu mi-am dat ochii peste cap.

– Revino-ți. Dacă ne descoperă cineva, spunem că facem câteva fotografii pentru un proiect la facultate. Atât. Acum, vino.

M-am îndreptat spre clădiri.

– Ai încălcat de multe ori legea? a întrebat Isaac.

– Da. Însă n-am fost fraieră să mă las prinsă.

– Minunat, a murmurat el. Chiar minunat.

Am privit în jur și m-am oprit la o ușă metalică, pe care atârna un avertisment imens. La stânga și la dreapta erau geamuri enorme, a căror sticlă fusese spartă. Arăta amenințător – de parcă aici s-ar fi petrecut ceva cumplit, cândva.

– Nu e rău, am zis.

Isaac mi-a urmărit privirea și mi-am dat seama că se gândea la aceleași lucruri ca mine.

Mi-am pornit aparatul. Prin obiectiv m-am concentrat la lumină și am focalizat.

– Du-te acolo.

Isaac s-a sprijinit de cadrul ușii.

– Ai putea să ridici un braț și să...

De parcă mi-ar fi citit gândurile, s-a postat exact cum doream. S-a sprijinit într-un braț și s-a aplecat nițel în față.

– Așa?

Arăta foarte sexy. Blugii negri îi stăteau perfect pe șolduri și purta tricoul cenușiu și geaca de piele de parcă ar fi făcut parte din el. În plus, renunțase la gelul de păr, iar așa, ușor ciufulit, îl făcea să arate mai îndrăzneț, în combinație cu ochelarii.

Am apăsat de câteva ori pe declanșator și m-am uitat cum ieșeau fotografiile.

– Uită-te într-o parte. Și privește sexy.

– Nu pot să privesc sexy la comandă.

Ah, ba da, poți, aproape că am spus, simțind cum mi se încălzesc obrații când m-am gândit la momentul acela cu Isaac în baie.

Am alungat imediat acel gând.

– Isaac, serios, i-am spus și am lăsat aparatul jos. Nu se poate ca, după săptămâna pe care am avut-o, să ai atât de puțină încredere în tine. Îți pot spune în fiecare zi cât de

atrăgător ești, dacă ai nevoie de asta, dar trebuie să și crezi puțin.

A înghițit cu greu și m-a privit cu ochi întunecați. Apoi a încuviințat scurt.

– Bine.

S-a mai aplecat nițel în față, iar expresia lui a devenit mult mai OK ca înainte. A adăugat o notă proprie indicațiilor mele, arătând nițel posomorât, lucru care, împreună cu ținuta și cu ochelarii, crea o duritate într-un contrast plăcut cu primele fotografii făcute.

Câteva minute mai târziu, Isaac s-a dezbrăcat de geacă și a atârnat-o lejer de vârfurile degetelor, peste umăr. Am ridicat degetul mare, ca să vadă că mi se părea o idee bună. Isaac avea brațe frumoase. Bronzate, cu mușchi bine formați. De fiecare dată când lua tava cu băuturi la restaurant sau când ducea mai multe farfurii o dată, ieșeau în evidență, iar eu mă uitam mai lung decât era necesar.

Era evident că Isaac se schimbese mult, dar aveam impresia că era doar la suprafață. În ochii lui citeam prea des nesiguranță, iar dacă făcea un gest precum cel cu geaca, era doar fiindcă știa că va da bine în poze. Nu pentru că voia să se expună. Asta mă frustra. O parte a înțelegerii noastre fusese să se simtă bine și nu doar să arate bine.

Dar după tot ce-mi povestise despre școală și familie, îmi era limpede că va fi nevoie de mai mult de câteva săptămâni să scape de timiditate. Știam că poate și văzusem cum arăta când reacționa complet liber – ca acum câteva zile, când ascultasem acel pianist. Îmi doream să își permită mai des asemenea momente.

Asta îmi doream și pentru fotografiile mele. Scânteia din ochii lui, când se bucura complet de ceva.

Acum, însă, nu se bucura de nimic. Părea regizat și deloc relaxat. Dintr-odată, mi s-a părut nasol că-l pusesem

într-o situație în care se simțea atât de prost. Am lăsat aparatul jos și am deschis gura.

– E totul OK? a întrebat Isaac, încruntat.

– Păi...

– Hei!

Am întors capul. La distanță, am văzut un paznic cu un câine, care se uita la mine și la Isaac.

– Shit, am șuierat și am scos cât puteam de repede obiectivul.

– Ce faceți acolo? Este un domeniu privat! a strigat paznicul și s-a apropiat de noi, în pas alert.

M-am uitat cu ochi mari la Isaac. Am mimat cuvântul „Fugi!”.

A încuviințat și am luat-o amândoi la goană.

– Stați pe loc!

N-aveam de gând.

Am auzit câinele lătrând tare și paznicul țipând după noi.

Isaac a ajuns înaintea mea la gard și s-a vârat prin el. L-a ținut ridicat.

– Haide odată, Sawyer! a șuierat.

Inima îmi bătea atât de repede, că îmi era teamă că va sări din piept. M-am împleticit prin gard.

– Stați pe loc!

Isaac m-a prins de braț și m-a tras după el. La naiba, ce rapid era! Ținându-mi aparatul cu o mână, am traversat o parcare și ne-am îndreptat spre o zonă de pădure împrejmuită. Lătratul nu s-a mai auzit atât de tare. Dar nu ne-am oprit. Ne-am împleticit printre arbuști și frunziș, traversând apoi o cărare și intrând mai adânc în inima pădurii.

– Nu mai pot, am icnit și m-am aplecat în față, să mă sprijin de genunchi. Abia dacă mai aveam aer.

Atunci am auzit brusc un zgomot care nu se potrivea deloc cu situația. Spre deosebire de mine, Isaac nu gâfâia.

Râdea. Și încă tare.

Nebunul.

Mi-am înfipt mâinile în talie, să-mi calmez junghiurile, mi-am suflat o șuviță de păr de pe fața transpirată și m-am uitat la el.

Își dusesese mâinile la ceafă și-și îndreptase fața spre cer. Și râdea. •

Nu-l mai văzusem așa niciodată.

Era superb.

Fără să-mi iau privirea de la el, m-am foit cu aparatul și l-am ridicat. Mi-era totuna cum arăta fundalul sau că lumina îi puncta nasul și partea superioară a corpului. Arătau doar cât de adevărată era scena.

Când am apăsat pe declanșator, s-a uitat la mine. A clătinat din cap, rânjind.

– Ce faci cu mine? m-a întrebat.

Aproape că i-am pus aceeași întrebare.

Seara, Isaac și cu mine lucram împreună la restaurant. Spre 19:30 a apărut Dawn și s-a așezat la bar. S-a răsucit spre Isaac, care așeza o față de masă.

– Arată bine, a spus ea, clătinând din cap.

– Da, știu, am spus printre dinții care-mi clănțăneau.

Se desprinsese un șurub de la congelatorul de sub chiuvetă și se pierduse printre cuburile de gheață. Îl căutam de 20 de minute. Degetele îmi amortiseră complet.

– Și înainte arăta bine, a continuat Dawn. Dar acum are ceva, cu freza cea nouă și toate cele.

– Mhm, am spus. Eram sigură că, din moment în moment, îmi vor cădea degetele.

– La început, proiectul nu mi s-a părut deloc o idee bună. Dar, între timp... S-a lăsat o umbră peste mine și am știut că se aplecase peste bar și se uita la mine. Cred că-i faci bine.

Am mârâit.

– Termină cu mârâitul și vorbește cu mine sau le povestesc tuturor cum te-am găsit cu pătura bunicii, a spus Dawn.

Am fulgerat-o cu privirea, întorcând capul.

– N-ai îndrăzni.

A făcut un semn din sprâncene.

– Ah, ba da. Te-ai înfășurat în ea și arătai ca un burrito. Am și o fotografie.

– Miști.

Rânjetul lui Dawn a devenit diabolic.

– Știam că îmi va folosi cândva. Ai puține slăbiciuni, așa că aveam nevoie de un element de șantaj.

– Sawyer se gădilă, am auzit brusc vocea lui Isaac. Intrase pe ușa batantă fără să observ.

Dawn a ciulit urechile.

– Serios?

– Nu, am strigat, în aceeași clipă în care Isaac spunea „Da”

Dawn a rânjit mai tare.

– Mersi, Isaac. Rămân datoare.

Isaac s-a apucat să pregătească băuturile la care nu ajunsese încă.

– Fotografie burrito? a întrebat el, aplecându-se să ia cuburi de gheață și să le pună în trei băuturi.

– Am descoperit-o pe Sawyer dormind în păturica de la bunica. Arăta atât de dulce, că a trebuit să o pozez. Asta ca să o șantajez când este nașpa, a explicat ea, mândră.

– O să distrug poza aceea, Dawn, am mârâit.

Tot nu găsisem șurubul. Am înjurat încet.

– Dar nu înainte să o văd – Doamne, chiar e dulce, a zis Isaac.

Am ridicat brusc capul. Isaac se uita cu un rânjel larg la fotografia de pe mobilul lui Dawn. Am sărit și am vrut să-l apuc, însă mâna îmi era atât de înghețată și mișcările atât de necoordonate, că a plesnit doar barul, ca un pește mort.

– Arată-mi-o imediat, am poruncit și i-am aruncat privirea mea letală.

Din păcate, a lăsat-o rece.

Ținea telefonul la o distanță rezonabilă, așa că a trebuit să mijesc ochii ca să-mi dau seama ce vedeam.

Așa era.

Nemernica mă pozase când dormeam înfășurată în pătura hidoasă de la bunica ei, care era mult mai pufoasă și mai confortabilă decât părea.

– Știi că este foarte urât să fotografiezi pe cineva când doarme, nu? am întrebat, frecându-mi mâinile. Nu îmi mai simțeam degetele.

– Asta spune persoana care m-a pozat pe jumătate dezbrăcat într-o cabină de probă, a murmurat Isaac.

– Ce? a întrebat tare Dawn.

– Trădătorule, am șuiert.

Isaac a rânjit, a pus paharele pline pe o tavă și le-a dus la o masă.

Am reînceput căutarea șurubului. Nenorocitul trebuia să fie pe undeva. Gheața începea să se topească încet și curând avea să picure de pe pereții laterali ai congelatorului complet înghețat, pentru că nu se mai închidea bine clapeta.

– Ai făcut poze cu Isaac dezbrăcat? a întrebat Dawn.

– Dacă vrei să vezi, te spun lui Spencer.

– Nu cred că are o problemă. Uneori ne uităm împreună la clipuri făcute de fanii One Direction și avem discuții sincere despre cine este cel mai *hot*.

– Sunteți ciudați.

– Da, știu.

M-am uitat în sus și am văzut-o zâmbind, visătoare.

M-a surprins cât mult mă bucuram să o văd fericită.

– Vreau totuși să văd fotografiile cu Isaac, a zis ea.

– După ce sunt gata. Nu mai devreme.

– Au fost înscenate precum cele cu hainele? Acelea au fost tari!

– Mersi, Dawn, am zis, scuturându-mi mâinile și mișcând din degete, pe măsură ce îmi revenea circulația. Vedem dacă-i vor plăcea profei mele sau nu.

– Eu spun oricum că sunt minunate. Mi-a zâmbit încurajator, înainte să își pună căștile și să înceapă să tasteze, concentrată.

Isaac s-a întors la bar și a pus tava jos.

– Sorry, nu prea ți-am fost de mare ajutor. Am arătat spre clapetă. Încă nu am găsit blestematul de șurub.

– Lasă-mă pe mine, a spus, și a îngenuncheat lângă mine. Mi-am scos degetele din congelator. La naiba, Sawyer, ți s-au albăstrit degetele.

Isaac m-a privit șocat. S-a ridicat și m-a prins de brațe ca să mă ridice. Cu o mână m-a împins de la spate

spre chiuvetă. A rotit robinetul și a verificat temperatura, înainte să îmi așeze mâinile sub apă, cu grijă.

– Zici că ar trebui să chemi salvarea, am spus, zâmbind.

N-a zis nimic, dar a început să îmi maseze cu blândețe degetele sub apa caldută. Am început să simt din nou, treptat. Am tresărit. Au. Simțeam de parcă mi s-ar înfipt mii de ace în pernuțele degetelor. Am vrut să mă desprind, dar Isaac nu mi-a dat drumul.

Am oftat, resemnată, și m-am uitat în sus la el. Buclele lui erau așa cum trebuia: ciufulite, dar nu prea mult. Faptul că știam senzația de a-mi înfige degetele în ele mi-a încălzit obrații. I-am privit fața, concentrarea din ochi, nasul, pomeții. Uitase un locșor pe maxilar, când se bărbierise. Aș fi vrut să mă ridic pe vârfuri și să i-l ating cu limba.

Și-a întors încet capul. De parcă mi-ar fi citit gândurile, privirea lui s-a îndreptat spre gura mea și a zăbovit o secundă prea mult acolo. M-a privit la fel de intim cum îl privisem și eu înainte și a părut să își întipărească fața mea în gânduri, centimetru cu centimetru.

Mișcările pe degetele mele au devenit mai lente, dar îi simțeam privirea peste tot – în special între coapse.

În clipa următoare, Al a intrat val-vârtej pe ușa batantă. Isaac și cu mine am tresărit și ne-am întors capetele spre el.

– E totul OK cu congelatorul? a întrebat el. Ne-a văzut lângă chiuvetă și s-a încruntat. Totul în regulă?

Mi-am scos degetele dintre ale lui Isaac și am închis robinetul.

– Da. Isaac s-a ocupat de reanimarea mâinilor mele.

– Ce băiat bun. Să chem un tehnician sau vă descurcați? a întrebat el, nerăbdător.

– Mă descurc, a zis repede Isaac.

Am dat din cap și m-am sprijinit cu spatele de blatul de lucru. Al a dispărut din nou în spate. Am simțit privirea lui Isaac, dar l-am evitat. M-am apucat să spăl paharele murdare pe care le debarasase de pe mese.

Capitolul 14

Ar fi fost o exagerare să afirm că Amanda și cu mine ne plăceam înainte de problema Cooper. Abia dacă schimbam o vorbă și ne ignoram în cea mai mare parte a timpului. De când văzuse pozele de pe laptopul meu, ea și cele două prietene ale ei îmi transformau cursul de luni cu Robyn în trei ore de iad.

Se așezau mereu pe rândul din spatele meu și comentau tot ce făceam, tot mai des și tot mai tare. Erau atât de evidente, încât nu doar un tip de lângă mine, ci chiar și Robyn îmi recomandaseră să mă mut. Dar nu voiam să le ofer această satisfacție celor trei. Dacă voiau să se poarte mai departe ca niște copii, atunci rezistam.

În timp ce Robyn explica în față ceva legat de prezentarea ei, am deschis folderul „NEAPĂRAT!” din „Grant Isaac Grant” și am trecut lent de la o poză la alta. Eram agitată, pentru că voiam să i le arăt lui Robyn și nu îmi dădeam seama cum i se vor părea. Erau lipsite de cusur, din punct de vedere tehnic, și știam asta. Dar îmi făceam griji că Robyn avea să considere, așa cum mă temeam, că schimbarea lui Isaac nu era suficient de vizibilă.

– Ia uite, a șoptit Amanda atât de tare, că mi-am dat ochii peste cap.

Prietena ei a șoptit la fel de tare:

– E tipul ăla ciudat pe care l-a refuzat Madison, îți amintești?

– Ah, *ăla*. Amanda a râs încet. Avea „virgin” scris cu litere mari pe frunte.

M-am întors și am privit-o furioasă.

– Ah, a făcut Amanda. Nu mai e cazul.

Cele trei au chicotit la adăpostul mâinilor. Cu dinții încleștați, m-am întors și m-am concentrat din nou la fotografii.

Mi s-a părut că a trecut o veșnicie până ce Robyn a străbătut rândurile și a ajuns la mine. Astăzi începuse din spate, însă măcar așa rândul cu Amanda și prietenele ei fusese deja evaluat, iar ele puteau ieși din sală.

– Arată-mi, a spus Robyn, prietenoasă.

Și-a tras un scaun la masa mea și s-a sprijinit cu brațele de margine.

Am deschis fotografiile în ordinea în care le pregătisem pentru proiect. Apoi am întors laptopul spre Robyn, ca să se poată uita a doua oară, în ritmul propriu. Din când în când, se încrunta sau mormăia. Când a terminat, mi-a împins laptopul înapoi. Și-a dus mâinile cu degetele împletite la gură și m-a privit.

– Nu-ți plac, am zis, lipsită de expresie.

A lăsat mâinile în jos.

– Nu e așa. Doar că sunt... S-a strâmbat și s-a aplecat din nou peste marginea mesei, ca să mai privească o dată pozele. Sunt regizate. Modelul tău știe că îl fotografiezi și asta se vede. Nu cred deloc că e un tip cool, doar fiindcă l-ai pozat într-un loc cool și poartă geacă de piele. A arătat spre poza cu pricina. Uită-te numai cât de rigidă și de artificială este compoziția.

M-am uitat în jos. Am început să îmi trag de lacul negru de unchii, care se crăpase deja în câteva locuri.

– Ai și alte propuneri? a întrebat ea, închizând fișierul.

Am clătinat din cap.

– Nu. Am vrut să arăt un proces de tranziție și să pun fotografiile înainte și după unele lângă celelalte, pentru contrast.

– Înțeleg mesajul. Dar fotografiile nu sunt suficiente. Nu simt nimic aici. Și-a lovit pieptul cu palma. Asta fac dintotdeauna când vine vorba de imagini.

Mi-am mușcat buza de jos. Cu cât mă uitam mai mult la poze, cu atât mai dezamăgită eram. Robyn avea dreptate. Isaac dădea impresia de rigiditate. Îi impusesem toate acestea și nu fusese nicidecum ideea lui. Se *vedea*. Cu atât mai mult acum, când ajunsese să îl cunosc ceva mai bine, imaginile mi se păreau și mai oribile.

– Ar fi bine dacă ai încerca altceva. Zic să vezi și cu alt model. Câteodată ai idei geniale, însă implementarea nu merge așa cum ți-ai imaginat.

Am mârâit, descurajată.

– Reușești tu, a spus, făcându-mi un semn prietenos din cap, înainte să se ridice și să mă lase singură cu laptopul.

Am parcurs din nou fotografiile, una după alta. Depusesem multă muncă în acest proiect. Isaac făcuse tot ce putuse ca să asculte orice îi cerusem, și acum? Să mă duc la el și să îi spun că a picat toată povestea și că îmi caut alt model? Că trebuia să se reape de purtat bretele și papion și că înțelegerea noastră era de domeniul trecutului?

Nu. Nu puteam căuta pe altcineva. Credeam în proiect și știam că fuseseră momente în care-l fotografiasem pe Isaac și mi se păruse bine. Aveam nevoie de asemenea momente.

Dar, în primul rând, aveam nevoie de părerea lui Isaac.

După o scurtă oprire la cămin, ca să-mi iau aparatul, m-am dus la Isaac. Ușa clădirii era deschisă, așa că am intrat

și am urcat scările. La ușa apartamentului m-am oprit. Pe coridor răsuna muzică italiană, acompaniată de o gălăgie atât de mare, că m-am întrebat, pentru o clipă, dacă nu greșisem clădirea. Am aruncat o privire spre sonerie. Nu, eram unde trebuia. Am apăsat pe buton. După un minut, pentru că nimeni nu îmi deschidea și muzica se auzea și mai tare, am bătut cu pumnul în ușă.

A răspuns Isaac. Arăta de parcă tocmai alergase un maraton.

– Ce faci aici? a întrebat, gâfâind.

– Salut. Am vrut să...

M-a întrerupt un urlet asurzitor. Încruntată, m-am uitat dincolo de Isaac. Pe jos erau împrăștiate geți și articole de încălțăminte, printre altele care aparțineau cu siguranță unei femei. Pe lângă ele, am mai văzut trandafiri uscați, un glob cu ninsoare artificială și o inimă de pluș. M-am uitat mirată la Isaac.

– Regina s-a despărțit din nou de Gian, a spus el și s-a dat la o parte, ca să intru. Am ajuns acasă și l-am găsit beat-mort, aruncând lucruri prin apartament. A luat-o razna.

Muzica era atât de tare, că trebuia să fac eforturi să nu îmi astup urechile.

– Ce a făcut cu el? am întrebat tare, ca să acopăr muzica.

– Nu știu. Cred că...

Restul de cuvinte s-a pierdut, pentru că Gian a început să cânte din rărunchi odată cu Eros Ramazotti. Mai bine zis, să urle.

Îi povestisem lui Isaac despre discuția mea cu Robyn și voiam să îl întreb care era părerea lui. Dar asta mai putea aștepta. Am făcut un pas spre ușa închisă, nesigură dacă trebuia să mă bucur sau să-mi fie teamă de ce aștepta în spatele ei.

– Intri pe riscul tău, a strigat Isaac, însă eu deschisesem ușa deja.

Gian stătea pe masă. Era semi-dezbrăcat și își legase tricoul în jurul capului, ca pe un turban. Într-o mână ținea o sticlă de vin pe jumătate goală, pe care o folosea ca microfon.

M-am uitat în jur și voiam să merg să dau muzica mai încet, când Isaac m-a prins de mână.

– Când am încercat același lucru, a aruncat cu o sticlă goală după mine, a zis el tare și a arătat spre un munte de cioburi întunecate care se afla în fața mesei pe care erau televizorul și instalația de sunet. Am ridicat din sprâncene. Isaac nu exagerase când spusese că Gian o luase razna.

Gian continua să danseze și să urle pe masă. Avea ochii închiși și interpreta la sentiment o baladă italiană, din care nu pricepeam niciun cuvânt. M-am dus spre el și l-am apucat de blugi.

S-a uitat la mine.

- Bella! a spus și a închinat cu sticla.
- Gian! am strigat, să acopăr muzica.
- Vino să dansezi cu mine!

Și-a dat capul pe spate și a gâlgâit din sticlă.

Nu m-am gândit de două ori și m-am urcat lângă el, pe masă.

– Daaa! a urlat el și mi-a îndesat sticla în mână. La refren, a urlat din răspuțeri. Am dus sticla de vin la spate, în speranța că Isaac va înțelege ideea. O secundă mai târziu, mi-a luat-o.

– Ce s-a întâmplat? a întrebat Gian, tare.

A ridicat mâna și a clătinat din cap. Cu cealaltă mână m-a tras spre el și a început să danseze cu mine pe masă.

Era o minune că n-am căzut amândoi pe podea, căci am ajuns chiar pe margine de câteva ori.

Când s-a oprit cântecul, m-am îndepărtat puțin de el și i-am luat fața în mâini, forțându-l să se uite la mine. Ochii lui căprui erau injectați.

– Cât ai băut? am întrebat.

A ridicat degetul mare și arătătorul și le-a frecat unul de altul, rânjind.

– *Solo un pochino*¹.

– Ce s-a întâmplat, Gian? am întrebat și i-am ținut fața îndreptată spre mine. Avea pete roșii pe gât și pe trunchi. Fața îi era acoperită de un strat de sudoare. Nu arăta deloc bine. Părea să fie pe punctul de a-și pierde cunoștința.

– *Io non voglio parlare*², a zis. Încă nu.

Și-a lăsat capul să cadă în față, pe umărul meu. I-am mângâiat ceafa și am căutat privirea lui Isaac. Părea preocupat, surprins și amuzat – toate în același timp.

– Haide, Gian, a spus el, apucându-l de braț. Te ajut eu să cobori.

Gian s-a clătinat și, pentru o clipă, mi-a fost teamă că se va prăvăli peste Isaac, în mijlocul cioburilor. Dar a reușit să coboare teafăr de pe masă și Isaac l-a ajutat să ajungă la canapea.

– Sawyer, a murmurat el, cu ochii închiși, și a bătut cu palma spațiul de lângă el. M-am așezat, iar el s-a lăsat să cadă într-o parte. Capul i-a aterizat pe umărul meu și un braț pe burta mea.

Isaac s-a folosit de prilej ca să închidă muzica. Am respirat ușurată.

1 Doar puțințel (lb. it. în orig., n. trad.)

2 Nu vreau să vorbesc (lb. it. în orig., n. trad.)

Gian nici nu a părut să remarce.

– Ce s-a întâmplat cu Regina și cu tine? am întrebat.

Din colțul ochiului am observat că Isaac dispărea în bucătărie. S-a întors cu o măturică și a început să strângă cioburile.

– Am încercat. Dar..., a început Gian.

Mi-am adus aminte ce îmi povestise Isaac despre relația dintre Regina și Gian.

– Ce ai încercat?

– A spus că mă iubește, dar că este încă tânără și că vrea să încerce chestii. A trebuit să mă chinui să pricep ce îmi îngâna pe umăr. Voia un menage a trois, dar eu nu. Așa că am căutat un compromis.

– Ce fel de compromis?

– Voia..., s-a poticnit el.

– Ce voia?

Gian nu a răspuns.

– Haide, Gian.

– Voia să mă uit la ea cum face sex. Cu un alt bărbat.

M-am uitat lung la el.

– Să nu-mi spui că ai făcut asta.

A oftat.

– Aveam de ales? O iubesc.

– Aveai de ales să-i spui să se ducă naibii.

A inspirat întretăiat.

– Tu înțelegi.

– La naiba cu Regina, a zis Isaac brusc. Nu merită.

Gian s-a desprins brusc de mine.

– La naiba cu *tine*, Isaac. Nu ți-a plăcut niciodată de

ea.

– Cu un motiv întemeiat, a zis el, sec.

– Spui asta doar pentru că n-ai idee ce înseamnă să fii îndrăgostit.

În ochii lui Isaac a scânteiat ceva întunecat. Fără niciun cuvânt, s-a răsucit pe călcâie și a plecat în bucătărie, cu un fâraș plin de cioburi. Am auzit zgomotul căderii lor în coșul de gunoi.

Gian a înghițit cu greu.

– Shit. Sunt un ticălos.

– Și încă cum, am fost de acord.

– Mersi, a mormăit.

– Sincer, însă, fosta ta nu-i în toate mințile. Încetează să mai înghiți rahaturile ei și uit-o.

– Aș vrea să pot, a murmurat el atât de încet, că am fost sigură că și-o spusese mai degrabă lui decât mie.

După o vreme a ridicat capul și m-a privit cu ochii mijiți.

– Sawyer, trebuie să-ți spun ceva.

– Ce?

– S-ar putea să fi băut într-adevăr cam mult.

– Nu mai spune.

– Nu, serios. Și chestia aia cu sticla și cu Isaac... a fost un accident. A vrut să închidă muzica, m-am îndreptat spre el – a simulat mișcarea – și sticla mi-a alunecat cu toată puterea din mână. A mimat o explozie cu mâna.

– Nu s-a întâmplat nimic, am spus, liniștindu-l. Isaac a supraviețuit.

A încercat să se ridice, dar s-a poticnit și a căzut iar pe canapea.

– Shit. N-o să mai pot dormi niciodată în patul meu.

M-am uitat lung la el, apoi la ușa camerei lui.

– S-a întâmplat ceva *acolo*?

S-a strâmbat, amărât.

– Poți dormi în patul meu.

Gian și cu mine am întors capetele spre Isaac, în același timp. Stătea în ușa bucătăriei, cu brațele încrucișate, și ne urmărea.

– Mersi, a murmurat Gian, evitându-i privirea.

L-am ajutat să se ridice. Când m-am asigurat că nu va cădea și că era în stare să găsească patul lui Isaac, i-am dat drumul. A închis ușa în urma lui.

M-am răsucit spre Isaac. Nu se clintise încă și se uita la canapea, posomorât. Cuvintele lui Gian îl afectaseră.

– Mâine va avea o mahmureală să o țină minte.

Isaac nu s-a uitat la mine și nici nu mi-a răspuns.

Am încercat din nou.

– Să știi că nu ai exagerat în ceea ce o privește pe fosta lui. Chiar nu e întregă la minte.

Isaac a dat din cap și totuși privirea lui era departe. Părea mohorât și această nouă latură a lui nu îmi plăcea deloc.

Am pocnit din degete. A ridicat capul.

– Unde ai plecat? am întrebat și m-am apropiat de el.

Voiam să mă așez pe canapea sau pe un scaun. Sau pe puf. Dar Isaac mă atrăgea ca un magnet.

– Ce a spus el nu este adevărat, a zis, într-un târziu.

Avea privirea întunecată.

– Știi precis cum e să fii îndrăgostit.

Nu am pus alte întrebări. I-am pus mâinile pe brațe.

– Știi bine că n-a vrut. Adică... și-a văzut iubita cu alt tip. După ceva de genul, ajungi să spui lucruri care rănesc.

A scos un mârâit.

L-am zgâlțâit puțin, ca să-și relaxeze brațele.

– Haide.

A oftat și a încuviințat. Apoi a părut să-și dea seama de ceva.

– Nu vreau să par nepoliticos, dar ce cauți aici?

Am decis că nu era un moment potrivit să îi povestesc despre îndoielile mele cu privire la fotografii. Avea deja suficiente pe cap ca să-l mai încarc și cu ale mele.

– Am uitat. Să plec? Ai alte planuri?

– Nu, a zis atât de repede, că aproape s-a poticnit.

S-a înroșit. Apoi și-a dres glasul.

– Ți-e foame? Gian a adus ieri resturi.

De parcă l-ar fi înțeles, stomacul mi-a ghiorțâit tare.

Isaac a râs.

– Mi se pare suficient de clar răspunsul.

L-am urmat în bucătărie.

– Am putea da din nou drumul muzicii lui Gian? Așa ar părea că suntem în Italia.

Am vrut să fac o glumă, dar Isaac a scos un zgomot ca de vomă.

– Nu mai ascult în viața mea o melodie de la Eros Ramazotti. Aș prefera să îi dau foc aceluia CD.

A fost aproape o încurajare să cânt.

– *Se bastase una bella canzonee...!*

Mâna lui Isaac s-a închis peste gura mea.

– Dumnezeuule, potolește-te.

I-am lins degetele, iar el și le-a tras înapoi, râzând.

– Ceva, ceva, *amoree!*

– Ceva, ceva, *amore*? Cu siguranță nu așa sunt versurile.

– *Se bastase una bella canzone...*, am reînceput.

– E singurul vers pe care-l știi.

– Pentru că Gian mi l-a urlat în ureche. Dar pot să caut pe Google restul textului, nu-i problemă.

Isaac a clătinat din cap, zâmbind. A ridicat o mână și mi-a dat la o parte o șuviță de păr. Mi-am ținut respirația. Buricele degetelor lui mi-au atins scurt obrazul. Mi-a trecut șuvița după ureche. M-am încălzit când mi-a atins lobul urechii. Căldura mi s-a răspândit pe față și apoi în stomac – care a chiorăit din nou.

– Salut, stomacul lui Sawyer, a spus Isaac, fără să-și ia privirea din ochii mei. De ce ai avea poftă? Avem paste carbonara, pâinici pizza sau caprese. Cum ai zis? Isaac s-a aplecat în față până când fața lui s-a lipit de stomacul meu. Cu urechea lângă burta mea, părea să aștepte un răspuns.

– Idiotule, am zis, lovindu-l ușor cu palma peste cap.

– Ssst, ascult ce-mi spune stomacul.

– Stomacul spune să încetezi cu tâmpeniile.

– Cred că ai înțeles greșit. Mie mi-a spus că n-are nimic împotriva să mănânce paste.

Isaac s-a ridicat, rânjind, și s-a îndreptat spre frigider. L-am urmărit scoțând câteva recipiente de aluminiu și inspectându-le conținutul.

Locul în care mă atinsese îmi pulsa.

Dintr-odată mi-am dat seama de ceva.

Sub nicio formă nu voiam să renunț la proiect.

Capitolul 15

Când am deschis ușa joi seara și l-am privit pe Isaac, am zâmbit. Se îmbrăcase la patru ace, cel puțin potrivit definiției mele. Știam ce fel de haine considera el estetice, așa că îmi puteam doar imagina cum se simțea cu blugi rupți și părul ciufulit.

– Haide. Sunt gata, am spus și m-am postat din nou în fața oglinzii.

– Dawn a plecat deja la Spencer?

– Da, de vreo oră, am murmurat, în timp ce îmi trăgeam nițel părul din elastic, ca să nu pară atât de strâns prins.

– Arăți bine, a zis Isaac.

Am încercat să nu-mi las surprinderea să se vadă. Cu câteva săptămâni în urmă, nici mort nu ar fi făcut un asemenea compliment.

– Mersi. Și tu.

A schimbat subiectul.

– Mă obișnuiesc ușor, ușor cu noile haine. Ar fi trebuit să o vezi pe Ariel, când am mers acasă weekend-ul trecut.

– Ce a zis? am întrebat.

Mi-am luat creionul kohl și am început să-mi conturez ochiul stâng.

Nu mai rămăsese mare lucru din machiajul de dimineață. Îmi petrecusem toată ziua în studioul din campus, ocupându-mă de invitațiile pentru nunta lui Riley

și Morgan. Era singurul lucru pe care mi-l ceruseră, așa că mi-am investit toată energia până când am fost 100% mulțumită de rezultat.

De la cearta mea cu Riley din Renton mă străduisem să mă prefac că mă bucur pentru ea și că ascult cu plăcere când îmi povestea despre nuntă. Dar faptul că nu mă întrebese dacă voiam să-i fiu domnișoară de onoare încă mă râcăia. Nu știam de ce, pentru că nu-mi puteam imagina ceva mai nasol decât să fiu implicată în planificarea nunții.

– La început nu m-a recunoscut, a zis Isaac, smulgându-mă din gânduri. Apoi a țipat. La final mi-a spus că trebuie neapărat să-i povestească celei mai bune prietene că fratele ei mai mare arată acum ca un star pop.

S-a uitat prin cameră, căutând un loc unde să se așeze, dar peste tot erau haine, fotografii și alte lucruri nedefinite, pentru că Dawn bricolase ceva, iar eu îmi sortasem prin vechea mapă. Isaac s-a uitat întrebător spre patul meu.

– Așază-te liniștit, i-am zis. Am verificat dacă conturul arăta la fel la ambii ochi.

Isaac a dat la o parte un morman de fotografii și s-a așezat pe marginea patului.

– Ceilalți cum au reacționat? am întrebat.

– Levi nu a remarcat nimic, iar Ivy a fost derutată. Pentru o clipă, nu m-a recunoscut nici ea. Ah, și bunicul m-a întrebat dacă aveam...

S-a oprit brusc.

M-am răsucit spre el.

Isaac scosese o poză din teanc și se uita la ea.

Era un seminud al meu. Aveam capul dat pe spate. Îmi țineam un braț peste stomac și pe celălalt îndoit, atingându-mi ușor buzele cu degetele. Brațele mele erau poziționate astfel încât să-mi acopere sânii, dar fotografia tot arăta o suprafață mare de piele. Mi se vedeau și câteva

dintre tatuaje. Deși poziția mea le ascundea în mare parte și nu mi se puteau citi rândurile de pe coaste, se puteau recunoaște câteva contururi.

– Tu ești? a întrebat Isaac, cu voce ascuțită.

– Da, am zis.

Isaac și-a ținut respirația. Am devenit agitată, pentru că nu spunea nimic și pentru că nu-mi dădeam seama din privirea lui ce simțea. Poate că i se părea complet inestetică și nu știa cum să-mi spună frumos.

– Nu e tocmai reușită, am murmurat, ca să umplu tăcerea. Lumina nu e tocmai așa cum mi-aș fi dorit. Dar...

– Sawyer.

N-am mai spus nimic și am văzut cum Isaac atingea fotografia cu degetele – umărul, tatuajul. S-a uitat apoi la mine.

– Este... foarte frumoasă.

Mi s-a uscat gura și mi-am umezit buzele cu limba.

– Mulțumesc.

– Pot să mă uit prin mapa ta?

– Sigur. Dar e ca și goală, fiindcă azi am sortat-o.

M-am răsucit din nou spre oglindă și mi-am cercetat machiajul pentru ultima dată. Am pus apoi creionul pentru contur înapoi în trusa de cosmetice și am închis fermoarul.

– Cred că e sora ta, a zis Isaac.

M-am întors iar spre el. Ținea una dintre fotografiile făcute pentru invitațiile de nuntă. Îmi developasem poza preferată, pentru că avea să dea bine în portofoliu.

– Da, și logodnicul ei.

– Arată numai buni de pus pe coperta unei reviste despre tatuaje, a zâmbit el. Poza e recentă.

– De unde știi? am întrebat.

A ridicat din umeri.

– Cele de aici, a arătat el spre teancul dezordonat de pe pat, au un stil diferit și par ușor visătoare. Cele de aici, a ridicat el mapa, arată făcute de Sawyer Dixon.

L-am privit surprinsă. În timp ce scoteam pozele mai vechi din mapă și le adăugam pe cele noi, mă gândisem exact la fel. Se vedea cât crescusem în ultimul an și că îmi găsisem propriul stil. Dar mi se părea fascinant că văzuse asta Isaac, care nu avea nicio legătură cu arta sau cu fotografia.

M-am așezat lângă el.

– Am făcut-o când am vizitat-o pe Riley în Renton.

– Îmi place, a zâmbit Isaac. Cum merg planurile de nuntă?

Am încremenit. N-avea decât să mă întrebe orice despre poze, însă pe subiectul Riley n-aveam de gând să spun nimic. Făcusem greșeala de a-i povesti prea multe în pivniță, în ziua lui de probă pentru Al. Nu aveam să o repet.

– De fiecare dată când pomenesc despre asta, te închizi complet.

I-am evitat privirea și m-am uitat la Riley și la Morgan, care se priveau în ochi, îndrăgostiți.

– Atunci nu mai pomeni de asta, Isaac.

A închis mapa și a așezat-o pe pat. A luat apoi teancul de fotografii vechi și le-a așezat cu atenție, până ce niciuna nu mai avea colțuri în afară și toate arătau ceva mai ordonat. Apoi și-a ridicat mâna spre fața mea. La fel de protector cum așezase fotografiile mi-a atins obrazul cu vârfurile degetelor. Dar eu nu puteam fi aranjată.

Privirea i-a devenit grea, iar când a deschis gura să spună ceva, i-am luat-o înainte.

– Mergem?

A lăsat mâna jos și a dat din cap.

Capitolul 16

De fiecare dată când mă invitase Dawn la Spencer până acum, reușisem să evit politicos. Știam, din poveștile ei, că locuia într-o zonă bună și că avea o casă întreagă la dispoziție.

Nu mă gândisem însă cât de *imensă* era. Cred că avea părinți putred de bogați. Priveam în jur din grădina aflată în fața casei, în timp ce Isaac mi s-a părut mult mai puțin impresionat. Poate că mai fusese aici. Sau nu era la fel de impresionabil ca mine.

Am sunat la ușă și a deschis Dawn, după nici două secunde. Mi-a zâmbit larg, apoi și-a întors privirea spre Isaac.

– Wow! a strigat ea.

Isaac se foia de pe un picior pe altul. Obrajii i s-au colorat în roz când Dawn l-a măsurat din cap până în picioare.

– Ne-am mai văzut.

– Da, așa este. Dar la universitate. Acolo mă concentrez la cursuri, nu la tine, a zis Dawn, cu o mișcare ce îi cuprindea întregul corp. A făcut un pas în față și l-a adulmecat. Arăți ca o versiune optimizată a lui Isaac. Din fericire, încă miroși ca Isaac *al meu*. Ceea ce-i foarte bine.

Isaac arăta de parcă ar fi preferat să-l înghită pământul.

Mi-am încrețit nasul.

– Ți-a zis deja cineva că e foarte ciudat să adulmeci alte persoane? am întrebat-o.

– Dă-mi pace, a zis ea, prinzându-mă de mână și trăgându-mă după ea în casă. A închis ușa și s-a uitat iar la Isaac. Sau, mai bine zis, la brațele lui, pentru că tocmai își scosese geaca.

– Dawn, serios, dacă te mai holbezi așa, îi spun lui Spencer, am amenințat-o.

– Ce-mi spui? Ca la o apăsare de buton, iubitul lui Dawn a apărut pe hol. L-a descoperit pe Isaac și a fluierat. Rahat, Grant. Cât pe-acți să nu te recunosc.

Isaac s-a înroșit mai tare.

– Oameni buni, începe să devină incomod, i-am anunțat eu.

Spencer a rânjit, cu un braț în jurul taliei lui Dawn.

– Haide, dulceață. Devenim cuplul ăla oribil cu care nu vrea nimeni să aibă de-a face. Nu vrem asta, nu?

A sărutat-o pe gât și a tras-o după el.

Isaac și cu mine i-am urmat, la o distanță confortabilă. Isaac se mișca încă greu și își privea pantofii, dar eu mă uitam curioasă în jur.

Casa lui Spencer arăta și la interior ca la exterior – de parcă persoana care locuia acolo era nemaipomenit de bogată. Mobila era scumpă, iar decorul, stilat. Eram sigură că se ocupase cineva specializat. Niciun tip de vârstă lui nu avea un gust desăvârșit.

În timp ce Spencer s-a îndreptat spre doi tipi pe care nu-i cunoșteam, Dawn ne-a condus prin camera de zi. Acolo se aflau deja câteva grupulețe, care discutau peste muzica pop dată tare, care venea din boxele mari. Am intrat pe o ușă deschisă, care ducea spre terasă și apoi în grădină, unde se juca beer pong. Apoi am intrat în cea mai mare și mai modernă bucătărie pe care o văzusem vreodată.

– Bucătăria asta e mai mare decât dormitorul meu, a mârâit Isaac din spate.

– E mai mare decât toată camera noastră de zi, am fost și eu de acord.

A agitat entuziasmată o sticlă de șampanie. Nu i-a păsat că spuma îi curgea peste mână. Obrajii ei roșii trădau faptul că nu era primul pahar pe care-l consuma în seara aceea.

– Serios, Sawyer nu vine niciodată aici. Ție trebuie să-ți mulțumesc pentru vizita asta, Isaac.

– Mulțumesc de invitație, a zis el politicos.

– Deci? a întrebat ea, întinzându-ne mai întâi mie, apoi lui, câte un pahar plin. Cum merge proiectul vostru?

Am ciocnit.

– Merge, am spus eu. Lent, dar merge.

– Credeam că l-ai schimbat deja de mult într-un bad boy total, a zis Dawn, cu o privire elocventă spre Isaac.

– Așa credeam și eu, a zis Isaac, privindu-mă gânditor.

Am ridicat din sprâncene.

– Atunci du-te și vorbește cu o fată.

Tocmai băuse din șampanie și s-a înecat.

– Ce?

– După toate lecțiile, ar trebui să fie floare la ureche, am zis.

– Lecții? I-ai dat ore de flirt? a întrebat Dawn și a plesnit din palme. Ce interesant! Vreau să-l observ și eu flirtând.

– De parcă aș putea, dacă știu că voi două căscați gura.

– E doar o vorbă, ca să nu încerci, am zis și i-am îndesat un cot în coaste.

Paharul i s-a clătinat și el s-a uitat urât la mine. I-am susținut privirea până când a oftat și a dat resemnat din cap.

– În ciuda voinței mele.

– Te porți de parcă ar fi o pedeapsă, am zis, când ne-am întors cu toții în camera de zi. O să te distrezi. Crede-mă.

Dawn și cu mine ne-am așezat pe două scaune libere de la masă. Isaac a rămas în picioare.

– Vrei să spui că voi o să vă distrați, a mârâit. Eu o să mă fac de tot rahatul.

– De ce? am întrebat, oftând. Chiar trebuie să-ți amintesc care e cea mai importantă lecție, Grant, Isaac Grant?

– Care e cea mai importantă lecție? a întrebat Dawn.

Am văzut precis când Isaac și-a reținut o privire exasperată, cât a spus:

– Încrederea în sine.

– Ah, a zis Dawn.

M-am întors spre ea.

– Ție și lui Spencer aproape că v-au ieșit ochii din cap când l-ați văzut. Am ridicat din umeri. Dar indiferent cât de mult i s-ar spune că e sexy, nu crede.

– Haide, Sawyer, a răspuns Isaac, cu o privire urâtă.

Dawn se uita de la mine la el, zâmbind. Nu îi puteam desluși expresia, însă ceva părea să se petreacă în capul ei.

– Eu aș spune să încerci cu Everly, a spus ea.

Isaac a oftat.

– Să nu începem iar povestea cu prietenele tale singure, Dawn.

– Se va bucura dacă vorbești cu ea, sunt convinsă. A pățit ceva, dar nu vrea să vorbească despre asta. Cred că-i va face bine să fie nițel distrasă.

Am urmărit privirea lui Dawn spre partea opusă a încăperii, unde se afla sora ei vitregă. Nu pentru prima dată am constatat cât de frumoasă era, cu trăsăturile ei delicate, tenul palid și părul negru, scurt. Dar se uita la telefonul mobil, într-o stare catatonică, și părea să nu remarce nimic din ce se întâmpla în jurul ei.

– Mi se pare că ar dori să fie lăsată în pace, a zis Isaac, însă a ridicat mâinile când mi-a văzut privirea. OK, OK, bine. Și-a golit paharul dintr-o înghițitură. Apoi l-a pus pe masă și s-a uitat de la Dawn la mine. Mă duc acolo să vorbesc cu ea despre friptură.

S-a apropiat de canapea și de Everly, cu pași reținuți.

– Despre friptură? a întrebat Dawn, derutată.

– Conversație, i-am explicat.

– Despre carne?

– I-am spus să vorbească despre subiecte cu care se simte confortabil. Vorbește cu plăcere despre muncă.

Dawn a încuviințat și ne-am uitat cum s-a așezat Isaac pe canapea și i s-a adresat lui Everly.

– Cred că ar fi trebuit să îi spun că Everly este vegetariană.

M-am uitat șocată la ea. Apoi am izbucnit amândouă în râs.

– De ce râdeți? a întrebat Spencer.

S-a apropiat de noi și s-a sprijinit de spătarul scaunului lui Dawn. M-am întrebat dacă îl atrăsese râsul ei.

– Nimic important.

– Atunci ai putea să vii cu mine, să dansăm puțin, a spus el și s-a aplecat ceva mai tare peste scaun. Dawn a dat capul pe spate și i-a zâmbit. Apoi s-a răsucit spre mine, întrebătoare.

Am dat din mână.

– Du-te liniștită. E în regulă dacă fac niște poze?

– Sigur, a zis Spencer și a tras-o pe Dawn de brațe, ca să se ridice.

Dawn a zâmbit.

– Revin, Sawyer.

S-au dus spre centrul încăperii, unde se mișcau deja câțiva oameni în ritmul muzicii – sau încercau.

L-am scos pe Frank din rucsac, iar când mi l-am atârnat în jurul gâtului m-am simțit imediat mai bine. Am prins obiectivul și am făcut o poză ringului de dans provizoriu. Am încercat să fac un plan-detaliu cu Spencer și Dawn, însă se mișcau atât de repede că nu-mi ieșea. Când a văzut Dawn că aveam aparatul spre ea, a scos limba la mine. Am zâmbit și am apăsat chiar atunci pe declanșator. Voiam să imprim poza și să i-o agăț deasupra patului.

Am privit prin obiectiv și am îndreptat aparatul în direcția lui Isaac.

El stătea încă pe marginea canapelei, dar Everly se răsucise spre el. Spunea ceva care o făcea să râdă. Am apăsat imediat declanșatorul. Nu știam despre ce discutau, dar obrajii lui Isaac se înroșiseră. Am mărit planul și chiar atunci s-a aplecat în față, iar eu a trebuit să îndepartez iar imaginea, ca să văd ce se întâmpla.

Mi-a stat inima.

Isaac își pusese o mână pe brațul lui Everly și o mângâia cu degetul mare. Ea îi zâmbea.

Oare și eu îl privisem așa când mă atinsese? Degetul mi-a plutit deasupra declanșatorului, în timp ce-l observam. Cum își sorbeau cuvintele de pe buze. Cum își zâmbeau. Cum își mutase Everly mâna în direcția lui Isaac, parcă sperând că-l va atinge.

Se părea că făcusem totul ca la carte.

Atunci de ce mă simțeam de parcă se întâmpla ceva greșit?

Nu puteam apăsa pe buton. Ce făcea Isaac nu puteam fixa prin obiectiv. Ca de la sine, am lăsat aparatul jos. Asta a făcut lucrurile și mai rele. Prin obiectiv, păruse doar o piesă de teatru – nu reală, ci regizată.

Dar se întâmpla cu adevărat, și încă sub ochii mei. Nu puteam să mă uit în altă parte.

Everly a zis ceva, iar Isaac a râs. Nici urmă de timiditate la el. Nimic din reținerea și din îndoiala care i se citeau atât de frecvent pe chip.

Mi-am încleștat dinții și mi-am ferit privirea. Apoi mi-am închis aparatul și l-am îndesat înapoi în rucsac. Fără altă privire spre Isaac și Everly, am intrat în bucătărie, în zona în care depozitase Spencer alcoolul. Am cercetat sticlele până când am găsit vodca mea preferată.

Mi-am turnat o porție generoasă în pahar și tocmai voiam s-o amestec cu suc de portocale, când lângă mine s-a postat cineva, atât de aproape că ne-am atins de la umăr la șold.

Am sperat, pentru o frântură de secundă, că era Isaac.

În schimb, era Cooper cel care îmi zâmbea.

– Salut.

Pentru o clipă, n-am știut cum să reacționez și doar m-am holbat la el.

Apoi am pus sticla înapoi pe masă, am luat paharul și am trecut pe lângă el, în direcția camerei de zi, fără un cuvânt.

La ușă, m-a oprit. Mâna lui m-a prins de braț.

– Așteaptă.

Cu sprâncenele ridicate, m-am întors spre el.

– Ce vrei?

– Voiam doar să te salut.

– Salut, am zis sec și am vrut să-mi eliberez brațul, dar el mă ținea în continuare.

– Care-i faza? m-a întrebat.

– Îți bați joc de mine? Lasă-mă în pace, Cooper, și du-te la iubită.

S-a uitat la mine derutat, de parcă n-ar fi avut idee care era problema.

M-am încruntat. Era imposibil să nu știe de ce nu mai voiam să am vreo legătură cu el. Am deschis gura chiar când, din spatele meu, am auzit o voce rece ca gheața:

– Ia mâinile de pe prietenul meu, Dixon.

Am încrămențit.

Se putea oare să devină mai proastă decât era deja seara aceea? De ce naiba invitase Spencer tocmai oamenii ăștia?

M-am întors și m-am uitat drept în ochii furioși ai Amandei.

Cooper și-a luat mâna de pe brațul meu.

– Babe..., a zis el, făcând un pas spre ea.

Dar Amanda nu l-a luat în seamă. Se uita doar la mine.

– Cred că ești disperată, a zis ea, arătând cu sticla de bere spre mine. Chiar nu poți sta departe de iubiiții altora?

Doamne. Nu aveam nevoie de drama asta.

– Nu știi despre ce vorbești, Amanda, am zis pe cât de încet posibil.

A râs ascuțit.

– Ba știu exact despre ce vorbesc, a zis ea tare. Câteva persoane întorseseră deja capetele spre noi. Târfă ești, târfă rămâi.

Am tresărit.

Exact ca maică-ta.

Cu colțul ochiului am văzut că Isaac se ridicase de pe canapea. Am strâns din dinți și mi-am coborât privirea. Nu voiam să se uite la mine.

– Amanda, a zis Cooper încet. Las-o baltă.

– Mi-ai promis, Cooper! Ai spus că a fost o scăpare! Că lui Sawyer Dixon i-o trage toată lumea și nu înseamnă nimic.

Cineva a râs tare. Urechile au început să-mi vâjâie și privirea mi s-a încetșosat. Am strâns atât de tare mâinile în pumni că m-a durut. Nu puteam respira.

Curvă. Exact ca maică-ta.

Amanda avea dreptate.

Ce căutam aici? Chiar crezusem că poate deveni ceva normal pentru mine? Să merg la o petrecere, împreună cu prietenii, și doar să mă distrez?

Nu era nicidecum realitatea mea.

Realitatea mea era că tipul cu care voiam să-mi petrec seara se ducea și vorbea cu cea mai inocentă fată din încăpere. Cât de ironic mi se părea să fi crezut că aș fi putut deveni mai mult decât „una mică” pentru cineva.

Am înghițit în sec. Mă durea mai mult decât palma pe care Amanda mi-o dăduse într-o zi.

– Voi doi trebuie să plecați acum, s-a auzit o voce liniștită din spatele meu. Era Dawn.

– Sau ce? a hohotit Amanda. Nu e casa ta.

– Dar este a mea, a zis Spencer. Și nu-mi amintesc să vă fi invitat.

– Dar ai invitat-o pe ea?

– Da, pentru că este prietena mea, a răspuns el, răspicat. Și nu permit să o șicanezi. Plecați, vă rog.

Mi-am privit vârfulurile bocancilor cât i-a zis Cooper ceva Amandei și cei doi au părăsit camera. Nu eram capabilă să mă mișc.

Cineva mi-a pus o mână pe umăr, ușor. Am tresărit și am ridicat capul. Dawn mă privea cu ochi rotunzi.

– E totul OK? a șoptit ea.

Nu mai respiram. Știam că trebuia, dar mi se părea că uitasem, cumva.

– Mergem acasă? a întrebat Dawn.

Am reușit doar să dau din cap.

Fără să mai schimb un cuvânt cu cineva, m-am lăsat împinsă de Dawn în noaptea răcoroasă de septembrie. Am reușit să respir iar doar când am lăsat casa lui Spencer în urmă și zgomotele petrecerii s-au pierdut în noapte.

Capitolul 17

Dawn nu m-a lăsat singură toată noaptea. Am ajuns în camera noastră și m-a tras pe patul ei, și-a luat laptopul, s-a cățărat lângă mine și a deschis Netflix. M-am decis, fără chef, pentru cel mai nou sezon din *Supernatural*. Dar nu m-am uitat cu adevărat. Îmi era greață, mă simțeam rău și nu voiam să mănânc nici ciocolata pe care Dawn o scosese din adâncurile noptierei sale, nici să discut cu ea despre ce se întâmplase. La un moment dat, a renunțat la încercările de a mă face să vorbesc.

În zori, a adormit lângă mine. Am închis laptopul și am încercat să mă dau jos din patul ei cât mai subtil posibil. M-am îmbrăcat cu geaca, mi-am luat rucsacul și am închis ușa după mine, fără zgomot.

Aveam nevoie urgentă de aer curat. Și de liniște. De liniște și de timp să îmi pun gândurile în ordine și să mă regăsesc.

Era atât de devreme că abia dacă se vedea mișcare pe străzi. Soarele nu răsărise încă bine, iar cerul nu se putea decide dacă voia să fie roz sau bleumarin. Mi-am scos aparatul și am lăsat capul pe spate, să immortalizez culorile. Tot drumul de la cămin la locul meu preferat din Woodhill – micul lac din vale, lângă care se afla și restaurantul – am făcut poze. Aveam pielea înfiorată, iar degetele mele se răciseră complet, așa că-mi era greu să folosesc aparatul ca lumea, dar mă bucuram să am ceva de făcut. Era mai bine să mă concentrez la frumusețile de aici, de afară, și nu la ce se petrecea în interiorul meu.

M-am oprit lângă o bancă din parc, de pe care puteai privi direct spre restaurant, peste lac. Mi-am ridicat picioarele la piept și mi-am înconjurat genunchii cu brațele. Apoi mi-am dat capul pe spate și am inspirat adânc. Aerul proaspăt mi-a făcut bine. Aveam senzația că trebuia să inspir tot ce era bun, ca să pot scoate afară tot ce îmi aruncase Amanda în față.

Ești târfă, rămâi târfă.

Auzeam cuvintele Amandei în buclă în capul meu. Iar și iar, am ascultat vocea ei înveninată. Se amesteca însă cu altă voce, cu o voce din trecutul meu, pe care încercam de ani de zile să o uit.

Exact ca maică-ta.

Am înghițit în sec și am atins medalionul de la mama, sperând că mă va face să mă simt mai bine.

Oare mama m-ar fi crezut târfă? Nu știam. Murise cu mult timp înainte să încep măcar să mă gândesc la băieți și să pot vorbi cu ea despre asta. Nu știam multe despre ea, dar... tot credeam că o cunosc. Din puținele momente de care-mi aminteam, din fotografiile pe care le ascunsese Riley sub pat, ca să nu ni le ia nimeni, și din poveștile celei mai bune prietene ale mamei, Gloria, care locuia în Renton și ne adăpostise pe mine și pe Riley, când nu am mai putut rămâne la Melissa. De la ea știam că părinților noștri nu le păsase niciodată ce crezuseră alții și își duseseră viața în stil rock 'n' roll, chiar și când fuseseră ironizați.

Pe atunci locuiam toți patru într-un apartament mititel, fără televizor și fără computer. Dar îmi amintesc perfect cât de plăcut era și cât de bucuroase ne cuibăream Riley și cu mine pe canapea, lângă mama, ca să ascultăm un CD sau un vinil nou. Pentru alți copii de vârsta noastră era cel mai important să aibă haine deosebite sau propriul mobil. Riley și cu mine ne rugam părinții să ne ducă la magazinul de discuri, la concert sau la o petrecere de după vreun spectacol.

Ne era indiferent că nu voiau să aibă colegii de-a face cu noi, doar pentru că mama purta tricouri cu trupe, iar tata conducea o motocicletă. Singura lecție pe care o învățasem de la ai noștri fusese să facem mereu ce era bine pentru noi și niciodată să nu ascultăm ce voiau alții. Așa am încercat să trăim de mici, Riley și cu mine. Și ne-a fost mereu suficient.

Evident că știam că am o problemă cu relațiile stabile. Nu aveam alte prietene în afară de Dawn, iar ea era prietena mea doar fiindcă nu îmi dăduse de ales. Bărbaților le permiteam să se apropie de mine într-un singur fel. Doar gândul de a mă deschide în fața cuiva și a-i povesti despre trecutul meu mă umplea de panică.

Nu aveam nevoie de nimeni.

Sau, cel puțin, așa crezusem.

M-am gândit la seara anterioară. Ceva se schimbase în mine. Nu știam precis ce era, însă adânc în mine simțeam ceva diferit. Înainte să apară Cooper și Amanda, mă simțeam bine cu Dawn și cu Isaac. Iar dacă mă gândeam bine la ultimele săptămâni, nu fusese prima dată.

M-am întrebat cum ar fi dacă aș fi fost... altfel. Dacă aș fi permis oamenilor să facă parte din viața mea. Dawn își petrecuse noaptea trecută făcându-și griji pentru mine. Spencer mă apăraseră în fața tuturor prietenilor săi. Și Isaac...

Isaac declanșa ceva în mine de care-mi făceam mai multe griji decât pentru cuvintele Amandei.

Aș fi putut ajunge și eu în punctul în care se afla Riley? Trecuse prin mai multe decât mine și nu avusese o soră mai mare care să o protejeze. De la 13 ani era pe cont propriu.

Dar acum era fericită. Avea un viitor soț pe care-l iubea, prieteni în care avea încredere, un job la care se pricepea și care o împlinea. Își făcuse un cămin. Dacă ea reușise... poate că reușeam și eu.

Am privit suprafața lucioasă a lacului și am luat o decizie. Cu atenție, mi-am scos aparatul din jurul gâtului și l-am pus pe bancă. Apoi m-am dezbrăcat de geacă, de tricou și de blugi și am pus totul lângă el. Doar în lenjerie intimă, m-am îndreptat spre lac. Am făcut un prim pas în apă. Am inspirat, șuierând, dar am mai făcut unul, imediat. Rahat, cât de rece era apa! Al treilea pas. Groaznic de rece!

Am mers mai departe. Sub tălpi am simțit nisip, pietricele și plante. Alunecam. Răceala mi-a urcat de la picioare în fiecare colțișor de trup. Mă trezea și mă amorteța, simultan. Era bine. Am mers mai departe, până ce apa mi-a ajuns la șolduri.

Am desfăcut brațele și m-am lăsat să cad în față.

Doar seara târziu m-am întors la cămin. Mă bucurasem de timpul petrecut lângă lac, mă plimbasem de câteva ori în jurul lui și făcusem fotografii. Spre prânz, îmi luasem un smoothie și niște gustări dintr-o cafenea și m-am plimbat pe alte cărări din natură. Mi-era indiferent că pierdeam cursul de vineri.

Aveam aparatul cu mine și îmi plăcea să știu că aici exista doar frumusețe și nimic care mi-ar fi putut pricinui o senzație neplăcută.

Am fotografiat iar și iar și am pierdut complet noțiunea timpului. Când m-am întors la cămin, soarele apusese deja, iar eu eram terminată. Dar în interiorul meu se instalase și o liniște aparte, pe care nu o mai simțisem înainte – cel puțin nu îmi aminteam să o fi trăit. Ghetele mele erau pline de noroi și am încercat să le scot cu o singură mână, în timp ce deschideam ușa de la cameră cu cealaltă.

Trei perechi de ochi s-au îndreptat spre mine.

M-am oprit în mijlocul mișcării și am privit în sus.

– Ești complet nebună? a șuierat Dawn, printre dinți.

M-am ridicat și m-am uitat de la ea la Spencer și la Isaac.

– Am ratat ceva?

Isaac m-a privit ca pe o arătare, s-a apropiat de mine încet și m-a tras spre el, înconjurându-mă strâns cu brațele. Mi-a șoptit în păr ceva ce n-am înțeles.

– Îmi poate spune cineva ce s-a întâmplat aici? am mormăit eu la pieptul lui, lovindu-l neajutorată în spate.

Cu mâinile pe umerii mei, s-a îndepărtat puțin de mine și m-a privit nedumerit.

– Ce crezi? Ai dispărut. Fără să spui unde te duci!

M-am uitat la Dawn, care avea fața și ochii roșii. Lângă ea, Spencer mi-a întors privirea, clătinând din cap, cu maxilarul încordat.

– Am fost la lac, am zis.

Dawn a râs fără urmă de umor.

– La lac, a repetat ea.

– Am plecat de dimineață ca să pot fotografia răsăritul.

Clătinând din cap, s-a apropiat și ea de mine și m-a luat în brațe. M-a strâns atât de tare, că mi-a scos aerul din plămâni.

– M-am speriat de moarte când m-am trezit și nu mai erai aici. Seara trecută... A clătinat din cap și a ridicat un deget amenințător. Să nu mai faci asta niciodată. Niciodată, mă auzi?

– Îl anunț imediat pe Kaden, a spus Spencer și a ieșit.

– Și eu pe Gian, a spus și Isaac, urmându-l.

– De ce? am întrebat, deși nu mai erau niciunul în cameră.

– Pentru că te caută, a zis Dawn, mușcător.

Am căscat gura.

– Azi dimineată nu te-am găsit. De obicei ne spunem întotdeauna dacă plecăm și când ne întoarcem sau măcar ne scriem un SMS. A fost regula pe care ai creat-o din cauza lui Spencer! Dar mobilul tău era pe birou. Atunci l-am sunat pe Isaac și el mi-a zis că nu te văzuse, așa că am intrat în panică și i-am sunat pe ceilalți. Șeful tău s-a dus special la restaurant, să vadă dacă erai acolo.

– Dar de ce? am întrebat, complet șocată.

– De ce întrebă mereu asta de fiecare dată? Pentru că mi-ești *dragă*, vacă proastă. După ce s-a întâmplat seara trecută, nu poți pleca pur și simplu așa, fără o vorbă, și să te aștepti să nu căpiezi!

M-am simțit trasă în toate direcțiile. Am deschis gura să îi răspund lui Dawn, dar nu am reușit să scot un cuvânt. Nu îmi ieșea. Mi-am ferit privirea și m-am uitat în podea. Mă ardeau ochii și am clipit, furioasă. A început să-mi tremure buza de jos.

Dawn a făcut un pas spre mine și mi-a atins mâna, parcă pentru a-mi arăta că era acolo pentru mine.

– Când am dispărut în Portland, ai fost furioasă și tu, pentru că-ți făceai griji.

Am încuviințat scurt.

– Vezi? Nu poate fi atât de greu de crezut că ne facem cu toții griji pentru tine.

Asta era. Nu știa cât de greu era.

Când eram mai mică și îi spuneam mătușii mele unde plecam și când mă întorceam, răspunsul ei era, de cele mai multe ori, „Mă rog”. Și nici în Woodshill nu păruse nimeni interesat de ce făceam, și nici nu spusese nimeni că i-ar păsa dacă-mi era bine sau nu.

Că Dawn și-ar fi putut face griji doar pentru că dispărașeam o zi nu mi-aș fi închipuit niciodată.

– Erai terminată, ieri... m-am gândit...

– L-am luat pe Frank, am spus încet și am ridicat rucsacul cu aparatul în el.

Dawn a scos un sunet care părea râs, dar nu i-a ieșit.

S-a auzit o bătaie în ușa.

– Poți intra, Isaac, a strigat Dawn.

El a deschis ușa.

– De unde ai știut că sunt eu?

– Pentru că Spencer nu bate, de obicei, a zis ea, și s-a înroșit ca sfecla.

Am simțit că-mi tremură colțurile gurii.

– Așa e, am zis, sperând să mai relaxez puțin atmosfera.

Și-a dat ochii peste cap, dar a surâs subțire.

– Gian aduce mâncare. Isaac a ridicat telefonul. Se bucură că ești OK.

Dawn s-a uitat de la mine la el. Apoi a zis tare:

– Mă duc să văd ce face Spencer, și a dispărut cu pași rapizi din cameră.

Isaac a rămas în mijlocul camerei, fără să știe cum să-și folosească mâinile. Le-a vârat întâi în buzunarele de la spate ale blugilor, apoi în cele din față, apoi și-a încrucișat brațele, doar ca să le lase din nou pe lângă corp în secunda următoare. Dar nu mă lăsa din priviri. I-aș fi spus bucuroasă că nu era cazul să mai ezite, ci să îmi spună ce îi stătea pe limbă.

Dar l-am privit și am așteptat.

– M-ai speriat îngrozitor, a zis, în cele din urmă.

M-am lăsat să cad pe pat.

– Am făcut poze, i-am spus, pentru că nu știam ce să îi răspund. A fost frumos afară, iar lacul este locul meu preferat, mai ales când...

– Chiar vrei să ignori ce ți-am zis? m-a întrerupt și a făcut un pas spre mine. S-a postat în fața mea. Mi-am făcut griji pentru tine.

Ce trebuia să îi răspund? OK? Cool? Mersi?

– Chiar nu te interesează că ne-am petrecut toată ziua căutându-te?

Am clipit brusc și am scuturat din cap. Privirea lui mi-a cercetat fața.

– Nu sunt obișnuită, am șoptit.

– Cu ce?

Am fixat cu privirea genunchiul lui. Pielea lui se vedea prin ruptura din blugi. Voiam să pun mâna și să simt. Să îl simt.

– Cu ce nu ești obișnuită?

Am ridicat din umeri.

– Să își facă cineva griji pentru mine.

A expirat. Apoi iar. Din nou, și apoi a inspirat. Era evident că voia să spună ceva pentru care avea nevoie de avânt.

– Dawn își face griji. Spencer, la fel. Gian își iese din minți când îi povestesc că nu te găsim. Și mie... mie mi-a fost groaznic de frică pentru tine, Sawyer.

Cuvintele lui m-au făcut să-l privesc, deși nu îi puteam citi expresia. Ochii lui erau întunecați, dar blânzi. Eram convinsă că, în clipa aceea, nu știa dacă să mă îmbrățișeze sau să mă zgâlțâie.

– Te rog să nu fii supărat pe mine.

A oftat, frustrat.

– Nu sunt. La naiba, Sawyer, nu sunt.

– Dar așa pari.

Isaac a tăcut. Toată ziua mă bucurasem de liniștea din jurul meu și fiindcă nu trebuise să ascult pe nimeni. Dar momentul acela dintre noi devenea insuportabil.

La un moment dat, și-a coborât privirea spre mâini.

– Mă uit așa, pentru că...

– Pentru că?

– Pentru că mă gândesc că tu crezi ce ți-a spus ieri Amanda. Și nu vreau asta.

Am înghițit în sec.

– De ce?

– Pentru că mi-ai făcut un bine atât de mare. Vreau să ai parte doar de bine.

Cuvintele lui au pus laolaltă tot ce se spărsese ieri seară. Bucată cu bucată.

Isaac îmi spusese că îi ziceam mereu lucrurile potrivite. Că eram Yoda lui personal. Acum înțelegeam ce voise să spună.

– Îmi pare rău că v-ați făcut griji pentru mine, am șoptit, după o vreme.

– Data viitoare te rog să spui expres că ai nevoie de timp pentru tine. Dawn n-o s-o ia razna. Și nici eu.

Mi-am mușcat buza de jos.

– Nu știam c-o să mă declare dispărută și o să pună o întreagă trupă pe urmele mele.

– Vorbim despre Dawn, a spus Isaac, zâmbind. A ajutat, măcar? Să pleci așa.

Am ridicat din umeri.

– Da, puțin. Aici simțeam că-mi cade tavanul în cap.

– Știu senzația. De fiecare dată când mă simt aiurea, plec la fermă. Dacă lucrez pe câmp, îmi limpezesc mintea. Uneori iau unul dintre cai și plec cu el. Sau joc o rundă de poker cu bunicul.

– Din păcate, n-am cal, am zis sec. Nici bunic și nici casă părintească nu aveam, la care să mă pot întoarce – dar asta am păstrat pentru mine.

– Este bine că-mi spui asta. Îl împart oricând cu tine.

– Ce? Calul?

– Și bunicul, dacă ajută. Îți las și un petic de pământ, ca să te poți descărca.

M-am uitat la el cu gura căscată. Despre ce naiba vorbea?

– Ar trebui să fie o invitație indirectă, a continuat el și s-a sprijinit de scaun, mai aproape de mine. Este ziua bunicului mâine. Mă duc acasă și m-aș bucura dacă m-ai însoți.

– Vrei să mă duci la tine acasă? am întrebat, uluită.

Surâsul lui Isaac era timid, dar și entuziasmat. Pentru o clipă, m-am pierdut în ochii lui căprui-verzi.

– Am putea face o mică excursie. Să mai ieșim un pic din rutină. Doar dacă n-ai alte planuri.

Am clipit și am încercat să-mi dau seama dacă mă lua peste picior.

– N-am fost niciodată la o fermă, am chițăit.

Isaac mi-a zâmbit.

– O să fie cool, o să vezi.

A nu știu câta oară în aceeași seară am simțit că îmi lipsesc cuvintele. Isaac a început să îmi povestească despre ferma alor săi, iar eu îmi priveam mâinile, îmi cojeam lacul de unghii și încercam să procesez ce se întâmpla. Așa am stat până când au apărut Dawn și Spencer, însoțiți de Gian, care adusese o căruță de mâncare italienească.

Capitolul 18

Drumul până la ferma familiei lui Isaac era mai lung decât strada principală din Woodshill. Sau cel puțin așa mi s-a părut – poate din cauza agitației.

Am mers cam jumătate de oră până ce am ajuns la un drum printre lanuri imense de porumb. Mașina lui Isaac era veche și ruginită. Nu avea nici aer condiționat, nici sistem audio intact, dar nu îmi păsa. Mi-am lăsat brațul să atârne pe geamul din dreapta și m-am bucurat de vântul care-mi șuiera printre degete.

Nu mi-am putut însă atenua senzația de gol în stomac. Dimpotrivă, a devenit tot mai pregnantă, cu cât ne apropiam mai mult de fermă. În câteva minute aveam să îi cunosc familia lui Isaac și n-aveam idee ce însemna asta. Cu excepția tatălui lui Dawn, care o vizita din când în când la cămin, nu cunoscusem familia nimănui. Cum să mă port? Ce să spun? Ce să nu spun? Aveam haine potrivite?

Mi-am privit picioarele. Cămașa neagră, supradimensionată, pe care o purtam, era cu câțiva centimetri mai scurtă decât era recomandat – de asta eram sigură. Și ciorapii peste genunchi, în combinație cu bocancii, nu dădeau tocmai o impresie șic. Ar fi trebuit să-i spun lui Isaac să întoarcă, dar chiar atunci am trecut pe lângă un semn verde pe care stătea scris „Ferma Grant”.

Doamne. N-aveam nici cea mai mică idee despre agricultură. Ar fi trebuit să mă pregătesc din timp, și să fi împrumutat o carte despre subiect de la bibliotecă. Sau măcar să caut câteva idei de bază pe internet.

M-am întors brusc spre Isaac.

– N-am idee despre agricultură.

Mi-a aruncat o privire.

– Așa, și?

– Dacă vor părinții tăi să discutăm despre recolta de porumb și mă întreabă ce părere am?

– Spui și tu: scopul agriculturii nu este recoltarea porumbului, ci optimizarea și civilizarea existenței umane, și de aceea pun mare preț pe munca voastră.

– Serios, am zis, cu o sprânceană ridicată, nu îți bate joc de mine. Eu n-o să scot niciodată pe gură așa ceva.

Colțurile gurii i-au tremurat.

– Păcat. Ar fi fost tare distractiv.

– Da, extrem, am mârâit și m-am uitat din nou pe geam.

Dacă părinții lui credeau că sunt oribilă? Nu eram tocmai așa cum îți imaginezi o prietenă. Încă îmi aminteam de școală, când părinții colegilor mă considerau o influență proastă și le interziceau să aibă de-a face cu mine.

Am simțit un junghi în piept.

Dacă familia lui Isaac mă considera atât de groaznică, încât nu mă voiau în preajma copiilor mici? Dacă...

– Arăți de parcă ne-am îndrepta spre execuția ta, mi-a întrerupt Isaac șirul gândurilor.

Voiam să îi răspund, când, dintr-odată, s-au terminat lanurile de la dreapta și de la stânga mea, și am dat cu ochii de fermă.

Wow.

Totul era atât de... *uriaș*.

În fața casei așezate oblic pe întregul teren se afla o curte interioară pavată cu granit, cu peluză, cu o sumedenie de plante și copaci, care, deși intrasem de mult

în toamnă, își păstrasera verdele și erau doar punctate de locuri ruginii, galbene și maronii.

Nu doar locul era imens, ci și casa care se întindea în spate. Părea să se facă tot mai mare, cu cât ne apropiam mai mult. M-am uitat la fațada luminoasă și a trebuit să-mi feresc ochii cu palma, pentru că soarele mă orbea.

Casa avea două etaje. Câteva trepte duceau la o verandă albă, prin care ajungeai la ușa verde închis, lângă care erau agățate două felinare mici. În jurul casei se afla un strat de pietricele, din care creșteau mai mulți arbuști.

Mai departe începea un hambar roșu închis, în formă de L, urmat, la câțiva metri, de unul drept, iar în spatele lor vedeam un grajd. Chiar în fața casei, printre copaci, fuseseră montate un leagăn și un panou de cățarat, iar peluza era presărată cu jucării.

În plus, mai era și o cușcă pentru câine. O nenorocită de cușcă. Arăta ca într-o reclamă kitschoasă.

N-am observat când a parcat Isaac mașina și mi-am dat seama că ne-am oprit doar când a deschis portiera. Am ieșit și eu rapid. Aerul mirosea neobișnuit: a pământ, mai proaspăt decât în Woodhill.

Isaac tocmai scotea cadoul nostru pentru bunicul lui din portbagaj, când am auzit un lătrat puternic. M-am răsucit spre cușcă și am văzut un labrador negru, imens, care fugea spre noi. Când ne-a descoperit, a lătrat iar. Am făcut un pas în spate și m-am pus între Isaac și mașină.

Râzând, Isaac s-a lăsat pe vine și l-a mângâiat cu ambele mâini pe cap și pe bot.

– Vader, ea e Sawyer. Fii bun cu ea, a zis el, pe un ton normal, de parcă ar fi vorbit cu un pom. Apoi s-a uitat la mine peste umăr. Sawyer, el este Vader. Fii bună cu el.

Am clătinat din cap și m-am aplecat lângă el să-i întind o mână lui Vader. A mirosit-o bănuitor. În clipa următoare, a făcut un pas și a sărit pe mine. Am aterizat

pe spate și am încercat să-mi apăr fața cu ambele mâini de limba lui și de balele pe care le lăsa. Inutil.

Isaac a râs.

– Cam multă iubire, Vader. Treci de pe ea. A pocnit din degete, iar Vader s-a dat jos de pe mine instantaneu. Apoi Isaac mi-a întins o mână și m-a ridicat. Mi-a scuturat câteva fire de iarbă din păr. Deja merge totul foarte bine.

Mi-am șters obrajii cu dosul palmelor.

– Dacă mă place pentru că mi-a lăsat bale pe toată fața, atunci chiar că da.

– Cu siguranță.

OK. Să cunosc primul membru al familiei fusese un succes. Avea să funcționeze și cu restul, într-un fel sau altul.

– Haide, mi-a zis Isaac.

A luat cutia cu cadoul și m-a condus spre intrare. Înainte să ajungem lângă ușa casei, însă, cineva a smuls-o din interior. O fetiță mărunțică a alergat pe verandă. Avea bucle șaten deschis, ciufulite, și purta niște ciorapi galbeni cu alb și o rochie verde. Înainte să-mi dau seama ce se petrece s-a aruncat pe Isaac, țipând ascuțit. El a prins-o cu brațul liber și a învățit-o, râzând. După aceea, cu ea lipită de el, mi-a întins cadoul, ca să o poată prinde și cu celălalt braț.

– Ivy, ea este Sawyer, a spus el, făcând un semn spre mine.

Fetița m-a privit nesigură cu ochii ei căprui, apoi s-a întors să-și îngroape fața în scobitura din umărul lui Isaac. El s-a uitat la mine și a mimat cuvântul „timidă”. Am zâmbit. Se părea că timiditatea era o trăsătură de familie.

Cu Ivy pe braț, Isaac a intrat în casă. Fetița mi-a aruncat o privire sceptică peste umărul lui, iar eu m-am

strâmbat, sperând că i se va părea amuzant și nu de speriat. Ivy a chicotit încet, iar eu am jubilat în sinea mea.

Când am trecut pragul, am simțit un miros de lemn și de cald, o versiune cumva intensificată a mirosului pe care-l asociaz cu Isaac. Am inspirat adânc. M-am simțit imediat mai bine.

Coridorul de la intrare era lat și lung. Pe stânga am văzut o garderobă albă, de lemn lăcuit, pe care atârnav multe haine, de toate mărimile. Podeaua era din dale de piatră închise la culoare, iar două covoare mici, dreptunghiulare, erau întinse peste ele. Isaac s-a dus direct spre ușa de la capătul holului. L-am urmat repede și, cu cât mă apropiam mai mult, cu atât auzeam mai bine zgomotul de vase, de pahare și tacâmuri.

Pentru moment, am simțit impulsul să las cadoul pe podea și să fug.

În schimb, am inspirat adânc, am numărat până la trei și l-am urmat pe Isaac, care traversa camera de zi, cu Ivy pe braț, și se îndrepta spre terasa mare, deschisă, care dădea în grădină. Am cercetat spațiul luminos. Pereții albi, scândurile grunjoase, bârnele masive de pe tavan. Mobila din camerele de zi și de luat masa era maroniu închis și numai pianul care se afla pe un perete din dreapta ieșea în evidență, fiind dintr-un lemn mai deschis.

Aș fi vrut să stau să privesc mai mult, dar Isaac dispăruse deja în grădină, așa că m-am grăbit după el. Am ieșit chiar când oamenii aflați afară îl descopereau pe Isaac. Câțiva dintre ei au țipat și au sărit în sus simultan.

Nu aveam idee ce reflexe bune avea Isaac. Am urmărit, fascinată, cum a prins încă doi copii, cu toate că Ivy era încă pe brațul lui. Cealaltă fată, despre care am presupus că era sora lui, Ariel, era deja destul de înaltă, iar Isaac s-a clătinat câțiva pași înapoi, înainte să poată lua în brațe și băiețelul.

Atâția omuleți dintr-odată! Mai erau și câțiva adulți, care stăteau la o masă lungă, acoperită, sau în picioare, în jurul unui grătar.

M-am uitat lung și m-am simțit imediat copleșită. Căutând ajutor, m-am uitat la Isaac, care emana bucurie, iar râsul lui... Nu-l mai văzusem niciodată așa. Niciodată.

A lăsat-o pe Ariel jos, iar ea a venit la mine fără ezitare. Părul îi crescuse la loc, din fericire, și arăta ceva mai bine decât în poza pe care mi-o trimisese Isaac. Mi-a zâmbit. Nu avea canini.

– Tu ești Sawyer, a spus ea, peltică.

– Și tu ești Ariel, i-am răspuns.

A zâmbit mai larg și i-am privit fascinată gingiile, înainte să-mi dau seama, când era prea târziu, că mă apucase de mână și mă târa spre masa din mijlocul grădinii. Isaac, care o ducea pe Ivy în cârcă, era deja acolo, îmbrățișând la rând fiecare din cele 20 de persoane.

– Ia uitați-vă! Chiar a adus-o pe Sawyer! a strigat Ariel, încântată.

Un șuvoi de „Mă bucur să te cunosc, în sfârșit!”, „Am auzit multe despre tine”, „Simte-te ca acasă!” și „Sper că ți-e foame” s-a revărsat peste mine. Nu mă așteptasem nici la atâta lume – prieteni, mătuși, unchi, veri și verișoare, chiar și vecini –, nici la atâta căldură. Isaac m-a prezentat fiecăruia, iar eu am strâns mâini și am fost îmbrățișată. Speram că nu arătam pe cât de copleșită mă simțeam. Nu le puteam întoarce vorbele frumoase. Parcă aveam gura cusută.

După ce salutasem pe aproape toată lumea care ședea la masă, Isaac mi-a pus mâna pe spate și m-a împins spre un domn robust, în vârstă, cu părul alb și o barbă colilie, care purta o coroană de hârtie bricolată. Avea riduri adânci, dintre care majoritatea păreau de expresie. Sprâncenele lui erau stufoase și la fel de cenușii ca barba,

iar culoarea neidentificată a ochilor și scânteile din priviri mi-au spus imediat că trebuia să fie bunicul lui Isaac.

– Toate cele bune la aniversarea celor 70 de ani, bunicule, a zis Isaac, și l-a îmbrățișat strâns.

Cu cât mă uitam mai mult la Theodore Grant, cu atât mai limpede îmi era cât de mult semăna Isaac cu bunicul lui. Nu doar la expresie, ci mai ales la vestimentație.

Bunicul purta o cămașă verde mentă, bretele albastre și un papion asortat, cu buline, o ținută pe care eram 100% sigură că o văzusem și la Isaac.

În ciuda papionului și a coroanei de hârtie, emana respect, ca un om care a văzut multe și nu mai putea fi impresionat prea ușor. Ședea foarte drept, iar dacă n-ar fi fost scânteile voioase din ochii lui m-aș fi temut nițel de el.

Isaac i-a dat drumul, a făcut un pas în lateral și s-a întors spre mine. Am înghițit în sec. Eram atât de agitată, că îmi simțeam inima bătând puternic în piept și mâinile reci.

De ce nu făcusem stânga-mprejur să mă ascund în mașină? Știam deja că nu mă pricepeam să fac cunoștință cu oameni și că nu făceam o primă impresie bună. Mai ales nu oamenilor de care-mi păsa și cărora *voiam* să le fac impresie.

Conversație la petreceri, ca să agăț? Nicio problemă! Bunicul lui Isaac, despre care știam cât înseamnă pentru el? Nici urmă de relaxarea mea obișnuită. N-am scos niciun cuvânt și am întins doar cadoul, pe care-l adusesem împreună cu Isaac.

– Bunicule, ea este Sawyer. Ți-am povestit despre ea, a zis Isaac, de lângă mine.

Bunicul lui a luat cadoul, l-a pus pe masă și m-a luat de mână.

– Mă bucur să te cunosc, a zis, punându-și pentru un moment și cealaltă mână peste a mea.

– Și eu mă bucur, domnule Grant, am croncănit eu. La mulți ani.

Cu siguranță fața mea crispată și degetele mele lipicioase făceau o impresie excelentă.

Am încercat să nu par foarte ușurată când mi-a dat drumul mâinii.

– Spune-mi Theodore.

– Al doilea prenume este Isaac?

Cuvintele mi-au ieșit pe gură fără să-mi dau seama, și m-am întrebat ce mama naibii era cu mine. De ce să pun o asemenea întrebare? Lângă mine, Isaac încerca să își rețină râsul, iar mie îmi venea să intru în pământ. Theodore a părut să nu considere întrebarea ciudată – sau nu a lăsat să se înțeleagă asta. A clătinat din cap și a spus, pe un ton sincer:

– Nu. Este Malcolm.

Am surâs. Fusese cea mai nasoală și mai rușinoasă conversație pe care o purtasem vreodată. Am remarcat că jumătate de masă ne ascultase.

Erau atât de multe persoane necunoscute aici! Care nu mă cunoșteau, însă îl știau pe Isaac de o viață. Dacă mă considerau groaznică și ajungeau la concluzia că Isaac era prea bun pentru mine?

Am tresărit când a țipat un copil lângă mine, urmat de al doilea.

Am simțit că mă ia cineva de mână. Am crezut că era Isaac, însă Theodore a zis, cu un semn spre scaunul liber de lângă al lui:

– Stai jos.

Recunoscătoare, m-am lăsat să cad pe scaun.

Isaac s-a aplecat deasupra mea, iar umbra lui mi-a acoperit corpul.

– Vrei ceva de băut? a întrebat el încet.

Am încuviințat.

– Prăjituri? a mai întrebat.

Am încuviințat iar, deși nu eram sigură că puteam înghiți nici măcar o firimitură. Nu voiam să mă lase singură. Cu siguranță remarcase că nu eram capabilă să port o conversație.

– Mă duc să mă uit ce avem, a zis. Apoi s-a întors spre bunicul lui. Eliza a ajuns?

Theodore a clătinat din cap, trebuind să își țină coroana cu o mână.

– Încă nu. Zborul ei a întârziat, dar ajunge sigur în seara asta.

Isaac n-a părut foarte bucuros, dar a încuviințat.

– OK.

– Dacă tot ești acolo, salută-i și pe ceilalți.

Privirea lui Isaac s-a întunecat. A deschis gura să spună ceva, dar bunicul lui l-a întrerupt.

– Fă-mi și mie pe plac, Isaac.

A inspirat adânc și mi-am dat seama cât de tensionat devenise. Mușchii maxilarului i se încordaseră când și-a întors capul și a privit grupul din jurul grătarului.

– Mă întorc imediat.

Am văzut cum a traversat peluza și s-a oprit lângă unul dintre ei. De la distanță, asemănarea era evidentă. Era, probabil, tatăl lui.

Nu a reacționat când Isaac i-a spus ceva. Nici măcar nu s-a întors spre el. A rămas blocat și s-a uitat cu încăpățânare în față.

Isaac a ridicat din umeri și a mers mai departe, cu o expresie întunecată. Tatăl lui a întors o friptură, de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic.

– Nepotul meu mi-a povestit multe despre tine.

M-am întors spre Theodore, ai cărui ochi îl urmăreau pe Isaac, care se îndrepta spre bufetul instalat într-o parte a casei, și încărcă două farfurii cu prăjituri.

– Serious? am întrebat, încercând să nu par prea încordată, dar nici să nu zâmbesc prea tare. Mi se părea că aveam fața sub înaltă tensiune. Cred că arătam ca o dezaxată.

Dacă așa era, bunicul lui Isaac n-a lăsat să se vadă.

– Isaac vine acasă aproape în fiecare weekend și atunci stoarcem toate noutățile de la el, că vrea sau că nu vrea. Dacă-mi amintesc bine, petreceți mult timp împreună, nu?

Am reușit să încuviințez, iar pentru că mă privea răbdător, să scot și un soi de răspuns.

– Isaac mă ajută cu proiectul de absolvire și suntem colegi la restaurant. Suntem... prieteni.

Cuvântul mi s-a părut ciudat pe buze, dar cred că asta eram. Prieteni.

– Lui Isaac i-a fost mereu dificil să își facă prieteni. De aceea, mă bucur că a cunoscut la facultate oameni care-l primesc atât de bine.

Nu știam ce să răspund, așa că m-am jucat cu fermoarul genții.

– În plus, mi-a zis și cum l-ai ajutat să își găsească noul job.

– Aveam un post liber la restaurant și i s-a potrivit.

– O potrivire fericită, într-adevăr. Știu că se pricepe la calculatoare, dar i-am zis de multe ori să mai încerce și altceva. Sunt tare bucuros că nu mai trebuie să lucreze

pentru tipul acela groaznic. Cred, oricum, că nu ar trebui să muncească atât.

– Nu vrea să depindă de nimeni financiar, am spus, înainte să mă pot reține. M-am uitat speriată la Theodore, dar privirea lui era în continuare prietenoasă. Emană un asemenea calm, încât am remarcat că mă simțeam ceva mai relaxată.

– Vorbește despre multe cu tine.

– Uneori, am zis.

– Frumos, a continuat Theodore. Nu aveam senzația c-o duce bine, în ultimul an.

Nu mi s-a părut OK să discut cu bunicul lui lucrurile pe care mi le încredințase Isaac, chiar dacă știam cât de apropiați erau cei doi.

– Mie-mi face impresia că e fericit.

Fața lui Theodore s-a luminat de un zâmbet.

– Mă bucur că nepotul meu te-a adus în vizită, Sawyer.

I-am întors zâmbetul și, de data asta, nu l-am mai simțit ca pe o grimasă.

– Și eu.

După aceea, Theodore a început să discute cu mine despre fotografie, iar conversația noastră s-a îndreptat, din fericire, spre o zonă în care nu mai stăteam mută.

Așa s-a scurs după-amiaza. Isaac mi-a adus limonadă și o felie din cea mai bună tartă cu lămâie din câte gustasem vreodată. Cred că arătam atât de încântată, că Isaac m-a urmărit amuzat cum culegeam fiecare firimitură de pe farfurie. Apoi m-a prezentat cu mândrie bunicii lui, cea care făcuse tarta.

La scurtă vreme m-a lăsat singură cu ei doi, ca să mergă să întâmpine un cuplu care tocmai ce intrase în

grădină. A fost OK pentru mine, fiindcă Mary era la fel de inimoasă ca soțul ei, și niciunul nu m-a făcut să mă simt măcar o secundă inconfortabil. Dimpotrivă, mi-au dat mereu senzația că se bucurau de prezența mea.

Bunica lui Isaac mi-a mai adus o felie din tarta ei și mi-a povestit cum s-au cunoscut ea și Theodore, cu 55 de ani în urmă. Mary crescuse la oraș, într-o familie influentă. Tatăl ei nu fusese deloc entuziasmat că singura sa fiică se îndrăgostise până peste urechi de un fermier, însă dragostea ei era atât de puternică, încât nu se pusese problema unei despărțiri.

Le-am sorbit cuvintele când mi-au povestit, amândoi, cum a trebuit Mary să se obișnuiască să trăiască și să muncească la fermă, și cum nu i-a fost ușor, mai ales când familia amenința să se destrame.

– Dar noi, cei din neamul Grant, rămânem mereu împreună, indiferent ce s-ar întâmpla, a zis Theodore, iar pe mine m-a trecut un fior când s-au luat de mână și s-au privit în ochi, zâmbind. Bunicul purta încă pe cap coroana de hârtie.

Dintr-odată, am simțit un nod în gât. M-am uitat în jur. Deja erau peste 30 de persoane în grădină. Se așezaseră la masă, lângă noi, sau stăteau în grupuri mici lângă grătar și la bufet. Ceva mai la o parte se jucau și râdeau copiii.

Momentul mi s-a părut ireal, străin. Atât de multe persoane fericite, care țineau unele la celelalte și se preocupau de binele reciproc. Isaac îmi explicase, în drum spre fermă, că nu invitaseră doar membrii familiei, ci și angajații de la fermă, vecinii sau colegi ai lui Ariel. Spusese că era casa mereu plină și că lui i se părea normal când era plină de zgomot și de viață.

Theodore și Mary își construiseră un cămin adevărat, iar Isaac putea mereu să se întoarcă acasă, aici, când avea

nevoie de ajutor sau se simțea singur. Acum abia începeam să înțeleg ce însemna asta.

Am simțit tot mai puternic nodul din gât. Înainte să îl cunosc pe Isaac, mi se păruse simplu să îmi ascund emoțiile. Să nu simt *nimic*. De la o vreme, părea să nu mai funcționeze. M-am ridicat brusc.

– Ar fi în regulă să fac niște poze? am întrebat, când Theodore și Mary m-au privit surprinși.

Au fost de acord, iar eu l-am scos pe Frank din geantă.

Ca întotdeauna, m-am simțit mai bine cu aparatul în mână. Când observam ce se întâmpla prin obiectiv, mă concentram la unghiuri, la sclipiri, la formate, și nu la emoții sau la privirile pe care mi le aruncau membrii familiei lui Isaac.

După ce le-am făcut o fotografie lui Theodore și lui Mary, în care arătau atât de îndrăgostiți, de parcă atunci s-ar fi cunoscut, m-am uitat în jurul meu. În cele din urmă am mers la frații lui Isaac, care se jucau cu alți câțiva copii și se mișcau atât de repede, că majoritatea pozelor au ieșit neclare. Tocmai cântăream dacă să folosesc alt obiectiv, când un băiat s-a lovit cu toată forța de picioarele mele. Mi-am pierdut echilibrul și am aterizat, cu un „Uf!”, pe jos, cu mâna în care țineam aparatul întinsă în aer. Din fericire, iarba era moale.

Toți copiii s-au uitat în același timp la mine, cu ochii mari de groază.

M-am luptat să ajung iar în poziție șezândă și am privit în spate. Când buza de jos a băiatului care intrase în mine a început să tremure, mi-a fost limpede că le era teamă de reacția mea. Așa că am încercat să adopt o expresie prietenoasă.

– Totul este OK, am spus și am fluturat mâna liberă spre ei. Continuați.

Au alergat imediat, probabil să se îndepărteze de mine cât mai repede.

Doar Ariel a alergat spre mine.

– Pot să văd câteva poze? a întrebat ea, arătând spre aparat.

– Sigur.

Am îngenuncheat lângă ea ca să ne putem uita împreună la ultimele poze.

– Nu e niciuna cu Zac, a spus ea.

– Zac? am întrebat, derutată. Cunoscusem mulți oameni azi. Theodore, Peter, John, Chris, Paul, Jeff... dar Zac?

Ariel a ridicat din sprâncene.

Pentru că o priveam mai departe întrebătoare, a zâmbit.

– Isaac!

– Ah, am spus.

Pentru mine, Isaac nu arăta ca un Zac. Nici ca un... Isaac. Doamne, o luasem razna.

– Deci? a întrebat Ariel și m-a privit întrebătoare. Credeam că tu faci poze cu el, nu cu noi.

Am lăsat privirea în jos, spre aparat. Copila asta părea să aibă conexiune directă cu temele incomode și să știe perfect cum să pătrundă în ele dureros. Am auzit imediat în minte vocea lui Robyn, care-mi spunea că fotografiile făcute de mine nu erau suficient de bune. Că nu funcționau și că nu îi provocau nicio emoție. Nu îi spusese încă nimic lui Isaac, iar datorită surorii lui îmi aminteam că nu mai puteam amâna multă vreme.

– Jumătate din hard disk-ul meu este plină de poze cu fratele tău, am răspuns, cu oarecare întârziere.

– Ha! Deci îl folosești? a întrebat Isaac, din spatele meu.

Am dat capul pe spate și m-am uitat la el. O ținea din nou pe Ivy cu un braț și părea cel mai firesc gest din lume pentru el.

Era tare dulce. Și, în același timp, supersexy.

– Fac și backup-uri zilnice.

– Ce-mi este dat să aud! a exclamat el, rânjind.

Ariel m-a lovit în braț.

– Arată-i poza pe care mi-ai făcut-o!

Era clar că ea nu moștenise înclinația spre timiditate a familiei Grant.

Am zâmbit, gândindu-mă la asta. Am căutat imaginea, una dintre puținele care nu erau mișcate, și i-am arătat-o lui Isaac. S-a aplecat peste display, ferindu-se cu mâna de soare. În poză, Ariel poza ca un model și sufla un pupic spre aparat.

– Foarte frumoasă – mult mai frumoasă decât cea pe care i-am arătat-o eu.

– Nu-i așa? Cred că e... Capul lui Ariel s-a ridicat, iar ea și-a privit fratele. A mârâit: Nu e cinstit, Zac!

– Ce? a întrebat el, pozând în nevinovat.

A mijit ochii.

– I-ai arătat *fotografia*?

– Posibil.

– De ce trebuie să mă faci de rușine mereu? a oftat ea, supărată.

– Sunt cel mai rău frate din lume, știi. Îmi pare rău.

– Nu-ți pare deloc rău, ticălosule.

– Ticălos, a repetat Ivy cuvântul.

– Ariel, a șuierat Isaac, încercând să îi acopere ambele urechi cu o mână lui Ivy, deși era prea târziu.

– Ticălos, a repetat ea, dând din picioare.

– Este vina ta! a zis Ariel și a arătat cu un deget spre el.

S-a răsucit pe călcâie și a luat-o la goană spre mama ei.

Isaac a oftat.

– Nu te stresa, am zis, încurajator. Mai devreme sau mai târziu, Ivy ar fi învățat oricum înjurături. Nu e prima fetiță de doi ani care află cuvântul cu T.

M-am ridicat și mi-am scuturat iarba de pe picioare.

Dintr-odată, Isaac a început să râdă. M-am uitat la el mirată.

– Ce este?

– Ce-au făcut frații mine cu tine? a întreat el, făcând un pas spre mine. Mi-a dat ceva la o parte din păr. Ești plină de iarbă. Și de praf. Arăți ca o zână a anotimpurilor din caietele de lucru ale lui Ariel. Îți mai lipsește doar rochia din petale și frunze.

Mi-am scuturat capul și am văzut că din el au căzut câteva frunze. Ivy a chițăit, și-a întins mânuța și m-a tras cu toată puterea de o șuviță. Doar în ultimul moment mi-am reținut un „*Fuck!*”, mușcându-mi în schimb buza.

– O doare, Ivy. Fii ceva mai blândă, a zis Isaac cu o voce caldă și i-a desprins cu atenție degetele. Vezi? Așa. Mi-a atins părul cu mâna. Era un act de blândețe, după atacul lui Ivy. A repetat mișcarea, doar că, de data asta, mi-a pieptănat șuvițele, iar vârfurile degetelor lui mi-au alintat pielea capului. Tot corpul mi s-a înfiorat și am oftat împotriva voinței mele. Isaac m-a privit surprins, dar n-a zis nimic. A luat mâna lui Ivy și mi-a purtat-o pe cap, în aceeași mișcare.

- Ei, a făcut Ivy.
- Exact, a spus el liniștit.

Am înghițit în sec și l-am privit.

Când era cu familia lui, era atât de autentic! Nu știam ce mi se întâmpla, însă în clipele acelea aș fi făcut orice, doar să continue să mă atingă. Voiam să mă mângâie mai departe pe cap, să mă țină strâns în brațe sau să îmi vorbească pe un ton liniștitor.

Doamne, ce naiba pățisem?

Am făcut repede un pas în spate. Ivy și Isaac m-au privit șocați, iar eu am fluturat ostentativ aparatul, forțându-mi un zâmbet pe buze.

- Sunteți atât de drăguți, le-am explicat fără suflare și cam repede.

Mi s-a părut că Isaac nu a remarcat nimic sau cel puțin a fost suficient de prietenos să nu discute despre asta. I-a șoptit lui Ivy ceva la ureche, care a făcut-o să chicotească. Am apăsat pe buton. Voiam să-i fotografiez până ce fiorul care mi se răspândise în tot corpul dispărea.

Capitolul 19

N-a dispărut. Nici când Isaac a traversat curtea fermei, alături de bunicul lui, și mi-a arătat, cu ochii scânteind de entuziasm, noul tractor. Nici când a luat unul dintre caii din grajd, mi l-a prezentat drept Moonshine și am dat o tură de grajd. Nici când ne-am întors la petrecere și a dansat cu bunica lui, sub lampioanele de pe peluză.

Când îmi spusese Isaac într-o seară, în Woodshill, că nu îi plăcea să danseze, crezusem că era împiedicat și îi pusesem o etichetă, așa cum îmi puneam și mie lumea. Dar acum, când știam mai bine și când îl văzusem aici, aveam o părere total diferită. Era vesel, loial, iubitor, se ocupa de frații lor, care erau cu toții nebuni după el, și reușea să aducă din doar câteva vorbe zâmbete pe fețele tuturor – inclusiv a mea. Știam că îl apăsa povestea cu părinții lui și dacă îl observam cu atenție vedeam cum i se plimba automat privirea spre tatăl sau spre mama lui și, pentru o clipă, îi pieria zâmbetul și părea trist. Dar avea nevoie doar de o clipă ca expresia să dispară. Îl văzusem însă și îl admiram pentru că reușea să păstreze o fațadă veselă și să se poarte iubitor cu frații și bunicii lui, deși fusese adânc rănit.

Isaac Theodore Grant era mai mult decât îmi imaginasem.

Așa voiam să îl prezint în fotografii. Senzația asta de apartenență și de iubire, pe care o răspândea aici, dar și durerea și tristețea din ochii lui – asta voiam să documentez.

Dar asta nu ținea de exterior sau de privirea seducătoare, ci de ce se afla adânc în el și-l făcea om. Că purta papion sau geacă de piele era totuna. Cât de superficială fusesem!

Abordasem totul prost de la început. Cum de nu îmi dădusem seama?

Dintr-odată, cineva m-a tras de poalele cămășii. Am privit în jos. În fața mea se afla Ivy, cu brațele întinse.

M-am uitat la ea.

S-a uitat la mine.

N-am reacționat, așa că i s-a răsfrânt buza de jos.

Voia cumva...? Doamne, voia să o ridic în brațe. Eu.

Am căutat ajutor din priviri în jurul meu, dar Isaac încă dansa cu bunica lui, iar Theodore discuta cu o femeie mai tânără și cu bărbatul ei.

Buzele lui Ivy continuau să tremure. Doamne, urma să plângă din moment în moment.

Am înghițit în sec și m-am aplecat spre ea, am apucat-o cu mâinile de sub brațele mici și am ridicat-o. Am sprijinit-o pe șold, așa cum îl văzusem pe Isaac făcând, și am sperat că nu îi făceam rău.

Ivy mi-a înconjurat imediat gâtul cu brațele și și-a înfundat fața în scobitura gâtului meu.

– Ei, a zis, și mi-a atins capul cu mini-mâna.

Mi s-a răspândit o căldură deosebită în piept.

Am ținut-o mai strâns. Chiar dacă era atât de mică, era caldă și se ținea strâns, iar asta îmi dădea o senzație ciudată de familiaritate. Mi-am balansat corpul până când strânsoarea i s-a relaxat și am auzit-o sforăind ușor.

Așa stătusem și eu, cândva, în brațele tatei. Încredere deplină și numai iubire.

Fiorul pe care-l simțisem toată ziua s-a intensificat, la fel și căldura din pieptul meu, care mi s-a părut, brusc, prea mare și prea multă. Eram complet neajutorată și nu puteam împiedica emoțiile să mă copleșească.

Doar după ce am simțit un gust sărat mi-am dat seama că plângeam.

Trebuia să plec cât mai repede.

M-am împleticit orbește spre Theodore, care se așezase din nou la masa din grădină. Mi-a zâmbit când m-a descoperit, însă zâmbetul i s-a șters când mi-a văzut fața. N-a pus nicio întrebare, ci s-a ridicat și mi-a luat-o pe Ivy. Am simțit privirile curioase ale perechii care ședea lângă el, dar m-am întors fără un cuvânt și am alergat spre casă. Nu voiam să mă vadă nimeni așa – mai ales nu Isaac.

Am străbătut camera de zi și m-am trezit în brațele mamei lui Isaac, care m-a privit șocată.

– Sawyer, a zis. După „Bună”, a fost primul cuvânt pe care mi-l adresa. La fel ca tatăl lui Isaac, se ținuse constant departe de el și de mine. Nici nu credeam că-mi știa numele. Uitasem numele ei. E totul OK?

– Am..., am clătinat din cap. Trebuie doar...

Privirea ei speriată a devenit îngrijorată.

– Haide, mi-a spus, apucându-mă de braț. M-a condus pe coridor într-o cameră mică de oaspeți.

– Să-l aduc pe Isaac? a întrebat ea.

– Nu, am spus. Vă rog, nu.

A încuviințat.

– Sunt în camera de zi, dacă ai nevoie de mine.

S-a întors pe călcâie și a închis ușa după ea.

Vedeam lumina lampionilor de afară prin fereastră. M-am așezat pe patul de o persoană. Lacrimile îmi curgeau mai departe pe față, iar când mi-am apăsat

ambii pumni peste pleoape, nu s-au oprit. Am plâns și-am tot plâns, de parcă Ivy deschisese o ecluză pe care n-o mai puteam stăvili.

Familia asta schimbase ceva în mine. Încrederea necondiționată a lui Ivy, care-mi adormise în brațe. Purtarea prietenoasă a lui Theodore, chiar dacă arătam și mă purtam diferit de ceilalți invitați la petrecerea lui. Și Isaac...

Isaac, care le arăta fraților lui ce era bunătatea și ce însemna familia. Care, chiar dacă părinții îl trataseră nedrept, nu lăsase ferma în urmă, ci își înghițise orgoliul și ajuta mai departe acolo unde era nevoie de el. Isaac, care trezea în mine dorința de a fi altfel. Nu mai voiam să mă agăț de trecut, de moartea alor mei și de criticile răutăcioase ale Melissei, nu mai voiam să mă gândesc că era OK să fiu singură și să nu mă bazez pe nimeni.

Fusesem oarbă. Nu *Isaac* era cel care trebuia să se schimbe. El era OK așa cum era. *Eu*, în schimb, aveam nevoie de un makeover.

N-a durat nici cinci minute și Isaac s-a strecurat pe ușa camerei de oaspeți. Am știut fără să mă uit că el era. Totuși, sau poate de aceea, mi-am lăsat mâinile unde erau. Nu voiam să mă vadă așa. Nu voiam să mă văd nici măcar eu așa.

– Sawyer, a zis.

Atât. Doar numele meu. Am început să plâng și mai tare, pentru că nimeni nu îmi spunea numele la fel ca el.

Am auzit cum închide ușa încet și cum străbate camera din câțiva pași. M-a cuprins apoi în brațe. Era cald și am simțit că poate repara tot ce se stricase în mine. M-am agățat tare de el, mi-am îngropat fața la pieptul lui și, chiar dacă nu voiam să mă vadă așa, dorința de a nu-i mai da drumul a fost mai puternică.

Cu mine în brațe, Isaac s-a lăsat pe spate, sprijinindu-se de pat. M-a ținut mai departe, cu o mână pe ceafă, care mă mângâia liniștitor. Scotea niște zgomote înfundate, ca și cum aș fi fost un copil care se lovise la genunchi. M-a ajutat.

Am pierdut complet noțiunea timpului și nu știu cât am stat așa. Isaac nu mi-a dat drumul nicio clipă. Nici când corpul nu mi-a mai fost scuturat de sughițuri.

Mi-am desprins degetele din tricoul lui. Îl ținusem atât de strâns, că mă dureau articulațiile. Mi-am deschis și mi-am închis mâna de câteva ori, apoi mi-am așezat palma pe pieptul lui. Se ridica și cobora în ritm egal, sub degetele mele. Era aproape hipnotizant.

Mai târziu, Isaac mi-a pus o mână pe cap și m-a tras ușor de o şuviță. I-am urmat îndemnul mut și l-am privit. O rază de lumină cădea pe pat și îi scâldea o parte din față într-o strălucire caldă. Avea ochii mai mult verzi decât căprui.

– Aș vrea să întreb dacă ești bine, a început el, încet. Dar știu că ar fi o întrebare idioată. M-a privit atent. Ce s-a întâmplat, Sawyer?

L-am privit. Avea atât de multă încredere în mine! Cu excepția lui Riley, nu cunoscusem niciodată atât de bine pe cineva.

– Nu-mi pot aminti precis când a fost ultima dată când am plâns, am zis, într-un târziu, răgușită.

– Atunci, era cazul, a spus el.

– Când ai plâns ultima dată? l-am întrebat.

Nu s-a gândit mult.

– Când s-a mutat Eliza.

I-am mângâiat pieptul.

– A ajuns, între timp?

A clătinat din cap.

– Nu mai vine. Zborul ei a fost anulat.

Am înjurat.

Isaac a zâmbit.

– Așa zic și eu. Dar nu despre asta era vorba. Ești foarte pricepută la schimbarea subiectului.

Nici măcar nu o făcusem cu intenție. Era doar din obișnuință: când venea vorba despre mine, deviam discuția. Nu își dăduse încă nimeni seama – cu excepția lui Isaac.

– Nu trebuie să-mi povestești nimic, dacă nu vrei. Dar... am senzația că nu vorbești cu nimeni. Și nu e deloc bine, a zis el, după o clipă.

– Da, știu, am șoptit.

Am luat medalionul mamei în mână, fără să-mi iau privirea de la Isaac.

Poate că era timpul să am încredere în cineva – și dacă nu lui, cui să mă confesez?

Fusese primul care încercase să arunce o privire în spatele zidurilor mele atent construite; primul care se interesase de persoana care se afla îndărătul lor. Nu se dădea înapoi să mă îmbrățișeze când nu-mi era bine. Mă urmărise aici și îmi dădea senzația că nu mă va lăsa niciodată la greu. Atunci cui, dacă nu lui Isaac?

Am inspirat adânc. Îmi era greu să găsesc cuvintele potrivite.

– Familia ta... este atât de drăguță.

– Iar încerci să schimbi subiectul? a întrebat Isaac încet.

Am clătinat imediat din cap.

– Nu. Doar că... eu nu cunosc așa ceva. Toți cei pe care i-am cunoscut azi au fost amabili cu mine, de parcă

nu am venit aici prima dată, ci aş fi fost aici dintotdeauna. Bunicii și frații tăi, mătușa ta, Trudy... toți. Și se vede cum funcționați împreună. Sunteți o familie adevărată. Numai părinții tăi... știu că este dificil, dar, dacă se ajunge la limită... nu mai știu. La un moment dat, trebuia să mă gândesc la propria mea familie. Și am ajuns aici. Și arăt așa, am explicat, arătând spre fața mea plină de lacrimi.

Isaac mă mângâia încet pe spate. Expresia din ochii lui era gânditoare și sinceră.

- Mi-ai povestit deja despre sora ta. Și ceilalți?
- Nu mai am alții, am șoptit.

Nu era o minciună. Riley era singura persoană de pe lume pe care o consideram din familie. Melissa își pierduse privilegiul de multă vreme, iar alți unchi sau mătuși nu aveam. Nici bunicii nu mai trăiau. Riley și cu mine eram ce rămăsese în urmă după o tragedie.

Isaac a continuat să mă mângâie pe spate. Încet, iar și iar.

- Ce s-a întâmplat cu părinții tăi?

Nu mai povestisem nimănui. Nu rostisem niciodată cu voce tare ce se petrecuse atunci. Aproape mi s-a făcut rău când m-am gândit că o voi face.

– Când aveam nouă ani, tata a murit de cancer, am șoptit.

– Îmi pare foarte rău, Sawyer, a murmurat Isaac. Cancerul e de rahat.

– Da, am spus, răgușită, și am lăsat privirea în jos, pentru că nu puteam rosti cuvintele următoare privindul. Apoi, la scurtă vreme, mama s-a sinucis. A fost... și asta de rahat.

Isaac a încremenit.

- Ce?

Vocea lui era atât de blândă, că abia l-am auzit, și totuși era singurul lucru care mă ancora în prezent, în timp ce amintirile – imaginile groaznice, cenușii, pe care nu le puteam uita – amenințau să mă înece.

– Și-a tăiat venele, am spus.

Isaac era complet nemișcat lângă mine. Eram sigură că nici nu mai respira.

Am simțit că, din clipă în clipă, mă va părăsi curajul. Dar nu voiam să-i povestesc lui Isaac doar o parte. Merita să afle totul. Toată povestea oribilă.

– Eu am găsit-o. Cuvintele îmi răsunau în urechi de parcă le spunea altcineva. Zăcea în cadă, cu un braț peste margine. Era sânge peste tot și... M-a lăsat vocea, pentru o clipă, iar Isaac m-a tras mai aproape. M-a cuprins cu ambele brațe și am simțit că tremurau. Îmi făcea bine să fiu ținută așa. Lacrimile îmi curgeau pe față și picurau pe tricoul lui Isaac, pe clavicula lui. M-a lipit de el, și deși îmi erau greu să respir i-am înconjurat gâtul cu brațele. Probabil urma să ne sufocăm reciproc până la finalul serii, dar mi-era totuna. Singurul lucru care conta era ca apăsarea din interiorul meu, gheara aceea de gheață care mi se înfipsese atunci în inimă și nu îmi mai dăduse drumul, se mai relaxase puțin. Ca un nod în gât care, deși încă prezent, nu mă mai sufoca.

Dacă aș fi știut că așa te simțeai când mărturiseai ceva, poate aș fi făcut-o mai repede.

– Vrei să o vezi? am șoptit, după un timp.

– Da, te rog, a zis Isaac, cu vocea răgușită.

Mi-am desprins brațele din jurul gâtului ei și mi-am scos lanțul din jurul gâtului. Am deschis medalionul de aur cu un clic. În interior erau două fotografii, una cu părinții mei și una cu mine și cu Riley, când eram mici.

– Ei sunt părinții mei, am zis.

A luat medalionul cu grijă și s-a uitat atent la poze. A zâmbit blând.

– Semeni cu mama ta.

Am încercat să îi întorc zâmbetul, dar nu am reușit. Inima îmi bătea nebunește, iar mâinile mele erau calde și umede. Nu îmi venea să cred că îl lăsasem pe Isaac să țină medalionul, cel mai de preț lucru pe care-l aveam.

Privirea lui Isaac s-a mutat la stânga. A întors fotografia spre mine.

– Câți ani aveți?

– Cinci. Rjley, opt, am zis, după ce mi-am dres glasul.

A dat din cap gânditor și a închis medalionul. S-a uitat la marginile zimțate, apoi și-a trecut degetele peste inițialele gravate.

– E.D.? a întrebat.

– Erin Dixon. Medalionul a fost al mamei. Mă mai cheamă și Erin. Nu știe nimeni. Nu vorbesc despre asta.

Privirea lui Isaac era de nepătruns când s-a aplecat să îmi pună din nou lanțul la gât.

– Îmi pare foarte rău, Sawyer, a șoptit el. Nu aveam idee.

– Nu trebuie.

Isaac mi-a mângâiat obrazii cu buricele degetelor. Abia atunci am observat că erau încă umezi și că-mi ștergea de fapt lacrimile.

– Chiar dacă nu vrei să auzi asta, tot îmi pare rău. Pentru tine și pentru sora ta. Niciun copil nu ar trebui să treacă prin asta, a zis el, cu o voce fermă. Când îmi imaginez că Ariel ar putea...

Am văzut în fața mea ochii mari și nevinovați ai lui Ariel. Eram cu doar un an mai mare când îmi pierdusem

părinții. Când remarcasem că apa ieșea pe sub ușa băii noastre. Când mă năpustisem în baie și alunecasem pe gresie. Când văzusem mâna pătată cu sânge pe marginea căzii și mă apropiasem de ea foarte, foarte încet, în patru labe.

– Aș vrea să pot face ca asta să nu ți se fi întâmplat, a spus Isaac încet. Degetele lui erau încă pe obrajii mei.

Am strâns din buze. Simțeam că mă apasă ceva, dar și că eram ciudat de apărută. Pentru prima dată exista cineva pe care mă puteam baza. Care îmi putea lua o parte din povară. Care voia asta.

– Ce s-a întâmplat după aceea? Unde ați crescut, tu și Riley? a întrebat el, fără să-și ia mâinile de pe obrajii mei. Nu puteam să privesc în altă parte.

– După moartea părinților, am ajuns la mătușa Melissa, care era singura noastră rudă în viață. Ea și cu mama se certaseră în tinerețe și se detestau. Melissa nu ne-a vrut și a avut grijă să ne comunice asta în fiecare secundă petrecută în prezența ei. Cu Riley s-a purtat relativ normal, probabil fiindcă era mai mare și o putea controla mai ușor. Dar cu mine și-a dezlănțuit toată frustrarea și furia, din prima clipă. Mi-a făcut viața un iad, fără să știu cu ce greșisem. Am ridicat din umeri. Poate fiindcă semănam cu mama.

Între sprâncenele lui Isaac apăruse o cută adâncă.

– Te lovea?

– Nu foarte des, am zis imediat. Dar nici nu era nevoie.

– Și atunci?

Am înghițit în sec. Aș fi vrut să alunec din îmbrățișare și să pun distanță între noi, însă brațul din jurul meu nu îmi permitea să mă mișc nici măcar un milimetru.

De când împlinisem 17 ani, iar Riley și cu mine ne făcuserăm bagajele și plecaserăm din casa Melissei, încercasem să nu mă mai gândesc la femeia aceea plină de ură. Riley mă învățase să nu mă uit niciodată înapoi, ci doar înainte. Și chiar dacă făcusem mereu asta, observam acum că îmi făcea bine să vorbesc despre momentele întunecate ale copilăriei și adolescenței mele și să le îndepărtez cu ajutorul lui Isaac.

– Ne spunea zilnic ce povară enormă eram. Că locuiam cu ea doar pentru că era obligată și pentru că nu ne voia nimeni. Că nu era de mirare că mama nu mai vruse să rămână cu noi.

Degetele lui Isaac mi-au coborât pe gât, apoi pe umăr și înapoi pe obraji.

– Dar aveai nouă ani. *Nouă*, a mârâit el, iar furia din vocea lui crea un contrast imens cu atingerile lui blânde.

– Cu cât creșteam, cu atât devenea mai rău. Riley a început să vină acasă tot mai rar. Era cu trei ani mai mare decât mine și începuse să stea în baruri și în cluburi. Eram prea mică pentru asta. Nu aveam prieteni, pentru că nu aveau voie colegii să se joace cu mine. Fusesem fata cu părinți nebuni, apoi orfana căreia sigur îi lipsea o doagă. Așa că nu-mi rămânea decât să merg acasă. Din fericire, Melissa lucra peste zi. Dar când venea acasă, mi se părea că așteptase toată ziua doar să îmi facă rău. Nimic nu îi plăcea la mine. Într-o zi eram prea grasă, a doua zi, prea slabă. Hainele mele erau prea țepene, apoi prea libertine. Notele mele erau fie proaste, fie dovada că eram o tocilară. Când ai zece ani, cauți laude. Și aprecieri. Îmbrățișări. Dar la un moment dat n-am mai încercat să fac lucrurile bine. Când am ajuns la pubertate, a rămas un singur lucru: ești exact ca mama ta. O putoare la fel de mare, care nu va reuși în viață.

– La naiba, a murmurat el.

– Am încă vorbele ei în minte... *Arăți groaznic, te îmbraci ca o curvă ieftină, arăți ca maică-ta, n-o să te ia nimeni în serios, n-o să ai parte de nimic bun în viață, mizerabilo...*

– Încetează. Vocea lui Isaac devenise rece ca gheața, iar mușchii maxilarului i se blocaseră. Nu pot asculta, a zis încet. Nu pot asculta așa ceva.

– Îmi pare rău, am șoptit, evitându-i privirea.

– Pentru ce mama naibii te scuzi?

– Pentru că ești foarte supărat, iar eu am stricat petrecerea bunicului tău cu povestea mea de viață deprimantă, am răspuns. Știi ce? Ar trebui să ieșim iar. Cred că părinții tăi se întrebă unde ești. Sper că nu cred că-mi fac de cap cu tine în camera de oaspeți.

Am încercat să mă ridic, dar am eșuat. Isaac m-a apucat cu o mână de șold și cu cealaltă de bărbie. Mi-a dat capul pe spate și m-a obligat să îl privesc. Doar privirea lui era suficientă să mă străbată un fior prin tot corpul.

– Mai întâi, nu sunt supărat. Adică, sunt teribil de supărat. Dar nu pe tine, mi-a explicat. Ci pe femeia aia oribilă care ți-a distrus copilăria. Nu am înțeles niciodată cum de îți este indiferent ce zic alții despre tine – și nu pot suporta gândul.

– Cum adică? am șoptit.

A inspirat adânc. Cu degetul mare mi-a desenat o linie de-a lungul pomelului, până sus, ajungând să-și împletească degetele prin părul meu.

– Ultimele două luni au fost cele mai frumoase din viața mea și numai ție trebuie să-ți mulțumesc, a zis el, fără să-și ia privirea de la mine.

A durat doar o clipă până când am înțeles ce îmi spunea. Mi s-a strâns stomacul.

– Nu cunosc pe nimeni cu o inimă la fel de mare ca a ta, a continuat el. Chiar dacă te porți de parcă ți-ar fi indiferent, nu e adevărat. Din seara aceea la Hillhouse, m-ai motivat mereu să îmi depășesc limitele. Chiar mi-a folosit. Și chiar dacă nu ne cunoșteam tot te-ai implicat. Nu pot pricepe cum de sunt oamenii atât de orbi și nu își dau seama ce persoană minunată ești.

Cuvintele lui sunau mai bine decât cântecele mele preferate.

– Vorbești serios? am șoptit.

– Ești cea mai puternică persoană pe care o cunosc, mi-a răspuns.

M-am uitat la el, fără cuvinte.

Apoi am făcut singurul lucru care mi-a venit în minte.

I-am înconjurat gâtul cu brațele și l-am sărutat.

Isaac a scos un zgomot surprins, un zgomot profund, din piept, pe care l-am simțit într-al meu și, de parcă n-am fi făcut altceva de săptămâni întregi, mi-a răspuns la sărut. Mi-am trecut degetele prin părul lui. Era atât de moale, în timp ce corpul lui era atât de tare, lipit de al meu și...

...în clipa următoare, Isaac s-a tras de lângă mine.

– Nu cred că e o idee bună.

Mi s-a părut că mi-a pus frână întregii lumi. Respirând greu, l-am privit.

Isaac s-a lăsat să cadă pe spate, cu o expresie chinuită.

Doamne. Nu mă voia. Bineînțeles că nu mă voia. Îmi petrecusem săptămâni la rând pregătindu-l să iasă la întâlnire cu o fată, și fata asta nu eram eu, cu siguranță, ci era cineva precum sora vitregă a lui Dawn, Everly. Văzusem cu ochii mei, cu două seri înainte. Mi-am dus mâna la gură.

– Îmi pare rău.

– Chiar ți-ai cerut scuze pentru că m-ai sărutat acum? a întrebat el, iar vocea i-a sunat cum mă simțeam eu.

– Păi... da.

În secunda următoare s-a aplecat și mi-a trecut o mână care tremura prin păr. Și-a trecut buzele ușor peste ale mele. A repetat gestul, iar eu am închis ochii. A treia oară, a apăsat mai tare, iar eu am oftat încet. Era un sărut mai bun. Mai puțin haotic, mai puțin impulsiv. Minunat.

Isaac mi-a sărutat colțurile gurii, apoi mi-a urmat conturul bărbiei, a ajuns la gât și mi-a sărutat locul unde mi se zbătea pulsul. Acolo, a ezitat. Respira liniștit, însă când m-am mișcat puțin am simțit ce-i făcea apropierea de mine.

– Tot nu este o idee bună, a repetat el, cu vocea răgușită.

– De ce nu?

S-a lăsat nițel pe spate și m-a privit.

– Dacă simți nevoia să mă săruți, să nu fie pentru că nu știi cum să-mi mulțumești altfel, ci pentru că nu poți fără asta, a zis el.

– Isaac...

A clătinat din cap.

– E în regulă. Dacă va fi vreodată așa, să îmi spui.

Capitolul 20

Un zgomot puternic m-a smuls din somn. A durat un minut să îmi dau seama că venea din natură și că nu era nimeni în pericol să fie ucis. Apoi cineva a chițăit și au urmat hohote de râs. Între timp, am auzit și muzica blândă care picură de pe clapele unui pian.

M-am ridicat în capul oaselor și am privit în jur. Razele luminoase ale soarelui pătrundeau printr-o crăpătură din perdea. Cred că era dimineață târziu. Isaac nu mai era cu mine. Singurul semn că își petrecuse noaptea alături de mine era perechea de ochelari de pe noptieră. Simțeam cum mi se răspândește o durere imensă în piept. Am luat ochelarii și i-am pus cu grijă în buzunarul de la piept al cămășii mele. Apoi m-am ridicat pe picioare nesigure și am ieșit din camera de oaspeți.

Levi a năvălit din direcția opusă, pe hol. L-a urmat imediat Ariel, care mi-a rânjit în fugă. Dacă ei doi erau în plină formă, eu mă simțeam de parcă mă călcase un camion. Eram sigură că așa și arătam.

Din fericire, vizavi de camera de oaspeți am găsit o baie, în care am reușit să mă spăl pe față cu apă rece și să îmi șterg cu un colț de prosop rimelul și resturile de creion kohl de pe față. Mi-am spălat dinții cu degetul și cu pasta pe care am găsit-o în dulăpiorul de deasupra chiuvetei. La final, mi-am prins părul într-un nod.

M-am analizat în oglindă. Aveam fața palidă și ochii roșii și umflați de plâns, dar măcar arătam pe jumătate omenește. Am inspirat adânc și m-am pregătit pentru

întâlnirea dificilă care urma. M-am apropiat de camera de zi, auzind tot mai tare pianul. Dar numai când am intrat în camera plină de lumină mi-am dat seama că nu venea de la un sistem de sunet.

Isaac stătea la pian cu Ivy. Cânta o melodie veselă, rapidă, însă era întrerupt mereu de surioara lui, care își trântea mânuțele pe claviatură și chiuia de fiecare dată când auzea zgomotul clapelor lovite deodată.

M-am sprijinit de ușă și i-am privit umerii care se scuturau de răs. A început din nou cântecul, însă, după jumătate de minut, Ivy a intervenit iar. A spus câteva cuvinte peltice, care l-au făcut pe Isaac să râdă mai tare și pe mine să rânjesc. După seara anterioară, nu mă gândeam că îmi voi aminti atât de repede cum.

Mi-am scos aparatul din geantă cât am putut de încet și am făcut o poză. Chiar atunci a apărut cineva lângă mine. Am întors capul și am lăsat aparatul jos.

Fata nu fusese ieri la petrecere, eram sigură. Aș fi remarcat, cu siguranță, dacă versiunea feminină a lui Isaac s-ar fi fâțâit prin peisaj: aceeași față, aceiași pomeți frumoși, aceeași culoare greu de identificat, aceeași bărbie dură. Doar părul era diferit – lung, lucios, șaten închis.

Probabil era Eliza.

Am deschis gura să mă prezint, dar, cu un zâmbet, a dus un deget la buze, și-a pus geanta pe jos și s-a strecurat spre Isaac și Ivy, în vârful picioarelor.

– Sună minunat, a zis, când Ivy a atins deodată toată claviatura din partea stângă și a făcut să răsunе câteva acorduri foarte înalte.

Isaac s-a întors, cu ochii mari. Și-a înghițit un icnet de surpriză, a așteptat să îi sară Ivy din brațe și a făcut un pas spre Eliza. A ridicat-o și a învărtit-o în brațe, așa cum procedase și cu ceilalți frați. Eliza era aproape la fel

de micuță ca Dawn și foarte fragilă, așa că nu prea conta că, spre deosebire de ei, era adultă.

– Credeam că nu mai vii, a zis Isaac, fără s-o lase jos.

– Am făcut scandal până când n-au mai vrut să mă vadă și mi-au schimbat zborul. Nu aveam de gând să-mi strice vacanța de toamnă o nenorocită de companie aeriană.

– Pentru că ți-a fost dor de mine.

– Pentru că voiam neapărat să o cunosc pe Sawyer, a zis Eliza, făcând din ochi și arătând spre mine.

Capul lui Isaac s-a rotit spre mine și privirile ni s-au întâlnit. Pentru o clipă, pe chip i s-au amestecat emoțiile: grijă, bucurie, dorință, teamă, și am simțit că nu mai aveam aer, pentru că mi-am dat seama, dintr-odată, că îi împărtășisem totul în noaptea anterioară și că știa mai multe despre trecutul meu decât oricine, cu excepția lui Riley.

Pe față i s-a întins un zâmbet cald și a lăsat-o jos pe Eliza.

– La naiba, acum îi vei povesti chestii jenante!

Am respirat din nou.

Eliza a râs și a sunat atât de călduros, că m-am desprins de lângă ușă și am intrat în cameră. Eliza s-a aplecat să o ia pe Ivy, dar ea s-a foit și s-a urcat iar pe scăunelul de la pian.

Fără niciun avertisment, Eliza m-a luat în brațe. Am încercat să nu mă crispez și să îi întorc gestul. Cândva, mă voi obișnui cu siguranță cu purtarea inimoasă a fraților Grant. Cândva.

– În sfârșit am și eu un chip pentru poveștile pe care mi le spune Zac, mi-a zâmbit ea.

– La fel. Singura soră cu care am primit o poză până acum a fost Ariel.

Eliza și-a fixat fratele cu privirea.

– Sper că nu i-ai arătat *acea* poză.

A ridicat din umeri.

– Stai tu, stai. Răzbunarea ei va lovi crunt. Știe bine unde sunt ascunse toate pozele tale rușinoase.

– A meritat. A făcut-o pe Sawyer să râdă, a zis el, iar zâmbetul lui mi s-a părut atât de intim, că mi-a fost incomod să se afle sora lui chiar lângă noi. Am scos ochelarii din buzunarul cămășii și i-am întins.

– Mulțumesc, a zis el, punându-i. Acum pot să văd ce... Doamne, ce ți-ai făcut la păr?

Eliza și-a trecut mâna prin păr, dintr-odată nesigură.

– Am vrut să încerc ceva nou.

– Arată bine, a zis repede Isaac. Doar că e atât de... întunecat. Parcă ai fi vampir.

– Acum îți dai seama, după ce ți-ai pus ochelarii? Credeam că ești miop, nu daltonist, am murmurat.

– Ha! Eliza mi-a încercuit talia cu brațul și m-a lipit scurt de ea. Îmi place de tine, Sawyer.

Înainte să pot spune ceva, Ariel și Levi au năvălit în cameră. I-au urmat Theodore și mama lui Isaac. Au salutat-o cu toții pe Eliza, s-au mirat de părul ei, iar eu m-am uitat la Isaac. Era mai în spate, cu mâinile la ceafă, și observa scena.

În mine s-a răspândit o căldură neobișnuit. A durat o clipă să îmi dau seama de ce.

Mă bucuram că Isaac era fericit.

Să vorbesc cu Eliza era amuzant. Stăteam de peste o oră pe o bancă de lemn, la masă, luam micul dejun și vorbeam câte în lună și în stele – despre cursurile ei, despre ale mele, despre Woodshill, despre Boston. Isaac se așezase din nou la pian și cânta, cu Levi și Ivy luând loc pe rând în poala lui.

– N-a mai cântat de secole, a zis Eliza, văzându-mă că mă uit la el a nu știu câta oară.

– De ce nu? am întrebat.

Și-a ferit privirea și a ridicat din umeri.

– Era foarte ocupat cu ferma. Și-a rotit capul spre pian, măsurându-și fratele cu ochi calzi. Și cred că a decis, când a absolvit liceul, că nu mai vrea să aibă nicio legătură cu băiatul care fusese tot anul anterior. A fost... S-a întrerupt, de parcă nu știa cât îmi povestise Isaac, sau dacă era OK să vorbească despre asta.

– Mi-a spus cât de nasol a fost liceul pentru el.

Eliza nu și-a luat privirea de la Isaac.

– A fost și vina mea.

– Adică?

– Isaac nu era popular. Toți îl considerau un ciudat. Nu mai știu de unde și cum a început. Dar pe mine... lumea mă plăcea. Aveam prietene. Aș fi putut să merg să mă așez la masa lui, în pauză. Sau să vorbesc cu el pe coridor. Sau să îl aștept după școală. A făcut o pauză de o clipă. Dar nu am făcut-o, deși vedeam cât era de singur.

M-a costat tot efortul de care eram capabilă să nu las să se vadă cât de mult o disprețuiam în clipa aceea. Aș fi preferat să mă ridic și să plec, dar ceva m-a împiedicat. Poate că era durerea din privirea ei. Arăta de parcă încă îi făcea rău felul în care se purtase cu Isaac.

– Părinții noștri nu aveau idee ce se întâmpla la școală. Isaac nu vorbea niciodată acasă despre asta și nici

nu mi-a cerut ajutorul. Iar eu ne-am lăsat relația să se înrăutățească. Când i-am spus că plec la Harvard, a fost foarte dezamăgit.

– Nu prea pot să-i găsec vină, am spus, fără să mă gândesc, dar nu îmi părea rău. Îmi venea greu să empatizez cu Eliza.

A oftat.

– La ferma asta se trăiește pentru agricultură. Știu că sună egoist, dar voiam să am ceva doar pentru mine. Am crezut că meritam.

– Și Isaac merita, i-am zis, străduindu-mă să vorbesc încet. Dar a rămas.

– Când s-a operat tata, eram la Harvard. Nu îmi puteam întrerupe studiile.

– Nu ai *vrut*, i-am spus. Înțelegeam că era mare lucru să ai bursă la Harvard. Dar Isaac fusese cel care îndurase totul. El luptase pentru fermă și pentru familie, în timp ce Eliza era plecată. Și-a sacrificat el studiile, ca să-ți împlinești tu visul.

Eliza a înghițit cu greu.

– Un vis care nu e deloc așa cum mi-l imaginasem. Dar asta observi doar când e prea târziu.

Avea privirea absentă, de parcă vorbele nu mi-ar fi fost destinate mie, ci doar ei.

– Între timp, am reînceput să ne înțelegem bine. Dar nu sunt naivă. Știu că trecutul încă se interpune. Aș vrea mult să pot repara totul, dar nu știu cum.

– Nu pot să-ți spun, am spus eu. Dar știu că ar fi o mare ușurare pentru el dacă părinții voștri ar alege să îl trateze din nou ca pe un fiu. Cearta asta nu ajută pe nimeni.

– Nu știam că e atât de rău, încă, a zis Eliza încet. Am crezut că și-au revenit. La telefon, a părut mereu ca și cum ar fi totul în ordine.

– Pentru că este Isaac. Nu vrea să îți dea o stare proastă. De fapt, ei nici nu vorbesc cu el, de când a spus că vrea să studieze și că nu mai primește bani de la ei.

– Nu primește bani de la părinții noștri? m-a întrerupt Eliza. Atunci cum se descurcă în Woodhill?

– Muncește pe brânci. Studiază 20 de materii. Nu vrea să depindă de ai voștri, după ce i-a dezamăgit deja.

Ochii Elizei s-au mărit, iar ea a clătinat din cap.

– Nu știam.*

– Ar face *totul* pentru familia asta, deși a suferit atât de mult aici.

– Știu, a zis ea, ferindu-și privirea.

– El își face griji pentru toți, am continuat eu, gândindu-mă la noaptea trecută, când mă ținuse în brațe și mă liniștise până adormisem. Dar nimeni nu își face griji pentru el. Nu este corect.

– Nu-i adevărat, a zis Eliza, după o pauză. M-a privit în ochi. Te are pe tine, Sawyer. Nici că mi-aș putea dori mai mult pentru el.

Capitolul 21

Am petrecut toată duminica la familia lui Isaac, iar când am deschis ușa camerei noastre de cămin, la întoarcere, Dawn mă aștepta. Se prefăcea extrem de ocupată la laptop, însă în jurul ei deja ieșea fum și știam din experiență cât o costa să nu mă întrebe imediat toate detaliile.

Aș fi vrut să mă arunc în pat și să dorm. Eram ruptă de oboseală. Atât de obosită mă simțeam, de obicei, după trei zile de petrecere. Doar că în ultimele două zile nu petrecusem, ci mă jucasem. Mă jucasem, vorbisem, fusesem alergată kilometri. Și călărisem – ceva ce-mi dorisem să fac de când aveam cinci ani.

Dacă era după mine, aș fi sărit pe calul lui Isaac și aș fi luat-o la galop pe câmp, urlând, dar Isaac era de părere că Moonshine trebuia să mă cunoască mai întâi și să își creeze o relație cu mine, înainte să mă lase cu el în sălbăticie. Așa că a trebuit să îl țesal întâi cu o perie ciudată, apoi m-a ajutat să mă urc în șa și să fiu plimbată în pas de melc prin curte. Dar a fost cool.

După noaptea din camera de oaspeți mă gândisem că va fi straniu să dau din nou ochii cu familia lui Isaac, mai ales cu mama și cu bunicul lui. Dar familia Grant n-a suflat o vorbă și nici nu mi-au dat senzația că mă considerau ciudată. Doar tatăl lui Isaac nu m-a luat deloc în seamă tot weekend-ul, ci a muncit tot timpul afară. Remarcasem că Isaac își oferise de câteva ori ajutorul și fusese îndepărtat cu o mișcare scurtă din cap. De fiecare dată Isaac păruse atât de afectat, că îmi venise să țip la

tatăl lui. După expresia Elizei, și ea gândea la fel ca mine și speram că acum, când știa ce se petrecea în familia lor, poate începea să intervină.

Dawn a tușit. M-am lăsat să cad lângă ea pe pat și mi-am încrucișat brațele la piept. A răsuflat ușurată și a închis imediat laptopul.

– Te simți mai bine? a vrut să știe.

Aproape că am întrebat de ce, dar apoi mi-am amintit că de aceea făcusem excursia la ferma familiei Grant. De ieri dimineață nu mă mai gândisem la cuvintele urâte ale Amandei. Iar acum mi le aminteam, pe lângă toate lucrurile care se întâmplaseră la fermă.

La asta se referise Isaac, vorbind despre efectul vindecător pe care-l avea ferma.

– Mă simt bine, am zis, privind harta colorată a lumii pe care o agățase Dawn deasupra patului. Nu fusesem niciodată în vacanță în afara Statelor. Dar weekend-ul cu Isaac, indiferent cât de emoțional și de complicat se dovedise – mi se părea aproape ca o vacanță.

– Pari foarte obosită, dar și foarte bucuroasă. Aproape de parcă te-ai fi ocupat tot weekend-ul cu atingerea corpului dezbrăcat al lui Isaac.

Mi-am dat ochii peste cap.

– M-a bătut bunicul lui la poker de m-a uscat. M-am jucat cu frații lui. Și l-am cunoscut pe Moonshine, calul lui.

S-a uitat la mine perplexă.

– Serious?

– A fost cool.

– Vreau să aud totul.

I-am povestit despre ferma lui Isaac, despre familia și despre animalele lui. După ce am terminat, Dawn a scuturat răsând din cap.

– N-aș fi crezut c-o să trăiască așa ceva, a zis ea, încrucișându-și picioarele.

– Ce?

A zâmbit, de parcă știa lucruri despre care eu nu aveam idee.

– Nu contează. Vei înțelege curând.

M-am încruntat și am vrut să întreb iar, dar Dawn a schimbat brusc subiectul și mi-a povestit despre ce se apucase să scrie în noaptea anterioară.

Săptămâna următoare am făcut patru ture la restaurant. Era tot mai frig și se făcea întuneric mai repede, așa că lumea venea mai devreme și pleca mai târziu. Al se bucura că avea clienți, dar pentru Isaac și pentru mine însemna că trebuia să lucrăm în plus.

Eram bucuroasă că tot ce se întâmplase în weekend-ul anterior nu făcuse lucrurile incomode între noi. Nu-mi imaginasem cum m-aș fi descurcat, dacă Isaac se purta brusc diferit, dar n-a fost așa. Îl subestimasem din nou, se părea. Trebuia să renunț, pentru că, pe lângă faptul că între timp îl cunoșteam mult mai bine, se schimba și el. Nu se mai bâlbâia aproape niciodată când i se adresa o fată. Uneori chiar făcea pariu cu mine, dacă flirta cineva cu el, care dintre noi va primi bacșiș mai mare.

Era o distanță ca de la cer la pământ față de acel Isaac pe care-l văzusem la standul cu limonadă, când nu își mai găsea monedele. Ignoram mereu faptul că mi se înfigea un cuțit în inimă când îl vedeam vorbind cu altă fată. Și nu voiam să îl întreb despre Everly. Dawn îmi povestise

că sora ei vitregă rămăsese cu o impresie foarte bună și că făcuseră schimb de numere de telefon.

Îmi ajungea. Cu siguranță nu voiam să știu mai multe.

În zilele în care nu lucram, eram ocupată cu școala. M-am întâlnit cu niște colegi pentru proiectele de grup, care trebuiau finalizate curând, și m-am chinuit cu două lucrări teoretice pentru un alt curs.

Mă bucuram că se apropia sfârșitul săptămânii – chiar dacă asta însemna că trebuia să plec în Portland și să o ajut pe Riley să își găsească rochia de mireasă.

Fusesem atât de surprinsă când mă întrebuse, că, fără să mă gândesc, refuzasem. După ce mă asigurase, de câteva ori, că nu voia să facă mare caz și că nu trebuia nici să chițai, nici să plâng, când se înghesuia într-un material care o făcea să arate ca un zmeu de hârtie, m-am bucurat. Cel puțin, domnișoarele ei de onoare rămâneau acasă.

Primul magazin în care am intrat ne-a sufocat cu pluș și tul, așa că am ieșit la fel de repede cum intrasem. În al doilea am fost întâmpinate cu un zâmbet superior și o privire disprețuitoare aruncată tatuajelor noastre, iar când am început să ne uităm prin magazin, una dintre vânzătoare ne sufla mereu în ceafă, așa că lui Riley i s-a activat instinctul de fugă. În al treilea magazin am fost tratate mult mai bine. Riley a probat o rochie cu mâneci bufante, crem, dar a început să râdă când s-a văzut în oglindă. Vânzătoarelor nu li s-a părut amuzant.

– Nu cred că ne iese, Riley, am spus, când am ieșit iar și ne-am uitat la lista de magazine pe care i-o scriseseră prietenele pe un bilețel. Prietenele tale au căutat doar magazine tradiționale. Dar ție nu îți place stilul acesta. În plus, sunt scumpe ca naiba toate.

Riley a oftat adânc.

– Da, știu. Dar nu am idee unde să mă uit.

Când eram mai mici, făceam adesea excursii în Portland, mai ales ca să ajungem la concerte sau în cluburi, însă, uneori, și ca să luăm la rând magazinele second hand ca să căutăm comori pentru dulapurile noastre.

– Îți amintești de magazinul din care am cumpărat primele tale ghete Doc Martin? am întrebat-o.

– Cred că da. Era... S-a încruntat. Chiar crezi că am găsit ceva acolo?

Am ridicat din umeri.

– Nu știu. Dar cred că ne-am simți mai bine acolo decât în magazinele astea cu vânzătoare deloc prietenoase și snoabe.

Riley a strâns din buze. S-a uitat încă o dată pe listă. Apoi mi-a luat lista din mână, a făcut-o cocoloș și a aruncat-o în primul coș de gunoi.

Am rânjit. Sora mea mi s-a agățat de braț.

– Haide. Știu încă unde e magazinul.

Ceva mai târziu, Riley și cu mine am intrat pe ușa rotativă de la *Owen House Thrift Store*. Magazinul avea trei etaje și era enorm. Pe pereți se aflau rafturi, dintre care unele erau atât de înalte, încât numai pe o scară puteai ajunge la cele de sus, și aveai nevoie de ajutorul unui asistent să iei lucruri de pe ele.

– Aici sigur găsim ceva, pot să pariez, am zis.

– Știu câte ore pierdeam aici. Îmi amintesc perfect covorul. Și cabina de probă, și-a amintit sora mea.

– Pentru că ai făcut sex cu un tip în cabina de probă, am murmurat.

Riley mi-a dat una cu cotul în coaste.

– Cumpărăm rochia mea de mireasă, Sawyer. Nu e cazul să îmi amintești acum de păcatele tinereții.

– Dar eu îmi aduc foarte bine aminte cum te-am căutat și am primit doar gemete ca răspuns, am zis, rânjind. De data asta a răs, în timp ce eu începeam să mă uit după rochii la primul etaj.

– Nu te-am mai auzit vorbind de uimitor de multă vreme despre viața ta intimă, a zis Riley din spatele meu.

Am dat la o parte câteva umerase, pentru că descoperisem un tricou cu o trupă în spatele lor, care mi se părea cool.

– Momentan nu sunt multe de povestit.

– Ha?

Am întins tricoul cu Oasis să îl văd. Am decis să îl iau și mi l-am pus pe braț.

– În prezent, sunt foarte stresată. Nu am nici timp, nici chef de aventuri de-o noapte.

– Cine ești și ce-ai făcut cu Sawyer?

Mi-am dat ochii peste cap.

– Mie și lui Morgan ne merge de minune.

– Nu este de mirare că v-ați și logodit.

– Da, iar sexul cu *logodnicul* meu este o nebunie. Nu credeam că poate deveni mai bun, dar iată.

Înainte să ajungă măcar oficial împreună, Riley îmi povestise cu toate detaliile cum era Morgan în pat (fenomenal) și, spre disperarea mea, pe unde avea piercing-uri (de nerepetat). La început, mi-am făcut griji pentru părțile intime ale surorii mele, dar apoi mi-am dat seama că nu era cazul. Morgan o făcea pe Riley mai fericită decât fusese vreodată.

– Mă bucur pentru voi, am zis, cu o privire peste umăr. Trebuia să vadă că vorbeam sincer. Durase o vreme până să recunosc, dar, indiferent cât de teamă îmi era de

nunta lor și de ce urma, pentru mine cel mai important era să fie Riley fericită.

A surâs.

– Și eu. Și îmi doresc foarte mult să găsești și tu pe cineva.

Nu am răspuns.

Era drăguț că îmi spunea asta. Se gândea, se pare, că exista cineva acolo care ar fi putut fi pentru mine ce era Morgan pentru ea. Care mă putea iubi necondiționat, în ciuda trecutului și greșelilor mele. Dar, chiar dacă exista cineva, trăisem odată cu Dawn eforturile pe care le făcuse ca să fie deschisă cu Spencer, și știam de cât curaj era nevoie. Nu știam dacă aveam să fiu vreodată gata să îmi asum un asemenea risc.

Dar era OK. Dragostea nu era pentru toată lumea.

– Alo? Pământul către Sawyer? m-a smuls Riley din gândurile mele.

– Hm?

– Uite, a zis și mi-a arătat un semn de lângă scară.

E1: Haine de seară

– Hai să mergem, am zis și am urcat.

Odată ajunsă, m-am uitat fascinată în jur.

– Nu îmi amintesc să mai fi fost aici, am murmurat.

– Probabil pentru că nu ne-au interesat niciodată hainele de seară, a zis Riley.

Am început să căutăm împreună. Spre deosebire de parter, aici nu era un covor multicolor, ci scânduri de lemn, care scârțâiau sub pașii noștri. Lămpi strălucitoare, care atârnavă până jos de sârme din cupru, scoteau în evidență rochiile și costumele aranjate pe stendere, unele vizavi de celelalte.

– Uită-te la asta, am zis, și am scos o rochie albă, model sireună. I-am arătat-o surorii mele, dar a strâmbat din nas și a clătinat din cap. Frumoasă, dar prea lungă. În plus, n-aș putea dansa.

– Asta cu siguranță.

– Dar ține minte unde e. Dacă nu găsesc altceva, o s-o încerc.

Am agățat rochia la loc.

Am mers mai departe. Tricoul cu Oasis mi-l pusesem pe umăr, pentru că aveam nevoie de ambele mâini să dau rochiile la o parte.

Am mai scos trei rochii albe să i le arăt lui Riley, dar ea a clătinat din cap de fiecare dată. Eram pe punctul de a renunța, însă, când am intrat pe următorul culoar, s-a luminat la față când a văzut un stender pe care erau agățate numai rochii negre.

– De fapt, aici n-ar trebui să mă uit, a murmurat ea și a privit, cu ochii lucind, o rochie de tul negru. Riley adora tulumul negru.

– De ce nu?

A oftat.

– Pentru că nu prea mă pot căsători în negru.

– Cine zice? am întrebat, încruntată, scoțând o rochie etui.

– Nu se face. E o nuntă.

Am ridicat o sprânceană.

– Faceți ce vreți. Chiar tu ai spus asta, Riley. Dacă vrei să porți negru, poartă naibii negru. Nimeni nu îți poate interzice.

Mi-a întors privirea și am văzut cum îi dispare îndoiala din ochi și cum este înlocuită de un entuziasm aparte.

– Ai dreptate, a zis ea încet și a repetat apoi tare: Ai dreptate.

În clipa următoare, a început să caute prin rochii. Am urmărit-o, zâmbind.

Apoi am văzut-o.

Rochia.

Rochia lui Riley.

Mi-am ținut respirația și am dat la o parte rochiile din jur, cu grijă.

– Doamne, am șoptit.

– Ce este?

– Riley, am zis, și am luat umerașul de pe stender. Am ridicat rochia.

Riley a făcut ochii mari. Partea de sus era făcută dintr-un material alb, peste care era cusută dantelă neagră, simplă. Fusta era amplă și lungă, din același material alb. Deasupra fusese aplicat un strat subțire de tul negru, care calma efectul albului și îl făcea să pară aproape cenușiu.

Era perfectă.

O simțeam. Și vedeam același lucru reflectat pe chipul surorii mele. Era rochia lui Riley.

– Trebuie să o probezi, am spus eu, hotărâtă, și m-am ridicat pe vârfuri, ca să văd unde erau cabinele.

Am apucat-o pe Riley de braț și am mers întins spre draperiile de mătase grea din partea din spate a spațiului. Acolo i-am luat geanta și geaca și am vârat-o în prima cabină, cu rochia. Era aproape copleșită și, în timp ce așteptam nerăbdătoare, am auzit-o murmurând cu intermitențe.

– Vai, nu îmi vine. Sawyer, dacă nu-mi vine, să știi că o iau razna...

Dar apoi a tăcut. După o veșnicie, a dat draperia la o parte.

Am căscat gura.

Arăta magic.

Rochia era pe gât, dar dantela de pe brațe și de pe decolteu lăsa să se vadă pielea palidă. Îi accentua talia îngustă și devenea voluminoasă sub ea. Era cam lungă, însă eram sigură că putea fi scurtată fără probleme. Riley s-a învârtit și mi-a arătat croiala de la spate. Deși decupajul plonja adânc, era de bun gust, iar într-o parte se vedeau câteva dintre cuvintele pe care le purtam amândouă în exact aceeași loc de pe corp.

nu sunt pustie

nu sunt singură

nu sunt pierdută

Trebuiau să ne aducă aminte că, atâta vreme cât ne aveam una pe alta, puteam înfrunta totul.

Să văd acele rânduri pe pielea lui Riley, în timp ce purta rochia în care urma să se căsătorească, m-a făcut să mă gândesc la mama și la tata. Dintr-odată, tot ce se sfârmase în mine la sfârșitul săptămânii trecute a început să se clatine iar. Lacrimile mi-au ars ochii, iar când Riley s-a răsucit spre mine și m-a privit, i s-a șters zâmbetul imediat. Și-a ridicat fusta ca să ajungă din doi pași la mine.

Rahat.

– Ce-ai pățit? Arăt atât de groaznic?

M-a apucat cu blândețe de braț.

– Nu! Nu, arăți minunat. Mi-aș dori doar... Am clătinat din cap și mi l-am dat pe spate, ca să nu-mi curgă lacrimile din ochi și pe față. Mi-aș dori ca mama și tata să fie aici.

Pentru o clipă, Riley a încremenit. Apoi m-a strâns în brațe. Mi-am îngropat fața în scobitura gâtului ei. Mi se părea incredibil de bine să mă țină așa.

– Așa simt și eu, Sawyer. Nici nu știi cât de mult, mi-a șoptit ea.

M-a mângâiat pe spate și eu pe ea; amândouă am părut să ne bucurăm, cel puțin pentru o clipă, de senzația prefăcută că era totul OK cu noi, că nu aveam nicio problemă cu tot ce se petrecuse în viața noastră.

După o vreme, Riley s-a dat un pic înapoi. Mâinile ei m-au prins de brațe și m-a privit direct în ochi.

– Dacă ar putea vedea tot ce faci – că muncești, că studiezi – și că îți folosești talentul, ar fi tare mândri de tine. Sunt sigură de asta.

Mi-am mușcat buza.

– Uneori mă întreb dacă e așa. Nu sunt tocmai o fiică model.

Riley a ridicat din sprâncene.

– Cine spune rahaturile astea?

– Nimeni! Doar că... îmi fac griji. I-am cunoscut foarte puțin. Uneori încerc să îmi imaginez fețele lor și atunci trebuie să deschid medalionul ca să mi-i pot aminti corect.

– Dar așa mi se întâmplă și mie, a șoptit ea. Este normal, Sawyer. Au trecut 11 ani.

Să aud asta din gura ei m-a liniștit.

– Nu am mai vorbit de multă vreme serios, mi-a zis Riley, frecându-mi brațele.

– Pentru că este de rahat să vorbești.

– Da, știu. Și totuși. Mi-a dat drumul și s-a așezat în fața oglinzii până în tavan, care se afla între cabinele

de probă. A înclinat capul într-o parte. Arăt cool, a zis, de parcă nu-i venea să creadă.

Am încuviințat cu entuziasm.

– Absolut minunat.

– Să o cumpăr?

Nu puteam să nu încuviințez tot mai energic.

S-a întors și s-a uitat peste umăr la croiala de la spate. Privirea i-a căzut pe tatuaj, iar pe față i s-a citit dintr-odată că a înțeles. Mi-a zâmbit.

– O cumpăr.

– Să îl chem pe vânzător ca să măsurăm tivul?

Riley a clătinat din cap.

– N-am terminat.

Am privit-o întrebătoare cum zâmbea diabolic.

– Nu prea poți veni la nunta noastră în tricou cu Oasis.

– Ah, am făcut eu, pe un ton plat. Trebuie să probez și eu haine?

Riley a încuviințat scurt.

– Mă schimb repede, ducem rochia și apoi ne ocupăm de tine.

Din gura ei, a sunat aproape ca o amenințare.

Ceva mai târziu, în cabina de probă, încercam o rochie după alta și nu mai simțeam nici urmă din calmul anterior. Din contra. Cu fiecare secundă deveneam tot mai furioasă pe Riley, care mă făcea să probez nu doar rochii în alte culori decât negru, ci mai ales rochii cu volănașe și funde. Volănașe. Și funde.

În timp ce fierbeam pe interior, Riley se făcuse comodă pe taburetele din fața cabinelor și sorbea dintr-o

Cola pe care i-o adusese vânzătorul, Tommy. La început fusese agitat, când îi spusese ce căutam, și chiar se scuzase fiindcă nu ținuse pasul cu magazinele specializate. Dar noi îi povestisem cum merseseră lucrurile în celelalte magazine, iar faptul că Riley găsisese ceva îl bucurase mult, așa că ne adusese băuturi și gustări.

Acum stătea cu brațele încrucișate lângă Riley și mă măsura de sus până jos.

– Nu arată bine, i-a zis lui Riley.

– Dar ar fi atât de frumos să se potrivească măcar puțin, a zis Riley pe un ton sincer.

Voiam s-o omor.

– Atunci poart-o tu, am mârâit. Rochia era un coșmar mov. Arăt ca o idioată.

– OK, poți să o scoți. Dar nu înainte să îți fac o poză, a ridicat ea telefonul meu. Perfect!

Mi-am dat ochii peste cap și am intrat înapoi în cabină.

Să fiu sinceră, preferam să mă cert cu ea decât să fiu aproape în lacrimi în cabina de probă. Nu mă puteam plânge.

– Sawyer, cine este Isaac? m-a întrebat ea, brusc.

Am scos capul de după draperie.

– De ce?

– Întreabă cum merg cumpărăturile, a răspuns ea și mi-a arătat ecranul telefonului. L-am văzut cum se luminează. Am tras din nou draperia și am început să cojesc rochia de pe mine.

– Să îi răspund?

– Dacă nu te poți abține, am zis, pe un ton cât mai dezinteresat.

Tăcerea care a urmat nu putea fi semn bun, însă aveam un maldăr de rochii pe care trebuia să le probez. Următoarea era verde. Am oftat și mi-am tras-o peste cap. Aproape că a trebuit să mă disloc, ca să pot închide fermoarul de la spate măcar pe jumătate.

Cu o expresie iritată, am tras draperia. Riley a ridicat ochii din telefon și și-a dus mâna la gură.

– Arăți ca o versiune foarte greșită de Tilincuța, a zis ea, râzând.

– Mulțumesc. Acum pot, în sfârșit, să probez o rochie neagră? am întrebat, plină de speranță.

– Da. O clipă. A ridicat din nou telefonul meu și a făcut o poză. Apoi degetele i-au alergat pe ecran.

– Ce naiba crezi că faci?

A ridicat scurt privirea, dar nu s-a oprit din tastat.

– Îi scriu lui Isaac.

– Te rog să nu-mi spui că i-ai trimis poza, am oftat.

Riley a zâmbit.

– Ba da, i-am trimis-o. A zis că ar fi mai bine să fac poze în cabină.

– Perversul, am murmurat și am tras iar draperia.

– Isaac ăsta e motivul pentru care nu-mi mai spui nimic despre viața ta intimă?

– Motivul este că nu am o viață intimă, Riley. N-am nimic de povestit, am strigat, în timp ce mă luptam să ies din rochie și o lăsam să cadă la podea, cu satisfacție.

– Știi că pot să vă citesc tot schimbul de mesaje, nu?

– Așa, și? Nu e ca și cum am fi făcut sexting.

– *Mulțumesc pentru weekend-ul superb*, a citit ea, pe un ton ascuțit. Inima mi-a alunecat în stomac. *Data*

viitoare îl voi călări așa cum trebuie pe Moonshine. Te rog să nu-mi zici că i-ai botezat scula Moonshine.

L-am auzit pe Tommy tușind afectat.

– Moonshine este un cal, am strigat. M-a dus la ferma părinților lui.

– Aha.

Am simțit, din tonul ei, că nu credea un cuvânt. Vaca proastă.

Am luat o rochie neagră din morman și m-am strecurat în ea. Avea bretele subțiri și îmi ajungea chiar deasupra genunchilor. Era cam subțire pentru o nuntă de iarnă, dar am ignorat aspectul, pentru că mă îndrăgostisem pe loc de materialul moale și de cum se simțea pe pielea mea. Era netedă și comodă în zona pieptului, unde avea un tiv de dantelă delicată și un decolteu superb. Partea de sus era mulată până în talie, unde fusta se desfăcea.

Când am ieșit din cabină, zâmbeam. Tommy a deschis gura și a închis-o iar, apoi a privit-o întrebător pe Riley.

Sora mea a oftat.

– OK, recunosc. Putem să ne îmbrăcăm cu toții în negru.

– Trebuie să o cumpăr, am zis eu.

– Firește că trebuie. Când ieși așa din cabina de probă, e totul clar.

M-am postat în fața oglinzii și m-am răsucit. Mă simțeam ca o fetiță cu rochia plutind în jurul meu. M-am uitat încântată la Riley, care mi-a ridicat telefonul chiar atunci și a apăsat pe butonul camerei. Mi-era totuna dacă îi trimitea sau nu poza lui Isaac, voiam să port rochia la nunta ei. Pentru mine, totul era super.

M-am schimbat și i-am întins lui Tommy maldărul de rochii care nu se potriveau sau erau oribile. Când am ieșit din cabină cu rochia pe braț, Riley mi-a dat telefonul, zâmbind.

– Nu mă poți duce de nas, a zis ea, înainte să îmi ia rochia și să se îndrepte spre casă. Mă așteptam la ce era mai rău. Mi-am deblocat telefonul și am parcurs schimbul de mesaje dintre ea și Isaac.

Îi trimisese trei poze pe care le făcuse, de fiecare dată, când ieșeam din cabina de probă și arătam de parcă mi se înecaseră toate corăbiile.

El scrisese: *Nu pari foarte fericită.*

La care sora mea răspunsese: *Nu e niciodată fericită când trebuie să probeze rochii care nu sunt negre.*

Cine e acolo? era următorul mesaj.

Eu: *Riley. Jumătatea mai bună a lui Sawyer.*

Isaac: *Sincere felicitări pentru logodnă, Riley!*

Eu: *Mersi. Uite, a ieșit.*

Urma o poză cu mine în oribila rochie verde.

Isaac: *Se pare că nu îi place verdele.*

Eu: *Se pare că nu. Am supărat-o. Acum a aruncat rochia roșie din cabină și o probează pe cea neagră.*

Isaac: *Aștept.*

Riley îi trimisese apoi poza în care mă răsuceam spre cameră, în rochia neagră, și zâmbeam larg.

Isaac: *Riley, te rog să îi dau lui Sawyer telefonul.*

Eu: *De ce? Vrei să îi scrii ceva porcos?*

Isaac: *Posibil.*

Eu: *OK. Ar fi drăguț să te cunosc. Haide și tu la nuntă, în noiembrie, dacă ai timp și chef.*

Isaac: *Cu drag. Vreo dorință?*

Eu: *Ocupă-te să fie Sawyer binedispusă ☺*

Isaac: ... *Fac tot ce pot.*

Am ridicat o sprânceană și tocmai voiam să îi scriu ce însemna asta, dar mi-a luat-o înainte.

Isaac: *Sawyer?*

Am oftat.

Eu: *Da.*

Isaac: *Te rog să cumperi rochia.*

Am clătinat din cap.

Eu: Și eu care credeam că îmi scrii ceva complet porcos.

Isaac: *Cumpără rochia. Arăți superb în ea.*

Eu: *Nu e deloc porcos, Isaac.*

Isaac: *Abia aștept să te am în rochia asta, până când îmi strigi numele. Dar vai, porți lenjerie.*

A trebuit să citesc de trei ori mesajul, apoi am izbucnit în râs. După ce m-am mai calmat puțin, am reușit să îi trimit un răspuns.

Eu: *Ai citit povestirile lui Dawn?*

Isaac: ... *Hot For You.*

Eu: *De ce n-am știut? E un antrenament bun.*

Isaac: *Da. E greu de crezut, dar am învățat multe.*

Eu: *Vreau să aud mai multe!*

Isaac: *Restul îl păstrez pentru nuntă...*

Isaac: *Sau pentru weekend-ul viitor.*

Eu: *Ce e weekend-ul viitor?*

Isaac: *Hai cu mine la fermă.*

Isaac: *Dacă vrei.*

Isaac: *A fost foarte frumos. Frații mei cred că ești super. Ariel nu vorbește decât despre tatuajele tale.*

Următorul mesaj era o fotografie în care Ariel, zâmbind cu toate gingiile, își ținea mândră dosul palmei în fața camerei. Pe el se afla un tatuaj temporar, în formă de unicorn, care se rosesese deja pe margini.

Isaac: *Trebuie să îți spun că tu i-l faci tu pe următorul.*

Isaac: *Sawyer?*

Isaac: *Evident că nu trebuie să vii dacă nu vrei.*

Isaac: *Când am ajuns azi acasă, toată lumea a pus întrebări despre tine. Bunica a făcut tartă cu lămâie.*

Isaac: *Dar înțeleg dacă preferi să îți petreci timpul cu persoane de aceeași vârstă și nu cu bunicii și cu frații mei.*

Isaac: *Las-o baltă.*

Isaac: *Oricum n-o să fie vreme bună.*

Eu: *ISAAC*

Isaac: *Sorry*

Eu: *Nu pot scrie atât de repede.*

Eu: *Aș vrea să vin cu tine la fermă.*

Isaac: *Oh! OK*

Isaac: *Cool*

Isaac: 😊

Capitolul 22

Nu mi se păruse posibil, dar următoarea săptămână a fost și mai stresantă decât precedenta. Al luase un virus nasol și nu a putut veni două zile la rând la restaurant, ceea ce, pentru mine și Isaac, nu însemnase doar mai multă muncă în turele noastre, ci și mai multă responsabilitate. Exceptând faptul că Al suna la fiecare două minute și întreba dacă Roger, bucătarul lui, nu cumva arsese prăjiturile și dacă nu cumva transformasem eu restaurantul într-un club rock. În plus, Robyn îmi spusese luni că entuziasmul colegilor ei față de seria „Dimineața de după” fusese atât de mare, că săptămâna asta trebuia să țin o prezentare despre ea celor din primul semestru. Adoram să vorbesc despre fotografiile mele și m-am simțit onorată, dar cu toate lucrurile pe care le aveam deja pe cap, aș fi preferat să renunț. Cel puțin, după petrecerea lui Spencer, Amanda și prietenele ei mă lăsaseră în pace.

Când am ieșit vineri de la ultimul curs și l-am văzut pe Isaac așteptându-mă pe marginea străzii, rezemat de coaja lui, mi-a venit să țip de ușurare. Ideea de a mă duce din nou cu el la fermă mă ținuse toată săptămâna pe linia de plutire.

Dawn mă bombardase cu priviri curioase când îmi pregătisem geanta de dimineață, dar eu o ignorasem. Nu știam de ce acceptasem a doua oară invitația lui Isaac. Cum să îi explic, dacă nici eu nu înțelegeam?

Dar nu voiam să mă gândesc prea mult la asta. Nu voiam să mă gândesc ce însemna că era suficient să îi aud râsul ca să mă simt mai bine.

– Te avertizez, a zis el, când treceam pe lângă lanurile de porumb și ne apropiam de fermă. Ariel a decis că vrea să devină fotografă, așa ca tine, și în ultimele două săptămâni a fotografiat tot ce-a văzut. *Totul*. Cu siguranță va vrea să îți arate.

– De unde are aparat?

– Cred că de la tata, a zis Isaac, ridicând din umeri.

Am parcat în fața casei și am coborât din mașină. Nu mă mai simțeam la fel de ciudat ca acum două săptămâni. Am îndurat, răbdătoare, ca Vader să sară pe mine și să își șteargă botul plin de nisip de blugii mei negri. Deși era o seară obișnuită de vineri și nu era nicio petrecere, casa era animată. Bunicii lui Isaac ședeau la masa de colț din bucătărie și jucau cărți, iar Levi sărea de la unul la altul și îi enerva în mod egal.

Mama lui Isaac, care se numea Debbie, așa cum îmi amintise Isaac pe drum, ședea în camera de zi, cu un munte de bilețele răspândite pe masă. Le lua unul după altul, nota ceva într-un catastif mare, roșu, și apoi le prindea într-un dosar. Printre picioarele ei, pe podea, ședea Ivy, care se juca cu o țestoasă de pluș.

M-a surprins că Debbie a observat că intrasem în cameră și ne-a întrebat cum a fost drumul. Pe fața lui Isaac s-a lățit un zâmbet precaut și a început să îi povestească despre cele trei tractoare în spatele cărora trebuise să ne târâm.

Am intrat în bucătărie și i-am salutat pe bunicii lui Isaac.

– Stai cu noi, Sawyer, a zis Mary, după ce mă îmbrățișase cu o mână. Tocmai începem runda următoare.

Mulțumită că puteam face ceva să nu mă mai uit continuu la Isaac, m-am așezat lângă ea, mi-am suflecat mânecile puloverului și am luat cărțile pe care mi le întindea Theodore, zâmbind.

Sâmbăta a trecut ca prin farmec. Înainte de prânz am făcut câteva comisioane pentru bunica lui Isaac și am condus până în cel mai apropiat oraș mai mare, iar după amiază am curățat împreună grajdul și am tuns iarba, lucruri care m-au amuzat mai mult decât mă așteptam. Seara eram atât de înghețați după ce muncisem în aer liber, că am băut cacao fierbinte și ne-am înfășurat în pături de lână, în vechea cameră a lui Isaac din copilărie, care fusese transformată într-o a doua cameră de oaspeți, și am făcut un maraton Star Wars. În jur de trei dimineața m-am dus în camera mea, după ce constatasem că Yoda nu era chiar așa de sucit cum crezusem.

Duminică, după prânz, Ariel și-a făcut în sfârșit curaj să îmi arate fotografiile ei. M-am așezat lângă ea, pe canapeaua din camera de zi, și am privit micile opere de artă pe care le crease în ultimele două săptămâni. Pentru o fetiță de opt ani nu erau deloc rele și i-am spus lui Ariel că n-am mai văzut așa fotografii făcute de cineva de vârsta ei. Aproape că a plesnit de mândrie.

La un moment dat, Mary a pus pe masa din fața noastră un album mare cu fotografii.

– Aici sunt fotografiile *mele* preferate, a zis ea, apoi a dispărut din nou în bucătărie.

Nu îmi plăceau neapărat dulciurile, însă mirosul care venea spre noi din direcția aceea era delicios.

Ariel a tras albumul de pe masă, l-a deschis și a pus jumătate pe picioarele mele și jumătate pe picioarele ei.

Pe prima pagină erau fotografii cu bebeluși, inscripționate cu date din urmă cu 20 de ani.

– Aici este..., a început Ariel, însă a fost întreruptă de Isaac, care ședea la pian și a scos un mârâit frustrat. Zac face zgomote ciudate, a șoptit ea, fără să-și ia privirea de la album.

– Nu este mulțumit de el, am zis, la fel de încet.

După ce strânsese masa împreună cu bunicul lui, Isaac voise să se așeze pe canapea, însă Ariel țipase și își ascunsese aparatul la spate. Se părea că pozele ei erau încă strict secrete și puteam să le văd doar eu. Isaac s-a prefăcut jignit, dar Ariel a rămas fermă și nu a vrut să scoată iar aparatul.

Isaac s-a dus apoi la pian, bosumflat, unde ședea de peste o oră. Mi se părea minunat ce cânta. Dar nu părea prea bucuros.

A oftat iar și mi s-a părut că a izbit claviatura cu ambele mâini. Acorduri înalte au umplut camera.

– Încep să mă tem, a șoptit Ariel.

– Ignoră-l, am zis. Nu poate să fie toată lumea la fel de talentată ca noi.

Ariel a chicotit.

– Cine e aici? am întrebat, arătând spre o fotografie din album.

– Este sora mea mai mare, Eliza, mi-a explicat Ariel, zâmbind. Și eu arătam tot așa, când eram bebe. Uite, a continuat ea și a dat pagina.

Chiar așa. Cele două păreau gemene. Când se va apropia de 20 de ani, cu siguranță Ariel avea să semene cu Eliza.

Isaac a oftat din nou, frustrat, când a nimerit o clapă greșită.

– Nu fi atât de aspru cu tine, a zis dintr-odată mama lui, din ușa terasei. Și-a scos pantofii și a intrat. N-ai mai cântat de ani întregi. Cum să reușești totul?

Isaac a ridicat din umeri.

S-a apropiat de el.

– Îmi amintesc foarte bine cât a durat să poți cânta prima melodie fără greșeală, a continuat ea. Dă-te mai încolo.

Isaac s-a uitat la ea o clipă.

Lângă mine, Ariel se potolise și ne-am uitat amândouă cum s-a dat Isaac mai la o parte, ca mama lui să se așeze în locul lui. A spus încet ceva, și-a pus mâinile pe clape și a cântat aceeași melodie ca Isaac, mai înainte. Acolo unde el greșise ea a cântat lent, ca să o poată urmări. Era o priveliște atât de frumoasă, de liniștită, și nu doar pentru că știam cât de dificilă era acum relația dintre ei. Poate că Eliza se ținuse de cuvânt și începuse să atragă atenția alor ei. În orice caz, de ziua lui Theodore se întâmplase ceva. Am luat fără să mă uit aparatul lui Ariel. L-am deschis, l-am ridicat și am apăsat pe buton.

– Uite, a zis Ariel, imediat. Este cea mai amuzantă poză cu Zac din câte există.

M-am uitat de două ori ca să-mi dau seama că băiatul din fotografie era, într-adevăr, Isaac la zece ani. Era foarte slab și avea membrele parcă prea lungi pentru corpul lui micuț. Părul îi strălucea într-un breton drept, iar hainele lui erau prea largi și prea scurte. Dacă poza ar fi fost făcută în glumă, Isaac n-ar fi părut atât de trist. Avea ochii roșii, de parcă plânsese, și m-am întrebat care fusese idiotul să-i facă poză în starea aceea. De fapt, avea nevoie de o îmbrățișare și nu de un aparat vârat sub nas.

Am răsfoit mai departe și am găsit și alte poze cu Eliza, care, cândva, exact ca Ariel acum, nu se mai sătura de aparat. Uneori se vedea și Isaac în fundal, cu un surâs

nesigur. Am continuat să mă uit și i-am urmărit pe Eliza și pe Isaac crescând. La un moment dat a apărut bebelușul Ariel, iar în pozele cu ea Isaac își făcea din nou apariția. Brațele și picioarele sale erau bine proporționate și nimeni nu mai experimenta cu părul lui. Hainele sale erau la fel de ciudate ca înainte.

– Aici, tati era bolnav, mi-a explicat Ariel, în timp ce dădeam mai departe. A atins cu degetele fața tatălui ei, care zăcea pe un pat de spital, arătând palid și slăbit, prin contrast cu bărbatul agil și puternic pe care-l cunoscusem la fermă. S-a operat la spate.

– Cred că nu a fost ușor pentru voi, am murmurat eu.

M-am uitat la pozele în care Eliza, Isaac și Ariel înconjuraseră patul bolnavului și arătau foarte îngrijorați. Îmi aminteam puține lucruri din perioada în care fusese tata bolnav, dar încă știam senzația de a-l fi văzut în patul alb de spital, între toate aparatele și furtunurile, și să fi știut că îl pierdeam încet. Zgomotele mașinărilor mi se întipăriseră în minte pentru totdeauna, la fel și țipetele mamei, care ne trezeau pe mine și pe Riley noapte de noapte.

– Acum e din nou sănătos, a spus Ariel și a dat repede foaia. Știam că nu își amintea cu plăcere de perioada aceea.

Pe următoarea pagină erau fotografiile cu un hambar dărăpănat, în fața căruia Isaac și alți trei tineri erau murdari din creștet până-n tălpi. Isaac purta blugi rupți și un tricou negru, simplu, și își ștergea fruntea.

N-aș fi putut face o poză mai bună.

Următoarele pagini documentau renovarea hambarelor și grajdului, care arătau atât de prost, că îți era teamă că se vor prăbuși dintr-o clipă în alta. Chiar și tractoarele din imagine păreau desprinse dintr-un alt

deceniu. Cu cât răsfoiam eu și Ariel mai departe, cu atât deveneau echipamentele mai noi. În câteva dintre poze, tată lui Isaac ședea într-un scaun rulant, cu fiul lui alături și cu un zâmbet mândru pe buze.

Dacă ferma se bucurase de o asemenea dezvoltare în perioada în care se ocupase Isaac de ea, puteam înțelege de ce părinții lui crezuseră că el va rămâne. Părea născut pentru munca de aici. Și când îi vedeai lumina din ochi, în poze, era foarte ciudat să îți imaginezi că nu știa ce să facă exact cu viața lui.

– Dacă știam c-o să vă uitați la pozele mele jenante din copilărie, nu v-aș fi lăsat singure aici, s-a auzit vocea lui Isaac.

Am ridicat privirea și am văzut că se răsucise spre noi. Mama lui s-a ridicat și a venit spre canapea, surâzând. S-a așezat lângă Ariel și a mângâiat-o pe cap.

– Nu m-am mai uitat la pozele astea de o viață. Ia uite ce păr deschis la culoare aveai, comoara mea. Acum s-a închis mult.

– Buni ne-a dat albumul, a zis Ariel și a dat câteva pagini înapoi. Isaac s-a așezat pe canapea și s-a aplecat puțin peste mine, ca să poată vedea pozele. Era atât de aproape, că îi simțeam corpul lipit de al meu.

– Nu vreau să le văd, a zis, cu o mână la ochi.

– Voiam să te rog să treci pe la Heather, înainte să te întorci în Woodshill. S-a întors ieri din concediu și nu îi merge calculatorul. A întrebat dacă ai putea arunca o privire. Se pare că ecranul arată doar albastru, când îl deschide.

Am văzut cum s-a uitat Isaac la mine, scurt. Mi-am întors capul spre el, dar el mi-a evitat privirea și s-a ridicat.

– Da, sigur. Fug, a murmurat el și a dispărut cu pași rapizi, din camera de zi.

– Mătușa Heather n-a venit să ne salute, a zis Ariel.
Heather. Mătușa Heather.

Dintr-odată, am înțeles.

Am încremenit fără să vreau.

– Mătușa Heather? am întrebat cu voce liniștită.

Debbie a surâs.

– Heather este cea mai bună prietenă a mea. Am crescut împreună. Soțul ei a murit la scurtă vreme după ce s-au căsătorit. Este ca o soră pentru mine, de aceea i-am propus cândva să se mute aici, ca să nu fie singură. Locuiește în ferma micuță de la capătul străzii.

– Heather este nașa mea, a adăugat Ariel cu mândrie.

Am încuviințat încet și în piept mi s-a răspândit o senzație ciudată.

Isaac era deci în drum spre fosta lui iubită. Spre singura femeie care-i dăduse senzația că valorează ceva. Spre femeia cu care își trăise prima experiență sexuală. Femeia de care se îndrăgostise.

– Totul OK, Sawyer? a întrebat Debbie.

Am încercat să ghicesc, din privirea ei, dacă știa sau măcar bănuia ce se întâmplase cândva între Isaac și Heather. Că femeia aceea – *cea mai bună prietenă a ei* – se consolase după moartea soțului ei cu un tânăr labil emoțional.

Dar Debbie nu știa. Eram sigură. Zâmbetul ei era nevinovat.

În clipa aceea aș fi dat orice să fiu la fel de inocentă. Să nu simt durerea aceea în piept sau să mă întreb ce însemna.

Au trecut 20 de minute.

O jumătate de oră.

Altă jumătate de oră.

Mi-am scos telefonul din buzunar, convinsă că Isaac îmi scrisese că mai dura, însă aveam doar un mesaj de la Dawn, care mă întreba când mă întorc. Niciun apel de la Isaac. Niciun mesaj. Am încercat să îi răspund lui Ariel, a cincea oară, la toate întrebările despre tatuajele mele, și să declar apoi că-mi fac unul împreună cu ea.

La un moment dat, însă, senzația neplăcută din stomacul meu nu s-a mai lăsat ignorată, la fel ca furia care începea să clocotească molcom înăuntrul meu.

Cum putea?

Cum putea să mă invite la el acasă și să mă lase acolo, ca să mergă la *fosta* lui?

Indiferent de semnificația lui Heather pentru familia aceasta, nu era în ordine.

Când l-am auzit, în cele din urmă, după vreo oră și jumătate, că se întoarce, mi-a venit să sar și să țip la el. Dar mi-am înghițit comentariul mușcător când am văzut-o pe femeia care a intrat după el în cameră.

Heather era frumoasă – și încă foarte. Avea părul șaten, ondulat, purta blugi strâmți și o bluză înnodată în talie, care-i lăsa o fâșie bronzată de piele la vedere.

– Îmi pare rău, Debbie, că l-am reținut ceva mai mult, a zis ea veselă, aruncându-i lui Isaac un zâmbet. I s-au înroșit obrazii, iar gândul la ce ar fi făcut ei doi între timp mi-a dat o stare de greață.

A străbătut camera de zi de parcă îi aparținea, a sărutat-o mai întâi pe Debbie pe obraz, apoi a îmbrățișat-o pe Ariel. A ridicat o sprânceană când m-a văzut.

– Heather, ea este Sawyer, m-a prezentat Isaac.

Privirea lui Heather a alunecat peste blugii mei negri, care aveau mai mult găuri decât material, și peste pulover, care-mi era prea larg la guler și îmi aluneca mereu pe umăr, dezvelind două dintre tatuajele mele. Mi-a zâmbit politicos, dar aș fi putut jura că, în secunda aceea, ar fi preferat să mă strivească sub talpă, ca pe o insectă.

Înainte să îmi întindă mâna, l-a privit pe Isaac.

– Ah. Și-a dres glasul. L-am privit, dar el mi-a evitat privirea. Sawyer este... o prietenă.

Am tresărit și, pentru o clipă, n-am mai avut aer – atât de rău mă dureau cuvintele lui.

Am înghițit în sec.

Mecanic, am luat mâna lui Heather și am ignorat expresia de satisfacție pe care o căpătase fața ei după ce m-a prezentat Isaac.

– Mă bucur să te cunosc, Sawyer.

– Și eu, am zis scurt.

Secundele au devenit minute, iar minutele, ore. Tot ce era în jurul meu s-a transformat într-o ceață. Doar vag mi-am dat seama că Isaac le-a urmat, la un moment dat, pe Heather și pe Debbie în bucătărie.

Nu știam ce se întâmplă cu mine, dar, dintr-odată, nu mi-a fost bine. Au început să-mi pulseze tâmplele, palmele mi s-au răcit și au devenit lipicioase, aveam nevoie de concentrare numai ca să respir.

Mi s-a făcut tot mai rău și m-am ridicat să-i spun lui Isaac că voiam să plecăm. Dar m-am oprit în ușa bucătăriei. Heather avea o mână pe umărul lui.

– Trebuie să promiți că revii curând, spunea ea, încântată. Te vedem prea rar.

Junghiul din inima mea, pe care-l simțeam din când în când văzându-l pe Isaac cum flirtează cu câte o

fată, la muncă, nu se putea compara cu durerea pe care o încercam acum.

Isaac a zâmbit subțire.

– Vin în fiecare weekend la fermă, Heather, a zis, apoi s-a răsucit spre mama lui. A ridicat o mână. Noi plecăm. Spune-le bunicilor la revedere.

Pentru o clipă, mi s-a părut că Debbie a vrut să îl îmbrățișeze, însă apoi doar a încuviințat.

– Da, așa voi face. Să conduci prudent, Isaac.

I-am făcut cu mâna lui Debbie din ușă și i-am mulțumit pentru sfârșitul de săptămână, apoi am plecat, fără o privire către Isaac. M-am încălțat, mi-am luat geaca, mi-am urcat rucsacul pe umăr și am ieșit la mașină.

Aerul rece și proaspăt mi-a făcut bine. Am inspirat adânc.

O prietenă.

Asta eram pentru el.

De ce mă răniseră cuvintele lui? Era mai mult decât voiam cândva de la el.

Și de ce mă durea atât de rău să o văd pe femeia aceea?

– Hei, e totul OK? a întrebat Isaac, din spatele meu. Dar nu voiam să mă uit la el, să fac sau să îi spun ceva ce aș fi regretat ulterior. Așa că am așteptat lângă portiera din dreapta să deschid mașina.

Doar că nu s-a întâmplat.

Isaac s-a apropiat de mine.

– Ce s-a întâmplat? m-a întrebat încet.

Nu l-am privit, ci m-am uitat la mânerul portierei. Era atât de obtuz sau doar făcea pe prostul? Îl crezusem un tip empatic și inteligent.

– M-ai lăsat singură, a izbucnit din mine și am regretat imediat că deschisese gura. Acum păream rizibilă.

Jalnică. Și vulnerabilă.

A ridicat o mână și mi-a atins umărul. M-am răsucit și l-am fulgerat cu privirea. Nu voiam să mă las consolată.

– Îmi pare rău c-a durat atât, a zis el cu blândețe.

De ce vorbea cu mine de parcă eram un animal timid?

– Ea era, nu? am întrebat și am fost uimită de cât de rece mi-era vocea. Tipa mai în vârstă cu care ai avut o relație.

Privirea i s-a întunecat. N-a răspuns. Nu era nevoie.

– Nu pot să cred, am murmurat și m-am uitat în pământ. Chiar nu pot.

– Ai spus că nu mă judeci pentru asta.

– Nu te judec. Poți porni mașina? Aș vrea să plec acasă.

– Dacă ești atât de supărată pe mine, nu mă pot concentra la condus, și ar fi periculos. Deci nu, până când nu ne lămurim, nu vreau să pornesc mașina.

I-am aruncat o privire răutăcioasă. Nu a părut să îl intereseze. Tot ce a făcut a fost să mă privească gânditor, de parcă ar fi încercat să afle ce se afla dincolo de masca furiei mele. Dar asta m-a înfuriat mai rău.

– Sigur, atunci hai să discutăm, am șuiert, cu pumnii strânși până la durere. Am venit cu tine acasă. Am lăsat baltă două petreceri la care eram invitată și o tură la Al, ca să fiu aici cu tine, iar tu ce faci? Dispari peste o oră la nenorocita de fostă iubită, ca să repari știu eu ce, și o aduci cu tine, cu obraji roșii, cu părul ciufulit și cămașa cu burta la vedere, și mă prezinți drept... *o prietenă*. Așa că nu știe

nimic despre cine sunt, sau ce sunt pentru tine, sau ce rol joc în viața ta, și...

– Sawyer, a mârâit. .

– De ce mama naibii ar trebui să te învăț cum să fii cu cineva, când ai pe cineva care te așteaptă? am întrebat fără suflare. Mi se uscaseră gâtul și aveam senzația că voi izbucni din clipă în clipă în lacrimi. Dar nu voiam să fac asta. Nu din nou. Nu în fața lui Isaac și cu siguranță nu *din cauza* lui.

– Sawyer, a șoptit el.

Îmi spunea mereu pe nume. Niciodată „baby” sau „dulceață”, așa cum făcuseră toți bărbații înaintea lui. Pentru Isaac eram doar Sawyer. M-am întrebat dacă știa ce însemna asta.

În clipa următoare, mi-a pus mâinile pe obraji. Nu am putut face altceva decât să-mi las capul pe spate și să-i caut privirea.

M-a privit cu căldură. Mi-a mângâiat obrajii cu grijă și a respirat calm. Am făcut automat la fel, deși corpul meu părea încă gata să explodeze din clipă în clipă.

– Nu simt nimic pentru Heather, a zis el, în cele din urmă. Și îmi pare rău că am dispărut atâta vreme, deși am venit aici împreună. Am crezut că ar fi vorba despre o chestie de două minute, dar a apărut soțul lui Heather, Keith, și mi-a pus o sută de întrebări despre noul sistem pe care-l cumpăraseră înainte de concediu.

Am înghițit în sec.

– S-a recăsătorit?

– Anul trecut.

Ah.

– În plus, am spus deja că n-a fost nimic serios între noi.

Am vrut să o las așa și să nu mai spun nimic, dar cuvintele mi-au țâșnit oricum de pe buze.

– Ba a fost, dacă ai zis c-a fost singura femeie care te-a făcut să simți că ești deosebit.

A clătinat ușor din cap.

– A fost prima. Nu singura.

Mi-am mușcat buza. Ce-mi imaginasem? Acela era motivul pentru care ne băgasem în povestea asta, să câștige Isaac încredere în sine și să cunoască fete. Văzusem cu ochii mei cum îi sorbea cuvintele sora vitregă a lui Dawn.

Mi-am ferit privirea.

Pentru o clipă, în acest weekend, se născuse în mine dorința de a fi eu fata potrivită pentru Isaac.

Ce gând absurd!

Capitolul 23

În următoarea săptămână l-am evitat pe Isaac. Nu m-am văzut cu el, nu i-am răspuns la mesaje și am deviat orice încercare a lui de a mi se adresa cât eram la muncă.

Fusese deja prea mult pentru mine.

Weekend-ul* petrecut cu familia lui pusese capac. Sâmbăta aceea pierdusem orice control asupra emoțiilor mele. Nu mi se mai întâmplase niciodată așa ceva și îmi provocase o asemenea groază încât voiam să iau o distanță cât mai mare.

Nu mai puteam petrece nicio secundă în compania lui, câtă vreme isca în mine asemenea sentimente adverse. Căderea nervoasă de la aniversarea bunicului său fusese deja suficientă. Așa ceva nu avea să mi se mai întâmple, câtă vreme eram în control.

Nu eram genul de fată care să bocească. Și nici genul care să devină geloasă de îndată ce un tip se uita la altă femeie. N-aveam idee ce făcuse Isaac Grant din mine, însă îmi era suficient.

Voiam să fiu din nou eu însămi.

Ani de zile fusesem singură. Nu aveam nevoie de nimeni, cu atât mai puțin de Isaac.

Trebuia doar să mă mai și conving de asta. Și asta voiam să fac deseară.

Am făcut totul ca de obicei. Mi-am pus playlist-ul preferat și m-am machiat, cu un creion gros pentru pleoape și sclipici argintiu. Am îmbrăcat o rochie neagră,

fără bretele, ciorapi sfâșiați și ghete cu platformă. Am decis să iau taxiul din campus, care mă lăsa direct în fața clubului, renunțând astfel la geacă.

Mi-am luat la revedere de la Dawn și i-am spus că era probabil să mă întorc doar în zori. N-a fost entuziasmată, dar mi-era totuna.

O făcusem lată. Nu mai voiam să permit să pătrundă nimic până la mine și să mă rănească.

Faded era la o distanță măricică de campus și era unul dintre cluburile mele preferate din Woodshill. Îmi plăcea vibe-ul și faptul că majoritatea clienților aveau același stil ca mine. Spre deosebire de *Hillhouse*, unde ieșeam în evidență ca un papagal multicolor, aici mă simțeam perfect integrată în peisaj. Muzica era bună, băuturile aveau preț rezonabil și puteai picta cu laser imagini de lumină pe zidurile dărâmate.

Portarul m-a salutat cu un „Nu ne-am mai văzut de mult” și mi-a făcut semn să intru. La bar m-am întâlnit cu trei colegi de semestru pe care-i vedeam adesea aici. Unul dintre ei se numea Masao, iar privirea scânteietoare pe care mi-a aruncat-o cât am încercat să ne înțelegem pe deasupra muzicii nu mi-a lăsat nicio îndoială despre ce voia de la mine. M-am dus cu el pe ring, unde s-a lipit de mine din spate și m-am bucurat de atingerea mâinilor lui pe corpul meu. Mi-a șoptit cuvinte în ureche care au fost înghițite de ritmul muzicii, dar al căror sens l-am priceput. I-am înconjurat gâtul cu brațul și l-am tras mai aproape. Melodia era bună, iar Masao știa să se miște. Apăsarea degetelor lui pe talia mea mi-a spus clar ce voia. Mi-am pus mâinile peste a lui, în timp ce el cobora. Am simțit cum îi vibra pieptul, lipit de spatele meu, aproape la fel ca basul care vibra și în mine. Am închis ochii și...

...mi-a apărut în minte imaginea lui Isaac.

Am încremenit.

Nu era posibil!

Apoi mi-am adus aminte de toate: de ochii lui verzi-căprui, care vedeau mereu mai mult decât aş fi vrut eu; de buzele lui calde; de felul cum se simţise corpul lui sub palmele mele; de cum suna numele meu pe buzele lui; de cum mă simţeam cu el. Mai bine.

M-am încălzit. Nu doar trupeşte, ci şi pe dinăuntru. În inimă. Era pur şi simplu de rahat!

Am deschis brusc ochii. Dintr-odată mi-am dat seama ce se petrecea. Mâinile de pe şoldurile mele, mişcarea de care mă bucurasem cu un minut în urmă, mi s-au părut greşite şi străine deodată. Nu voiam decât să mă îndepărtez de Masao cât mai repede.

Am strâns din dinţi. Furia m-a străbătut ca un şuvoi de lavă.

Era numai vina lui Isaac! Tocilarul ticălos, cu vorbele lui pline de iubire şi nenorocita de purtare blândă. Doamne, eram tot mai furioasă! Masao şi-a dat seama că nu era ceva în regulă şi m-a privit întrebător. Am clătinat din cap, am mimat cuvântul „Sorry” şi l-am lăsat acolo.

Ştiam că era complet iraţional şi poate că băusem prea multă vodcă, însă trebuia să-l văd pe Isaac. Trebuia să-l văd şi să-i spun că era absolut inacceptabil ce făcuse din viaţa mea în doar câteva săptămâni, şi că mă transformase.

Cu paşi rapizi şi energici am părăsit *Faded*.

Ajunsă la el, m-am strecurat pe lângă un cuplu înlănţuit de lângă intrare, am urcat în goană scările şi am bătut cu palma în uşă, atât de tare, că sigur am trezit toţi vecinii.

Din păcate nu mi-a deschis Isaac, ci Gian. Nu l-am lăsat să zică nimic.

– Unde e? am șuierat.

– În camera lui? Mi s-a părut mai degrabă o întrebare decât un răspuns propriu-zis. Sawyer, ce...

Fără să-i dau atenție, am străbătut holul și camera de zi și am deschis ușa spre camera lui Isaac.

Sedea la birou, cu o carte în față, din care ieșeau multe post-it-uri colorate. Clar. Doar un tip ca Isaac ar fi putut să stea cu nasul în lecturile pentru școală într-o seară de joi, când pentru majoritatea studenților începuse deja weekend-ul.

– Tu! mi-am ațintit un deget spre el.

S-a uitat la mine de parcă-mi pierdusem mințile.

Așa mă și simțeam. Nebună și complet razna. Și numai din cauza lui.

– Este numai vina ta! am zis, cu vocea tremurătoare.

– Ce? a întrebat el, închizând cartea, fără să-și ia privirea de la mine.

M-a privit de sus până jos și înapoi. A înghițit, iar ceva adânc și întunecat i-a sclipit în priviri, ceva care mi-a provocat fiori în tot corpul.

– Ar fi trebuit să fii un proiect și atât, am zis. M-am sprijinit cu spatele de ușa închisă a camerei. Aveam nevoie de susținere și lemnul era plăcut pe pielea mea înfierbântată.

Isaac s-a ridicat. Și-a îngropat mâinile în buzunarele blugilor și s-a apropiat încet de mine. Fiecare pas m-a făcut să respir mai greu. Când s-a oprit în fața mea, aveam senzația că nu mai puteam respira.

Ce naiba faci cu mine? mi-a trecut prin cap, iar inima mi-a bătut mai repede. Mi-am dus mâna la piept.

– Ce s-a întâmplat?

Am inspirat șuierat.

– Nu mai pot.

A ridicat scurt mâna spre fața mea, dar a lăsat-o să cadă iar, înainte să mă atingă. A strâns-o în pumn.

– Ce nu mai poți, Sawyer?

– Totul! Să plâng. Să fiu geloasă. Nu sunt așa.

– Cu mine poți să fii cine vrei.

– Ce?

– În prezența ta, pot să fiu cine vreau. Fără să mă gândesc ce vor crede alții. Cred că așa ar trebui să fii și tu, a zis el încet.

Am înghițit în sec.

– Încetează.

– Cu?

– Cu lucrurile pe care mi le spui.

– De aceea m-ai evitat toată săptămâna? Ca să nu auzi lucrurile astea?

Existau atât de multe răspunsuri la întrebarea aceea. Că sentimentele pe care mi le provoca trezeau o teamă teribilă în mine. Că în prezența lui mă simțeam diferit. Că voiam mai mult de la el.

N-am reușit decât să ridic din umeri, neputincioasă.

Isaac a oftat încet. În clipa următoare a ridicat mâna și mi-a dat părul la o parte de pe față. Când m-a atins, m-am pierdut. Fiorul care m-a străbătut a fost atât de puternic, că am fost recunoscătoare ușii de care mă sprijineam.

– Am ieșit azi, am spus după o vreme, privindu-l.

– Mi-am dat seama, a murmurat el și m-a mângâiat atent sub ochi, de-a lungul pometelui. Ești numai sclipici. Arată bine.

M-am încălzit și mai tare. Eram neputincioasă în fața a tot ce dezlănțuia în mine. A felului în care îmi vorbea. Fiecare cuvânt care i se desprindea de pe buze era sincer și insuportabil de fragil.

M-am adunat.

– Am găsit un tip cu care am vrut să merg acasă.

Mâna lui Isaac s-a oprit pe obrazul meu.

– Dar n-am putut, am zis.

– De ce? a întrebat el, răgușit.

– Pentru că...

Mi-a cedat vocea. Niciodată în viață nu îmi fusese atât de teamă să rostesc ceva cu voce tare.

– Sawyer...

– Pentru că mă gândesc numai la tine, Isaac.

I s-a tăiat respirația.

Pentru o clipă ne-am privit doar, de parcă eram amândoi uluiți că spusesem ce spusesem.

Apoi mi-am lipit gura de a lui.

A fost inocent. Scurt. Trebuia să știe că... îl doream.

Îl doream acolo și atunci.

Inima îmi bătea atât de tare, că tot corpul părea să îmi vibreze. Mi-am desprins buzele de ale lui Isaac și m-am lăsat ușor pe spate, căutându-i privirea.

Dar ochii lui erau închiși.

– M-ai sărutat, a zis el încet.

A trebuit să zâmbesc.

– N-ar fi prima dată.

– Așa este. Dar de data asta a fost altfel.

– Serios?

A încuviințat. Fără să deschidă ochii, mi-a luat fața în mâini și s-a aplecat spre mine. Mi-a atins buzele cu ale lui. Deși abia mă atingea, mi se părea că voi începe să plutesc din clipă în clipă.

Nu fusese niciodată așa. Dacă numai atingerea ușoară ca o pană a buzelor lui se simțea așa...

Știam că eram pe cale să comit o eroare. Isaac era singurul meu prieten. Treaba mea era să-l cuplez cu alte fete, cu fete care i se potriveau mai bine decât mine.

Dar o voce trădătoare din capul meu mă întreba de ce, într-o singură noapte, nu aș fi putut să fiu eu cea care-i aparținea. Doar azi. Doar de data asta.

– Isaac, am șoptit.

Mi-am lăsat mâinile să îi alunece peste trunchi, până la șolduri. Acolo m-am oprit, în timp ce mă săruta cum nu mai fusesem sărutată niciodată. A început încet, atât de încet, de parcă ar fi vrut să-mi definească forma gurii. Sărutul a devenit mai apăsător, iar părul lui mi-a gădilat fruntea.

Mi s-a părut că uitasem tot ce știam. Îmi simțeam mintea golită. Era doar Isaac, doar senzația corpului său lipit de al meu, a gurii lui calde și a bății inimii mele, care mi se părea nesănătos de iute.

Numai ușa mă ținea în poziție verticală. Dacă n-ar fi fost acolo, aș fi căzut. Isaac mă înmuia, dar îmi trimitea și un șuvoi de adrenalină prin tot corpul, făcându-mă să tremur.

De parcă ar fi observat că genunchii mei stăteau să cedeze, mi-a înconjurat șoldurile cu brațul. M-a tras spre el, iar eu m-am ținut bine de umerii lui. Apoi și-a strecurat limba în gura mea. Am simțit-o până în vârful degetelor de la picioare. Am știut, atunci. Am știut că era bine. Și mai mult, că era inevitabil. Ca o forță a naturii.

M-am agățat de el în timp ce își afunda limba în gura mea și îmi oferea ceea ce tânjisem. *La naiba*. Nu doar genunchii mi-au cedat, ci întreg corpul a părut să mi se topească, bucată cu bucată. Mă concentram doar la gura și la corpul lui, la căldura incredibilă care mă pătrundea.

Ne-a sărutat până când n-am mai avut aer. Apoi și-a sprijinit fruntea de tâmpla mea și am respirat amândoi.

– Sunt bucuros că nu te-ai dus acasă cu tipul ăla, a murmurat.

Mi-a mângâiat talia cu degetele. În jos și în sus, foarte lent. Mi s-a făcut pielea de găină. Cu siguranță nu aveam să mai respir vreodată. Dar poate că respirația era supraevaluată.

– Și eu, am șoptit. I-am mângâiat ceafa.

– În schimb, ai venit aici, a continuat. La mine.

M-am uitat la gura lui frumoasă și n-am reușit decât să încuviințez.

– Și eu mă gândesc la tine, a zis el, în cele din urmă, și obrajii i s-au colorat în rozaliu. Cât de cunoscută îmi era nuanța!

Inima mea a făcut un pas imens în față.

Și-a lipit din nou gura de a mea. Chiar înainte să ni se atingă buzele, a murmurat:

– Neîncetat.

De data asta n-am mai făcut pauze de respirație. Isaac m-a prins de cap și m-a sărutat intens, fierbinte, mai adânc ca până atunci. S-a lipit de mine atât de brusc, încât m-a lovit cu spatele de ușă.

– Sorry, a chicotit Isaac. N-am vrut.

– E OK, am spus. Mi se pare sexy.

În ciuda expresiei neliniștite din ochii lui, un zâmbet băiețesc i s-a lățit pe față.

– Da?

Ca răspuns, l-am luat de guler și l-am tras înapoi spre mine. A icnit când ni s-au întâlnit limbile. Și-a trecut mâinile peste corpul meu și m-a apucat de fund. La început ezitant, apoi ceva mai tare, până am icnit. Încurajat, și-a împins șoldurile în ale mele. Simțeam cât de excitat era. Îmi aprindea întreg corpul.

Nevoia de a-l atinge era copleșitoare. Mi-am vârât mâinile sub tricoul lui și am oftat când am dat de pielea caldă. Mi-am trecut degetele peste mușchii de pe spatele lui, până la umeri, unde mi le-am afundat.

Isaac mi-a sărutat maxilarul, apoi gâtul. Și-a lipit buzele de locul unde-mi bătea pulsul, chiar când și-a strecurat mâinile pe sub rochia mea. Mi-a prins coapsa din spate, dar nu s-a aventurat mai sus.

– La naiba, Sawyer, te vreau.

Cuvintele lui m-au lăsat mască. Era *Isaac*. Isaac care, acum câteva săptămâni, aproape leșina dacă-i zâmbea o fată. Isaac care se înroșea la orice mărunțiș.

Isaac care tocmai mă lipea de o ușă și îmi gemea în ureche.

Pieptul i se ridica și îi cobora adânc. Cu un deget sub bărbie, l-am făcut să mă privească. În ochii lui am citit nesiguranță, de parcă nu știa ce urma după ce-mi spusese. Nici eu nu știam.

Cu Isaac, lucrurile erau diferite. Aveam senzația că făceam totul prima dată. Că sărutam prima dată un bărbat, că atingeam prima dată un bărbat.

Mâinile îmi tremurau și nu știam dacă de dorință sau de agitație. Speram să nu observe, când degetele mele s-au împletit cu ale lui și m-am ridicat pe vârfuri. Îl sărutam și, în același timp, îl ghidam în spate.

Ne-am împleticit spre birou, iar eu m-am trezit cu pulpele lipite de picioarele patului, însă nu conta. Să nu îl mai sărut ca să văd pe unde mergeam nu era o opțiune.

– Am nevoie de ajutor cu fermoarul, am șoptit.

Pupilele lui Isaac erau imense, iar buzele, roșii. Cu greu am reușit să mă întorc cu spatele la el.

Mi-a dat părul la o parte. Simțeam că degetele lui tremurau cel puțin la fel de tare ca ale mele. A apucat fermoarul rochiei. După mai multe încercări, l-am auzit expirând ușurat. Și-a pus o mână pe spatele meu, să țină rochia cât timp o descheia lent cu cealaltă. Când a ajuns jos, s-a oprit. Mi-a atins coloana și mi-a mângâiat-o cu degetele până sus.

Doar mișcarea aceea ușoară și aproape că m-a făcut să leșin de dorință. Isaac mi-a scos rochia încet, iar eu mi-am ținut-o la piept, să nu alunece brusc. A inspirat scurt, poate pentru că nu purtam sutien.

Sau poate fiindcă îmi vedea tatuajele de pe spate pentru prima dată. A mângâiat cu degetul întâi cuvintele pe care le avea și Riley fix în același loc, apoi șirul de rune mici care îmi traversau jumătate din omoplat. Am tresărit.

– Ce înseamnă?

– Curaj. Putere. Rezistență.

– Ți se potrivesc, a murmurat el, și în clipa următoare i-am simțit mâna pe talie și buzele pe spate. Mi-a sărutat fiecare tatuaj.

Pe sub material, mâinile sale mi-au cuprins coastele. Mi-am lăsat capul pe spate încet, sprijinindu-l de umărul lui, iar el mi-a sărutat gâtul, mai întâi blând, apoi mai tare. Tensiunea a devenit insuportabilă. Am lăsat rochia să cadă și mi-a alunecat până pe umeri. Respirația lui Isaac era fierbinte pe ceafa mea, când a tras rochia mai jos, peste

șolduri, până ce a căzut pe podea. Am pășit peste ea și am dat-o la o parte cu piciorul.

M-am răsucit apoi, cu inima bătând puternic. Privirea lui aprinsă mi s-a oprit pe față, iar mâinile lui mi-au atins coastele iar, până când degetele mari i-au ajuns sub sâni. Sfârcurile mi s-au întărit și așa fi vrut să-i iau mâinile și să i le mut câțiva centimetri mai sus. Dar m-am controlat.

L-am lăsat în ritmul lui.

Nu mă mai simțisem niciodată atât de valoroasă, de prețuită și de specială. Și era datorită atingerilor lui Isaac.

Fusesem atât de rătăcită, pe drum înapoi; atât de pierdută și de vulnerabilă. Dar Isaac reușea să mă facă să mă simt confortabil cu el.

Nerăbdătoare să îl ating și eu, mi-am vârât iar mâinile sub tricoul lui. Voiam să îl dezbrac și să îl simt, piele pe piele, dar Isaac nu coopera.

– Isaac, am murmurat.

Era ocupat să îmi acopere clavicula cu săruturi.

– Da?

Am tras de tricoul lui.

– Dezbracă-te.

– Ah. Ups, a mârâit el.

Zâmbetul pe care mi l-a dăruit era atât de dulce și de atrăgător totodată, că m-a distras complet, pentru un moment. Am clătinat din cap și am tras din nou de tricou.

– Dezbracă-te, am repetat.

Zâmbetul lui a devenit obraznic.

– Și eu care credeam că-ți place tricoul.

Am vrut să îl lovesc, dar asta l-a făcut doar să mă prindă de încheietură, să o ducă la gură și să o acopere

de săruturi scurte. I-am dat drumul tricoului și mi-am afundat mâna în buclele lui.

Isaac m-a împins blând în direcția patului.

Serios. Isaac Theodore Grant m-a împins pe patul lui.

L-am privit cu gâtul uscat. Și-a scos încet ochelarii și i-a pus pe birou. Doar asta a fost suficient să îmi intensifice căldura din vintre. Și-a apucat marginea tricoului cu mâinile și l-a tras peste cap dintr-o mișcare. M-am sprijinit în coate.

La naiba.

Corpul lui Isaac era fantastic, așa cum mi-l aminteam. Mi-am plimbat încet privirea peste umerii lui lați, peste brațele lui puternice și peste pieptul lui musculos, apoi peste abdomen, unde musculatura se pierdea în V sub talia strâmtă a blugilor.

– Nu m-a mai privit nimeni așa.

Cuvintele m-au făcut să mă uit în ochii lui.

Privirea lui era intensă și, înainte să pot spune ceva, s-a urcat în pat, peste mine, și m-a apăsat cu trupul lui în saltea. Pielea lui era fierbinte pe a mea și în sfârșit mi-a atins sânii. Sunetul pe care l-a scos când și-a trecut degetul mare peste sfârcurile mele era atât de profund și de sexy, că l-am simțit între coapse. M-am împins în el. Pe cât de dornice erau mâinile lui, pe atât de blândă și de darnică îi era gura. Mi-a sărutat iar gâtul și clavicula, apoi a coborât spre conturului sânelui, până când buzele i s-au închis în jurul sfârcului meu stâng, pe care l-a supt.

M-am arcuit și mi-am înfipt mâinile în părul lui.

– Sorry, a murmurat.

– Termină cu scuzele, am șoptit, și l-am strâns mai tare.

– OK.

I-am mângâiat ceafa.

– A trecut o vreme. Sunt sensibilă.

S-a uitat la mine pe sub pleoape și a zâmbit.

– Cred că noțiunile noastre de „o vreme” sunt foarte diferite.

Nu am reușit să întreb la ce se referea, pentru că mi-a supt din nou sfârcul și l-a strâns ușor cu dinții.

– Haide, am șoptit. Cred că i-am smuls părul, la cum l-am tras. Dar nu puteam altfel. Mă înnebunea.

A mormăit în „Încă nu” pe pielea mea. Părea să îi placă să mă tortureze.

Mâinile i-au rămas pe sânii mei, în timp ce-mi săruta fiecare petic de piele de pe burtă și continua cu limba. A ezitat un moment la elasticul ciorapilor, apoi a alunecat în jos pe pat și mi-a scos mai întâi bocancii, apoi ciorapii – incredibil de lent.

M-am uitat fără suflare în tavan când mi-a sărutat partea interioară a coapsei și mi-am înghițit un icnet când mi-a sărutat cele mai sensibile locuri.

Unde naiba învățase așa ceva?

De fapt, nu voiam un răspuns.

Îmi trata corpul cu o asemenea delicatețe și dedicare, că am simțit un junghi în piept. Nu era doar pentru mine. Era și pentru el. Se bucura să mă atingă.

I-am mângâiat umerii, mi-am trecut mâinile peste brațele lui și m-am ridicat ușor. Mi-am încolăcit picioarele în jurul șoldurilor lui. L-am simțit tare, prin materialul blugilor, și mi-am împins bazinul spre el. M-am oprit scurt, să văd cum reacționează și dacă e prea repede pentru el. Dar Isaac mi-a apucat șoldurile cu mâinile și m-a tras iar spre el. Și-a dat capul pe spate, cu ochii închiși, și a

scos niște zgomote profunde, care m-au făcut să-mi pierd mințile.

– Te simți bine, i-am șoptit și m-am aplecat să îi prind lobul urechii între buze.

Dar nu era suficient. Voiam să îi descopăr fiecare centimetru de piele cu buzele. Am coborât ușor, atingându-i umărul cu buzele și trecându-mi dinții peste sfârcurile lui. Am aflat, lent, ce îi plăcea. Mi-am lipit gura de burta lui și am simțit mușchii încordându-se sub atingerea mea. I-am lins pielea de deasupra taliei blugilor și și-a înăbușit un geamăt.

– Am vrut să fac asta de când te-am văzut în cabina de probă, i-am zis, privind-l.

Mi-a vârât o mână în păr.

– Am crezut că ți-era milă de mine.

– Mai crezi asta? am întrebat, sărutându-i buricul. Sunetul înfundat pe care l-a scos mi-a ajuns ca răspuns.

Degetele lui mi-au tremurat pe cap, când i-am deschiat capsă blugilor. Am ridicat privirea spre el.

– Ajută-mă, Isaac, am șoptit.

Și-a ridicat bazinul și i-am tras blugii, împreună cu boxerii, pe picioare. Acum era gol în fața mea și, pentru o clipă, n-am putut decât să îl privesc.

Era superb.

Am decis că funcționasem suficient în ritmul lui Isaac. Penisul lui avea dimensiunea potrivită, era gros și drept, iar când l-am atins, a tresărit. M-am aplecat și l-am lins pe toată lungimea.

Isaac a gemut și a înjurat, simultan, iar eu mi-am înghițit un rânjet.

– Să nu crezi că nu văd că rânjești, a spus el, fără suflare. Ți place.

M-am uitat la el și i-am întors privirea intensă.

– Nici n-ai idee cât de mult.

Mi-am coborât iar capul și, de data asta, l-am luat încet în gură. Mi-a dat din nou putere, putere pe care o pierdusem săptămânile acestea, și m-am simțit fantastic.

L-am supt.

– La naiba, Sawyer, a gemut el, apucându-mă de păr. Nu îl văzusem niciodată pe cale să-și piardă controlul, aproape brutal. Mă termina.

Mi-am lăsat capul în jos, iar și iar, sprijinindu-mă cu mâna, și i-am încercuit capul cu limba. După câteva minute, mușchii i s-au încordat și picioarele i-au devenit rigide.

Apoi s-a ridicat brusc. Fără să-mi dau seama ce se petrecea, mă apucase cu mâinile de sub brațe și mă trăsese în sus, așezându-mă deasupra lui. Apoi m-a sărutat aproape cu disperare.

L-am apucat cu mâna de ceafă și m-am sprijinit cu cealaltă de umărul lui. Isaac își înfipsese degetele în spatele meu și mă lipise de el. Mi-am mișcat bazinul, m-am frecat de erecția lui și m-am bucurat de zgomotele adânci pe care le făcea.

Apoi mâinile lui și-au făcut drum sub chiloții mei. A tras de materialul subțire cât a putut. N-a ajuns prea departe, așa că m-am ridicat puțin și i-am scos. Sub privirile lui, m-am așezat din nou peste el.

Ne-am privit, gâfâind. Isaac s-a răsucit într-o parte, fără să-și ia privirea de la mine, a deschis un sertar al noptierei și a scos de acolo un prezervativ. M-am întrebat de ce le avea pregătite lângă pat, dar am vârat întrebarea adânc, în cel mai ascuns colț al minții mele.

I-am sărutat gâtul, în timp ce el smulgea folia și își punea prezervativul. Adrenalina îmi străbătea tot corpul și mi-am dat seama de ce: eram excitată.

Nu fusesem niciodată doar pentru că eram pe cale să mă culc cu cineva. Niciodată.

– Ești OK? m-a întrebat Isaac încet, cu o mână pe spatele meu. Degetele lui blânde m-au lăsat fără suflare.

Am încuviințat, cu capul pe umărul lui, apoi l-am privit. Se uita la mine cald, deschis, și inima mi s-a mai liniștit.

– Tu?

A ridicat din umeri.

– Aș distruge complet atmosfera, dacă aș spune că sunt agitat?

– Nu, am murmurat eu, mângâindu-i pieptul cu degetele. Și eu sunt.

A fost nevoie de efort să rostesc cuvintele cu voce tare. Am avut apoi senzația că un alt zid s-a prăbușit în fața lui Isaac.

Niciodată nu mă mai simțisem atât de expusă.

Isaac m-a privit lung în timp ce mă mângâia pe coapse. A surâs brusc.

– Mi-am pierdut exercițiul. Nu vreau să te dezamăgesc.

Am clătinat imediat din cap și i-am cuprins ceafa cu mâna. L-am sărutat apăsând pe gură.

– În primul rând, nu mi se mai pare că n-ai ști ce faci. L-am sărutat iar. În al doilea rând, nu m-ai putea dezamăgi niciodată. Al treilea sărut. Și în al treilea rând, avem toată noaptea la dispoziție.

A râs încordat.

– Dar dacă nu vrei, atunci...

– Vreau, m-a întrerupt, cu brațele în jurul spatelui meu. E tot ce-mi doresc.

Când gura lui s-a lipit de a mea, mi s-a părut că a apăsat un declanșator. Dintr-odată n-au mai fost decât buzele lui care s-au topit într-ale mele, șoldurile lui care se împingeau în mine, gemetele lui și senzația pe care mi-o dădeau mâinile lui pe piele.

Obrajii lui erau stacojii când m-am așezat deasupra lui și l-am condus. Ne-am ținut amândoi respirația în timp ce îl lăsam să se afunde încet în mine. Senzația de a-l avea în sfârșit acolo era atât de copleșitoare, că nu puteam să mă mișc. Simpla atingere dintre noi când am inspirat m-a făcut să tremur. Mușchii mi s-au închis în jurul lui, iar el și-a înfipt degetele încordate în spatele meu.

Nu știi cât am rămas așa. La un moment dat, m-am aplecat să îl sărut pe gât și să îl mușc ușor de umăr. Mi-am croit drum cu buzele și dinții până la fața lui. I-am luat-o în mâini și mi-am trecut limba printre buzele lui. A oftat adânc, împingându-și bazinul în sus.

Ah.

– A fost bine, am murmurat. Mai fă o dată.

La început nu ne-am găsit ritmul. Atunci i-am apucat mâinile și i le-am pus pe șoldurile mele, ca să poată conduce, în timp ce-mi îngropam fața în scobitura gâtului său și îmi permiteam doar să simt.

Isaac părea să se bucure de fiecare secundă. Ca într-o filmare cu încetinitorul, se retrăgea din mine aproape complet, doar ca să mă pătrundă iar, adânc. Degetele i s-au înfipt în coapsele mele și nu puteam decât să ghicesc de ce control avea nevoie ca să se miște așa.

Am gemut când ritmul lui a devenit tot mai rapid. Și mai dur. Adânc în mine s-a strâns căldura și am avut senzația că nu mă va arde numai pe mine de vie, ci și pe el. M-am ținut strâns de el, mi-am înfipt degetele în părul lui,

abia mai respirând. I-am simțit respirația pe gât, gemetele în ureche, și era aproape prea mult, dar atât de bine, că nu voiam să mă opresc pentru nimic în lume.

M-am pierdut complet în el, iar următoarea dată când a împins a fost destul. Am gemut înfundat, l-am cuprins din ce în ce mai adânc, până când a început să tremure sub mine și mi-a apăsat șoldurile atât de tare, încât cu siguranță avea să lase urme.

Dar nu conta. Contau doar el, corpul lui, care tremura sub al meu, ritmul nostru, care încetinea lent – până când ne-am ținut strâns, gâfâind, iar capul mi-a căzut, fără putere, pe umărul lui.

Cât ne recăpătam suflul, Isaac m-a luat în brațe. Și-a pus urechea pe pieptul meu și mi-a ascultat inima bătând. A fost nevoie de ceva vreme să își normalizeze ritmul. I-am mângâiat ceafa și l-am tras ușor de bucle. Îi ciufulisem zdravăn părul.

Mâinile lui Isaac mi-au înconjurat fața și mi-a tras gura spre a lui. Sărutul pe care mi l-a așezat pe buze mi s-a părut mulțumit, fericit, și așa arăta și Isaac.

– A fost grozav, a zis el încet.

– Așa mi s-a părut și mie.

Privirea lui s-a plimbat de la ochii mei la gură și înapoi.

– Tu ești grozavă.

Clătinând din cap, mi-am sprijinit fruntea de tâmpla lui. Pentru o clipă, am închis ochii și m-am bucurat de apropierea lui.

Dar nu puteam rămâne o veșnicie în poziția aceea, oricât mi-aș fi dorit. Așa că m-am desprins de el. Isaac s-a ridicat și a aruncat prezervativul în coșul de gunoi de sub birou. Apoi s-a urcat din nou în pat, lângă mine. M-a tras spre el și a întins pătura deasupra noastră. M-a apucat

de ceafă și m-a sărutat, la fel de fierbinte ca acum câteva minute.

Se părea că luase în serios vorbele mele, cum că aveam toată noaptea la dispoziție. Surprinzător, nu am avut nicio obiecție. Mi-am lipit corpul gol de al lui și m-am bucurat de căldura dintre noi și de fiecare sărut.

Panica și teama pe care le simțisem cu mai puțin de o oră în urmă dispăruseră. Nu voiam să fiu nicăieri altundeva.

Capitolul 24

În dimineața următoare m-am trezit singură. Pentru o secundă am fost derutată, fiindcă nu-mi aminteam când adormisem, și nu știam nici unde eram sau ce se întâmplase. Dar apoi m-am uitat în jur și, când m-am mișcat, mi-am simțit fiecare mușchi dureros din corp. Gemând, mi-am îngropat fața în pernă.

Dumnezeule.

Petrecusem noaptea cu Isaac.

Făcusem sex de cinci ori.

De cinci ori.

Era un record.

Confuză, mi-am trecut picioarele peste marginea patului și m-am frecat la ochi. Mi-am cules rochia de pe podea și mi-am căutat chiloții. I-am găsit sub pat. Ciorapii erau pe spătarul scaunului de la birou. Le-am strâns pe toate și am riscat o privire în oglindă.

Isaac îmi lăsase urme. Pe scobitura gâtului, pe sânul stâng, pe interiorul coapsei drepte. Pe șolduri mi se vedeau pete întunecate, în locurile în care mă prinsese strâns.

Am clătinat din cap, uluită.

Doar după ce mi-am prins părul ciufulit într-un nod m-am aventurat afară din cameră. Mă gândeam să alerg în baie și să încerc să mă fac prezentabilă, dar când am trecut pe lângă bucătărie l-am descoperit pe Isaac, care stătea lângă aparatul de cafea și umplea un filtru.

Mușchii spatelui i se mișcau fluid, în timp ce trebăluia. S-a întins să pună cutia de cafea înapoi pe raftul unui dulap.

Pe spatele lui se vedeau urmele nopții petrecute împreună: zgârieturi lungi pe omoplat și puncte roșii, în formă de semilună, acolo unde mi se îngropaseră unghiile în carnea lui.

Mi s-a uscat gura și a trebuit să-mi dreg glasul. S-a răsucit imediat. Ne-am privit pentru o clipă.

Apoi a devenit ciudat.

– Bună dimineața, am zis, abia auzit.

A deschis gura, dar n-a spus nimic. Fața i s-a transformat, cu o expresie pe care nu o puteam defini. Am simțit cum mă cuprinde o senzație neplăcută.

– Eu..., am început, după câteva secunde care mi s-au părut ore. Poate ar trebui să...

M-am oprit, neajutorată.

Isaac s-a întors iar spre dulap.

Chiar atunci a intrat Gian în bucătărie.

– Oameni buni, a zis. S-a dus la aparat și a măsurat din priviri câtă cafea se scursese deja în cană. A trebuit să-mi pun căști în urechi. Din când în când am crezut că vă omorâți reciproc, așa de tare ați gemut.

Am simțit că îmi iau foc obrazii. M-am uitat la dulap, apoi la sertar, apoi în podea, doar ca să nu îi privesc pe niciunul în ochi. Nu știam cum să mă port într-o „dimineață de după” o aventură de-o noapte cu cineva care nu-mi era indiferent.

– De ce nu m-ați avertizat? M-aș fi cărat, a mormăit mai departe Gian, netulburat. Și-a luat un pahar din dulap și l-a umplut cu suc de portocale. Bătrâne..., a zis el brusc și s-a uitat la Isaac sau mai bine zis la umerii lui. Apoi l-a luat și l-a întors. Sawyer! Pisică sălbatică!

Rânjind larg, a ridicat palma spre Isaac, ca să bată cuba.

Am profitat. Am arătat cu degetul mare peste umăr.

– Eu plec.

Isaac s-a întors imediat.

– Te duc.

Am clătinat capul, din reflex.

– Pe naiba. Nu. E OK.

A părut indecis dacă să protesteze sau nu. Nu i-am lăsat decizia și am ieșit pe ușă, având grijă să dispar din casa lor cât de repede am putut.

Drumul spre cămin a fost cumplit. Cu fiecare metru pe care-l lăsam între mine și locuința lui Isaac, senzația neplăcută din stomacul meu se înrăutățea. Singurul lucru la care mă puteam gândi era întrebarea: ce mama naibii a fost în capul meu?

Pentru prima dată în viață avusesem un prieten – cineva care mă înțelegea și pentru care era important să îmi fie bine, cu care puteam să râd. Și ce-am făcut eu? Am stricat totul, pentru că nu mi-am putut ține mâinile acasă.

Când m-am gândit cât de aiurea fusese momentul acela dintre noi, în bucătărie, mi s-a făcut rău.

Rahat.

Când am intrat în cămin și am cotit spre holul nostru, am văzut că tocmai atunci se întorcea și Dawn. Și ea purta hainele din ziua anterioară și arăta de parcă nu dormise foarte mult. Când voia să închidă ușa în urma ei, a dat cu ochii de mine.

M-am strecurat în cameră în spatele ei și am închis eu ușa.

– Salut, am spus.

A ridicat din sprâncene.

– Bună dimineața. Privirea ei s-a mutat de la fața mea la gâtul meu și mai jos, spre decolteu. Rahat, ai petrecut noaptea cu un piranha?

A făcut un pas spre mine și a analizat pata mov dintre gât și umăr. Am acoperit-o imediat cu mâna, iar cu cealaltă mi-am ridicat puțin rochia. Am trecut pe lângă ea, am ajuns la dulapul meu și am scos din el o pereche de colanți și un tricou. De pe spătarul scaunului mi-am luat prosopul. Aveam nevoie urgentă de un duș.

Dawn mă privea lung.

– Care-i faza? am întrebat, iritată.

– Te înroșești, a zis ea, uimită, făcând un pas spre mine. De ce?

– Este frig afară, am zis sec. Am vrut să mă îndrept spre ușă, dar s-a pus în calea mea.

– Îți ascunzi vânățăile și îmi ignori întrebările, a zis ea, cu ochi bănuitori.

– Ce prostie, Dawn. Vreau să fac duș.

– Unde ai fost seara trecută?

– În *Faded*, am răspuns și am încercat iar să ajung la ușă. Nicio șansă.

– Știi bine la ce mă refer! *Cu cine* ai fost seara trecută? M-am simțit incomodată de privirea ei.

Când nu am răspuns, a mai făcut un pas spre mine.

– Îmi povestești totul despre escapadele tale nocturne. Mai mult decât vreau să știi! Dar acum eviți și mi se pare ciudat. Dacă n-aș ști mai bine, aș spune că ai fost cu o persoană pe care o cunosc.

Mi-am coborât privirea la picioarele ei, vârâte în șosete cu model ciudat. Păreau tricotate chiar de ea.

– Doamne, a șoptit Dawn.

M-am uitat iar la ea. Avea ochii cât cepele. Am strâns din buze.

– Cine a fost?

– Dawn...

- Cine a fost, Sawyer?
- După cum te uiți, aș spune că știi deja.
- Sawyer! Spune-mi imediat cine a fost!
- A fost Isaac, enervanto. Acum ești mulțumită?

Dawn și-a dus palma la gură. Arăta picată din cer. Uimită, șocată, speriată și entuziasmată. Toate deodată.

- Isaac? a spus, dar atât de înfundat, încât a sunat a „Mfaac”.

- Da. Acum pot să merg la duș?

A vrut să mai spună ceva, dar am ocolit-o și am sprintat spre dușuri. Voiam să mă liniștesc, înainte să ascult părerea lui Dawn despre toată povestea.

Cred c-am lăsat apa fierbinte să îmi maseze corpul undeva în jur de o jumătate de oră. Membrele mă dureau într-un fel care-mi era familiar, și numai gândul la ce făcusem noaptea trecută îmi răspândea căldură prin corp, o căldură fără nicio legătură cu temperatura de la dușuri.

Fusese atât de bine. Atât de bine.

După tot ce-mi povestise Isaac despre viața sa intimă inexistentă, mă așteptasem să fie mult mai reținut și măcar puțin confuz. Dar s-a petrecut exact opusul: Isaac știa precis cum să mă atingă și ce să facă. Iar când nu știa precis, mă întreba: „Așa?”, „Cum se simte?”, „Așa ajungi la orgasm?”, iar asta fusese mai sexy decât tot ce trăisem vreodată în materie de sex.

Cum să îl privesc din nou în ochi și să mă prefac că nu se întâmplase, când știam ce puteam face împreună? Am oftat și am oprit apa. Tocmai de aceea eram fata potrivită pentru aventuri de o noapte. Nu mă pricepeam deloc la restul de tâmpenii.

Nu *voiam* să mă pricep.

După ce m-am uscat, m-am îmbrăcat în colanții și tricoul cu Oasis pe care mi-l cumpărasem de la *Owen*

House. Îmi aminteau de Riley și aveam nevoie de senzația de familiaritate.

Când am intrat înapoi în cameră, Dawn ședea pe patul meu. M-a privit cu ochi mari.

– Am reacționat nașpa, așa-i? a întrebat.

Aveam hainele de seara trecută pe braț și mă jucam absentă cu fermoarul rochiei. Mă gândeam cum mă dezbrăcase Isaac de ea, iar amintirea era atât de proaspătă, că îmi înfiora brațele.

– Poate, puțin, am murmurat.

– Îmi pare rău. N-am vrut, a spus ea imediat, sincer afectată. A bătut cu palma spațiul de lângă ea.

Mi-am îndesat hainele în coșul de rufe și m-am răsucit spre ea. Privirea ei plină de regret făcea să-mi fie greu să fiu răutăcioasă cu ea.

– Doar că... de obicei nu îi cunosc pe tipii cu care te culci. Și când vii așa acasă, a făcut semn cu mâna spre scobitura gâtului meu, care, din fericire, era acum acoperită de tricou, mă gândesc, wow, ce tip dur. Dar Isaac... pe Isaac îl cunosc! Isaac este prietenul meu inocent, tocilar, bun ca pâinea caldă, și când o să mă uit acum la el... S-a înroșit. Serios, ce-a făcut?

Am oftat și m-am lăsat să cad pe burtă pe pat, chiar lângă Dawn. Mi-am afundat fața în perne, până când n-am mai avut aer și a trebuit să-mi întorc capul într-o parte și să o privesc pe Dawn. Se uita la mine curioasă, dar și de parcă nu era sigură cum să reacționeze.

– Nu a fost... bine? a întrebat, după o vreme.

Am simțit că mi se înroșesc obraji. Eu nu mă înroșeam. Niciodată.

Am ridicat din umeri și m-am așezat în fund. Am luat o pernă în poală și m-am jucat cu husa. Nu mă mai simțisem niciodată ca acum – complet copleșită, rătăcită și fără cuvinte.

- Nu, am zis, încruntându-mă. A fost... super.
- Atunci de ce pari atât de sceptică?

Am lăsat privirea în jos și am tras de un fir desprins.

- Pentru că azi dimineață a fost totul foarte ciudat. N-a zis un cuvânt și nici măcar nu mă putea privi în ochi.

Dawn a mormăit, gânditoare.

- Eram prieteni. Acum am stricat totul.
- N-ai stricat nimic, Sawyer.
- Așa mă simt, am mârâit.

- Cu siguranță nu este deloc ușor pentru Isaac și nici ceva obișnuit. Crede că era doar nesigur, a zis ea.

M-am gândit la momentul în care observase că mă aflam în bucătărie. La felul în care mă privise, pe care nu-l putusem cataloga, și la faptul că se întorsese cu spatele la mine.

– Colegul lui a intrat în bucătărie chiar când voiam să merg la el. A fost... groaznic de jenant. Mi-am îngropat din nou fața în perne. Dawn m-a mângâiat o vreme pe spate și a avut grijă să mă facă să mă simt mai bine, dar se purta de parcă aș fi fost un copil. Mi-am întors capul într-o parte și am privit-o. Mă comport ca o nebună.

Mi-a făcut un semn din sprâncene.

- Probabil pentru că Isaac te-a f... S-a strâmbat. Doamne, nu, chiar nu pot spune asta cu voce tare.

Am rânjit, bucuroasă că se mai relaxase atmosfera. Am văzut că avea o mie de întrebări. Dar, în loc să le pună, a început să-mi povestească despre seara petrecută cu Spencer.

- Sawyer? a întrebat, după ce terminase și am mai vorbit o vreme despre altceva. S-a jucat cu nodul meu de păr și a tras din el o șuviță subțire.

- Da, am zis, uitându-mă cum începea să frece șuvița între degete.

– Știi că nu poți continua proiectul, nu? a întrebat ea precaută, fără să se uite la mine.

Am înghițit în sec, fără să răspund.

– Dacă ați continua, v-ați frânge inimile reciproc.

Avea dreptate.

Nu îl puteam ajuta pe Isaac să cunoască alte fete și nici să flirteze cu ele. N-ar fi funcționat. Trebuia să pun punct proiectului.

– Da, știu, am murmurat în pernă.

Dawn a decis apoi să comande mâncare asiatică pentru prânz. A pus să meargă o reluare a ultimului episod din *Bachelorette* și mi-a făcut bine să fiu distrasă. Dawn adora televiziunea de proastă calitate și se putea porni groaznic împotriva participanților la reality shows. Am fost atentă la ea o vreme, iar când s-a înroșit până am fost convinsă că va exploda, am luat telefonul să îi fac o poză.

Mi-a stat inima o secundă, pentru că îmi scrisese Isaac.

Hei. Totul bine?

Am simțit privirea lui Dawn, dar am ignorat-o.

Da. La tine? Te-a mai stresat Gian?

Îmi face viața un iad. Sorry c-a fost așa ciudat mai devreme.

Am înghițit cu greu și i-am scris ceva pe care l-am șters imediat. Aș fi preferat să scriu ceva amuzant și să mă prefac că nu fusese deloc neobișnuit și că puteam ignora noaptea trecută, și că totul era ca de obicei. Dar ar fi fost nesincer.

După jumătate de oră, am scris trei cuvinte.

Trebuie să vorbim.

A avut nevoie de altă jumătate de oră să răspundă. Mi-am imaginat cum scria și ștergea. În cele din urmă, a trimis doar două cuvinte.

Da, știu.

Capitolul 25

Luni m-am dus, cu laptopul din dotare, la ora de consultații a lui Robyn. Proiectul de absolvire trebuia să fie gata doar în decembrie, la finalul semestrului, dar aruncasem tot ce făcusem până atunci și trebuia să o iau de la capăt. Așa că trebuia să discut cu ea.

Am așteptat câteva minute pe banca din fața biroului ei, până când s-a deschis ușa și Robyn s-a despărțit de un alt student. Apoi s-a întors spre mine.

– Sawyer! Intră. Fă-te comodă.

Am luat loc pe un scaun de la măsura rotundă care se afla lângă o etajeră de cărți. Fiecare colțișor era plin de chestii, de la postere, cărți, flori și echipamente foto, la câni de cafea goale – pe birou, pe podea, pe raft. Pe lângă biroul ei, atelierul lui Wesley era un exemplu de ordine la locul de muncă.

Robyn ne-a turnat două pahare cu apă și mi-a întins unul peste masă. Apoi s-a lăsat pe spătarul scaunului.

– Părea urgent, din tonul mail-ului. Ce s-a întâmplat?

La naiba, mi-era mai greu decât crezusem să vorbesc despre asta. Chiar dacă Robyn era profa mea preferată și aveam senzația că puteam fi sinceră cu ea, nu înțelegeam ce mi se întâmplase în ultimele săptămâni și cum de putuse totul să scape de sub control în așa hal.

– Trebuie să pun capăt proiectului înainte de termen, am început.

O cută mică, întrebătoare, s-a format între sprâncenele ei.

– De ce?

– Din... motive personale.

Robyn s-a aplecat să își ia paharul, fără să își desprindă privirea de a mea. A luat o înghițitură.

– Dar nu este din cauza feedback-ului meu, nu? Ar fi trebuit să te îndemne să faci lucrurile mai bine, nu să renunți.

Am clătinat din cap.

– Nu am renunțat.

În clipa următoare mi-am luat rucsacul și am scos laptopul. L-am pornit, am introdus parola și am deschis pozele făcute cu Isaac și familia lui. Am răsucit laptopul spre Robyn.

Pusesem la început câteva dintre fotografiile mai vechi care îi plăcuseră lui Robyn. Apoi urmau poze de la petrecerea de la fermă. Îl fotografiasem pe Isaac cu frații lui, cu Ivy agățată de gât, cu Levi pe braț. Băiețelul părea să facă tracțiuni la bicepsul lui. La final era o poză cu Isaac și bunica lui, pe ringul de dans. Amândoi râdeau. Urmău câteva cu el și cu Gian, pe canapea, una alb-negru, în care citea o carte și se sprijinea de aragaz. A făcut-o pe Robyn să râdă.

– Mi se pare super, a zis.

– E atât de tipică lui Isaac, am murmurat.

S-a uitat întrebătoare la mine și am simțit că mi se înroșeau obraji. Din nou.

Robyn mi-a împins laptopul înapoi și și-a încrucișat brațele la piept.

– Fotografiile sunt grozave, Sawyer. Ești sigură că nu vrei să le folosești?

Aș fi preferat să spun „Ba da! Ba da, sigur că vreau!”. Adoram fotografiile. Erau printre cele mai frumoase pe care le făcusem vreodată. Tot weekend-ul șezusem în camera de cămin, mă uitasem la el și mă gândisem cât de mult suflet pusesem în ele.

Dar nu prea aveam de ales. Isaac și cu mine făcusem un târg – eu îl ajut, el mă ajută. Dar eu nu puteam continua partea mea de înțelegere. Și nici nu voiam. În plus, pozele erau foarte îndepărtate de prima idee a proiectului.

Trebuia să las totul în urmă. Era mai bine așa.

– Sunt sigură, am zis încetișor, chiar dacă m-a durut. Am băut o gură de apă, pentru că mi se uscaseră gâtul și mă ustura. Doar după aceea am putut-o privi din nou pe Robyn. Nu știu ce ar trebui să fac acum.

Robyn m-a măsurat un moment. Trăsăturile i s-au luminat de înțelegere. Și-a atins gânditoare buzele cu degetele, apoi s-a răsucit și s-a întins spre birou, de unde a luat un bilețel dintr-un teanc mic. Mi l-a întins.

– Prietena mea și cu mine deschidem o galerie în centru, mi-a spus. M-am uitat la ea, derutată. Vom expune câteva fotografii care s-ar putea să te inspire.

Crezusem că îmi va spune cât era de dezamăgită de mine și cât de iresponsabilă era purtarea mea, pentru că voiam să încep deja alt proiect. Crezusem că mă va pica și mă va obliga să repet cursul. Nu mă așteptam deloc să mă invite la vernisajul galeriei sale.

– Haide să vezi ce expunem. Apoi mai discutăm o dată și vedem dacă putem ajunge la un compromis privind proiectul tău de absolvire, a continuat.

– Mulțumesc mult, m-am bâlbâit.

A surâs.

– Atunci ne vedem miercuri seară. Poți invita pe oricine alături de care te simți confortabil.

Fără cuvinte, i-am strâns mâna întinsă.

Luni seară, Isaac și cu mine aveam tură comună la restaurant. Nu ne mai văzuserăm de vineri. Ca în fiecare weekend, se dusesse la familia lui, iar eu îmi petrecusem mare parte din sâmbătă și duminică încercând să nu mă gândesc la nimic.

După discuția cu Robyn, îmi luasem mai întâi un smoothie și apoi alergasem tot drumul până la lac, unde mă așezasem pe bancă și îmi petrecusem restul zilei gândindu-mă cum să îi spun lui Isaac că voiam să închei proiectul.

Când am intrat în restaurant, ceva mai devreme decât de obicei, stabilisem deja tot ce îi voi spune. Mă pregătisem pentru dezamăgirea din privirea lui și de posibila lui furie. Dar toate lucrurile pentru care mă blindasem mi s-au evaporat din minte când l-am văzut pe Isaac la vestiar.

Era pe punctul de a-și lega șorțul și, pentru o clipă, am simțit că nu am aer. Purta un tricou negru, ochelarii – Doamne, ochelarii! – și își așezase părul cum făcea de obicei la muncă.

Era o nebunie. Isaac își lega șorțul, iar eu îl sorbeam din priviri.

– Hei, mi-a întrerupt el șirul gândurilor, iar eu am tresărit.

– Hei. Am făcut un pas spre el, lângă dulăpior, să-mi agăț geaca. Totul OK?

Conversație neimportantă. Asta făceam.

Mi-am luat unul dintre șorturi și tocmai voiam să mi-l leg, când am văzut că se postase în spatele meu. Am simțit căldura pe care o degaja corpul lui. Și-a pus mâinile pe șoldurile mele. Mi s-a făcut cald și inima mi-a bătut mai repede.

- Ce faci? am murmurat.
- Te ajut, mi-a spus încet.

S-a apropiat mai mult de mine și mi-a răsucit capetele șorțului într-o fundă, pe abdomen. Când a terminat, n-a luat mâinile. M-a ținut strâns, mângâindu-mă cu degetele mari și lipindu-se de mine cu tot corpul.

Degetele lui mi-au mângâiat corpul mai jos, peste abdomen, spre bazin, unde, ca înainte, îi puteam vedea și simți vânătăile. Mi se părea că știa perfect în care locuri supsesse și mușcase prea tare, pentru că tocmai acolo m-a atins.

- Isaac, am șoptit.
- Da? a răspuns, la fel de încet. S-a aplecat în față și și-a apăsat buzele pe gâtul meu.
- Voiam să vorbim.
- Da, știu, a murmurat.

M-a răsucit spre el, cu un braț încă strâns în jurul meu. Și-a lăsat ochii să îmi cerceteze chipul, a deschis gura, parcă vrând să spună ceva, dar a inspirat adânc și... m-a sărutat.

M-a sărutat.

Fierbinte. Adânc. De parcă nu s-ar fi schimbat nimic între noi, de parcă ar fi fost încă seara în care totul se simțise perfect și deloc nepotrivit între noi.

Am uitat ce vrusesem să zic. Fiecare cuvânt. Aveam loc doar pentru florii pe care mi-i dădea. Neajutorată, m-am agățat de el în timp ce mă împleticeam mergând cu spatele și m-am prins de dulap. Am tresărit când unul dintre mânere mi s-a înfipt în spate, dar Isaac nu și-a cerut scuze, ci doar a pus o mână între mine și ușa dulapului și m-a sărutat mai departe. Era o nebunie. I-am desfăcut funda legată cu migală și șorțul lui a căzut, iar el și-a vârât mâinile pe sub tricoul meu și mi-a cuprins sânii.

Eram înapoi acolo de unde începuseră prolele. Dar nu mă puteam abține. Nici el. Ne îndreptam fără oprire spre o catastrofă de proporții.

Dar căderea liberă era copleșitoare.

Capitolul 26

Miercuri m-am dus la galeria lui Robyn cu Dawn. Era în centrul Woodshill-ului, într-un pasaj comercial aflat chiar lângă centrul pentru tineret. Am găsit intrarea doar din a treia încercare, pentru că era cam ferită și pentru că vorbisem prea mult, în loc să fim atente la plăcuțele care fuseseră agățate provizoriu.

La etajul inferior al vechii clădiri din cărămidă se afla un bar dezafectat, pe care l-am măsurat sceptică în timp ce urcam treptele spre galerie în spatele unui grup de persoane mai în vârstă. Dar sus am rămas cu gura căscată.

Suprafețele erau netede și luminoase, cu tavane înalte, albe. Pereți albi se aflau și în centrul încăperii, și pe laturi, și peste tot erau expuse fotografii și pânze imense, luminate de reflectoare. Din boxe se revărsa o muzică liniștitoare, pe care, alături de murmurul invitațiilor, nu prea le luam în seamă.

– Sawyer! a răsunat brusc vocea lui Robyn. I-am văzut brațul ridicat. M-am uitat spre ea și mi-a făcut semn să rămân pe loc, că venea ea.

S-a strecurat spre noi printre invitați.

– Ai ajuns, m-a salutat bucuroasă și mi-a întins mâna.

– Da. Am arătat spre Dawn. Am adus-o pe prietena mea, Dawn.

– Îmi amintesc. Ești cea din seria de fotografii făcute de Sawyer semestrul trecut, nu? Mă bucur să te cunosc, a zis Robyn, dând mâna cu Dawn. Nolan vorbește mult

despre tine. Nu ai primit recent un contract pentru o carte, de la o editură?

Dawn s-a înroșit.

– Ba da. Nu știam că..., s-a întrerupt ea.

– Nolan și cu mine suntem prieteni buni, a zis Robyn, zâmbind. De aceea discutăm și despre studenți. Și el este aici. Robyn a aruncat o privire peste umăr. Acolo, undeva. În fine. Ați apucat să vă uitați în jur?

– Doar puțin, am răspuns sincer. Îmi plac enorm pânzele mici și multe, care sunt agățate acolo, în spate. Câteva arată exact precum cărămizile peretelui, iar celelalte sunt pete de culoare și îmi place faptul că par să integreze imaginile în perete.

Dawn dădea din cap energic de lângă mine.

– Da, o idee bună, a zis Robyn. Sunt tare bucuroasă că am reușit să o scoatem la capăt cu toate la timp. La un moment dat am crezut că nu vom reuși. S-a strâmbat. Cu siguranță ați trecut de trei ori pe lângă intrare, înainte să o găsiți, la fel ca toți cei prezenți. Săptămâna viitoare montăm plăcuțele. Ne-am înțeles deja cu proprietarii barului și vom da câteva în lucru. Dar, până când apucăm să alegem materialul și să comparăm ofertele... A inspirat adânc, și chiar atunci s-a apropiat de ea o femeie cu părul negru, care i-a pus o mână în jurul umerilor.

– Haide, Robyn.

– Ah, Pat! a zis Robyn, bucuroasă. Ea este studenta despre care ți-am povestit.

Pat a zâmbit sincer și deschis, iar acest zâmbet, alături de multele riduri de expresie din jurul gurii și ochilor ei, mi-au făcut-o imediat simpatică. În plus, îmi plăcea stilul ei: avea un piercing în buză, șuvițe albe în părul ei negru ca noaptea și purta negru din cap până în picioare. Avea chiar și mănuși negre, strâmte. Nu știam

dacă erau un statement de modă sau dacă avea un motiv legat de sănătate, dar am făcut un semn din cap.

– Eu sunt Sawyer. Îmi pare bine.

A făcut și ea semn din cap, zâmbind mai departe.

– Plăcerea e de partea mea. Acum ați ajuns? A privit de la mine la Dawn și înapoi. Atunci, să vă fac turul de onoare.

Dawn și cu mine le-am urmat prin galerie și am ascultat povestea fiecărei fotografii și serii.

Pe un perete lateral erau fotografii cu Robyn. A trebuit să mă apropii ca să-mi dau seama ce purta. Era un costum de...

– Carton? am întrebat, încruntându-mă.

– Da. A fost proiectul unui prieten fotograf. Rochia, a arătat spre rochia verde care ocupa jumătate de cadru, a fost făcută pe comandă. Bluza consta din hârtie ornamentală cu diverse modele, pe care le-a lipit aleatoriu. A trebuit să stau cuminte trei ore, până le-a finalizat.

– Am avut cel mai delicios bufet din câte am încercat vreodată. Îmi amintesc precis cum am încercat să fiu solidară, dar totul arăta atât de bine..., a murmurat Pat.

– Ai încercat să fii solidară? a zis Robyn. Te-ai plimbat prin fața mea cu un wrap delicios, vaco. Privirea ei speriată s-a îndreptat spre mine, de parcă uitase, pentru scurtă vreme, că eram studenta ei și nu trebuia să vorbească așa în fața mea. Dar mie mi s-a părut dulce cum se cicăleau.

– Fotografiile sunt superbe, a spus Dawn, prietenoasă, înclinându-și capul ca să vadă mai bine. În poză, Robyn avea mâinile în șolduri și își înclinase corpul astfel încât rochia să iasă în evidență. Machiajul ei era la fel de colorat precum cartonul pe care-l purta.

– N-am făcut niciodată asemenea fotografii, am murmurat.

– Îmi amintesc de cele cu substrat erotic, a zis Dawn, cu sprâncenele ridicate.

– Dar n-a fost un shooting de editorial. Am înscenat ceva provizoriu, în campus.

– Ți-ai putea imagina că faci asemenea fotografii?

Pat părea sincer interesată și nu întreba doar din politețe.

– Da. Chiar și cu Dawn mi le pot imagina. Părul ei este făcut pentru blocarea culorii, și..

Dawn a tușit.

– Gândesc cu voce tare, nu-ți fie teamă. Nici măcar nu am un studio.

– Aș putea să-ți pun la dispoziție studioul galeriei. Avem și materiale cu care să testezi. Școala mea ne-a oferit multe când a auzit că deschidem, mi-a spus Pat.

– Serios?

Am privit-o uluită.

– Da. Știi că la facultate ai rar ocazia de a testa ceva. De obicei cauți în prostie studiouri, iar când găsești unul, nu ai dispoziția necesară. Vino aici oricând ai un proiect concret și apoi vedem.

– Bucuroasă, am zis, și i-am zâmbit lui Dawn.

– Fac orice, doar să îmi păstrez hainele pe mine, a zis ea sec.

– Sawyer are ochiul format. Sunt sigură că ar face fotografii foarte bune cu tine. Robyn a măsurat-o pe Dawn de sus până jos, de parcă și-ar fi imaginat-o goală. Prietena mea s-a înroșit ca sfecla.

– Asta zic și eu mereu, însă nu am ajuns să o și las.

– Nu e pentru toată lumea, a fost de acord Pat, privind-o și ea pe Dawn. Ce-ai zice de body painting? Atunci pari îmbrăcată, dar nu ești.

Mi-am imaginat-o imediat pe Mystique din *X-Men*. Dawn ar fi arătat extraordinar albastră.

– Dawn, ai văzut *X-Men*?

S-a uitat la mine dezumflată.

– Uită. Nu mă dezbrac, nu mă las pictată cu albastru și fotografiată nud. Niciodată.

Am rânjit, dar am lăsat-o în pace. Când ne îndreptam spre alte fotografii, am auzit-o pe Dawn murmurând lângă mine:

– De unde știi tu despre *X-Men*?

M-am gândit la seara în care șezusem cu Isaac pe canapea și ne uitasem la fotografii de la cel mai recent Comic Con. Îmi explicase, pentru fiecare costum, ce personaj reprezenta și din ce joc sau serial făcea parte. Când nu știusem cine era Mystique, aproape căzuse de pe scaun și pusese filmele, fără alte cuvinte.

M-am gândit și ce mult mi-aș fi dorit să fi fost el aici, cu mine. Îmi era dor de el, deși nu trecuse decât o zi de când nu ne văzuserăm. Îmi era teamă să dau totuși ochii cu el, pentru că ar fi trebuit să îi spun că îmi căutam alt proiect. Și știam că, pentru ce se înfiripase între noi, ar fi fost o lovitură letală.

– Acelea sunt făcute de Emmett Glasbury, m-am smuls Robyn din gândurile mele. A arătat mândră spre o serie de fotografii în care modelele purtau măști și își acopereau ochii și urechile.

M-am uitat lung la ea.

– Serious?

Emmett Glasbury era unul dintre cei mai renumiți fotografi din ultimii zece ani. În fața obiectivului său se aflaseră persoane importante, fotografiase concerte și câștigase multe premii.

– Emmett a studiat cu mine, a explicat Pat, pe un ton călduros. A privit fotografiile și i-am citit mândria în ochi.

– Știu că par proastă, dar... cine este Emmett Glasbury? a întrebat Dawn în șoaptă.

I-am povestit imediat tot ce știam despre Emmett și i-am descris fotografiile mele preferate realizate de el.

– A ajuns departe, însă nu are nici 35 de ani.

– Cineva a fost foarte atentă la cursul tău, a zis Pat, cu sprâncenele ridicate, în timp ce Robyn mă privea surprinsă.

– Și totuși, reacționează de parcă ar fi pe punctul să intre în comă când spun chiar și o singură propoziție teoretică.

Am continuat turul. Când Dawn a menționat că Spencer făcea cursuri de artă și sora lui își dorea și ea să devină pictoriță, Pat i-a dat cartea ei de vizită și i-a spus că amândoi ar trebui să o caute imediat. Dawn a pus bine cartea de vizită, bucuroasă, și i-a scris un mesaj lui Spencer. Între timp, Pat și Robyn îmi povesteau cum ajunseseră să deschidă galeria tocmai acolo.

– Am descoperit clădirea accidental, când am sărbătorit ziua unui prieten la bar. Cumva, am ajuns aici, sus, mi-a spus Robyn.

– Vrea să spună că eram bete și am nimerit aici, a întrerupt-o Pat.

– E studenta mea, Pat.

– OK, hai să trecem la subiect: am văzut etajul și am avut imediat o idee despre ce se putea face aici. A ridicat

din umeri. O săptămână mai târziu, semnăm contractul de închiriere.

Îmi aminteam cât de păraginit arăta barul.

– A trebuit să renovați serios?

– Da, însă am făcut totul aproape singure, cu ajutorul unor prieteni.

– A ieșit cu adevărat super, am zis.

Dawn l-a descoperit, la un moment dat, pe profesorul ei (care, în opinia mea, era complet dus cu pluta), Nolan, și a fost trasă de el în alt colț de încăpere. M-am așezat cu Robyn și cu Pat lângă o masă pe care era un șir de pahare cu șampanie.

– Ia-ți liniștită un pahar, dacă vrei.

Am luat cu grijă unul cu suc de portocale, pentru că Robyn avea dreptate: eram studenta ei, indiferent cât de cool era. Am luat o gură mică.

– Voiam să vorbesc cu tine despre proiectul de absolvire, a zis ea.

– Ah, am spus. Nu mă așteptasem. Am strâns paharul mai tare.

– Nu-i de rău, stai liniștită. Doar că am putea avea parte de mai mult sprijin aici, la galerie. Avem câțiva artiști ale căror opere trebuie fotografiate pentru următoarea expoziție. Acum, că ai văzut despre ce e vorba, ce-ai spune dacă am lucra împreună la proiect și ai face pozele pentru galerie?

M-am uitat la ea, uluită.

– Crezi că este șocată sau bucuroasă? a întrebat-o Robyn pe Pat.

– Nu sunt sigură, a zis Pat. Tu o cunoști mai bine.

– Vorbești serios? am întrebat, în cele din urmă.

Robyn a râs. A încuviințat, apoi.

– Ce am planificat corespunde cerințelor pentru proiect.

– Și dacă iese bine, vedem dacă te angajăm în mod regulat, a adăugat Pat.

M-am uitat din nou la ele.

– Știu că nu ți-ai imaginat asta la început, dar este o alternativă potrivită. Robyn și-a pus paharul pe masă. Ce zici?

– Eu... M-am oprit. Mulțumesc mult, Robyn. Este... M-am adunat și mi-am dres glasul. Indiferent ce fel de shooting este, voi face tot ce știu mai bine.

Mi-a surâs.

– Cu asta sunt de acord.

După aceea s-au despărțit de mine, iar eu m-am uitat la peretele de piatră cenușie din fața mea. Pe el erau proiectate fotografii - chiar acum cea a unei fete machiate ca o pasăre-paradis. Am privit-o și am remarcat culorile care se amestecau, până când a dispărut.

Ce-mi propusese Robyn era o oportunitate fantastică. Nu doar că aveam să lucrez la proiectul de absolvire împreună cu profesoara mea, ci să adun și referințe și să câștig experiență, care aveau să-mi folosească enorm mai târziu. Era cea mai mare șansă pe care o primisem vreodată.

Atunci de ce simțeam că eram gata să plâng?

Capitolul 27

Detestam asta.

Detestam că mă aflam în fața ușii lui Isaac. Că ridicam mâna să bat a treia oară și o lăsam iar să cadă.

Detestam că nu aveam idee cum să îi spun că nu puteam continua așa.

Detestam să mă simt așa.

Dar cel mai mult detestam să știu că nu exista altă cale.

Am respirat iar și am ridicat mâna spre sonerie. N-a durat mult și a deschis ușa. La fel ca de fiecare dată când l-am văzut în fața mea, mi s-a șters totul din minte.

Avea o privire surprinsă. Apoi colțurile gurii i s-au ridicat într-un zâmbet. Căldura mi s-a răspândit în piept, iar inima mea a început să bată mai repede, când privirea i s-a lipit de gura mea. Și n-am mai știut nimic.

I-am încolăcit gâtul cu brațele și l-am sărutat. Adânc. Mi-am înfipt mâinile în tricoul lui, poate că am apucat și pielea, și l-am strâns – pentru ultima dată. Isaac a icnit înfundat și s-a dat nițel înapoi. Am închis ușa cu piciorul, iar zgomotul mi-a răsunat în urechi cu ecou.

Isaac m-a ridicat și eu l-am înconjurat cu picioarele. Mi-am trecut mâinile prin părul lui și dinții ni s-au ciocnit dureros.

Cu cât devenea mai pătimaș sărutul, cu atât mă simțeam mai rău. Disperarea aceea nenorocită s-a răspândit în mine până când n-am mai avut aer. Un scâncet slab, aproape un suspin, mi s-a desprins din gât. Isaac și-a îndepărtat gura imediat de a mea și m-a privit speriat. Nu

știu ce a văzut în ochii mei, dar și-a relaxat strânsoarea și mâinile i-au alunecat pe picioarele mele, într-o mișcare delicată.

Mi-am lăsat fruntea să se sprijine pe umărul lui și am simțit cum mă părăsea tensiunea din corp.

Nu a zis nimic. M-a condus la canapea. A dispărut în bucătărie și a revenit, peste câteva minute, cu un pahar aburit. L-a pus pe masa la care mă uitam fără să o văd.

S-a așezat lângă mine. Mi-a ridicat picioarele în poala lui și s-a apropiat de mine. Mâinile lui mi-au atins ușor pulpele, înainte și înapoi.

- Unde e Gian? am întrebat.
- La familia lui. E ziua mamei sale.

Am dat încet din cap.

Mi-a mângâiat din nou picioarele.

- Ce-a fost mai devreme?
- Nimic, am murmurat și mi-am ferit privirea.
- Nu mi s-a părut a fi „nimic”. Și nici nu s-a simțit așa, a zis Isaac încet.

Am înghițit în sec. De fiecare dată când îmi pregăteam un text în minte, mâinile îmi transpirau și mi se intensifica respirația. Nu mi se părea sănătos. Și totuși, știam că nu mai puteam amâna. Joia trecută, Isaac și cu mine depășisem o limită. Dacă nu încetam, urma să ne rănim reciproc.

- Eu...

Nu puteam. Nu puteam să îi spun nimic. Dacă rosteam cuvintele cu voce tare, aia era. Și nu eram pregătită.

- OK, hai să facem lucrurile altfel, a zis.

Mi-a dat picioarele la o parte, s-a ridicat și a intrat în bucătărie. A revenit cu o sticlă mare de sambuca și cu două pahare de shot.

– Alcool, am zis, ridicându-mă în capul oaselor. Mai pe înțelesul meu decât ceaiul.

Isaac a zâmbit. Cu ajutorul unei telecomenzi a pornit sistemul audio, iar camera s-a umplut de muzică liniștită de pian. Apoi a umplut două pahare și mi-a întins unul, fără să se așeze iar lângă mine. Am ciocnit și a dat băutura peste cap. Am făcut la fel. Arsura din gâtul meu era plăcută, dar și mai plăcută a fost senzația de căldură în stomac.

– Acum ne îmbătăm. Apoi vorbești cu mine, a zis Isaac, arătând cu paharul spre mine.

– De ce?

– Fiindcă pentru fiecare informație pe care mi-o oferi, mă dezbrac de un articol vestimentar.

Am ridicat o sprânceană.

– Am parte de striptease pentru că *vorbesc* cu tine?

A dat din cap și ne-a umplut iar paharele.

Nu era o idee bună. Chiar deloc, dar... am băut și al doilea pahar, pentru că aveam nevoie de curaj. Isaac a făcut la fel, apoi ne-a mai turnat câte unul.

Ar fi trebuit să îl opresc. N-ar fi trebuit să mă implic în acest joc, pentru că știam ce voiam să-i spun. Dar nu puteam, câtă vreme mă privea cum mă privea. Nu puteam să îl opresc dacă era atât de încrezător și de curajos – exact așa cum sperasem întotdeauna că va deveni.

I-am întins paharul meu. L-a umplut până la buză, iar eu am dat imediat alcoolul peste cap. Apoi m-am lăsat pe spate.

Isaac stătea în mijlocul camerei și mă privea pătrunzător.

– OK. Ce ai făcut în seara asta?

Era un teren sigur. Puteam răspunde.

– Profesoara mea, Robyn, a deschis, împreună cu prietena ei, o galerie în centrul orașului. M-a invitat și pe

mine. Am fost acolo cu Dawn și am văzut fotografiile de la prima expoziție.

– Sună bine, a zis el și s-a privit. A părut să cântărească articolele vestimentare pe care le putea da jos și a decis să înceapă cu cardiganul. A început să își descheie nasturii foarte lent, unul după altul.

M-am aplecat în față și am umplut din nou paharele. Am dat alcoolul peste cap, în timp ce mă uitam Isaac, care-și scotea haina. Privirea lui era la mine și mi-a zâmbit nesigur. Căldura s-a răspândit în corpul meu și mi s-a amestecat în stomac cu arsura alcoolului. Mă mâncau degetele să îi dau chiar eu haina jos. Dar am rămas pe loc.

– Următoarea întrebare, a zis el și a lăsat cardiganul să cadă pe podea. Profesoara ta pare să te placă, dacă te-a invitat la o seară atât de importantă.

M-am jucat cu paharul.

– A fost o întrebare?

– Nu. Isaac și-a trecut o mână prin păr. A fost o seară plăcută?

Tipic Isaac. Nimeni n-ar fi avut răbdare, însă el avansa foarte calm. De parcă eram un animal speriat, pe care nu voia să îl intimideze, acționând prea repede.

– A fost super. Galeria e o nebunie. Aveau chiar și fotografii de Emmett Glasbury. Este unul dintre cei mai importanți și mai buni fotografi în prezent, și se pare că prietena lui Robyn, Pat, i-a fost profesoară, ceea ce mi se pare greu de închipuit, pentru că nu arată mai în vârstă de 40 și...

M-am întrerupt și mi-am mușcat buza.

– Și? a întrebat el, blând.

Am înghițit cu greu.

– A fost... o seară plăcută.

S-a uitat din nou în jos.

- Și acum? Șosete sau ochelari?
- Ochelarii nu sunt un articol vestimentar!
- Ba da, sunt.
- Strici plăcerea jocului.

Îmi plăcea ce se întâmpla mai mult decât ar fi trebuit. Poate datorită alcoolului. Poate din cauza temerii că seara aceea avea să fie ultima în care interacționam atât de ușor unul cu altul. După ce-i spuneam că nu mai voiam să continui proiectul cu el și el nu mai vedea sensul timpului petrecut cu mine – totul se termina.

Isaac și-a scos ochelarii și i-a pus pe masă. M-a privit cu ochi scânteietori. Și-a apucat marginea tricoului, iar eu mi-am ținut respirația când l-a tras peste cap și l-a aruncat peste cardigan.

Am oftat încet, pentru că nu mă puteam sătura să-l privesc, dar și pentru că, într-un fel, eram mândră de el. Când făcea ce făcea și totuși mă privea în ochi îmi demonstra că nesiguranța sa dispăruse, în mare parte. Înțelesese.

Când s-a aplecat în față, ca să își mai toarne un pahar, m-am uitat cu admirație la mușchii brațului și abdomenului său. Degetele au început să mă furnice. Voiam să îl ating.

- S-a întâmplat ceva cu profesoara?

Mi-am luat ochii de la corpul lui și l-am privit. Era momentul. Trebuia să îi spun. Acum. Pentru că nu puteam altfel și, mai devreme sau mai târziu, aveam să stric totul.

– Mi-a... Vocea mi s-a clătinat. Mi-am dres glasul și am încercat să mă adun. Alcoolul mă derutase mai rău. Mi-a propus să lucrăm împreună la un nou proiect de absolvire.

Isaac m-a privit, cu paharul la buze. Încet, l-a lăsat jos. Vedeam cum îi lucrează mintea. După o clipă, și-a dat seama. S-a încruntat.

- Un nou proiect de absolvire? a întrebat.

Nodul din gâtul meu a crescut. Am reușit doar să dau din cap.

– Asta ce înseamnă? a întrebat el.

– Nu putem continua, Isaac, am șoptit.

Și-a încleștat maxilarul. A deschis gura, dar s-a dat înapoi și a clătinat doar din cap.

– Știi că nu putem continua, am zis încet.

M-a privit fără expresie. Vocea lui era liniștită când a spus:

– Când aveai de gând să îmi spui? Înainte sau după ce mă dezbrăcam complet?

Aș fi preferat să țipe la mine.

– Voiam doar să evit ce era mai rău, am croncănit. M-a privit ca pe o străină. Un junghi dureros m-a lovit în stomac. Voiam să îți spun vineri dimineață, dar...

– Vineri dimineață, m-a întrerupt el, pe un ton plat. Voiam să-mi spui în dimineața de după ce ne-am culcat împreună că îți cauți un nou proiect de absolvire.

– Nu știi ce-ți imaginezi. L-am privit clătinând din cap. Nu îl mai văzusem niciodată așa. Fața lui era o mască de nepătruns și numai ochii lui trădau că vorbele mele îl răneau. Nu pot să îmi respect partea de înțelegere. Îmi pare foarte rău, însă nu te pot învăța cum să atragi fete și să stau să mă uit.

A făcut doi pași spre mine.

– Crezi că asta înseamnă pentru mine?

I-am întors privirea. În stomacul meu dansa totul și cu siguranță nu era vorba despre alcool, ci doar despre Isaac.

– Nu știi, Isaac. Nu mai știi nimic.

S-a lăsat pe vine în fața mea și m-a privit.

– Nu mai este de multă vreme vorba despre nenorocitul de proiect.

Am închis ochii. Nu mai rezistam. Ce spusese el era cea mai mare temere și cea mai profundă speranță a mea, la un loc. Nu știam ce să fac cu afirmația lui.

– Ce te-ai gândit? a întrebat el încet. Să mă scoți din viața ta, de parcă n-aș fi fost nicicând acolo?

Nu am putut răspunde.

– Sawyer, a zis el, insistent. Adoram când îmi spunea numele. Nu ne mai sabota. De ce-ți este frică?

Să fiu rănită.

Să nu fiu suficient de bună pentru tine.

Să îți fac rău.

Să te pierd.

Am simțit că s-a apropiat încă puțin. Și-a pus mâinile pe picioarele mele, cu blândețe.

– Chiar vrei să renunți la ce este între noi?

– Nu, am șoptit. Și pentru că mă temeam că nu înțelesese, am scuturat din cap și am repetat, mai tare: Nu.

Mâinile lui Isaac mi-au trecut lent peste coapsă, atingându-mi apoi degetele, pe care mi le înfipsesem în tivul cămășii. Le-a desprins unul câte unul și mi-a luat mâinile în ale lui.

Am deschis ochii, iar privirea lui s-a înfipt într-a mea, arzând. Momentul dintre noi era atât de copleșitor, încât am amețit. Îmi era teamă să simt atât de multe deodată. Dar eram neputincioasă când îmi oferea ce îmi oferea. Eram fermecată.

Nu știi cine a făcut prima mișcare. Ne-am sărutat blând, cu multă grijă, de parcă tot ce exista între noi s-ar fi putut sfărâma la un gest mai brusc.

Isaac m-a luat în brațe și m-a ținut strâns. Gâtul lui gol era cald sub degetele mele. Am căzut împreună pe podea și acum mi se părea complet diferit de cum fusese cu niște minute înainte să îi fiu atât de aproape. Nu haotic și nesigur,

ci așa cum trebuia. Nu m-am zbatut să îi evit atingerea, ci mi-am dorit să ajung cât mai repede acolo unde existam doar eu și el.

Și-a vârât mâinile sub cămașa mea, mi-a tras-o peste cap și a lăsat-o să cadă pe podea. M-am sprijinit într-un braț, lângă capul lui. L-am mângâiat cu mâna liberă, dându-i o șuviță la o parte de pe frunte și atingându-i ușor obrazul.

Și-a pus mâna pe a mea și s-a bucurat pentru o clipă de atingere, apoi mi-a tras încheietura spre buze și mi-a sărutat-o. Mi s-a tăiat respirația când mi-a atins cu limba pielea sensibilă.

M-am aplecat peste el. S-a ridicat spre mine, m-a prins cu mâna de ceafă și ne-am sărutat: lent, profund, până când genunchii mei s-au înmuiat. Eram ca hipnotizată și numai gura și mâinile lui Isaac îmi mențineau legătura cu prezentul.

Nu știu când mi-a dispărut sutienul, dar ne-am trezit piele peste piele, iar eu am gemut în gura lui. Isaac s-a rostogolit de pe mine și mi-a sărutat gâtul, lent, intens, de parcă aveam tot timpul din lume.

Mi-a atins pielea cu buzele și cu limba, tot mai jos, până când m-am arcuit spre el. Și-a vârât degetele sub elasticul ciorapilor mei și mi i-a scos, apoi m-a ajutat să îi scot blugii.

– Ești superbă, a șoptit, iar buzele lui mi-au mângâiat urechea. Atât de frumoasă. S-a rostogolit din nou deasupra mea și s-a sprijinit într-un cot, privind-mă. Nu am idee de ce merit asta.

La cuvintele lui, inima mea a făcut un salt. Isaac reușea să mă facă să mă simt prețuită, în fiecare minut petrecut în prezența lui. În brațele sale aveam valoare.

Următorul nostru sărut a fost mai întâi dulce-amar, dar a devenit fierbinte când ni s-au întâlnit limbile. Isaac s-a apăsat deasupra mea, cu mai multă disperare, iar eu

am simțit prin materialul boxerilor cât de tare era. Nu îmi ajungea. Voiam să îl simt fără niciun strat între noi. Mi-am vârât mâinile sub elasticul boxerilor săi și am tras de ei, nerăbdătoare. Isaac a înțeles și s-a dat la o parte, ca să se dezbrace. Mi-am ridicat și eu bazinul, iar el mi-a scos imediat chiloții.

Privirea lui mi-a cuprins tot corpul, aprinsă; mi-a sărutat interiorul coapselor, apoi burta și apoi a coborât iar, până când n-am mai fost capabilă să gândesc.

I-am mângâiat umerii, gâtul, brațele frumoase. Când s-a dat la o parte, l-am prins în cârligul piciorului. Îl simțeam tare și fierbinte, lipit de intrarea mea, și m-am apăsat ușor în el, până când m-a pătruns puțin.

Am inspirat amândoi ascuțit.

– Sawyer..., a spus cu greu.

– Sunt sănătoasă, am șoptit, cu fața lui în palmele mele. Și iau contraceptive.

– Ești sigură? m-a întrebat. Avea ochii atât de întunecați și în privirea lui simțeam o dorință aproape dureroasă, în tot corpul.

– Foarte sigură, i-am răspuns și l-am sărutat. În același timp mi-am ridicat bazinul, lăsându-l să mă pătrundă mai adânc.

Isaac a gemut încet, în gura mea.

– Wow. Oh, wow.

Abia îndrăzneam să respir, atât de copleșitor era să îl simt așa. Pentru o clipă, nu s-a mișcat niciunul dintre noi, iar dacă ar fi fost după mine puteam să rămânem doar așa.

Voiam să păstrez momentul în amintire pentru totdeauna. Cum se simțea corpul lui lipit de al meu, cum i se oprea respirația când era în mine. Voiam să-mi amintesc de roșeața din obrajii lui, care arăta complet diferit acum de atunci când îi era rușine de ceva. Voiam să îmi amintesc

cum era să-mi gădile obrazii părul lui sau să-mi apese buzele cu ale lui.

Isaac a început să se miște în mine, să iasă și să intre iar. I-am prins spatele cu degetele și m-am ținut strâns de umerii lui.

Alunecarea pielii pe piele, fără să existe nimic între noi, se simțea mai bine decât îmi imaginasem. Nu mă gândisem niciodată că voi permite cuiva să se apropie atât de mult, dar, ca de fiecare dată, Isaac reușise să îmi facă toate temerile să dispară, de parcă n-ar fi existat nicicând. Mi se părea așa de frumos să fiu atât de aproape de el și momentul acela însemna atât de mult pentru mine, încât aproape că am început să plâng.

Mi-am trecut un picior în jurul șoldurilor lui, schimbând unghiul și ajutându-l să pătrundă mai adânc în mine. Nu-mi puteam suprima zgomotele care-mi ieșeau din gât, însă Isaac era la fel de vocal. Am simțit cum se străduia să fie blând, dar îmi strângea piciorul la fel de puternic cum pătrundea în mine, tot mai repede și mai necontrolat.

Adoram că puteam face asta cu el. Că îl puteam face să-și piardă controlul, fără să îi pese, doar pentru că era cu mine.

În mine s-a creat o tensiune incredibilă, până când nu am mai avut aer.

– Sawyer...

I-am cedat cu totul, în timp ce-mi șoptea numele, iar și iar, în timp ce intra în mine și mă ținea în brațe. Tremuram împreună și, deși mi se adunau lacrimi în ochi, m-am străduit să îi țin deschiși. Voiam să-mi amintesc pentru totdeauna de expresia feței lui. Îmi aparținea doar mie.

Chiar dacă era unul dintre cele mai frumoase momente ale vieții mele, știam că nu putea rămâne așa.

Capitolul 28

Se părea că Riley vorbise serios când îl invitase pe Isaac la nunta ei. Pentru mine era o enigmă cum îl contactase, pentru că Isaac nu avea conturi de social media, iar adresa de e-mail de la universitate nu era publică. Dar reușise, iar Isaac acceptase.

Avantajul era că puteam merge în Renton cu mașina lui, iar eu nu trebuia să stau în gară la patru dimineața, așteptând trenul. Dezavantajul: din seara în care încetasem oficial proiectul, atmosfera dintre noi fusese extraordinar de încordată. Se schimbase cumva doar în timp ce stăteam întinși pe podeaua locuinței lui Isaac, gâfâind.

După aceea, Isaac fusese politicos, dar artificial. În timpul turei de la Al, de a doua zi, avusesem impresia că încerca să creeze distanță între noi. Nu știam ce însemna asta, și mi-am petrecut tot drumul până în Renton uitându-mă pe geam, la cerul întunecat, și încercând să nu o iau razna. Dar nu am avut curajul să vorbesc despre asta. Riley urma să se căsătorească în doar câteva ore și mi-era deja destul de greu să-mi păstrez cumpătul și să nu-i zic lui Isaac să întoarcă imediat.

Când am ajuns în oraș, Isaac a redus viteza și s-a uitat în jur. Dacă era obosit după o noapte scurtă și după cele patru ore de condus, nu lăsa să se vadă. Am trecut prin zona rezidențială, pe lângă grădini din care rânjeau la noi dovlecii și pe lângă case decorate cu luminițe. Și Woodhill fusese împodobit de Halloween, însă campusul arăta complet diferit. M-am bucurat de peisaj și mi-am imaginat cum, cândva, voi sta și eu pe treptele unei case bogat decorate și

voi împărți dulciuri micilor colindători. Îmi aminteam de un singur Halloween sărbătorit cu ai mei. Fusesem costumată în zombi, iar mama îmi pictase fața cu alb și cu cicatrici negre. Vedeam zâmbetul tatei când sculptam împreună un dovleac.

La fel ca de fiecare dată când îmi permiteam să mă gândesc la ai mei, am simțit un junghi dureros în inimă. Mă bucuram că nu trebuia să trecem pe lângă casa în care crescusem, înainte să locuim cu Melissa. Pielea mi se înfiorase, îmi părea prea strâmtă pentru corp și nu voiam să fie mai rău. Weekend-ul ăsta nu era despre incapacitatea mea de a mă desprinde de trecut. Era despre sora mea și despre viitorul ei alături de bărbatul iubit.

La ora opt am ajuns acasă la Morgan și la Riley. Era la marginea orașului, în apropierea unei păduri cu copaci înalți, care puteau părea înfiorători pe întuneric, dar acum, la apus, erau superb luminați. Printre crengi, razele în nuanțe de portocaliu și roz mângâiau aleea.

Am inspirat adânc aerul proaspăt, coborând și întinzându-mi brațele deasupra capului. Chiar când scotea Isaac geanta din portbagaj, ușa casei s-a deschis. Am văzut părul mov al lui Riley, prins cu cleștișori în vârful capului. Mi s-a aruncat de gât, chițâind.

– Mă bucur și eu să te văd, i-am spus și am luat-o în brațe. Era atât de bine să o îmbrățișez. După tot ce se întâmplase cu Isaac în ultimele săptămâni, și după toată anxietatea din ultimele luni, momentul era foarte încărcat emoțional. În apropierea lui Riley, îmi era imediat mai bine. Era *acasă*.

– Ești aici. Chiar ai venit! M-a prins de umeri și m-a scuturat până când mi s-a făcut rău.

– Doar pentru că m-a obligat Isaac, am zis sec și am arătat peste umăr spre el, care se afla lângă mașină și privea de la una la alta.

– Dumnezeu! a strigat Riley și i s-a aruncat și lui de gât. El i-a întors îmbrățișarea și a bătut-o pe spate.

– Mersi de invitație, Riley. Mă bucur să te cunosc.

I-a dat drumul și l-a privit de sus până jos.

– Sawyer te-a ținut secret. Mi-a aruncat o privire și pe față i s-a lătit un zâmbet fericit. Nu-ți poți imagina ce bucuroasă sunt că te cunosc, în sfârșit.

Mi-am înăbușit fiorul din stomac.

– Să intrăm, am zis și mi-am luat rucsacul pe care-l pusese Isaac jos, lângă portbagaj. Riley, ești desculță.

S-a uitat la halatul de baie și la picioarele goale.

– Doamne, așa e. S-a strâmbat. Rahat. Janice tocmai îmi făcuse unghiile și acum se va plânge că le-am stricat. Sunt mereu certată că sunt prea relaxată, deși mă căsătoresc.

Am privit-o fără expresie și mi-am înghițit cuvintele.

Căsătorie. Riley se *căsătore*a.

Știam de săptămâni că va veni ziua. Și totuși am simțit cum mi se accelerează pulsul la vorbele ei și cum mi se blochează o secundă gâtul.

Voiam să spun ceva, dar n-am putut.

Dintr-odată am simțit mâna lui Isaac între omoplați. Chiar și prin geacă îi simțeam căldura, iar atingerea m-a liniștit. Era cu mine. Nu eram singură. Nu azi.

A surâs ușor și a arătat spre casă. Deși n-a zis nimic, prezența lui m-a calmat. Cum reușea, era un mister pentru mine.

Când am privit-o iar pe Riley, ea se uita la noi cu buzele întredeschise.

– Deci? am zis.

S-a răsucit imediat pe călcâie și a dispărut în direcția ușii. Am inspirat adânc și am urmat-o. Mâna lui Isaac a

dispărut de pe spatele meu și, când m-am întors spre el, mi-a evitat privirea.

Am intrat în casă și am fost întâmpinați de zgomot și de voci agitate, care veneau dinspre camera de zi.

– Unde este Morgan? am întrebat.

– Se pregătește la Lawrence.

– Nu-mi zi că a și dormit acolo, am spus, obligându-mi buzele să zâmbească.

– Da, cum să nu, a pufnit ea. Dar să rămân secretul nostru, da? Nu trebuie să afle nimeni dintre cei care sunt înăuntru.

În camera de zi, cele mai apropiate prietene și domnișoarele de onoare ale lui Riley, Harlow și Janice, stăteau la masa pe care se aflau mai multe pahare de șampanie și un maldăr de machiaje și aplicatoare. Au sărit în sus când m-au văzut și m-au îmbrățișat strâns.

– Nu te-am mai văzut de un secol, Sawyer. Ce faci? m-a întrebat Janice, înainte să se uite la Isaac. Cine este însoțitorul tău?

– Isaac, am explicat, arătând cu mâna spre el.

Amândouă m-au privit în expectativă, însă nu voiam să zic mai mult. Nu eram aici să povestesc detalii despre mine și Isaac. Nici măcar lui Riley nu îi spuseseșăm nimic.

Isaac s-a prezentat politicos amândurora, înainte ca Riley să urce cu noi și să-i facă un mini-tur al casei. Ne-am lăsat gențile în camera de oaspeți și am început să ne pregătim. La scurtă vreme, a apărut prietenul lui Harlow, Pete, care l-a luat pe Isaac sub aripa lui, în timp ce Janice mă coafa. Pentru că nu puteam suporta agrafele și, în general, orice mă incomoda în mișcări, mi-a luat un efort suprem să nu o lovesc peste mână în timp ce mă înțepa și mă împungea. Din fericire, cineva deschisese deja șampanie. Alcoolul m-a ajutat să îmi revin puțin. Asta și zâmbetul permanent de pe chipul lui Riley.

Harlow a vrut să mă machieze, dar am reușit să o refuz. Nu lăsam pe nimeni să se atingă de fața mea, dacă nu era soră-mea, iar ea avea altele pe cap.

Pe fundal ascultam un playlist care nu putea fi decât opera lui Riley, iar eu îmi întindeam un strat copios de fard pe pleoape în timp ce prietenele surorii mele discutau despre tipii single pe care i-ar fi putut agăța Janice azi.

– Nu pot să cred că-s singura fără pereche, a zis ea, pe un ton care nu lăsa să se înțeleagă dacă se bucura sau era supărată. Cine ar fi crezut că tu vei fi prima dintre noi care va ajunge la altar?

Riley a ridicat din umeri.

– Cu siguranță nu eu. Dar, cum se spune, când știi, atunci știi.

Harlow a oftat din greu.

– Vreau și eu să primesc o propunere de la Pete. Sincer, ar putea să ia exemplul de la Morgan.

– Sar partea cu buchetul și ți-l îndes în mână, ca să priceapă ideea.

Am zâmbit.

– Și tu, Sawyer? a întrebat Janice, arătând cu paharul în direcția mea. Ședea vizavi de mine la masă și se legăna cu scaunul.

– Eu mă bucur de alcoolul gratuit, am zis și am continuat să-mi fac ochii, deși eram gata de mult.

Janice și-a dat ochii peste cap.

– Știi că nu la asta m-am referit, ci la tipul cu care ai venit.

Oricât mi-ar fi plăcut de Janice, mă enerva cu interogatoriul. Nemaivorbind că nu o privea.

– Las-o pe soră-mea în pace și mai bine fă un plan pentru mai târziu. Jumătate din invitați te cunosc, jumătate nu. Vrei să încerci ceva nou sau să reaprinzi o flacără veche?

I-am aruncat lui Riley o privire recunoscătoare.

– O flacăra veche? Riley, câtă șampanie ai băut? a întrebat Harlow, chicotind.

Riley a părut să numere în minte.

– Cred că ar trebui să trec la apă.

– Ce idee bună.

M-am ridicat imediat și m-am dus la bucătărie, să aduc.

Când m-am întors, în camera de zi se afla un bărbat în costum și mi-a luat o clipă să îmi dau seama că era Isaac. Am căscat gura și mi s-a uscat gâtul, când l-am privit de sus până jos. Purta un costum albastru spre gri, cu o cămașă albă și un papion bleumarin. Îi stătea perfect și i se mula pe corp în toate locurile potrivite. L-am privit neajutorată în timp ce mă luptam cu nevoia de a-i smulge nasturii cămășii ca să i-o pot rupe în fâșii.

Isaac m-a descoperit în cadrul ușii. Zâmbetul i-a alunecat de pe față când m-a văzut în rochia neagră pe care o cumpărasem cu Riley, și cu părul ondulat, pe jumătate ridicat într-un coc lejer. Știam că și el se gândea la același lucru. I se citea în priviri. Și, parcă observând, și-a ferit privirea.

Am înghițit în sec și am pus paharul cu apă în fața surorii mele. Îmi tremurau degetele. Trebuia să mă adun imediat.

– Mersi, Sawyer, a zis ea și a luat o înghițitură. Isaac, arăți grozav.

– Mersi, a zis el încet și s-a înroșit.

La acceptarea complimentelor era la fel de rău ca la început. Dar eram convinsă că era doar o chestiune de timp până când reușea.

– Morgan mi-a scris acum, a spus Pete, care stătea lângă Harlow, cu un braț în jurul taliei sale. Scrola cu mâna

liberă pe ecranul mobilului. Sunt deja pe drum spre hambar, să vadă dacă este totul gata.

Toată culoarea i s-a scurs lui Riley din obraji, iar mâna în care ținea paharul a început să îi tremure periculos. M-am postat de îndată lângă ea și mi-am pus mâinile pe umerii ei. I-am atins spatele cu degetele mari, liniștitor. Riley mi-a apucat mâna și a strâns-o cu putere. Mi-a aruncat o privire peste umăr.

– Mă mărit, a șoptit ea.

Am încuviințat.

– Și încă cum.

A înghițit cû greu.

– Sawyer, trebuie să-ți spun ceva...

– Nu acum, am întrerupt-o. Avem tot timpul din lume după aceea. Am observat că aveam vocea ascuțită și că sunase mai degrabă a întrebare ce spuseseam, dar Riley a încuviințat entuziasmată.

– Da, firește. Doar că...

– Te ducem acum la logodnicul tău, am zis. Apoi poți să-mi spui tot ce ai pe suflet, da?

A ezitat. Dar pe buze i s-a întins un zâmbet delicat.

– OK.

După ce am reușit să o îmbrăcăm pe Riley în rochie fără să-i distrugem coafura, ne-am îndreptat spre locul petrecerii. Isaac și cu mine am luat-o pe Janice, iar Pete și Harlow, pe Riley. Am răsucit înnebunită butoanele radio-ului din mașina lui Isaac și am tot schimbat muzica, pentru că eram cât pe ce să pocnesc de nervi. Cu cât ne apropiam mai mult de hambar, cu atât mai rău era. Isaac o întreba pe Janice, între timp, despre munca ei la clinica veterinară. Am încercat să mă concentrez la vocea lui, dar fiorul incomod din corpul meu nu mă lăsa și nici tâmplele care-mi plesneau.

Drumul a durat doar 20 de minute și ducea pe lângă apă, până când am intrat în pădure. Din păcate, vremea se stricase înainte de prânz, iar acum cerul era cenușiu închis și ploua cu găleata. În plus, era groaznic de frig. Mă bucuram la gândul că ceremonia avea să fie în interior, pentru că altfel aş fi înghețat în rochie.

Pe ultimii metri fuseseră montate lămpioane de ambele părți ale cărării, pe care străluceau inițialele lui Riley și Morgan. Pentru că era atât de mohorâtă vremea și razele soarelui nu mai pătrundeau printre nori, lumina lor caldă parcă ne chema. Am urmat plăcuțele de lemn scrise de mână până în parcare, unde Isaac a oprit mașina.

Pe drumul spre hambar, Janice și cu mine am intrat adânc cu tocurile în pământul reavăn, în timp ce Isaac s-a străduit să ne apere de ploaie cu o umbrelă.

Janice ne-a explicat despre ceremonie: va avea loc într-o anexă mică, iar petrecerea - în hambarul mare, care se afla chiar lângă. Pentru că ea ajutase la decorare, știa precis unde trebuia să mergem. Cu cât ne povestea mai multe, cu atât deveneam mai conștientă de cât de puțin implicată fusesem în pregătirile de nuntă ale surorii mele.

– Aș fi vrut să ajut mai mult, am murmurat.

– Ai făcut invitațiile, a zis Janice. Ai scutit-o pe Riley de multă bătaie de cap.

Am tăcut restul drumului. Frigul îmi pătrundea în oase și îmi înfiora pielea brațelor. Am încercat să mi le frec, să treacă. Eram bucuroasă când am ajuns, în sfârșit, la ușa anexei, și am intrat.

– Drăguț, a zis Isaac de lângă mine și am privit în jur.

Fuseseră instalate mai multe șiruri de scaune, iar în centru era o porțiune liberă, lată, care ducea de la ușa până în centrul încăperii. Acolo se afla o ușă glisantă mare, care era deschisă și în fața căreia atârnavă ghirlande din tavan până în podea. Fluturau ușor în vânt. Chiar în fața ei se

afla o masă lungă, pe care erau așezate flori și un material crem, care strălucea în lumina caldă. Restul decorațiilor se potriveau cu stilul rustic al hambarului. Totul era cum îmi povestise Riley. Îmi plăcea mult.

Ajunsesem prea devreme, dar deja luau loc și alții în spate. L-am descoperit pe Morgan, care ședea într-o parte și vorbea cu femeia despre care m-am gândit că va oficia ceremonia. Când m-a văzut, i-a pus o mână pe braț și a zis ceva, care a făcut-o să încuviințeze și să surâdă. Apoi a venit la mine.

Purta un costum negru, pe jacheta căruia era prins un buchetel de flori, iar pe dedesubt o cămașă închisă la culoare și bretele. M-a îmbrățișat strâns și mi-a zâmbit larg.

– Arăți grozav, Morgan, am spus.

– Reciproca este valabilă, a spus el, și l-a privit apoi pe Isaac. Salut. Eu sunt Morgan.

– Isaac. Mă bucur. I-a strâns mâna lui Morgan. Ești emoționat?

Morgan a ridicat din umeri.

– Nu neapărat. Abia aștept să începă.

Așa era Morgan mereu. O stâncă. Nu putea fi zguduit. Nici măcar de propria nuntă.

– Ce face Riley? a întrebat el imediat.

– Super. A băut multă șampanie, am spus, rânjind.

A râs.

– Îmi imaginez.

– Sawyer! am auzit vocea lui Janice din spate. M-am întors și am văzut-o chemându-mă.

– Morgan, ai putea să-i arăți lui Isaac unde este locul lui? Cred că sora mea are nevoie de mine.

– Sigur, a zis Morgan și a făcut semn spre scaune. Locul vostru este în primul rând, acolo, la stânga.

Isaac a încuviințat și a vrut să îl urmeze, dar l-am prins de braț. Inima îmi bătea nebunește și degetele mi s-au îngropat în materialul costumului său. M-a privit surprins, dar ceva s-a schimbat în ochii lui și s-au împlânzit. După un scurt moment, m-a mângâiat scurt pe ceafă. Apoi l-a urmat pe Morgan la locurile noastre.

– Cred că toată lumea e mai emoționată decât tine și Morgan, am zis, intrând în baia minusculă în care nu încăpeau mai mult de două persoane.

A ridicat din umeri, așa cum făcuse și logodnicul ei.

– Mă bucur să devin soția lui.

Am încuviințat și am scuturat din cap, în același timp. Mi se părea un vis că sora mea se căsătorea. Crescuserăm împreună, ne pierduserăm împreună părinții, petrecuserăm împreună perioada de la Melissa și ne jurasem să rămânem împreună. Acum? Acum se afla într-un alt punct al vieții decât mine. Era... incredibil.

– Riley, voiam să îți ofer ceva. Ceva vechi, am murmurat, scoțându-mi lanțul cu medalion de la gât.

S-a uitat lung. Știa perfect ce însemna lanțul pentru mine.

– Dar am brățara, Sawyer. Nu trebuie să mi-l dai.

– Vreau să îl porți. Și mama ar fi vrut, sunt sigură, am zis răgușită.

– Eu... Riley și-a dres glasul. Nu știu ce să spun.

I-am trecut lanțul peste cap și am răsucit medalionul. Riley l-a luat imediat în mână și l-a deschis. S-a uitat la poza cu noi și la cea cu părinții noștri. Dintr-odată, ochii au început să îi lucească.

– Mi-aș dori să fie azi cu noi, a șoptit ea.

– Și eu.

Chiar atunci și-a vârât Harlow capul în baie.

– Hei! Nu se plânge încă! Machiajul!

I-am făcut vânt imediat, ca să nu-i curgă lacrimile pe față.

– Doamne, uită-te la noi, a zis Riley și a clătinat din cap. Nu pot să cred ce stropitoare am devenit.

Am mormăit aprobator.

– Dimpotrivă.

Harlow a ridicat o sprânceană.

– Voi, surorile Dixon, n-aveți toate țiglele pe casă.

Am strâns din buze. Curând, Riley nu avea să mai fie o Dixon. Își va schimba numele și va deveni Riley Compton. În câteva minute, aveam să rămân singura din familie.

– Sawyer, a spus Riley și m-a luat de mână. Aveam senzația că mai voia să spună ceva, dar mi-am forțat un zâmbet pe buze și am strâns-o, încurajator.

– Mă bucur pentru tine.

Nu mințeam. Dar nici nu era tocmai adevărat.

A început muzica. Trupa care urma să cânte mai târziu la petrecere a cântat o melodie lentă, cu patos, când au intrat domnișoarele de onoare. Acum, când încăperea era mai plină și aproape toate cele 70 de locuri erau ocupate, se făcuse cald. Totuși, m-am înfiorat când le-am văzut pe Harlow și pe Janice, amândouă superbe în rochiile lor liliachii, străbătând lent culoarul.

Când ajunseseră la jumătate, privirea mea s-a îndreptat spre Morgan. Acum mi se părea agitat și, când s-a uitat spre mine, i-am surâs încurajator. Mi-a răspuns, iar pieptul i s-a ridicat când a inspirat adânc.

Când Harlow și Janice au ajuns în față, s-au răsucit nerăbdătoare spre ușă. Trupa a început o piesă lentă, care mi-a dat fiori. Când Riley a apărut în capătul culoarului, la brațul viitorului ei socru, toți invitații s-au ridicat și s-au întors să o vadă.

Pentru o clipă, am crezut că se va răsuci pe călcâie și va fugi, atât de încordată mi se părea. Dar l-a văzut pe Morgan, iar expresia de pe fața ei s-a transformat în fericire pură. Ochii i-au sclipit și s-a văzut cât și-ar fi dorit să alerge și să-i sară de gât. Din fericire, tatăl lui o ținea strâns și o bătea liniștitor pe mână.

Mi-am ținut respirația. Când Riley a avansat și și-a sărutat viitorul socru pe obraz, el i-a zis:

– Mă bucur mult să am încă o fiică, începând de azi.

Durerea din inima mea m-a luat prin surprindere. Am tresărit și am simțit privirea lui Isaac.

– Mulțumesc, a șoptit Riley. El i-a pus mâna pe brațul lui Morgan.

Și iat-o. Superba mea soră, alături de cel mai important om din viața ei. Iar eu ședeam și mă uitam.

Morgan a murmurat ceva care a făcut-o să zâmbească. Nu îi vedeam bine fața, dar umerii îi tremurau. S-a răsucit spre Harlow, care i-a întins buchetul, și mi-a zâmbit mie. A atins scurt medalionul și eu i-am surâs chinuit înapoi, chiar dacă mi se părea că inima mi se va frânge pe loc. Muzica s-a oprit, iar oficianta a început să vorbească. I-am auzit cuvintele doar ca un zgomot de fond și numai întrebările la care s-a răspuns, firește, pozitiv, mi-au atins urechile. Doar după ce invitații din jurul meu au izbucnit în râs am ieșit din transă.

Morgan a scos, cu un zâmbet, un bilețel din buzunarul costumului – se părea că nu-și amintea jurămintele și trebuia să le citească. Și-a dres glasul. A privit-o pe Riley în ochi și i-a luat mâinile în ale sale.

– Riley, a început el, și a fost nevoie să-și mai dreagă glasul o dată. A zâmbit și a continuat: Când ne-am cunoscut, am știut imediat că ești femeia cu care vreau să-mi petrec restul vieții. Ai avut nevoie de mult timp să înțelegi asta, dar... iată-ne aici. Sunt cel mai fericit om de pe Pământ,

pentru că încă nu pot să cred că ai spus „da”. Pentru scurtă vreme, în ochi i-a fluturat ceva întunecat, iar următoarele sale cuvinte mi-au pătruns ca un pumn în stomac. Știu că viața nu a fost mereu corectă cu tine și cu familia ta. Știu că tu și Sawyer ați trecut prin situații pe care nu și le dorește nimeni. Și nu doar de aceea îți promit să fiu mereu un sprijin pentru tine, începând de azi. Îți promit să fiu familia ta, să cresc alături de tine, să te privesc mereu în ochi. Voi avea grijă de tine și voi înfrunța alături de tine toate obstacolele pe care ni le ridică viața. Te iubesc.

Am înghițit de câteva ori la rând și am încercat să mă lupt cu lacrimile care mi se adunaseră în ochi. Privirea mi s-a încetșosat, și n-am putut vedea reacția lui Riley, dar dintr-odată am simțit că Isaac se mișca lângă mine. În clipa următoare m-a luat de mână și ne-am împletit degetele laolaltă. M-a strâns încet, o dată.

Nu aveam curajul să mă uit la el, de teamă să nu-mi pierd controlul.

– Morgan, a spus Riley și a expirat adânc. Îmi imaginam cât de dificil era momentul pentru ea. Nu vorbisem niciodată despre sentimentele noastre, nu exprimasem niciodată cu voce tare ce zăcea adânc în noi. Că era capabilă acum să facă asta în fața atâtor persoane, m-a făcut să recunosc încă o dată cât de puține mai aveam în comun.

A râs scurt, nesigur, înainte să vorbească iar.

– Nu mă pricep la cuvinte. Mai ales nu când sunt sub presiune și mă ascultă 70 de persoane. Toată lumea a râs cu ea. Dar pot spune că, de când te cunosc, sunt într-un moment bun al vieții. Am făcut multe greșeli. Am făcut lucruri nesănătoase care cu siguranță m-ar fi costat viața, mai devreme sau mai târziu. Dar de când te cunosc, tendința mea de autodistrugere s-a domolit. I-am auzit vocea tremurând și mi-aș fi dorit să o strâng în brațe. Dar nu mai era treaba mea. Azi sunt aici numai datorită ție. Tu

mi-ai oferit șansa de a cunoaște din nou bucuria. Nu există cuvinte care să poată exprima recunoștința pe care o simt pentru tine.

Harlow i-a întins un șervețel, iar Riley și-a tamponat pleoapele inferioare. Între timp, și Morgan se lupta cu lacrimile și mi-am ferit privirea. În schimb, m-am uitat la Isaac și la mâinile mele, care ședeau pe coapse.

– Ești cel mai bun prieten al meu. Cu tine nu mă mai simt singură, ci am găsit un cămin. Ți promit să râd și să plâng cu tine. Să cresc cu tine și să îți susțin visurile. Ți promit să fiu alături de tine în micile aventuri și să te iubesc în fiecare zi și în toate nopțile, în fiecă secundă a vieții noastre.

Riley își găsisse căminul.

Să o aud spunând asta m-a făcut să mă simt, în același timp, incredibil de fericită și atât de răvășită, încât să nu mai pot respira. De la moartea părinților noștri, nu ne dorisem nimic mai mult decât o familie. Oameni în care să avem încredere și care să ne facă fericite. Că îl găsisse pe Morgan era mai mult decât puteam spera pentru ea. Nu avea să o rănească. Și ea nu avea să renunțe la el. De asta eram complet sigură.

Am observat că începusem să plâng doar când lacrimile au căzut pe mâinile mele și ale lui Isaac, una după cealaltă.

– Hei, a murmurat Isaac. Degetele lui mari îmi mângâiau pielea în cercuri blânde.

L-am privit. Pentru o clipă m-am pierdut în ochii lui și i-am permis să-mi ofere căldura mâinii. Apoi mi-am întors din nou privirea înainte.

Primul martor i-a întins lui Morgan o pernuță pe care se aflau verighetetele. Morgan a luat verigheta lui Riley și i-a pus-o pe deget.

– Îți ofer acest inel ca simbol al iubirii mele, cu tot ce sunt și tot ce am.

Il-a împins ușor pe deget. Riley a luat cealaltă verighetă și a repetat cuvintele, punând-o pe degetul lui Morgan.

Nu aveam idee ce s-a întâmplat după aceea. Eram parcă amețită. Singurul lucru pe care l-am conștientizat, ca prin ceață, a fost că sora mea și soțul ei, domnul și doamna Compton, s-au sărutat în aplauzele tuturor.

Capitolul 29

Isaac și cu mine tăceam, urmându-i pe ceilalți invitați în hambarul mare, unde urma să aibă loc petrecerea. Nu am căutat masa noastră, ci barul. Dar când am ajuns acolo mi-am dat seama că nu aveam chef de alcool. Doar de somn.

Isaac m-a găsit și s-a sprijinit de tejghea, lângă mine.

– A fost o ceremonie frumoasă, mi-a zis, de parcă ar fi vorbit despre vreme.

L-am privit și am încercat să îi înțeleg expresia.

– Cam prea frumoasă pentru gustul meu, am răspuns, ștergându-mă sub ochi, ca să-mi îndepărtez și ultimele urme de rimel întins.

– Totul OK? a întrebat el, de data asta mult mai încet.

Am ridicat din umeri, deși aș fi vrut să scutur din cap. Nimic nu era OK, dar mă gândeam că mă cunoștea destul de bine ca să-și dea seama de asta.

Isaac privea indecis de la mine la spațiul din jurul nostru.

– Mergem la masa noastră?

Am ridicat iar din umeri, dar l-am lăsat să îmi ia paharul, să îl pună pe tejghea și să îmi așeze o mână pe spate. M-a condus spre mesele mari, rotunde, care fuseseră decorate cu fețe albe, lungi. Pe ele se aflau șervete negre și sticle cu trandafiri negri. Nu exista nicio îndoială că Janice și Harlow asortaseră detaliile decorative la rochia lui

Riley. Îmi plăceau. Scaunele erau albe și creau un contrast plăcut cu hambarul făcut din lemn închis la culoare. În câteva colțuri era cam dărăpănat, dar, cu luminițele multe, agățate în fiecare colț, care scaldau spațiul într-o strălucire caldă, nu se observa. În jurul nostru, invitații scoteau exclamații uimite, intrând și găsindu-și locurile.

Isaac și cu mine ședeam la masa lui Morgan și Riley. Isaac a fost prins imediat într-o conversație de mama lui Morgan, în timp ce eu mă jucam cu tivul rochiei, alături.

M-am bucurat când au venit la noi proaspăt căsătoriții, după ce s-a simțit ca o veșnicie. Mi-am strâns tare sora în brațe și am ținut-o la pieptul meu. Mi-am îngropat fața în scobitura gâtului ei și aproape că am rămas fără aer.

Ceva mai târziu s-a deschis bufetul. Mâncarea arăta delicios, dar eu nu simțeam că aș putea lua nici măcar o bucățică. Am plimbat mâncarea prin farfurie și am încercat să fac conversație cu părinții lui Morgan. Din când în când simțeam privirea lui Isaac, dar nu îmi spunea nimic.

După masă, câteva cupluri de prieteni și tatăl lui Morgan au ținut discursuri. S-a cerut un toast și apoi am privit, de la locul meu la masă, dansul mirilor. El i-a înconjurat talia cu brațul și a tras-o aproape de el. I-a prins mâna în cealaltă și i-a pus-o pe pieptul lui. Nu era o coregrafie studiată, ci un moment unic pentru amândoi. Mi-am dorit imediat să-mi fi luat aparatul, ca să îi pot fotografia. Dar Frank era acasă – așa dorise Riley. Îmi spusese că voia să mă bucur de petrecere, nu să lucrez. Totuși, n-aș fi dorit nimic mai mult decât să am ceva de făcut acum.

Înainte de ultimele măsuri, sora mea și soțul ei s-au sărutat scurt. Apoi au venit iar la noi. Riley l-a luat pe Isaac de mână și Morgan pe mine. A început următoarea

melodie, iar cumnatul meu m-a condus într-o piruetă pe ring.

– Nu-i așa de rău cum credeai, nu? m-a întrebat, cu vocea lui de bas.

Am zâmbit subțire. Am aruncat o privire într-o parte, la sora mea, care dansa cu Isaac. Zâmbea până la urechi.

– Mulțumesc pentru că o faci pe Riley fericită, am zis încet.

– Este cel mai bun lucru pe care l-am făcut vreodată. Îmi voi petrece viața încercând s-o fac pe a ei mai frumoasă, în fiecare zi. Sper că știi asta.

– Firește.

– Vorbesc serios. Știu că ai avut îndoieli în ceea ce privește nunta, dar o iubesc pe Riley. Aș face totul pentru ea. Știu că nimic nu poate compensa prin ce ați trecut, dar îi voi arăta zilnic cât de iubită este.

Am simțit din nou lacrimi în ochi.

– Trebuie să încetezi să mă mai faci să plâng.

A râs și m-a tras mai aproape.

– Ești surioara mea, Sawyer. Poți să vii oricând la mine, la noi, când se întâmplă ceva. Sper că știi și asta. Suntem o familie, iar de azi și oficial.

Din fericire, era înalt și mă ținea strâns, altfel mi-ar fi văzut cu toții lacrimile de pe obraji.

Voiam să prețuiesc ce îmi spunea, deși nu era adevărat. Nu era familia mea. Nu cunoșteam cea mai mare parte din invitați și nici nu voiam să îi cunosc.

Dar am tăcut și am lăsat restul melodiei să treacă peste mine. La final, Morgan a făcut un pas de lângă mine și m-a privit cercetător.

– Arăt nașpa? am întrebat și am tresărit la vocea mea nazală.

– Semeni puțin cu un raton, a răspuns el, zâmbind, și mi-a șters obrazii.

– Mă duc mai bine să..., am murmurat eu, iar Morgan m-a mai îmbrățișat o dată strâns.

– Lui Riley i-a luat ani de zile să aibă încredere în mine. Și nici cu tine nu voi renunța, Sawyer. Îți voi repeta asta iar și iar, până pricepi.

Am încuviințat și am plecat, înainte să mai spună și altceva. Cu pași repezi, am mers în direcția toaletelor. N-am ajuns departe. Cineva m-a prins de braț. M-am împleticit și m-am oprit. Am privit în jur, derutată.

Am încremenit.

Mi s-a părut că tot aerul din încăpere fusese aspirat. Mi s-a făcut rău, cald și frig deodată, și inima mi-a stat, iar apoi a început să bată mult prea repede.

În fața mea era Melissa.

Nu se schimbase deloc, ci arăta la fel ca acum cinci ani: înaltă și slabă, cu același păr blond deschis, același nas proeminent și aceiași ochi albaștri ca ai mei. Doar ridurile alungite din colțurile gurii se lungiseră mai mult, încât părea mai acră ca niciodată și mult mai în vârstă decât cei 42 de ani ai ei.

– Bună, Sawyer, a spus ea, cu acreală. Nu ne-am mai văzut de mult.

Am privit-o. Pe frunte mi-au apărut broboane de sudoare și tot corpul mi-a fost scuturat de fiori.

De ce era aici? Ce naiba căuta la nunta lui Riley?

– Ultima dată când ne-am văzut, atârnai deasupra WC-ului, vomitând, pentru că băuseși prea mult. A doua zi, dusă ai fost.

Mi-am smuls brațul și am făcut un pas în spate. Dar nu am putut pleca. De ce nu plecam?

– Dar nicio grijă, Riley mi-a explicat totul, a continuat Melissa, liniștită. Tonul ei picura doar ură. Nu aveam idee despre ce vorbea. Neajutorată, m-am uitat în jurul meu, i-am căutat pe Riley sau pe Morgan, pe *oricine* m-ar fi putut salva de coșmarul ăsta. Chiar n-ai nimic de zis?

M-am uitat la ea în tăcere.

A răs fără umor – un zgomot scurt, răutăcios, care trezea în minte amintiri cumplite.

Îmi aminteam de aniversarea mea de zece ani, când nu avusesem voie să invit pe nimeni și îmi petrecusem ziua singură, în camera mea, fără cadouri sau îmbrățișări. Fusesse prima aniversare fără ai mei. Îmi aminteam când aveam 13 ani, iar Riley se îmbolnăvisese atât de rău, că leșinase în baie. Încercasem să o susțin, dar îmi pierdusem echilibrul și mă lovisem cu tâmpla de cadă. Sângerasem urât și probabil suferisem o contuzie. Pe Melissa nu o interesase.

– Ești exact ca mama ta, a șuiert ea, și m-a smuls din gânduri.

– Ce? mi-am regăsit eu vocea.

– Exact la fel de proastă și de nerecunoscătoare. Te-am crescut, iar tu nici măcar nu mă poți saluta?

Dintr-odată, sinapsele creierului au părut să-mi funcționeze iar.

– Ești normală? am mârâit și am vrut să mă îndepărtez de ea, când m-a apucat de braț din nou.

– Ești exact ca mama ta. Dansezi cu noul tău cumnat, de parcă abia aștepti să sari cu el în așternut. Nu pot să cred că i-ai face așa ceva lui Riley, a șuiert iar. Degetele i s-au înfipt mai tare în brațul meu. Am încercat să mă desprind, dar să fiu a naibii, era puternică.

– Dă-mi drumul imediat, am zis încet, și am fost chiar eu surprinsă de vocea mea calmă. La interior, tot ce încercasem să țin laolaltă în ultimii ani se prăbușea.

De ce era aici?

– Care-i faza cu tipul cu care ai venit aici? Nu-ți ajunge? a continuat ea, iar ridurile de lângă gură au părut să i se adâncească. O venă de la gât îi pulsa, iar unghiile i s-au îngropat în pielea mea. Chiar că ești fix ca mama ta.

– Dă-mi drumul, Melissa, am repetat. Mă strângea atât de tare în piept, încât aveam senzația că-mi va veni să vomit din clipă în clipă.

Cu coada ochiului am văzut cum se întorseseră spre noi câteva capete. Șoapte înfundate îmi răsunau în urechi și se înteteau.

Nu era posibil.

Nu se putea întâmpla așa ceva.

– Voi n-ați vrut să auziți. N-ați vrut să acceptați ce zdreanță ordinară a fost Erin...

Am auzit doar plesnetul.

Am simțit apoi o arsură puternică în palma dreaptă. Am văzut-o pe Melissa dându-se înapoi și căzând la podea. Și-a apăsât nasul cu mâna și s-a uitat la mine. Când a luat mâna, avea sânge pe degete.

M-am dat un pas în spate și m-am ciocnit de o masă, de care m-am prins cu putere.

Nu mai puteam vedea sânge de când o găsisem pe mama în cadă.

– Ce naiba? a răsunat vocea lui Riley.

Și-a făcut loc în grabă printre oamenii care se adunaseră în jurul nostru și s-a oprit brusc când a văzut-o pe Melissa pe jos, cu fața însângerată. A dus mâna la gură și s-a albit.

S-a răsucit spre mine și m-a privit dezamăgită, fără să-i vină a crede.

Melissa s-a ridicat, susținută de Morgan. El și-a scos batista din buzunarul de la piept și i-a întins-o, s-o țină la nas.

– Doamne, Melissa, îmi pare rău, a murmurat Riley și a luat-o protector de braț.

Am deschis gura. Am închis-o. Am privit-o pe sora mea, uluită.

– Ai invitat-o la nuntă? am șoptit.

Trupa încetase de mult să cânte, altfel Riley nu m-ar fi înțeles.

Riley a strâns din buze și a încuviințat scurt.

Tremuram din tot corpul.

– Spune-mi că nu e adevărat, am zis, cu mare greutate. Spune-mi că nu ai făcut asta.

Riley a făcut un pas spre mine, dar eu m-am retras.

– Sawyer..., a început.

– Cine ești? am întrebat. Îmi era greu să mai stau pe picioare. După tot ce ne-a făcut!

– Tocmai de aceea nu ți-am spus. Știam că vei face tam-tam pe chestia asta, a zis Riley, cu un tremur în voce.

– Nu te-ai schimbat deloc, s-a băgat Melissa. Ai rămas aceeași mizerabilă dintotdeauna.

– Melissa, a șuierat Riley. Mi-ai promis.

Melissa a arătat spre mine cu mâna liberă.

– Dar uită-te ce-a ajuns, Riley! a zis ea, supărată. Nu poate să ți se pară în regulă! Și pentru asta mi-am sacrificat eu ani din viață!

Era prea mult. Prea mult. Exista o limită a lucrurilor pe care le puteam suporta într-o zi. Fusese depășită.

– Cum poți să îmi vorbești așa? am țipat la Melissa. Toate siguranțele mi se arseseră în același timp. Cum poți să mă batjocorești în fața tuturor și să-mi arunci asemenea lucruri?

Țipam tot mai tare și am făcut un pas amenințător spre ea.

Dintr-odată a apărut Isaac și mi s-a pus în cale.

– Termină, a zis el, calm.

– Dă-te la o parte, Isaac, am șuierat.

Riley s-a apropiat de el și s-a uitat la mine.

– Nu pot să cred că ai lovit-o.

– A batjocorit-o pe mama. Și pe mine. A...

– Așa a făcut mereu, Sawyer! Am invitat-o ca să facem un pas într-o direcție nouă. Un nou început.

– Un nou început? Îmi venea să o lovesc și pe Riley. Un nou început pentru ce, Riley? Doar pentru că acum ai un tip super și o familie nouă, nu înseamnă că poți face uitat tot ce ni s-a întâmplat!

Riley a tresărit și eu am regretat pe loc ce spuseseam.

– Riley...

Am făcut un pas spre ea, dar ea s-a îndepărtat.

– Vezi ce ai făcut? a zis Melissa, urâcioasă. Ești deja pornită să distrugi fericirea surorii tale. Exact cum mi-a făcut mie maică-ta, când a ales calea ușoară și și-a tăiat venele!

Mi-am pierdut controlul. Am făcut din nou un pas spre ea. Isaac era din nou lângă mine și mă reținea. Mi-a vorbit blând, liniștitor, dar eu m-am zbatut. Nu voiam să-l ascult. Atunci m-a prins din spate în brațe și mi-a șoptit, cu buzele lipite de ureche:

– Știi că distrugi cea mai frumoasă zi din viața surorii tale?

Tremuram din tot corpul.

– Lasă-mă, Isaac.

– Nu. Ești complet deplasată. Indiferent ce a spus, nu te las să te mai dezlănțui asupra femeii ăsteia.

I-am simțit cuvintele ca pe un cuțit înfipt în spate. M-au durut atât de tare, că m-am chircit și tot ce-am putut să fac a fost să suspin.

Isaac s-a folosit de oportunitate ca să mă ia pe sus. Cu pași repezi, m-a dus afară, de parcă n-aș fi cântărit nici cât o cutie de carton goală. M-a dus pe verandă, departe de ceilalți invitați. Doar atunci mi-a dat drumul. M-a ținut în brațe și m-a lipit de el, de parcă așa m-ar fi putut împiedica să nu mă pierd complet.

– Ești de partea ei, am spus. Nu mă puteam mișca, atât de tare mă strângea.

– Nu-i adevărat. Vreau doar...

– Ai auzit ce-mi spusese, am zis și am reușit să mă eliberez din strânsoarea lui.

M-am întors spre el. Privirea lui era numai durere.

– Da, am auzit. A fost groaznic. Dar nu am vrut să distrugi nunta lui Riley. Ai fi regretat asta toată viața.

– Deci eu sunt de vină dacă nunta lui Riley se duce pe apa sâmbetei? *Eu?*

L-am lovit în piept cu ambele mâini și, pentru că m-a făcut să mă simt tare bine, l-am mai lovit o dată. Și a treia oară, până când s-a împleticit înapoi și s-a prins cu mâna de balustrada de lemn.

– Cum am putut să cred că ai reuși vreodată să schimbi ceva în rahatul meu de viață? M-am tras de păr. Am întâmpinat durerea bucuroasă. Cum am putut să cred că ești altfel?

– *Sunt* altfel, a mârâit el, cu pumnii strânși. Doar pentru că nu m-am dezlănțuit asupra ei, ca un nebun, nu înseamnă că nu mi se pare groaznică. Detest ce ți-a făcut și, dacă aș putea, aș lua totul înapoi. Dar nu trebuie să lămurești lucrurile astea tocmai la nunta surorii tale, Sawyer!

Nu mai vedeam în fața ochilor. Fiecare mușchi, cât de mic, mă durea, și durerea nu-mi tăia doar respirația, ci și glasul.

– Măcar o dată în viață am vrut să am pe cineva care să fie de partea mea. Dar de ce am crezut că ai putea fi tu acela? am șoptit. Nu ar fi trebuit să te aduc aici. A fost o greșeală imensă.

– Sawyer...

A făcut un pas spre mine, dar eu m-am dat înapoi, clătinând din cap.

– Nu. Am crezut... Pentru o clipă, am crezut că am putea fi mai mult decât proiectul ăsta ridicol. Dar tu ești același băiat naiv și prostuț pe care l-am sărutat cândva din milă.

A tresărit de parcă l-aș fi lovit. Privirea i-a devenit de gheață, iar în ochi i s-a răspândit o asprime pe care nu o mai văzusem la el. Am simțit, dintr-odată, și frigul de afară. Fără niciun cuvânt, Isaac s-a răsucit pe călcâie și a luat-o peste peluză. Nu a mai văzut cum a fost nevoie să mă prind de bârna din spatele meu ca să nu cad.

Capitolul 30

M-am întors în Woodshill în aceeași noapte. Nu aveam nimic la mine, în afară de poșeta-plic pe care o luasem la nuntă, pentru că restul lucrurilor mele erau fie la Riley, fie în mașina lui Isaac. Dar mi-era totuna.

Eram ca lovită în moalele capului.

Mai aveam o singură persoană pe care o puteam suna în miez de noapte ca să întreb dacă m-ar putea lua de la gara din Woodshill – Dawn.

Nu mai avea pe nimeni, în afara ei. Reușisem să îi îndepărtez și pe Riley și pe Isaac, într-o singură noapte.

Dawn a răspuns imediat la telefon. N-a pus întrebări, ci a zis doar că va fi acolo cât de repede. Îmi venea să plâng de recunoștință. Era noiembrie și eu purtam doar o rochie scurtă, subțire, și o pereche de pantofi cu tocuri înalte. Cu machiajul scurs pe față și părul în care-mi atârnav agrafe dezordonate, cred că arătam de speriat.

Nu mi-a vorbit nimeni în tren și am putut să mă uit pe geam tot drumul, distingând cu greu formele copacilor, munților și pădurilor pe lângă care treceam.

Mai mult m-am împleticit decât am coborât din tren, atât de amorțită eram. Am recunoscut-o pe Dawn de la distanță. Era la capătul peronului, cu Spencer alături, care o înconjurase cu brațul. Când m-a descoperit, s-a apropiat de mine, cu fața palidă ca varul, și m-a apucat de brațe. Spencer era chiar în spatele ei și și-a scos geaca să mi-o ofere.

Dawn m-a luat în brațe. Nu m-a întrebat ce se întâmplase. Mi-a șoptit doar că totul va fi bine, dar eu nu am zis nimic, pentru că nu îmi venea să cred.

Spencer ne-a dus la cămin. În camera noastră, m-am dus direct la dulap și am scos o sticlă de vodcă, pe care o ascusesem pentru urgențe. Dar nu o luasem în calcul pe Dawn, care mi-a luat sticla din mână într-o secundă, a ieșit din cameră și s-a întors, peste câteva minute, cu ea goală.

– Nu te las să te faci mangă acum, a zis ea, sever.

Am ignorat-o, m-am trântit pe pat și am închis ochii.

Nici aici nu o luasem în calcul. Și-a luat pătura și a venit lângă mine, cu un pachetel de șervețele demachiante în mână.

– Pot? m-a întrebat și s-a așezat lângă mine.

Am dat din cap. Mi-era totuna.

Dawn a scos un șervețel și mi-a șters fața cu blândețe.

– Închide ochii, a zis.

Am închis ochii și a început să îmi șteargă de pe obraji dărele negre de machiaj. A făcut asta cu multă blândețe și, după toate lacrimile și durerea, mi-a făcut tare bine să îi simt degetele calde pe piele. A continuat până ce a șters toate urmele. Apoi s-a dat mai în spate și a început să mă mângâie pe păr.

– Mulțumesc că ești prietena mea, am șoptit, sperând că nu suna la fel de jalnic cum mă simțeam.

Mi-a mângâiat părul mai departe, până ce am adormit.

După un somn agitat, m-am trezit de dimineață și m-am uitat la tavan. Mai întâi m-am întrebat de ce mă simțeam în ultimul hal. Apoi mi-au revenit amintirile din ziua anterioară.

M-am ridicat în capul oaselor. Mi s-a făcut rău și a trebuit să mă sprijin cu o mână de perete. Dawn s-a întors de la birou și m-a privit îngrijorată.

– Bună dimineața, a zis și s-a ridicat să vină spre mine.

– Neața, am zis și am întins mâna după poșeta care zăcea lângă pat. Mi-am scos telefonul.

Morgan încercase să mă sune de nouă ori.

– Shit, am înjurat, apăsând imediat pe reapelare.

– Să te las singură puțin? a întrebat Dawn. Sau vrei să stau cu tine?

– Cred... cred că trebuie să vorbesc singură cu Riley, m-am bâlbâit.

– Alo? am auzit vocea lui Morgan de la celălalt capăt al firului.

– Morgan? Eu sunt, am zis repede, în timp ce Dawn părăsea încet camera, închizând ușa în urma ei.

– Slavă Domnului. A expirat. Ne-am făcut griji.

– Ea e? am auzit vocea lui Riley pe fundal. Dă-mi imediat telefonul! Sawyer?

– Da, eu sunt. Riley...

– Ce faci? m-a întrerupt.

– Nu prea bine. Eu...

– Ești OK? Oriunde ai fi.

O știam prea bine pe Riley ca să-mi dau seama ce efort făcea să nu țipe la mine.

Am oftat încet.

– Da. Sunt în Woodshill. Am vrut doar să...

– Mi-e totuna ce vrei să spui. Sunt foarte supărată pe tine. Nu doar pentru povestea cu Melissa, ci pentru că ai dispărut.

– M-am gândit că nu mă mai vreți acolo, am croncănit.

A scos un sunet indecis.

– Las-o așa, Sawyer. Am nevoie de liniște, după ce s-a întâmplat ieri.

– Îmi pare rău, am explodat. Îmi pare îngrozitor de rău, Riley. A zis niște lucruri oribile despre mama și... și despre mine, iar eu... mi-am pierdut controlul.

Preț de o clipă n-a zis nimic, și am auzit-o doar respirând.

– Te cred că îți pare rău. Dar tot dezamăgită sunt de tine.

Am înghițit cu greu.

– Și acum? am întrebat după o vreme, cu o voce mititică.

Am simțit cum îmi bătea inima să-mi spargă pieptul, când Riley n-a răspuns imediat.

– Îți accept scuzele, a zis, în cele din urmă, încet, dar ferm. Însă... am nevoie de timp pentru mine și pentru soțul meu, acum.

Am avut senzația că mă prăbușesc.

– OK.

– Te sun eu. Da?

Am încuviințat, deși nu mă putea vedea, și a închis.

Mi-am mușcat buza de jos atât de tare, că am simțit un gust metalic. Mi s-a făcut rău și am avut din nou senzația de cădere în gol. Nu era nimic să mă prindă și nimic solid pe care să cad. Am căzut mai departe, iar țiuitul din urechile mele a înecat totul.

Nu m-am mișcat din pat trei zile. M-am ridicat doar ca să folosesc toaleta, și am mâncat doar când m-a obligat Dawn. N-am vorbit mult, pentru că nu eram în stare. Mi se părea că nu mai am forță să înfrunt viața reală. Funcționam doar în coconul meu de pături, de pe patul din cămin.

În a patra zi, m-am săturat. M-am săturat de autocompătimire și să mă gândesc continuu la Melissa și la Riley. M-am săturat, mai ales, să îmi fie dor de Isaac. Când mă gândeam la el, inima mi se strângea atât de dureros, că abia puteam suporta. Aș fi vrut să îl sun, doar ca să-i aud vocea. Dar nu aveam curajul. I-am scris un SMS:

Îmi pare rău pentru cum m-am purtat. Și pentru ce am spus. Nu eram în apele mele.

Nu mi-a răspuns.

În a cincea zi, m-am supărat. Pe Melissa, pe Isaac, pe toată lumea, dar mai ales pe mine. Acum câteva luni, nu exista nimic care să mă facă să mă simt așa. Mă desprinsesem de toate și nu-mi permiteam să simt. Atunci, îmi mergea bine.

Era timpul să redevin eu însămi. Dar, mai întâi, trebuia să-mi limpezesc mintea. I-am scris lui Dawn un mesaj și m-am dus, după o veșnicie, la sala de fitness.

Am tras de mine, și-am tras, și-am tras, ca înainte, când eram atât de furioasă pe Melissa că numai o oră pe banda de alergare îmi putea risipi gândurile. Mi-a făcut bine să închid ușa în nas emoțiilor, dar chiar și când am rămas fără suflu și mușchii au început să mă doară, tot nu mi se părea suficient. Mă gândeam mai departe la fața tristă a surorii mele și la asprimea din ochii lui Isaac, îi vedeam pe amândoi în fața mea. M-a durut iar, și asta m-a înfuriat și mai rău.

Când am văzut sacul de box, atârnat de tavan în spatele sălii, n-am stat pe gânduri. Am mers spre el și-am dat să lovesc.

Cineva m-a prins de mână.

– Vrei să-ți rupi mâna? m-a întrebat Kaden, încruntat.

Nu mă așteptam la asta.

– Nu. Dar...

Am ridicat din umeri și am încercat să îmi smulg mâna.

Kaden mi-a dat drumul imediat. S-a aplecat să-și ia echipamentul. I-am văzut mâinile bandajate, care au scos mai întâi o sticlă de apă și apoi două rulouri roșii, ciudate.

– Dă-mi mâna, a zis el, cu o expresie posomorâtă.

L-am privit furioasă.

– De ce?

– Pentru că arăți ca dracu’.

– Du-te naibii, Kaden, am șuiertat și am vrut să mă întorc.

N-am ajuns departe, că m-a prins de coate și m-a răsucit iar spre el. Nu voiam să mă uit la el, așa că m-am uitat la pata de sudoare de pe pieptul lui.

– Am vrut să zic că arăți de parcă ți-ar prinde bine să mai scapi de nervi, Sawyer, a zis el.

Am ridicat iar din umeri.

– Am bandaje și îți pot arăta cum se lovește corect, a zis el. Tu decizi.

M-am uitat la el. Avea ochii întunecați, la fel ca întreaga sa atitudine. Cândva, îmi plăcuse asta la el, însă acum mă lăsa rece.

Nu aveam chef de companie și nici să port o conversație, însă Kaden era cel mai mohorât și mai taciturn tip pe care-l cunoșteam, așa că prezența lui nu era atât de iritantă. Era mai bine decât Dawn, care încerca, din minut în minut, să mă facă să vorbesc.

– OK, am zis. Arată-mi cum funcționează fără să-mi rup ceva.

A încuviințat, iar eu i-am întins mâinile. Kaden a început să răsucescă bandajele în jurul încheieturilor mele. Expresia lui era concentrată, însă degetele i se mișcau cu certitudinea exercițiului. După ce a terminat, a dispărut scurt și a revenit cu o pereche de mănuși de box negre. M-a ajutat să mi le pun corect.

Mi-a arătat cum să-mi poziționez corect picioarele și cum să-mi țin brațele, ca să nu mă lovesc. Mi-a arătat câteva combinații de lovituri, la început rar, apoi mai repede, ca să văd cum se execută cel mai bine. În cuvinte puține, mi-a explicat ce sunt directele, upercut-urile și croșeurile, și că

el le succeda mereu, la intervale regulate. Mi s-a părut o eternitate până ce m-a dus, în sfârșit, la sac.

S-a așezat în spatele lui, l-a ținut fix și mi-a făcut semn. În sfârșit. Greutatea mânușilor pe mâinile mele era nefirească. M-am poziționat la o lungime de braț de sac, am ridicat mâna dreaptă în fața bărbiei și mi-am plasat stânga așa cum îmi arătase Kaden. Apoi am lovit.

– Drăguț, a zis el. N-am simțit nimic.

Am mârâit. Bine. Dacă așa voia.

Am lovit din nou sacul, de câteva ori la rând, în combinațiile pe care mi le arătase și, Doamne, ce greu era! După jumătate de minut știam deja că voi avea febră musculară. Și totuși, nu m-am oprit. Am lovit sacul cu toată puterea, în timp ce Kaden îmi dădea indicații de genul „Nu uita să intri și în defensivă” și „Atenție la picioare.”

La un moment dat, am prins ideea. A ajutat. Simțeam deja cum fiecare lovitură îmi detensionează corpul, și când am băut niște apă, după jumătate de oră, eram scăldată în sudoare și mă simțeam mult mai bine decât în ultimele zile.

M-am oferit să-i țin sacul lui Kaden. M-am gândit că va refuza, dar el a încuviințat scurt și a adoptat poziția corectă. N-am schimbat niciun cuvânt în timp ce lovea și mi-am dat seama că gândurile începeau din nou să îmi zboare. Oare și lui Kaden și Allie le mersese așa ca mie cu Isaac? Cândva, fusesem tare asemănători – la fel ca mine, nici el nu permitea emoții, nici la interior, nici la exterior. Oare Allie îi răpise controlul tot așa, pas cu pas? Și, dacă da, cum permisesse el să se întâmple asta?

Mi-a fost suficient să mă gândesc la Isaac și n-am mai avut aer, de durere. Trebuia să înceteze imediat. Nu voiam să mă mai simt așa. Dacă eram sinceră, nu voiam să mai simt nimic. La fel ca înainte.

Voiam să-mi recâștig controlul asupra mea. Nu voiam să fiu fata aceea slabă, care depindea de alții. Reușisem să

mă descurc singură 20 de ani – nu aveam nevoie de nimeni.
Mai ales nu de Isaac.

Rahat, atunci de ce mă durea atât de tare să mă gândesc la el?

Următoarea lovitură a lui Kaden a fost puternică. Am alunecat pe saltea și a trebuit să mă sprijin de sac, ca să nu cad.

– Visează mai puțin și fii mai atentă, a mârâit el, desfăcându-și mănușa cu dinții. Și-a eliberat mâinile, și-a scuturat scurt degetele și a luat câteva înghițituri din sticla cu apă. După ce și-a șters sudoarea de pe față cu mănușa, m-a privit gânditor. Putem face asta mai des, dacă ai chef.

– De ce? am întrebat, perplexă.

A ridicat din umeri.

– De ce nu?

Mi-am încrucișat brațele lipicioase la piept și am ridicat din sprâncene.

A oftat, resemnat.

– OK. Pare să-ți prindă bine, iar eu nu prea am chef să-mi țină sacul niște străini.

Am ridicat colțurile gurii.

– Nici eu n-aș vrea să-mi las... sacul în mâini străine.

– Da sau nu? a întrebat, dându-și ochii peste cap.

Nu trebuia să stau mult pe gânduri.

– Mă bag.

Mi-am scos mănușile și mi-am eliberat încheieturile de bandaje. Le-am strâns, dar când am vrut să i le dau lui Kaden, a clătinat din cap.

– Păstrează-le.

Apoi a dispărut în direcția vestiarelor.

Capitolul 31

Mi-am dat demisia de la restaurant.

Al n-a fost deloc entuziasmat și m-a întrebat dacă era vorba despre bani, iar dacă da, cât doream ca să rămân. I-am zis doar că era vorba de motive personale și că voiam să mă concentrez la studii. A acceptat, dar m-a rugat să mai iau ture și săptămâna asta, ca să aibă timp să îmi găsească înlocuitor. Am spus că era posibil, doar dacă nu lucram cu Isaac. Numai gândul de a-l vedea mă panica îngrozitor.

Al m-a privit gânditor, apoi a oftat, resemnat. După o zi m-a sunat să-mi spună că găsisese pe cineva și că trebuia să-mi predau uniforma.

Când am intrat în restaurant, m-am dezumflat. Voiam să termin cât mai repede cu asta, înainte de primul curs, dar cum stăteam așa, cu șorțurile în mână, și priveam mesele goale, mi-am dat seama cât îmi plăcuse să lucrez aici. Muzica plicticoasă care răzbătea din boxe nu mă ajuta nici ea, ci îmi accentua durerea din piept.

M-am dus în spate, în biroul lui Al. Ședea la masă și a ridicat privirea scurt, chiar când voiam să bat în cadrul ușii.

– Hei, am zis, patetic, și am ridicat șorțurile. Am vrut să-ți aduc astea.

Unul din colțurile gurii i s-a ridicat ușor. Apoi a făcut semn spre scaunul din fața lui.

– Stai jos un minut, Dixon.

Am inspirat adânc și am intrat. Reușeam eu cumva.

Al a închis dosarul în care tocmai prinsese un document și și-a încrucișat mâinile pe masă.

– Nu te pot convinge să rămâi?

– Nu, am zis încet. Îmi pare rău.

Nu puteam petrece nicio oră în compania lui Isaac. Nu îmi răspunsese la mesaje, iar lucrurile mele, care rămăseseră în mașina lui de la nunta lui Riley, îmi fuseseră aduse de Dawn, după ce i le dăduse la facultate. Era destul de explicit. Nu aș fi reușit să fiu în apropierea lui și să știu că îi pierdusem prietenia și că nu o puteam recâștiga.

Decizia de a demisiona era singura opțiune.

Trebuia să-mi repun viața în ordine, și încă repede, iar pentru asta aveam nevoie de minte limpede.

– Păcat. Ai fost una dintre cele mai bune și mai de încredere angajate ale mele. Al și-a frecat capul complet ras și s-a lăsat pe spate în scaun, cu brațele încrucișate. E vorba de băiatul ăla, nu?

Am crezut că nu auzisem bine.

– Ce? am chițăit.

Al a ridicat o sprânceană.

– Grant n-a... făcut nimic, nu? Dacă da, ajunge un cuvânt, și îl azvârl afară.

– Nu, am zis repede.

Știam câtă nevoie avea Isaac de job. Nu îl putea pierde sub nicio formă.

– Nepoata mea este cea angajată în locul tău și vreau să evit orice dramă. Nu-mi pot permite să țin în preajmă unul care frânge inimi.

– Nu-ți face griji. Isaac e un tip de milioane.

Eu eram cea care nu era cum trebuia. Nici pentru Isaac, nici pentru altul. Pentru o vreme, uitasem și sperasem, ridicol de altfel, că ar putea fi diferit. Că eu puteam fi

diferită. Dar îmi depășisem limitele. Ce se întâmplase la nunta lui Riley mă readusesse cu picioarele pe pământ.

– Am vrut doar să mă asigur. Al a oftat. Rahat, o să-mi lipsești, Dixon.

Un surâs trist mi-a întins buzele.

– Și tu mie.

– Ești oricând binevenită aici, să știi. Să bei ceva, să mănânci ceva, sau să atentezi la colecția mea de muzică.

Am reușit doar să încuviințez, recunoscătoare, și să-i strâng mâna. M-am ridicat.

– Mă duc în bucătărie să-mi iau la revedere de la Roger.

Al a încuviințat. Și-a dres glasul și s-a întors la dosarul lui. Era bine de știut că nu eram singura care nu se descurca bine în situații sentimentale.

Am străbătut coridorul spre restaurant. Cuvintele lui Al mă necăjiseră mai mult decât era cazul. Indiferent cât de tristă eram să mă despart de el, știam că am luat decizia corectă. Eram sigură. M-am uitat la șorțurile din mâna mea, pierdută în gânduri, și am observat doar târziu că în spatele barului se afla cineva. Am auzit un hohot de râs.

Nu mi-a venit să-mi cred ochilor.

În spatele tejghelei era o tânără.

Își ținea echilibrul pe o scară, însă era micuță, așa că nu reușea să ajungă la ultimul raft cu pahare. Părul ei lung, șaten, îi cădea pe față, și a scuturat din cap ca să-l dea la o parte. Asta a făcut-o să tremure, dar două mâini i-au prins soldurile imediat și au ajutat-o să se stabilizeze.

– Mersi, a râs ea, ușurată. Ești eroul meu.

Am privit fascinată cât de inocentă și totuși sexy arăta, în același timp, cu obrajii ei rozalii și părul ciufulit.

Mi s-a făcut rău și sângele mi-a năvălit în urechi, când Isaac s-a apropiat de ea.

– Nicio problemă, a zis el, surâzând.

Am văzut cum s-a întors spre el, cum s-a sprijinit de umerii lui și cum a coborât de pe scară. El și-a luat mâinile de pe șoldurile ei doar când s-a aflat din nou cu ambele picioare pe pământ.

Apoi s-a uitat la mine.

Am încremenit.

M-a privit fără nicio expresie. N-aș fi putut spune la ce se gândea nici dacă mi-ar fi depins viața de asta.

Fata, care era probabil nepoata lui Al, nu observase că mai era cineva acolo, în afară de ea și de Isaac. A continuat să vorbească.

– Cool. Țasta-i pentru mine? S-a aplecat după Isaac și a luat un șorț care se afla pe teighea. Sunt tare bucuroasă că Al mă lasă să lucrez aici. Nu voiam să studiez în Woodshill, ci să mă mut cu iubitul la Seattle, dar el a fost acceptat la UCLA și s-a despărțit de mine. A ridicat din umeri și s-a îmbrăcat repede cu șorțul, înfășurându-l în jurul șoldurilor. Crezi că...? S-a întors cu spatele la el.

Îmi bătea inima în gât.

– Poate că voi cunoaște niște tipi mișto aici, a continuat ea, și i-a surâs lui Isaac, peste umăr. Sau poate ești single?

Isaac m-a privit iar, cu expresia pe care nu o înțelegeam, dar în care nu regăseam nimic din bărbatul cu care mă culcasem cu doar câteva zile înainte. Maxilarul lui era atât de încordat, că îi ieșeau mușchii în evidență.

– Da, a zis el, fără să își ia privirea de la mine, sunt.

Ceva mi s-a frânt în piept.

A apucat capetele șorțului, pe care i le întindea nepoata lui Al, și a început să i le prindă la spate.

Mi-au căzut șorțurile din mână. Am scos un „Fuck!” și m-am aplecat după ele.

Când m-am ridicat, fata se răsucise spre mine și mă privea surprinsă.

– Salut, a zis.

Isaac n-a zis nimic.

Nu suferisem niciodată leziuni interne, dar mă îndoiam că erau mai dureroase decât ce simțeam acum. Mi se părea că mi se împlântau dintr-odată mii de cioburi în piept.

Atunci mi-am dat seama că îl respinsesem pe Isaac de prea multe ori. Și că nu avea cum să dureze mult până când observa că o persoană ca fata aceea, cu rujul ei rozaliu și brațele netatuete, i se potrivea mult mai bine ca mine. Sau poate că observase deja de mult.

Am strâns din dinți. Trebuia să dispar în secunda următoare.

– Voiam doar să-mi returnez șorțurile, am zis, cu fața împietrită, și am fost uimită că mi-au ieșit cuvintele atât de bine.

– Super! Isaac nu va mai trebui să-mi împrumute de la el. Mersi.

Mi-a luat șorțurile din mână și i-a zâmbit lui Isaac.

Niciunul n-a reacționat când am murmurat un „la revedere” și am plecat.

După-amiază m-am întâlnit din nou cu Kaden la sala de fitness. N-a vorbit cu mine, dar mi-a prins bine. Nu știam ce s-ar fi întâmplat cu vocea mea dacă trebuia să spun ceva.

Mi-a ținut sacul, așa ca data trecută, și eu l-am lovit iar și iar, cu fața lui Isaac în gând. Între timp, am observat că și Kaden alunecase nițel pe saltea și am continuat, și am continuat, până ce m-au durut și brațele la fel de tare ca inima.

Nu eram proastă. Firește că știam că Isaac își va găsi pe altcineva. Dar de la nunta lui Riley trecuse doar o săptămână. Nu mă așteptasem să uite atât de repede tot ce se întâmplase și să profite de prima ocazie ca să flirteze cu altă fată. Sub ochii mei.

Cu câteva luni înainte nu avea încredere în sine nici să intre în vorbă cu o fată, cu atât mai puțin să o atingă. Dacă mă gândeam la siguranța cu care o prinsese de șolduri, mi se făcea rău.

Am strâns din ochi și am lovit din nou sacul de box. Din nou. Mi-am imaginat că avea fața lui, dar n-a ajutat, ci doar m-a făcut să mă simt mai rău.

Am lovit mai tare.

– Sawyer.

Nu l-am ascultat pe Kaden. Știam că loviturile mele n-aveau nimic în comun cu tehnica sau combinațiile pe care mi le arătase, dar nu știam ce să fac cu furia oarbă și cu durerea cumplită dinăuntrul meu.

– Sawyer, a repetat Kaden. Termină.

Nu puteam. Trebuia să continui, pentru că voiam să-l împiedic pe Isaac să îmi pătrundă iar în gânduri, dacă era să închei cumva povestea asta groaznică. Nu mai vedeam decât puncte negre. La următoarea lovitură n-am întâmpinat rezistență și sacul a zburat în spate.

Kaden m-a prins de brațe, chiar în clipa în care îmi cedau picioarele și cădeam pe saltea. Genunchii mi-au alunecat pe cauciuc și am icnit de durere. Mi se făcuse rău și nu mai știam unde era sus și unde jos. Știam doar

că nu puteam uita privirea lipsită de expresie pe care mi-o aruncase Isaac în dimineața aceea.

M-am chircit, pentru că nu mai aveam aer.

– Sawyer, am auzit vocea lui Kaden, parcă de la mare distanță.

Simțeam că voi leșina din minut în minut. Aproape că am cedat senzației.

– Trebuie să inspiri adânc. Hei, uită-te la mine.

Am deschis ochii. Kaden mă apucase de brațe și inspira adânc. A expirat apoi încet și a inspirat din nou, imediat. Am încercat să fac la fel. Dar mi-am adus aminti că, pentru el, nu fusesem nici măcar suficientă pentru o aventură pasageră. Apăruse Allie, iar el îmi întorsese spatele. Permisese chiar și ca ea să mă facă de răs la petrecerea lui, în fața tuturor prietenilor. Dar cu Sawyer Dixon îți permiteai. Sawyer n-avea sentimente. Nici inimă.

– Nu mă atinge, am zis și i-am dat mâinile la o parte.

În patru labe, m-am dat înapoi pe saltea. Tot mai mult, până ce am simțit podeaua rece a sălii sub palmele mele. Am inspirat și am expirat, iar și iar, cu mare efort, până ce n-am mai simțit greața și am reușit să mă ridic și să ies.

Capitolul 32

Săptămânile următoare mi le-am petrecut mai ales în galeria lui Robyn și Pat. Robyn mă invitase să le urmăresc la lucru, înainte să îmi încep munca acolo, și anume să fac fotografii galeriei pentru online.

N-a zis nimic despre cercățele mele întunecate și despre faptul că abia dacă vorbeam. Mi-a lăsat mână liberă în alegerea temelor și m-a încurajat să încerc tot ce aveam în minte. Am făcut fotografii „înainte” ale unuia dintre spațiile care urma să fie renovat, le-am fotografiat pe cele două în timp ce agățau noile firme, împreună cu proprietarul barului, și am încercat să surprind caracterul galeriei și al persoanelor care lucrau acolo. Era o atmosferă cool, care mă motiva să dau tot ce aveam mai bun.

În fiecare seară, când ajungeam în cameră, Dawn încerca să îmi vorbească. Mă întreba despre galerie, dar eu știam că aștepta momentul potrivit să mă întrebe despre nunta lui Riley. Nu îi povestisem încă ce se întâmplase și, dacă era să mă iau după privirea curioasă a lui Dawn, eram sigură că și Isaac tăcea.

Am decis să fiu mai atentă pe viitor. În ultima vreme, permisesem prea multor ziduri să cadă. Și era doar o chestiune de timp până când vedea și Dawn că nu meritam să își piardă vremea cu mine.

Robyn și Pat erau entuziasmate de implicarea mea și că îmi petreceam fiecare minut în care nu eram la facultate ajutându-le. Mă întrebam dacă s-ar fi bucurat la fel de mult de-ar fi știut că nu aveam unde mă duce în altă parte.

Când m-am întors de la cursul de joi dimineața, am găsit-o pe Dawn sprijinită de zidul de vizavi, așteptându-mă. Am încercat să cotesc la dreapta, dar privirea ei furioasă m-a ținut în loc. S-a desprins de zid și a venit la mine.

– Acum mergem să luăm prânzul împreună, a zis ea, apucându-mă de braț. Am încremenit. Dacă a observat, n-a lăsat să se vadă. De parcă ar fi fost cel mai firesc lucru, m-a îndreptat spre cantină. Allie și Scott sunt deja acolo și ne țin locuri.

– N-am niciun chef să merg la masă cu tine și cu gașca ta, am mârâit, împotrivindu-mă.

– Mi se rupe.

Am privit-o încruntată.

– Ce dispoziție bună avem.

Dawn a mârâit și s-a oprit brusc. M-a fulgerat cu privirea.

– Ce crezi? Te porți ca o ticăloasă de peste o săptămână și ți-e totuna dacă rănești pe cineva așa. Ar fi frumos să-ți închei odată călătoria egocentrică și să îți revii. Nu plec nicăieri. Sunt aici, rămân prietena ta și mi-e totuna cum ți se pare asta sau cât de aiurea te porți. N-o să încetez de pe o zi pe alta. Pricepi?

Cuvintele ei mi-au înfipt un junghi în inimă. M-am simțit și mai de rahat. M-am uitat în pământ.

– Sorry.

– OK, a zis ea.

Apoi m-a tras mai departe după ea în direcția cantinei. Nu m-am împotrivit, nici după ce m-a târât prin mulțime, nici când mi-a îndesat o tavă în mână și nici când mi-a comandat de mâncare.

Am urmat-o la o masă din cel mai îndepărtat colț al sălii. Scott și Allie ședeau deja acolo și mi-au zâmbit când am ajuns la ei.

– Salut, lume, a zis Dawn și s-a strecurat pe banca de vizavi. M-a tras de mânecă până ce n-am mai avut de ales și m-am așezat lângă ea.

– Salut, am zis, cu un surâs forțat, și nu m-am putut abține să nu mă uit scurt la Allie. După privirea ei compătimitoare și totuși curioasă, Kaden îi povestise despre ieșirea mea de la sala de fitness. Grozav.

Mi-am sprijinit capul în pământ și m-am uitat la porția de spaghetti pe care Dawn o comandase pentru mine.

– Mănâncă, a zis ea, cu furculița îndreptată amenințător spre mine.

M-am jucat cu spaghetti. Nu aveam nici poftă, nici nu mi-era foame, dar Dawn s-a uitat neîntrerupt la mine până ce mi-am vârât furculița plină în gură.

– Mmmm, delicios, am zis, demonstrativ. Vizavi de mine, Scott a râs în pumni. L-am privit pentru prima dată și m-am oprit.

Arăta așa cum mă simțeam eu.

De rahat.

De obicei, era unul din tipii aceia care arătau mereu ca scoși din cutie, indiferent unde-i întâlneai. Dar azi purta un pulover urât, iar părul lui era în toate direcțiile. Avea obrajii cenușii, iar când râdea, părea să se strâmbe.

M-am încruntat, iar el și-a ferit privirea spre farfurie. Cheeseburgerul pe care-l avea acolo era neatins. A luat un cartof prăjit și l-a plimbat prin sosul de lângă.

– Ești OK? am întrebat.

A ridicat o sprânceană.

– Tu ce crezi?

Colțurile gurii mi s-au ridicat puțin.

– OK. A fost o întrebare prostească. Sorry.

– În fine, a mârâit el, îndesându-și un cartof în gură. Apoi mi-a întins și mie unul și l-am luat.

– Ți-am zis că e o idee bună, a zis Allie, ceva mai târziu.

– Să ne obligați să mâncăm? Da, sigur. Cea mai bună. De poveste, a mârâit Scott, trăgându-se de păr, fără să știe că avea sos pe degete. Acum, șuvițele din față erau roșii și arăta de parcă s-ar fi rănit la cap.

– Ce ai pățit? am întrebat, aplecându-mă peste masă și ștergându-l cu un șervețel. A stat pe loc, de parcă nu i-ar fi păsat că-și face de lucru cineva cu părul lui.

– Am fost părăsit, a zis el, fără expresie.

– Îmi pare rău.

– Mersi. Un alt cartof i-a dispărut în gură. Și tu?

Am ridicat din umeri.

– Nimic.

– *Nimic?* a exclamat Dawn, de lângă mine, aproape înecându-se cu o spaghetă. A luat o gură mare de apă. Doamne, Sawyer! Ești incredibilă!

– *Serios?* Nu am venit aici să vorbim despre sentimentele mele. Aș dori să le uit cât mai repede posibil.

Scott a scos un sunet care semăna a aprobare.

– Problemele se rezolvă dacă vorbești despre ele, nu dacă muncești până cazi lată și încerci să te distrați așa. Nu merge, a zis Dawn încet.

M-am încordat. Până atunci părea să meargă binișor, dar cu siguranță nu-i dădea dreptul să se bage așa.

– Voi doi trebuie să reveniți urgent printre oameni. Să vă distrați și să uitați celelalte tâmpenii, a zis Allie, zâmbind.

– Wow, Allie. Ce soluție minunată. Chiar deloc, a murmurat Scott, turnând sos pe un cartof.

– Nu fi cinic, Scottie. Faci riduri, a zis ea.

– Îmi place mai mult când e așa posomorât, i-am spus lui Dawn.

Ea și-a dat ochii peste cap.

– Crezi sau nu, dar mă surprinde foarte puțin. Și-a pus furculița deoparte. Dar, sincer, Allie are dreptate. Trebuie să ieșiți odată din putina cu melancolie. Haideți în seara asta cu noi la *Hillhouse*.

Scott și cu mine am oftat simultan.

– Eu vreau să stau acasă, în trening, și să zac pe canapea, a zis el.

– Poți să te îmbraci în trening după aceea, a zis Dawn, iar eu o cunoșteam suficient cât să-mi dau seama că nu era loc de împotrivire.

– Vin doar dacă vine și Sawyer. Cu voi două, fluturașii îndrăgostiți, n-aș suporta să fiu nici zece minute singur, a zis Scott.

– Las-o baltă, am clătinat eu din cap. Sorry, dar Dawn ar trebui să mă facă KO ca să mai intru o dată în crâșma aia.

– Atunci putem merge altundeva, a zis Allie repede. S-a deschis un club nou pe plajă.

Dawn a dat din cap, energic.

– Ce idee bună!

M-am uitat la amândouă și am văzut că nu aveam nicio șansă.

– În fine. Dar numai pentru că mă tem să nu mă omoare Dawn în somn. Sincer, atât de urât te uiți. Ca o ucigașă în serie.

Dar Dawn nu mă asculta. Era prea ocupată să plănuiască, împreună cu Allie, ce ținute să poarte în noul club.

Minunat.

Să dansez pe ring cu Scott, ca să uit de frustrare, era aproape la fel de bine cum fusese să lovesc sacul de box, cu Kaden. Mă așteptasem să fie cumplit să ies cu prietenii lui Dawn, mai ales cu Allie, dar seara se derula mai bine decât crezusem. În plus, era aproape eliberator să am pe cineva care se simțea la fel de prost ca mine și care înțelegea că puteam discuta despre Dumnezeu sau despre vreme, însă despre ce pățisem, sub nicio formă. Dawn a încercat să aducă în discuție subiectul „Isaac”, dar am ignorat-o. Iar când mi-a zis că nici el nu vorbea cu ea și că își făcea griji pentru el, a fost deja prea mult.

L-am înșfăcat pe Scott de mână și l-am târât pe ring. Scott știa să se miște și nu mi-a fost greu să îmi potrivesc mișcărilor după ale lui și să mă abandonez ritmului, fără să mă gândesc și fără să simt. Mi-am trecut mâinile prin păr și am închis ochii, bucurându-mă de basul care-mi făcea corpul să vibreze.

Când am redeschis ochii, l-am văzut.

A trebuit să clipesc de câteva ori ca să mă asigură că nu-mi juca creierul feste.

Isaac era aici.

Chiar era aici.

Ședea la bar și, lângă el...

Lângă el era fata cu părul șaten.

Mi s-a tăiat respirația și chiar atunci ni s-au întâlnit privirile. Nu i-am putut citi nimic pe față, dar în spatele ochilor i se învolburau gândurile. Fără să se uite în altă parte, a dus sticla spre gură și a băut. Aș fi vrut tare mult să știu ce îi trecea prin minte, și totuși mă detestam pentru curiozitate. Nu am făcut nimic, indiferent cât de mult îmi doream să mă proțăpesc înaintea lui, să îi iau fața în mâini și să îl sărut până îl lăsam fără suflare. Așa ca în prima seară.

Cu o voință de fier, mi-am desprins privirea de la el. Scott m-a privit întâi pe mine, apoi în direcția în care mă uitasem. A înțeles.

– Să ne iau câte ceva de băut? a întrebat el.

Am încuviințat mecanic. Scott m-a prins blând de braț și a făcut un semn în direcția mesei noastre.

– Du-te la ceilalți. Vin imediat.

A dispărut în direcția barului, iar eu m-am întors, amețită, la Allie și Dawn.

– Arătați bine, mi-a zis Dawn, și s-a dat mai încolo.

Nu am răspuns.

– E totul OK? a întrebat Allie.

– Dă-te mai încolo, a răsunat vocea lui Scott de lângă noi.

În clipa următoare mi-a pus sub nas un pahar cu un lichid maro-portocaliu. Deasupra pluteau coji de lămâie. S-a așezat în fața mea și a ridicat propriul pahar. Am ciocnit. Am luat paiul, l-am pus pe șervețel și am dus băutura la buze. Am băut cu înghițituri mari.

– Să întreb ce s-a întâmplat sau mai bine nu? a zis Dawn încet.

– Mai bine nu, i-a răspuns Scott.

Am încercat din răspuțeri să uit că Isaac se afla la doar câțiva metri, cu o altă față. Am dat cocktailul peste cap și am pus paharul gol pe masă.

– Sawyer? a întrebat Dawn cu voce nesigură.

I-am evitat privirea, care era atât de compătimitoare, că îmi făcea rău.

Poate că fusese o greșeală să vin aici. Am alunecat de pe scaun.

– Cred că trebuie să dansez, am spus.

Am ignorat-o pe Dawn, care a vrut să mă prindă de braț, și m-am îndreptat spre ring, în punctul cât mai îndepărtat posibil de bar și de Isaac.

N-a durat mult și unul din tipii care dansa într-un grup din apropiere a venit la mine. Îl știam din vedere, dar nu-mi puteam aminti numele lui. A zâmbit și în obraji i-au apărut gropițe. Am încercat să îi zâmbesc și eu, deși îmi simțeam fața împietrită, dar a funcționat: și-a pus mâna mare și caldă pe talia mea și m-a tras spre el.

Era uriaș, de cel puțin 1,90. Era atât de bine clădit că pe lângă el păream mărunțică și delicată. Sub mâneca dreaptă a tricoului vedeam liniile negre ale unui tatuaj.

I-am pus o mână pe piept și m-am mișcat în ritm cu el, lăsând căldura pe care o degaja să mă cuprindă. Era mult mai bine decât durerea pe care o simțeam de multe zile.

– Eu sunt Adam, a zis el, în urechea mea. Barba lui mă gâdila pe obraji.

– Sawyer, am răspuns, punându-mi mâna cealaltă pe umărul lui. Avea mușchi, nu glumă.

Au fost singurele vorbe pe care le-am schimbat. Am dansat împreună următoarea melodie, cu mâinile lui fierbinți pe corpul meu și cu vintrele lui presându-mi posteriorul. Îmi plăcea. Mă bucuram de senzația de a fi ținută și m-am sprijinit de el, pe măsură ce ameteam mai tare.

Adam și-a lăsat mâinile să-mi alunece pe șolduri și apoi pe coaste. Degetele i s-au îndreptat spre zona sânilor mei, parcă testând cât de departe putea merge. Am oftat încet. Exact de asta aveam nevoie. De mâini străine și de un corp mare și cald, care să mă susțină.

Brusc, Adam s-a întors spre mine. În clipa următoare și-a apăsat buzele pe ale mele.

Am fost atât de surprinsă, că mi s-a oprit scurt inima și am rămas mască, în timp ce muzica s-a intensificat nefiresc în urechile mele.

Sărutul era stângaci, cu gust de țigări și alcool. Limba lui Adam era brutală și mi se părea un corp străin, care își croise drum în gura mea fără să-i permit.

Mi s-a părut oribil. Și mi-a fost clar imediat cât de greșit era totul.

Mi-am întors capul și i-am apăsât ambele mâini pe umeri, ca să înceteze. Dar el și-a apăsât buzele pe obrazul meu, pe maxilarul meu și-apoi pe gât, de care m-a mușcat. Am inspirat scurt: Au, la dracu'! Nu era deloc sexy.

– Adam, am exclamat. Ori nu m-a auzit, ori s-a prefăcut că nu mă aude, pentru că, în clipa următoare, limba lui mi s-a strecurat în ureche. Adam, încetează.

– Baby, a murmurat el.

L-am împins iar, cu mai multă putere, ca să-mi dea drumul. Și-a retras capul și, când m-a privit, luminile stroboscopice i-au atins fața.

– Încetează, am spus, energică.

– De ce? a întrebat el, și un rânjel periculos i s-a întins pe față.

Și-a apăsât buzele pe ale mele, iar de data asta atât de tare că n-am mai avut aer. Am scos un strigăt frustrat, care a fost înghițit de gura lui. Mi-am tras capul înapoi, dar m-am lovit de pieptul lui și mi-am adus aminte ce îmi arătase Kaden la sala de fitness.

L-am lovit cu toată puterea în burtă. S-a dat înapoi, înjurând și frecându-și locul în care-l nimerisem. S-a înroșit și la tâmplă a început să îi pulseze o venă.

– Ce naiba vrei de la mine?

– Vreau să încetezi să îmi mai bagi limba pe gât, am șuierat și m-am șters la gură cu dosul palmei. Îi simțeam

saliva în colțul gurii și mi s-a părut atât de greșit, încât mi-a venit rău.

Lumea care dansa în jurul nostru se întorsese spre noi. Câțiva se ridicau pe vârfuri, ca să nu rateze nimic.

Adam a lătrat la mine.

– Mai întâi îmi faci avansuri și acum faci pe nebuna? Nu te osteni, Sawyer. A desfăcut brațele. Toți cei de față știu că lași pe oricine să ți-o tragă.

În clipa următoare a fost tras în spate. Un pumn i-a aterizat în față. L-a prins pe nepregătite și corpul lui ca de taur a căzut la podea.

– Retrage-ți cuvintele.

Cred că visam. Altfel nu-mi puteam explica lucrurile.

Isaac se sprijinea de Adam, lăsându-se pe vine lângă el. Cu o mână îl ținea de guler, iar cealaltă era încă făcută pumn.

– Retrage-ți... cuvintele, a repetat el, mai rar.

– Sau ce? a râs Adam. L-a lovit pe Isaac, dar el a fentat rapid și a lovit din nou cu pumnul, cu o mină furioasă, gura lui Adam.

Cineva l-a prins pe Isaac de sub brațe. Nu s-a zbatut când a fost ridicat de pe Adam, dar fața i se înroșise și avea o privire sălbatică. S-a desprins și a ridicat mâinile, fără să-și ia privirea de la cel căzut la pământ, care se ținea cu mâna de buza crăpată. Pe degete avea sânge. Mi s-a făcut rău.

– Să nu mai vorbești niciodată așa cu ea, a zis Isaac încet.

La distanță vedeam un tip de la pază care se lupta să ajungă la noi prin mulțime. Fără să mă gândesc, l-am luat pe Isaac de mână și l-am tras după mine în direcția ieșirii de urgență. Tremura din tot corpul, dar nu puteam da înapoi. Trebuia să-l scot de aici, înainte să dea de probleme. Abia ce ajunseserăm la ușă că am smuls-o și l-am împins afară.

L-am tras apoi după mine prin parcare. Doar când am ajuns la o sută de metri de club m-am oprit. I-am dat drumul și mi-am tras sufletul. Simțeam încă gura lui Adam pe a mea. M-am șters.

Când m-am întors, Isaac își privea mâna. Își strângea palma în pumn și apoi o relaxa. Arăta de parcă nu-i venea să creadă că mâna aceea brutală făcea parte din corpul lui.

– N-ar fi trebuit să faci asta.

Sunam derutată, dar așa mă și simțeam.

Așa eram mereu în preajma lui.

– Din contra, a zis.

M-am încruntat.

– Ce?

– Din contra, Sawyer. Ar fi trebuit să fac asta mult mai repede.

Semnificația cuvintelor lui m-a lovit drept în inimă. Am deschis gura să răspund ceva, dar n-a ieșit nimic.

– Ar fi trebui să zic ceva mult mai repede. Dar de fiecare dată am fost laș, am stat și m-am uitat cum oamenii - oameni care nici măcar nu te cunosc -, își bat joc de tine.

A făcut un pas lung spre mine, iar eu i-am observat postura încordată și energia pe care o emana. Era încă plin de adrenalină după loviturile aplicate.

– Îmi lipsești, a mormăit.

Am clătinat din cap și am dat înapoi. A oftat încet. Dar apoi m-a prins de mână și m-a tras într-o îmbrățișare, cu o blândețe infinită.

– Îmi lipsești, a repetat el, mai încet de data asta. Buzele lui mi-au atins tâmpla și i-am simțit respirația pe piele, cât m-a ținut pur și simplu în brațe.

Eram copleșită. Pe de o parte, mi-aș fi dorit să fiu oriunde altundeva, dar, pe de altă parte...

Fața nepoatei lui Al mi-a apărut în fața ochilor.

– Dă-mi drumul, am spus furioasă.

Nu a fost nevoie să mă zbat, că Isaac mi-a dat drumul imediat. M-a privit și abia dacă am putut suporta durerea din ochii lui. Dar mi-am făcut curaj.

– Sunt obișnuită să mă folosească toată lumea pe post de manta de vreme rea, până ce găsesc pe cineva care să conteze și cu care vor să fie cu adevărat. Kaden. Ethan. Și chiar dacă nu e deloc plăcut să fii aruncată așa, pentru mine a fost mereu OK. Nu voiam mai mult de la nimeni, decât să-mi petrec câteva nopți alături de ei. Dar cu tine... Cu tine am crezut, pentru scurtă vreme, că aș putea fi mai mult. Dar am fost numai înlocuitoare pentru ceea ce-ți dorești de fapt.

Isaac m-a privit dezamăgit.

– Este cea mai mare prostie pe care mi-ai spus-o vreodată.

Am pufnit.

– Așa sunt eu, Isaac. Blondă, proastă, bună numai pentru pat.

– Iar eu naiv, tocilar și virgin sau cum era?

Am ridicat din umeri, iar asta l-a înfuriat.

– Nu-mi vine să cred că așa gândești. *Nu suntem ce se spune despre noi.* Îți amintești?

Mi-am cuprins corpul cu brațele și mi-am înfipt degetele în coaste, ca să mă oblig să nu îl ating.

– Bun venit în lumea reală, Isaac. Sunt exact ce se spune despre mine și trebuie să-ți mulțumesc pentru că nu-mi mai închipui că aș putea fi altfel.

– Chiar vrei să renunți la noi? a întrebat el imediat. Serios? Pentru o nenorocită de ceartă?

– O nenorocită de ceartă? Isaac, *tu* ai renunțat la *mine!*

– Eu... ce? a exclamat el, uluit.

Mi-am ridicat brațele.

– Tu mi-ai dat de înțeles cât se poate de limpede că nu vrei să mai știi de mine.

– Eram supărat pe tine, Sawyer! M-ai rănit și... pentru ce-am zis la restaurant, îmi pare rău. Am vrut...

– Hai, serios, l-am întrerupt. De la început a fost clar pentru amândoi că nu te poate interesa cineva ca mine.

– Tu ești cea care a pus capăt proiectului. Nu invers.

– Pentru că nu voiam să mă mai las folosită de tine!

– Chiar crezi că de aceea m-am culcat cu tine? Pentru că voiam să exersezi pentru altele? m-a întrebat, uluit.

– Se pare că a funcționat, am zis sec.

Asta l-a amuțit. Ne-am privit în ochi un minut.

– Care-i faza cu tine? a întrebat el încet.

Am ignorat durerea pe care mi-o provocau cuvintele lui. Am arătat cu capul în direcția clubului.

– Tu ești cel care are pe altcineva, deci tu să îmi spui.

M-a privit de parcă-mi pierdusem mințile.

– Chiar crezi asta despre mine? Crezi că după ce s-a petrecut între noi, după ce te-am prezentat *familiei* mele, așa fi dat din umeri și așa fi căutat pe altcineva?

Nu am răspuns.

– Fata este nouă în oraș, iar Al m-a rugat să-i arăt împrejurimile. Voia să vadă unde se petrece. Dar, Sawyer, trebuie să mă crezi că... S-a întrerup, masându-și ceafa cu o mână. A inspirat scurt. Am acceptat proiectul doar pentru tine. Pentru că, de când m-ai sărutat prima dată, nu m-am putut gândi la altcineva.

Am clătinat din cap.

– Nu da din cap. Așa stau lucrurile.

Nu schimba nimic. Nimic din ce spusese deja nu schimba faptul că noi n-am fi funcționat. Aveam să ne facem rău și să ne distrugem reciproc – de asta eram 100% convinsă. Deja începusem. Nu ne potriveam, și cu cât vedea Isaac asta mai repede, cu atât mai bine.

Dintr-odată, Isaac a întins o mână și a pus-o, cu blândețe, pe antebrațele mele, încrucișate pe abdomen. Mi-a mângâiat pielea cu degetele mari și eu m-am înfiorat. A trebuit să îmi mușc limba ca să nu suspin. A fost cel mai dificil moment.

M-am dat un pas în spate atât de repede, că m-am împiedicat. Isaac a strâns din dinți și mâna cu care tocmai mă atinsese s-a strâns într-un pumn.

M-am întors și am fugit.

Capitolul 33

Nu am idee cum am ajuns acasă, dar când m-am împleticit în cameră eram terminată. Nu mai puteam. Am căzut pe podea, lângă ușă, cu fața îngropată în palme. Așa m-a găsit Dawn mai târziu, când a ajuns acasă. S-a așezat lângă mine, încă îmbrăcată cu geaca, și a vorbit cu mine, dar eu nu-mi dădeam seama ce spunea. Zgomotele din urechile mele și bătăile inimii mele sfâșiate acopereau totul.

– Fă să se oprească, am sughițat și mi-am luat mâinile de pe față, ca să o privesc.

Avea privirea tristă și plină de milă.

– Mi-aș dori tare mult să pot.

Îmi lipsești.

Îi auzeam vocea. Și el îmi lipsea. Dar eram convinsă că procedasem corect. Merita pe cineva care să-l facă fericit. Și eu nu puteam – dovedisem asta cu vârf și îndesat în ultimele săptămâni.

– Nu mă pot opri, am șoptit, supărată, iar lacrimile fierbinți mi-au curs pe față mai departe. Dawn m-a luat în brațe și m-a strâns tare.

După multă vreme, m-a ajutat să mă ridic și m-a împins spre patul meu. A scos un tricou lung din comodă și mi l-a întins.

– Promite-mi ceva, Sawyer, mi-a zis, în timp ce mă schimbam. M-am uitat la ea o clipă, cu mâinile vârâte în mâneci, apoi mi-am tras tricoul peste cap și am privit-o iar.

– Ce? Aveam gâtul atât de uscat, că mi-a ieșit doar un croncănit.

– Trebuie să încetezi. Munca asta pe brânci, refuzul de a vorbi cu cineva, disprețul față de sine. Alcoolul. Nu mai suport să te văd așa.

M-am îndreptat spre pat.

– Ești prietena mea și e de datoria mea să am grijă de tine. Dar trebuie să-mi permiți. Treaba cu Isaac a mers prost și doare, înțeleg. Dar o să ieși din asta mai puternică. Promit.

S-a apropiat și s-a așezat pe pat, lângă mine. Cu degetul mare, mi-a șters lacrimile care-mi alunecaseră pe obraji după ultimele ei cuvinte.

– Îmi promiți că mă lași să fiu prietena ta?

Nodul din gâtul meu era atât de mare, încât n-am reușit să spun nimic.

Dar am încuviințat.

Dawn m-a lăsat în pace câteva zile și m-a târât după ea la cantină doar marțea următoare. I-am regăsit acolo pe Allie și pe Scott.

Scott arăta ceva mai bine, deși purta tot o bluză de trening în formă de sac, ce nu se potrivea deloc cu părul lui îngrijit. Cearcănele erau încă prezente, dar când m-am așezat în fața lui mi-a zâmbit. M-am chinuit să îi răspund.

A devenit tot mai ușor, apoi. Ne-am petrecut împreună aproape fiecare pauză de prânz. Nu vorbeam mult, dar, din fericire, nici Scott. Am construit un front al tăcerii, în timp ce Dawn și Allie vorbeau despre te miri ce. Vineri ni se alătura și Spencer, care povestea tot soiul de tâmpenii și mă făcea din când în când să zâmbesc, chiar dacă abia schițat.

Dawn avea dreptate. Nu mai puteam continua cu petrecerile, cu bărbații, cu alcoolul. Nu mai voiam asta. Chiar dacă încă mă durea să mă gândesc la Isaac, cu el simțisem prima dată cum era să trăiești realitatea și nu să fugi de ea.

Săptămâna următoare mi-am făcut curaj să mă întorc la sala de fitness. Kaden nu era acolo, însă am reușit să îmi leg bandajele de la el și să-mi pun mănușile de box. Am făcut câteva exerciții de încălzire și am început să mă antrenez așa cum mă învățase el. Mi-am dat seama că avusese dreptate: era iritant când nu îți ținea nimeni sacul de box și se balansa continuu. Dar am vrut să încerc singură. Deși mușchii îmi tremurau și îmi simțeam brațele de plumb, mi-a fost mai bine după aceea. Când au venit Kaden cu Allie la cantină, săptămâna următoare, și s-au așezat la masa noastră, mi-am făcut curaj să îl întreb, în fața tuturor, dacă voia să se antreneze cu mine din nou. Aș fi preferat să nu îi îndur privirea superioară, dar, când a zis „Sigur”, mi-a dispărut senzația neplăcută.

În după-masa asta am sortat, împreună cu Pat și Robyn, fotografiile pentru site. Selectasem peste 50, iar lor le-au plăcut cele mai multe, așa că au avut nevoie de peste o oră să se decidă. Când am plecat, Pat mi-a spus că erau încântate de prestația mea și s-ar bucura să mai fac și alte proiecte pentru ele, în viitor.

Când am intrat pe ușa căminului, seara, abia așteptam să-i povestesc lui Dawn. Ședea la birou, iar eu am început să-i povestesc de cum am intrat.

– Au fost complet încântate de poze! M-au întrebat dacă vreau să mă implic în următoarea expoziție! Iată și ceva care merge bine.

Dawn a surâs precaută.

– Super. Ăăă...

– Salut, a zis o a doua voce, din jumătatea mea de cameră.

Am tresărit, șocată. M-am întors spre masa mea, aflată în celălalt colț al camerei.

Sora mea s-a ridicat încet și m-a privit, indecisă.

– Riley? am chițăit. Ce cauți aici?

Să o văd îmi deschidea răni care abia se vindecaseră, dar am simțit și o mare ușurare. Îmi fusese dor de ea și mă temeam că poate nu mai voia să aibă legătură cu mine.

Aș fi vrut să îi sar de gât, dar nu știam dacă era cazul. Fusese destul de limpede, după ultima noastră discuție, că își dorea să ia o pauză de la noi.

– Voiam să-ți vorbesc, a zis ea, după ce ne-am privit una pe cealaltă o vreme. Despre nuntă. Și despre... celelalte lucruri.

– Atunci, eu plec la Spencer, s-a grăbit Dawn să zică, zăngănindu-și cheia. Dacă nu vrei să rămân.

Șoptise ultima propoziție, ca să o aud doar eu. Recunoscătoare, i-am zâmbit, dar am clătinat din cap. Treaba asta se rezolva doar între patru ochi cu Riley. Îi datoram asta surorii mele.

– Dacă e ceva, anunță-mă, a zis Dawn, luându-și pe umăr geanta gigantică pentru laptop. S-a apropiat de mine și m-a sărutat pe obraz. Vorbesc serios. Să mă suni, a zis din nou.

– Bine.

Mi-am șters obrazul, strâmbând din nas, iar asta a făcut-o să rânjească. Apoi s-a răsucit pe călcâie și a ieșit. Am văzut cum a închis ușa în urma ei și m-am mai uitat o vreme după ea, înainte să mă întorc spre sora mea.

Arăta bine. Fericită, chiar dacă își mușca buza de sus.

– Voiam...

– Îmi pare...

Ne-am oprit în același timp, ca să o lăsăm pe cealaltă să vorbească.

– Doamne, ce găște suntem, a zis Riley și s-a așezat din nou la masa mea.

Am ridicat din umeri și m-am așezat vizavi.

– Așa este. Groaznic.

Am tăcut iar.

Riley a inspirat adânc, de parcă ar fi vrut să spună ceva, dar avea nevoie de o clipă să își găsească cuvintele.

– Îmi pare foarte rău pentru felul în care m-am purtat la nuntă, Riley, am explodat. Nu eram în apele mele. Am vrut...

A ridicat o mână ca să mă oprească și am strâns imediat din buze.

– Eu ar trebui să îmi cer scuze, și nu invers. Îmi pare rău că nu ți-am zis despre Melissa. M-am gândit... că n-o să vii, dacă-ți spun.

– Evident că aș fi venit. Aș fi reacționat mai bine dacă eram pregătită, cred.

– Am vrut să-ți spun înainte, dar... nu am putut. Nu știu unde mi-a fost capul. Chiar voiam să încerc să adun laolaltă ce a mai rămas din familia noastră. Dar n-a mers așa cum îmi imaginasem.

Am înghițit în sec și m-am străduit să îmi pun gândurile în ordine.

– În niciun caz nu vreau să mă înțelegi greșit. Îl iubesc pe Morgan ca pe un frate. Când mi-ai povestit despre logodna ta, voiam să mă bucur pentru voi. Dar am simțit doar că te vei îndepărta de mine. A trebuit să-mi dreg vocea, iar când Riley a deschis gura să îmi spună ceva, am vorbit iar, repede. Când mi-ai povestit despre domnișoarele tale

de onoare, m-am simțit exclusă. De parcă n-ai fi vrut să mă lași să fac parte din noua ta viață.

– Nu te-am întrebat pentru că-mi era teamă să nu refuzi. Mai teamă îmi era să nu spui „da” din obligație și să detești fiecare secundă. M-a apucat de mână și m-a strâns. Firește că aș fi preferat să fii acolo cu mine, Sawyer. Nu există nicio persoană pe care să mi-o fi dorit mai mult – cu excepția lui Morgan.

Am surâs slab.

– Vorbesc serios. Nu a fost intenția mea să te exclud. Mi-am dorit doar să îți fie mai ușor să accepți lucrurile, pentru că știi cât de mult te afectează schimbările.

Am încuviințat și i-am strâns și eu mâna.

– Am fost complet uluită când am văzut-o pe Melissa. Nu-mi venea să cred că o invitaseși la nuntă. S-a purtat atât de urât cu noi! Încă mai am cuvintele ei în minte și azi. Pentru mine era de neînchipuit cum de ai fi putut decide, de bunăvoie, să o implici așa în viața ta.

Riley a încuviințat încet.

– Evident că nu voi uita nici eu cât de mizerabilă a fost copilăria petrecută cu ea. Dar nu mai pot purta în mine ura asta. Și..., a ezitat o clipă. Există un lucru pe care nu-l știi despre ea, Sawyer.

Am simțit fiori pe brațe.

– Ce?

– Melissa a fost împreună cu tata, înainte, a zis ea, iar privirea ei a devenit compătimitoare.

Am înțeles ce a spus, dar nu avea niciun sens.

Am deschis și am închis gura la loc. Voiam să întreb la ce se referea, dar n-am reușit să articulez niciun cuvânt.

– În liceu, tata și Melissa au fost împreună. Dar apoi a cunoscut-o pe mama și s-a îndrăgostit până peste urechi.

N-a fost nimic plănuțit, doar s-a întâmplat. Melissa a avut inima frântă. A suferit mult, mai ales că mama și tata s-au căsătorit după ce au terminat liceul. Am apărut eu. Apoi tu. Eram o familie fericită, iar Melissa a rămas complet singură. Asta a înăcrit-o mult.

Nu puteam spune nimic. Simțeam o apăsare cumplită în piept, până ce abia am mai putut respira și am simțit nevoia să mă ghemuiesc.

– Nu te cred, am croncănit.

Riley m-a strâns din nou de mână.

– De aceea o urăște Melissa atât de mult pe mama. Și ne urăște și pe noi. Pentru că nu a trecut peste asta. Cred că n-a fost deloc de ajutor că arăți exact ca mama când era tânără.

Mă ardeau ochii. A trebuit să clilesc des. Tot ce crezusem că știam despre familia mea era acum distrus de cuvintele lui Riley. Mama devenea, dintr-odată, o persoană complet diferită. Nu îmi venea să cred că era o poveste adevărată.

Chiar dacă explica multe.

– Când tata s-a îmbolnăvit... Melisa a fost distrusă. Nu încetase niciodată să-l iubească. Și totuși, i-a fost mamei alături tot timpul. Dar apoi... Melissa nu și-a pierdut doar marea dragoste, ci și sora. A rămas cu noi pe cap. Era atât de furioasă pe mama și pe tata, că s-a răzbunat pe noi.

Toate vorbele acelea urâte. Toată ura, toată furia din ochii Melisei, când mă văzuse. Îi aminteam de mama.

– De ce îmi spui doar acum? am întrebat, răgușită.

Privirea lui Riley era îndurerată – și la fel de tristă cum mă simțeam eu.

– Pentru că știu că mama a fost mereu eroina ta și încă mai este. Când am aflat lucrurile astea, imaginea mea despre ea s-a schimbat, iar pentru tine nu îmi doream asta.

Trebuia să o păstrezi în amintire așa cum ai cunoscut-o și să nu te lași influențată de altele. Ochiul ei au devenit sticloși și am început și eu să văd ca prin ceață. Riley m-a strâns de mână, puțin prea tare, dar era OK.

Nu fusese vorba despre mine. Melissa nu mă urâse pe mine, ci doar își proiectase asupra mea furia și tristețea adresată părinților mei. Asta nu schimba nimic din ce-mi făcuse, dar acum știam că nu era doar o femeie înăcrită, căreia îi făcea plăcere să le provoace rău altora. Că suferea. Suferea ca oricare alta.

– Mama a fost marea iubire a tatei. Nimic nu poate schimba asta și nici greșit nu a fost, a zis Riley.

Am încuviințat, recunoscătoare. Îmi aminteam foarte bine cât de îndrăgostiți și de fericiți fuseseră părinții noștri.

Mama îl iubea pe tata atât de mult, că îl urmase în moarte.

– Nu se schimbă nimic, am zis, după o vreme. La privirea întrebătoare a surorii mele, am continuat. Mama și tata sunt mai departe eroii mei. Indiferent de povestea cu Melissa.

– Bine. Așa și trebuie să fie, Sawyer.

– Chiar dacă nu aș putea-o ierta... Înțeleg acum de ce s-a purtat așa cu noi. Cred c-a fost groaznic pentru ea.

Riley a încuviințat.

– Știu că nu o scuză nimic. Dar am crezut că vom putea schimba ceva. De aici și invitația la nuntă, și încercarea de a ne croi un nou început.

– Înțeleg. Doar că ar fi trebuit să vorbești cu mine despre asta mai devreme, am zis.

În priviri i-a scânteiat regretul.

– Nu voiam să te încarc. Știam câte ai pe cap și că încercai să uiți ce s-a întâmplat. Nu voiam să te sperii sau...

Nici nu mai știu. Dintr-un motiv sau altul, am crezut că nunta mea ar putea fi o ocazie bună să ajungem să vorbim din nou cu ea.

– A mers de minune.

Riley mi-a arătat degetul mijlociu. Am scos un hohot scurt de râs, care a mai risipit tensiunea dintre noi. După aceea, am rămas din nou tăcute, doar cu gândurile.

– De unde ai știut? am întrebat.

Riley mi-a răspuns după o clipă.

– O prietenă, fostă colegă de clasă cu Melissa și cu tata, și-a adus câinele la clinică. M-a întrebat cum ne merge și mi-a povestit cât de tragice au fost lucrurile pentru Melissa. Nu aveam idee despre ce-mi povestea, dar când am început să pun întrebări, n-a mai zis nimic și a dispărut. Am fost în aceeași zi la Melissa și am făcut-o să vorbească.

Îmi venea greu să cred că povestea era adevărată, dar știam că nimeni n-ar fi putut-o inventa. Era prea macabră.

– Îmi pare atât de rău. Am privit-o pe Riley clătînând din cap. Am fost atât de furioasă. Nu voiam să depășesc limitele în așa hal. Nu se va mai întâmpla, Riley. Sper ca într-o zi să mă ierțați, tu și Morgan.

– Te-am iertat deja, a zis ea blând. De când ne-am dat telefon.

– Serios?

– Am fost doar foarte supărată. Era nunta noastră, familia lui Morgan, invitații și Melissa... a fost prea mult. Am fost copleșită și voiam doar să mă bag în pat și să nu mai cobor niciodată.

– Te înțeleg perfect. Crede-mă.

– Nu voi mai sta niciodată atâta timp fără să-ți vorbesc, Sawyer. A fost groaznic, a spus Riley.

Eram atât de ușurată, că n-am putut face decât un pas în față. Am îmbrățișat-o. A scos un icnet, dar m-a strâns la fel de tare. O vreme ne-am ținut doar în brațe și auzeam că încerca, la fel ca mine, să își înăbușe suspinele. Dar tot i-am simțit lacrimile pe gât.

După o eternitate, ne-am dat drumul. Riley mi-a șters cu blândețe lacrimile din ochi.

– Isaac te-a transformat într-o stropitoare.

– Ce?!

– Trebuie să-ți spun sincer că nu mi-am imaginat niciodată că, de fapt, vrei un tip ca el. Atât de inocent și de politicoș! Dar când m-a sunat... Cred că este foarte potrivit pentru tine. Și observ cât te-ai schimbat. Nu mai ești la fel de închisă ca acum câteva luni. Ce nebunie, nu? Ce face dragostea din noi!

Am privit-o perplexă.

– Isaac te-a sunat? am repetat.

– Ah. Riley s-a încruntat. Nu trebuia să zic?

Când n-am răspuns, a ridicat mâinile.

– Te rog să nu îi spui că l-am turnat. Am crezut că... Sunteți împreună, nu? a întrebat nesigură.

Am clătinat din cap.

– Dar el... S-a întrerupt, apoi expresia i s-a șters de pe față.

– De ce te uiți așa?

– Doar că... M-a sunat pentru că știa cât de mult rău ți-a făcut cearta. Și-a cerut scuze și a zis că speră să ne împăcăm, pentru că dragostea fraților era neprețuită și extrem de importantă.

Suna a ceva spus de Isaac.

– Nu ne potrivim, am murmurat.

– De ce?

– Pentru că el ar trebui să caute pe cineva mai bun. Înainte să știu ce mi se întâmplă, am simțit o durere groaznică în frunte. Au, vacă nebună! M-a durut!

– Așa și trebuie. Să nu mai spui așa ceva, a șuiert Riley, și a ridicat din nou degetul cu care mă ciupise de frunte.

– Dar așa este. Am ridicat din umeri. E un om bun, Riley. Merită pe cineva care să-l facă fericit și nu să-i umple viața de dramă.

Riley m-a privit clătinând din cap.

– Este cea mai mare prostie pe care am auzit-o, Sawyer.

– Dar e adevărul.

– Ți-e teamă de propriile sentimente.

– Nu mi-e teamă.

– Ba da. Și știu precis, pentru că așa a fost cu mine și cu Morgan.

– E altceva.

Am strâns din buze, pentru că discuția devenea patetică.

– Ești îndrăgostită de el, a decis Riley.

Am negat imediat din cap.

– Ba nu sunt.

– Ba da. De aceea ești într-o stare mizerabilă.

– Nu sunt într-o stare mizerabilă.

Riley a ridicat o sprânceană.

– Dawn mi-a spus altceva.

– OK. Mă simțeam mizerabil pentru că mă certasem cu persoana la care țin cel mai mult pe lume – adică tu. Cel puțin erai, până când ai început să mă calci pe nervi.

– Aha. Vrei să îmi spui, deci, că acum când noi ne-am împăcat, totul e la fel ca înainte? a întrebat Riley, sceptică.

Am încuviințat cu entuziasm.

Dar știam precis că nimic nu va mai fi ca înainte. Durerea cumplită era acolo și făcea deja parte din mine. Era acolo când mă trezeam dimineața, era acolo când mă duceam la culcare și era totuna ce făceam, cum încercam să mă distrag – nu dispărea.

Îmi era dor de Isaac. În fiecare zi. Tot ce îmi rămânea erau momentele noastre împreună, care mă făceau încă fericită, deși știam că erau în trecut și că el își făcea deja noi amintiri cu altă fată care nu eram eu.

Nimeni nu reușise să mă facă atât de fericită ca Isaac. Nimeni nu reușise să îmi dărâme scuturile de apărare și să mă facă să mă deschid. Nimeni nu reușise să îmi stârneasă asemenea sentimente.

Pentru mine, exista doar Isaac. Adânc, în sufletul meu, știam că așa va rămâne.

– Sentimentele sunt de rahat, am șoptit pe umărul lui Riley.

În timp ce sora mea mă ținea în brațe, mi-am lăsat lacrimile libere și am plâns după tot ce trăisem și pierdusem.

Capitolul 34

Decembrie a salutat Woodshill cu un frig geros și multă zăpadă. Munții și văile s-au acoperit de alb, chiar și orașul se afla sub un strat magic, sclipitor, care mă îndemna mereu să-l fotografiez. Îmi petreceam zilele aproape exclusiv afară și veneam doar seara acasă, complet înghețată, cu toate degetele amorțite. Începeam să simt cu ele doar după dușuri lungi și fierbinți.

Adoram toate astea.

La fel de entuziasmată am fost când Robyn și Pat mi-au spus că, printr-un contact din Portland, reușiseră să o angajeze pe artista Angel Wittaker, și mă rugaseră să fotografiez sculpturile în gheață pe care le crea, pentru expoziția de Crăciun de la galerie.

M-au luat de la cămin cu mașina lui Robyn, imediat după răsărit. Ne-am dus la poalele Muntelui Wilson, unde lucra Angel de câteva zile. Văzusem deja sculpturile în stare intermediară, în pozele pe care mi le trimisese Robyn pe mail, dar, ca să fiu sinceră, nu înțelesesem mare lucru din masele de zăpadă care urmau să fie transformate în creații artistice.

Înarmate cu trepieduri, reflectoare și obiective pe care abia așteptam să le testez, ne croiam drum prin zăpada groasă. Am ajuns la suprafetele îngrădite pe care le folosea Angel pentru lucrările sale și nu mi-a venit să cred. Șapte sculpturi gigantice din gheață fuseseră organizate într-un cerc. Câteva dintre ele aveau modele care aduceau cu fosilele, iar altele - fețe pe care le vedeai doar din unghiul potrivit. Soarele se înălțase, între timp, și lumina sa făcea sculpturile să lucească dinspre interior. Era superb.

Nu mă mai săturam să le privesc, așa că atunci când ne-a văzut sculptorița și ne-a făcut semn să ne apropiem, a trebuit să mă adun și să nu mă bâlbâi de prea mult entuziasm. Era îndesată într-un palton negru, gros, și purta o căciulă de lână stacojie, de sub care i se vedea părul alb ca vata. Îi căutasem CV-ul pe Google și știam că avea 62 de ani. Părea mult mai tânără, probabil datorită expresiei vioaie din ochi și a surâsului orbitor cu care ne-a întâmpinat.

Le-a întins mai întâi mâna lui Robyn și lui Pat, apoi s-a întors spre mine.

– Ea este asistenta noastră studentă, Sawyer. Îți va fotografia operele pentru noi, i-a spus Pat.

– Bună, am zis agitată.

– Mă bucur, Sawyer. Eu sunt Angel. S-a dovedit mai greu decât crezusem să îi strâng mâna, pentru că mânușile ei erau mai groase decât ale mele. Mi-am adus aminte, atunci, că trebuia să le scot pe ale mele, dacă voiam să fotografiez ceva.

– Superbe lucrări, am zis.

Zâmbetul lui Angel s-a lățit.

– Mulțumesc.

Mi-am dat capul pe spate și m-am mai uitat o dată. Curând, soarele avea să înceapă să coboare iar, și pentru fotografiile pe care mi le imaginam deja ar fi fost o mare pierdere.

– Lumina este perfectă, așa că aș dori să încep chiar acum, dacă-i OK.

– Sigur, a zis Angel.

– Sawyer se joacă foarte frumos cu lumina, a spus Robyn, și la auzul tonului ei mândru, am simțit că mă încălzesc.

– Sunt încântată. Mă bucur mult că vreți să expuneți în Woodshill ceva creat de mine. Soțul meu și cu mine am locuit o perioadă acolo, înainte să ne mutăm în Portland.

– Serious? a întrebat Pat, iar Angel a început să îi povestească despre perioada petrecută în Woodshill.

Am prins doar frânturi de poveste, în timp ce Robyn și cu mine ne mișcam în jurul sculpturilor. Ea îmi arăta în ce unghi își imaginase ceva, iar eu trăgeam câteva cadre de probă. După o vreme, se uita la fotografii și, ca la curs, îmi spunea unde puteam aduce îmbunătățiri. Să fac fotografii cu ea era o încântare și, deși mă bazam mai departe pe instinct, am remarcat că ideile pe care le aducea în discuție mă ajutau să avansez.

M-am aruncat cu burta pe zăpadă și, după ce mi-am găsit poziția potrivită, Robyn mi-a întins aparatul. De jos, modelele arătau complet diferit, iar razele soarelui le făceau să sclipască, creând o atmosferă superbă. Am stat întinsă vreun sfert de oră, înainte ca Robyn să mă ajute iar să mă ridic, și tremuram din tot corpul când mi-am scuturat hainele de zăpadă. Dar am simțit, totuși, cum îmi vibrează telefonul în buzunarul din spate al blugilor. Degetele mele înghețate s-au întins după el.

Mi-a fost de ajuns o privire către ecran ca să mă furnice membrele înghețate.

Isaac.

Nu mai vorbisem cu el de săptămâni și crezusem că-mi ștersese numărul de mult.

N-aveam idee pentru ce mă suna tocmai acum.

Dar am preluat apelul, cu degetele tremurând, și am apăsat telefonul la ureche, pentru că-mi era teamă că altfel l-aș putea scăpa oricând în zăpadă.

– Alo?

Tăcere. Apoi:

– Salut. Sunt eu... Isaac.

– Știu. Am păstrat numărul.

Premiul pentru cea mai cretină conversație telefonică din istoria omenirii îl meritam noi.

Isaac nu a spus nimic, dar am auzit, dintr-odată, că respira mai greu.

– Ce s-a întâmplat? am întrebat alarmată.

N-a zis nimic. Doar a inspirat brusc.

– Ce s-a întâmplat? am repetat mai încet.

Mi s-a părut că se străduia din toate puterile să nu o ia razna.

– Vorbește cu mine, am șoptit și m-am întors cu spatele la Robyn, care mă privea îngrijorată. Când respirația i-a devenit tot mai rapidă și mai neregulată, deja mă speriasem. Isaac?

– Mama..., a îngăimat.

Mi-a stat inima.

– Mama a avut un accident de mașină.

– Unde ești? am întrebat și m-a surprins și pe mine vocea mea calmă.

– Sunt la fermă și stau în mașină, pentru că... Nu pot să intru și să fac pe eroul în fața fraților mei, pentru că pot ceda din clipă în clipă. Tata e cu mama la spital, iar eu trebuie să mă ocup de Ariel, de Levi și de Ivy și... Sawyer, nu știu ce să fac acum și nu pot decât să...

– Isaac, l-am întrerupt iar, mai liniștită decât credeam că aș putea fi. Pe rând. Mai întâi, respiră adânc.

Și-a înăbușit un suspin care mi-a frânt inima.

– Te rog. Inspiră și expiră adânc.

– Nu reușesc fără tine, a zis el agitat. Am nevoie de tine, Sawyer. Am... A înghițit în sec. Am nevoie de tine.

Cuvintele lui au dezlănțuit o cascadă de sentimente în mine.

Mi-am trecut repede în revistă opțiunile, dar știam clar unde trebuia să fiu. Nu exista alternativă.

– Plec chiar acum.

Isaac a respirat ascuțit.

– Sawyer, a zis el încet. Atât de încet, că abia l-am auzit.

– Reușești, Isaac.

– Eu... Și-a dres glasul. Apoi a zis doar: Mulțumesc.

Am închis, iar eu am avut nevoie de un moment să mă adun și să mă întorc spre Robyn.

– Îmi pare foarte rău, Robyn. Trebuie să plec.

S-a uitat la mine îngrijorată.

– E totul în ordine?

N-am reușit decât să ridic din umeri.

– Ai nevoie de mașină? a întrebat.

Când am privit-o fără să pricep, a scotocit în buzunar și a scos cheia.

– Uite, a zis, și mi-a apăsato-o în palmă.

M-am uitat de la ea la cheie.

– Ești sigură?

– Da. Am încredere în tine.

– Nu știu cum să-ți mulțumesc, am zis, când mi-am regăsit glasul. Îmi pare foarte rău că nu reușesc să termin aici. Sincer, îmi doream...

– Ai făcut niște fotografii superbe, Sawyer, m-a întrerupt ea. Și este clar că ai o urgență. Acum dispari, și te rog să conduci prudent.

M-am întors pe călcâie și m-am chinuit să răzbat cât puteam de repede prin zăpadă până la parcare.

Zăpada de pe străzi se transformase, în mare parte, într-o mângă maronie, și dacă pietonii de pe trotuare mai alunecau, eu n-am avut probleme cu gheața sau poleiul. Totuși, țineam volanul atât de strâns că mi se albiseră buricele degetelor, în timp ce încercam să-mi păstrez mintea limpede, în ciuda grijilor pentru Isaac.

Mi se păruse atât de trist și de pierdut la telefon. Nu știam cât de rea era starea mamei lui și îmi era teamă de ce mă aștepta când ajungeam la fermă.

Când am cotit pe alee, am văzut imediat mașina lui Isaac și, deși setasem clima la maximum, mi s-a făcut frig când l-am văzut stând la volan, cu capul plecat.

Am parcat mașina lui Robyn lângă a lui și am coborât, ca să merg la el. Îmi era totuna ce se întâmplase între noi în ultimele săptămâni, ce ne spusese rău sau, și mai rău, ce nu ne spusese rău. Conta doar că voiam să fiu acolo pentru el.

Am bătut în geam. A tresărit și a ieșit imediat din mașină. Părea în șoc și privirea lui era atât de răătăcită, că m-a durut inima.

– Hei, am zis eu blând și am încercat să zâmbesc.

Nu mi-a răspuns, ci doar a închis portiera în spatele lui și s-a răsucit spre mine, indecis cum să reacționeze. Am preluat eu controlul și l-am îmbrățișat. L-am ținut în brațe până când mi-a întors gestul și o parte din tensiunea lui s-a risipit. Mi-a permis să fiu acolo pentru el și a fost bine să-i pot spune, fără cuvinte, că nu aveam de gând să plec. Mă sunase pe mine. Nu pe altcineva, ci pe mine. Și indiferent cât de frecvent îmi spuneam că nu eram suficient de bună pentru el, trebuia să însemne ceva, nu?

– Trebuie să-l sun pe Al, a murmurat el, după o vreme, și a ridicat telefonul cu mâna dreaptă. Nu pot lucra mâine după-masă.

– Nu-ți face griji pentru asta. Trebuie să intrăm, întâi. Theodore și Mary sunt înăuntru?

A încuviințat, apoi a clătinat din cap.

– Bunica este cu Ivy la târg. Bunicul i-a luat pe Ariel și pe Levi de la școală.

– OK, am spus și l-am luat de mână. Avea pielea rece ca gheața și mi-am dorit să-mi fi luat mânușile când coborâsem de pe Muntele Wilson.

S-a lăsat tras de mine spre ușă. Degetele îi tremurau atât de tare că n-a reușit să descuiască din câteva încercări și i-am luat cheia din mână ca să descui eu. L-am împins în fața mea pe ușă.

– Hei? am strigat eu în casă și mi-am scuturat încălțăminte plină de zăpadă. L-am ajutat pe Isaac să își scoată haina – membrele sale lungi nu păreau să îl ajute – și am așezat-o pe comoda de pe hol. E cineva?

– Suntem în camera de zi! a venit răspunsul lui Theodore.

L-am luat din nou pe Isaac de mână. Mirosul cunoscut al casei mi-a pătruns în nări, iar dacă situația n-ar fi fost atât de tensionată, m-aș fi bucurat de senzația reîntoarcerii.

Theodore ședea pe canapeaua din camera de zi, cu Ariel strânsă lângă el și Levi în poală. Când a văzut că Isaac era cu mine, a zâmbit cu căldură. Doar simpla lui prezență avea un efect liniștitor asupra mea și am sperat imediat că îl atinsese și pe Isaac.

Spre deosebire de alte dăți, nimeni n-a chițăit când am intrat. Ariel a alunecat liniștită de pe canapea și a alergat spre Isaac. I-am dat drumul la mână, ca să-și poată lua sora în brațe. Isaac i-a murmurat ceva la ureche.

M-am apropiat de canapea și l-am mângâiat pe Levi pe cap, înainte să mă așez lângă el și Theodore. Theodore m-a cuprins cu brațul și m-a întors spre el. N-a zis nimic.

În casa atât de gălăgioasă de obicei era o liniște de mormânt. Îți dădeai seama imediat că se întâmplase ceva. Aș fi vrut să îl întreb pe Theodore detalii, dar nu voiam să fac asta în fața copiilor. Nici Isaac nu a zis nimic, ci doar a ținut-o mai departe pe Ariel pe braț și a început să străbată de colo, colo camera de zi, până când s-a mai relaxat puțin și doar l-a îmbrățișat, în loc să îl sugrume. A părut să își găsească și el alinarea în îmbrățișarea ei, pentru că, după o vreme, privirea i s-a mai limpezit și n-a mai părut atât de confuz.

– Ce e asta? a întrebat Levi brusc, arătând spre brațul meu drept.

Pentru o clipă nu am știut la ce se referea, apoi am văzut că mâneca puloverului îmi alunecase și mi se vedea rândunica de pe braț.

– Un tatuaj, am răspuns.

Levi a devenit dintr-odată atent și s-a ridicat în poala bunicului său.

– Ce e un tatuaj?

– Un tatuaj e o imagine pe care ți-o pictează cineva pe piele, i-am explicat, iar Levi m-a luat de braț ca să se uite de aproape.

Theodore a surâs.

– Ce se întâmplă când faci baie? a întrebat Levi și m-a privit bănuitor.

M-am uitat la Theodore, care doar a zâmbit mai tare. M-am gândit repede cum să explic unui copil de șase ani, cu valoare educativă, ce era un tatuaj.

– Tatuajele se fac cu un creion magic, care nu se poate șterge.

Levi a căscat gura, iar ochii lui verzi-căprui s-au făcut mari. A scos un „Wow”, înainte să se aplece din nou deasupra brațului meu, cu o privire concentrată.

– Rămâne pentru totdeauna?

Am încuviințat. Levi s-a întors atunci spre bunicul lui și l-a privit sincer.

– Și eu vreau un tatuaj, a zis el voios.

Minunat. După Ariel, dăduse și Levi de gust. De ce mă lăsau oamenii lângă copiii ăștia? Mi-am dat o palmă interioară, când am auzit brusc un alt sunet. Unul pe care nu-l crezusem posibil în ziua și în situația asta.

Râsete.

M-am întors și l-am văzut pe Isaac, în celălalt colț al încăperii. Mă privea clătinând din cap și râdea. Tare.

A început să-mi bată inima mai repede.

– Îl facem când vei mai crește, a zis el și s-a apropiat de noi, cu Ariel pe braț.

S-a așezat în celălalt capăt al canapelei, cu surioara lui în poală. Ea și-a lipit fața de pieptul lui, cu ochii închiși. Părea atât de speriată, că am simțit un nod în gât, mai ales că știam cât de gălăgioasă era de obicei.

– Cât mai cresc? a întrebat Levi.

Isaac a ridicat brațul cât îi permitea poziția.

– Cam așa.

Cel mic m-a privit trist.

– Dar vreau și eu o imagine pe braț.

– Atunci îți desenăm una cu un pix, am propus.

– Serios? m-a întrebat entuziasmat.

– Doar să-mi spui ce ți-ai dori, am zis.

Levi a sărit din poala lui Theodore și a alergat din încăpere.

– Ariel, îți iau cariocile, bine?

– Nu intra în camera mea! a țipat ea imediat. Mai repede decât credeam posibil, a sărit din poala lui Isaac și a sprintat după fratele ei.

Abia ce au ieșit cei doi copii din camera de zi, că Isaac a întrebat:

– Ce face? Ai noutăți? Când o putem vedea?

– Este încă în operație, a zis Theodore liniștit.

– Ce s-a întâmplat? am întrebat încet.

– Debbie a avut un accident auto urât. A ieșit de pe carosabil și s-a dat peste cap.

M-a cuprins frigul când l-am auzit.

– Doamne.

– Și-a rupt niște oase și are leziuni interne, a continuat el. De aproape două ore este în operație.

Nu îmi venea să pun întrebarea următoare, însă Theodore a părut să o anticipeze.

– Se va face bine, a zis el, cu vocea hotărâtă. S-a uitat la Isaac, care se uita la propriile mâini. Trebuie să credem cu toții asta, cu tărie.

Am încuviințat, chiar dacă nu știam care erau șansele lui Debbie și dacă Theodore nu spunea asta doar să îl liniștească pe Isaac, și poate și pe sine.

– Bineînțeles. Ce pot să fac?

– Faci deja suficient, fiind aici. Privirea lui s-a oprit scurt la Isaac, apoi s-a întors iar spre mine. Mi-a luat mâna și i-am strâns-o tare.

– Bineînțeles.

– Mulțumesc.

A surâs cu căldură și s-a ridicat de pe canapea. În drum spre bucătărie, l-a strâns pe Isaac de umăr, dar n-a părut să își dea seama. Voiam să fac neapărat ceva pentru el, să îl distrag, să îl consolez. Voiam să îi spun că știam perfect cum se simțea. Că știam cât de rău era când te copleșea teama că îți vei pierde părinții. Dar și că îl știam suficient de puternic să îndure. Oricum se va termina. Și că eram acolo pentru el.

Chiar când voiam să îi spun asta, Ariel și Levi au năvălit înapoi în camera de zi, înarmați cu tone de cariocci pe care le-au împrăștiat pe masă. M-am așezat între ei pe podea și am început să le colorez brațele cu imagini, iar Isaac a rămas pierdut în gânduri, pe canapea.

La scurtă vreme după aceea, Mary și Ivy s-au întors de la târg. Ivy nu pricepea că i se întâmplase ceva rău mamei sale, dar și-a dat seama că lucrurile nu erau în regulă și de aceea a devenit neliniștită și mofturoasă.

Ne-am petrecut restul după-amiezii privind seriale pentru copii la televizor, mâncând supă făcută de Theodore și încercând să nu privim ca hipnotizați telefonul, în speranța că va veni apelul așteptat de la tatăl lui Isaac.

Theodore și Mary au decis, seara devreme, să ducă la culcare copiii. Levi a cerut imperios să îl învelesc eu, iar când Isaac mi-a văzut privirea panicată a râs și m-a însoțit în cameră. În timp ce el trăgea draperiile, eu am aprins lampa mică și portocalie de lângă patul lui Levi și l-am învelit, până când i s-a mai văzut doar capul.

– O să fie totul bine? a întrebat el încet.

Cu colțul ochiului am văzut cum a încremenit Isaac. Cu toată stăpânirea de care eram capabilă în acea situație, am spus:

– Bineînțeles. Indiferent cât de rele ar fi unele zile, Levi... totul se rezolvă. Nu-ți face griji.

M-a privit gânditor.

– OK.

– OK, am spus și eu.

– Dar dacă mama nu mai vine? a întrebat mult mai încet.

Cuvintele mi-au pătruns în inimă și a fost nevoie de toate eforturile să nu-mi las gândurile să mă copleșească.

Isaac a ieșit din cameră cu pași repezi. L-am auzit pe hol, înainte să se închidă tare o ușă. Cu un oftat încet, m-am aplecat din nou deasupra lui Levi și i-am dat părul la o parte de pe frunte.

– Mama ta se va întoarce când se va simți mai bine, Levi. Eu cred cu tărie asta și trebuie să crezi și tu, am șoptit.

A încuviințat încet.

– Acum, dormi.

M-am ridicat și am stins lumina de lângă ușă, pentru ca numai cea de lângă pat să rămână aprinsă. Levi a închis ochii și s-a culcușit sub pătură, iar eu m-am strecurat pe ușă și am închis-o încet în urma mea. M-am dus apoi în vechea cameră a lui Isaac.

Am bătut cu grijă la ușă. Nu a răspuns, așa că am deschis-o și m-am strecurat înăuntru.

Isaac ședea pe pat și își privea mâinile. Îl văzusem deja trist și abătut, dar niciodată așa. Mă durea să îl văd cât de tare suferea. Cel mai mult mă durea că nu îl puteam consola. Aș fi vrut să-l iau în brațe și să nu îi mai dau drumul niciodată, dar... nu aveam dreptul. Îl alungasem și declarasem lucrurile terminate între noi, așa că trebuia să suport consecințele.

– Sunt un ratat, a zis el.

– Termină, am spus sincer, străbătând camera.

M-am lăsat pe vine în fața lui și am văzut că ținea o fotografie în mâini. Era una dintre cele făcute de mine cu aparatul lui Ariel, când Isaac și mama lui ședeau la pian și cântau. Am atins-o cu degetele. Ieșise superb, așa cum fusese și momentul acela.

A clătinat din cap.

– Nu am trecut peste cearta cu ea. Nu ne-am vorbit ca lumea de luni de zile. Ce mă fac dacă moare?

– Termină, am zis, luându-i fața în mâini. Chiar dacă nu voiam să îl ating, trebuia să mă privească în ochi când îi spuneam următoare cuvinte. Mama ta nu va muri, Isaac.

Privirea lui era ca atunci, la *Hillhouse*, când mă enervasem de cum îl tratau fetele acelea. De parcă m-ar fi văzut doar pe mine și toate celelalte lucruri de pe lume i-ar fi fost indiferente în clipa aceea.

A trebuit să-mi dreg vocea, pentru a-i vorbi mai departe.

– În plus, nu poți ști cum îi merge mamei tale dacă te ascunzi aici. L-am ridicat și i-am luat poza din mână. Am pus-o cu atenție pe noptieră. L-am luat de mână. Haide.

S-a ridicat și m-a urmat, fără să opună rezistență. Mâna lui era caldă și vie când și-a împletit degetele cu ale mele.

În următoarele ore am dat telefoane peste telefoane, în timp ce Isaac își mânca supa, împreună cu bunicii lui. Am vorbit cu Al și i-am explicat scurt ce se întâmplase și că Isaac nu va ajunge la muncă în următoarele zile. Al a mârâit, dar mi-am dat seama că povestea îl îngrijorase. Apoi am vorbit cu Robyn, care mi-a spus că era în regulă să îi înapoiez mașina abia în seara următoare. După aceea am sunat-o pe Dawn, care ar fi vrut să sară în mașina lui Spencer și să vină imediat aici, dacă n-aș fi împiedicat-o. Isaac era pe punctul să cedeze nervos, bănuiam, așa că nu avea nevoie de alți oameni în jur.

Puțin înainte de miezul nopții a sunat tatăl lui. Stăteam toți patru pe canapea și ne uitam la telefonul lui Isaac, care se afla în mijlocul mesei, pe difuzor. Am aflat că Debbie trecuse cu bine de operație și dormea. Avea o tijă în piciorul rupt, iar fractura de bazin îi fusese stabilizată. Nu mai avea splină, pentru i că se rupsese; hemoragia cauzată îi amenințase viața, dar medicii o opriseră la timp.

– Reușește, a zis tatăl lui Isaac. Debbie va trece peste asta.

– Știam eu, a zis Mary, cu vocea gătuită.

– Debbie este o luptătoare, a adăugat Theodore.

L-am privit pe Isaac. Pentru o clipă mi s-a părut că nu pricepuse ce spusese tatăl lui. S-a uitat de la telefon la bunicii lui, înapoi la telefon și apoi la mine.

Apoi teama din priviri i-a dispărut și pe față i s-a întins un zâmbet minunat.

Parcă ni s-a ridicat o povară de pe umeri. Isaac a sunat-o pe Eliza și i-a repetat tot ce spusese tatăl lui, în timp ce bunicii lui pregăteau camera de oaspeți, căutau prosoape și articole de toaletă pentru mine și mă ajutau să fac patul. Am încercat să le spun de câteva ori că mă descurcam și singură, dar nu părea să corespundă ideii lor de ospitalitate. Am remarcat cât de mult îi obosise ziua. Își arătau vârsta,

iar mișcărilor molcome îmi spuneau cât de multă nevoie de somn aveau.

Le-am urat noapte bună, înainte să mă pun pe mine tricoul adus de Mary din camera lui Isaac și să mă bag în pat. Eram stoarsă din cauza grijilor pentru familia lui Isaac și totuși bucuroasă că avusesem ocazia să fiu aici pentru el. Și nu doar pentru el, ci pentru toată familia lui. Pentru Theodore, Mary, Ariel, Levi și Ivy. Toți îmi erau dragi, și era un sentiment complet nou pentru mine. Cu câteva luni înainte, nu lăsasem niciodată atâtea persoane deodată să se apropie de mine. Dar acum puteam. Acum puteam să spun că, indiferent cât de rea era situația, se rezolva. Și voiam să fac totul să le fiu alături și în următoarele săptămâni, dacă aveau nevoie de mine. Cu gândul acela în minte, m-am întors pe o parte și am ațipit.

M-am trezit ceva mai târziu, când s-a deschis ușa. Am clipit dezorientată și m-am frecat la ochi. Era beznă și am recunoscut cu greu dulapul și perdeaua, dar și silueta care se furișa pe ușă. Din câțiva pași, Isaac a ajuns lângă mine. Mi-am ținut respirația când s-a întins lângă mine, în patul micuț. Doar după ce mi-am dat seama că nu visam am reușit să ridic nițel pilota, ca să se strecoare sub ea. Corpul lui cald era atât de aproape de al meu, că abia îndrăzneam să respir.

– E totul OK? am șoptit.

M-a înconjurat cu brațul și m-a tras mai aproape de el, până când am simțit cum i se ridica și îi cobora pieptul, la spatele meu.

– Acum e mai bine.

Voiam să îi spun atât de multe. Să îl întreb. Dar nu era momentul. Așa că mi-am pus un braț peste ale lui și l-am ținut strâns.

Capitolul 35

A doua zi, atmosfera era la fel de încordată ca înainte, dar toată lumea făcea eforturi ca cei mici să nu o simtă. I-am ajutat pe Mary și pe Theodore să pregătească micul dejun și să ungă sendvișurile pentru școală, în timp ce Isaac încerca să o încurajeze pe Ariel. Dormise foarte prost.

I-am urmărit pe cei doi. Ariel amesteca fără chef prin scrob, în timp ce Isaac îi vorbea încet și a reușit să o convingă, nu știu cum, să mănânce puțin. Era o greșeală să crezi că nu ar fi afectați copiii de ce se petrecea în jurul lor. Dimpotrivă, erau foarte sensibili la emoții și stări. Asta știam din experiență. Îmi dădusem seama, cândva, că era ceva în neregulă, cu mult înainte să-mi spună mama că tata era bolnav și că nu se va mai face bine.

După micul dejun, Isaac și cu mine am mers direct la spital. N-a zis mare lucru pe drum, dar l-am lăsat în pace pentru că am simțit cât era de preocupat. Când am coborât din mașină fața lui era cenușie și a străbătut atât de repede parcare, că mi-a fost greu să îl urmez pe polei.

La recepție am fost întâmpinați de o asistentă prietenoasă.

– Am venit să o vedem pe Deborah Grant, am spus eu, pentru că știam că Isaac nu era capabil să scoată niciun cuvânt.

Ne-a explicat scurt cum să ajungem la lifturi și unde anume trebuie să coborâm la etajul al treilea. Respirația lui Isaac a devenit tot mai alertă, pe măsură ce ne apropiam de

rezervă, și aș fi vrut să îl iau de mână, dar nu îndrăzneam. Nu știam de ce avea nevoie acum.

– Aici e, am zis, când ne-am oprit în fața ușii.

Isaac s-a uitat la ușa bleu de parcă dincolo de ea l-ar fi așteptat condamnarea la moarte. A înghițit cu greu și s-a uitat la vârfurile bocancilor.

– Rahat, a murmurat.

– Putem să-i așteptăm pe bunicii tăi, dacă preferi, am zis încet.

A clătinat din cap.

– Mi-e teamă doar c-o să încep să plâng ca un băiețel. N-are nimeni nevoie de asta acum.

– Dar nu e nimic rău în asta, Isaac.

– Dar vreau să fiu puternic pentru ea, a zis el încet.

– Oricum ești, i-am spus cu blândețe. Dacă nu, atunci mă ai pe mine. O să fiu puternică pentru tine.

Isaac m-a privit. Am avut impresia că mai voia să spună ceva, dar a încuviințat doar. A închis ochii, a inspirat adânc și a bătut la ușă.

Am auzit un scaun alunecând pe podea și niște pași înceți, apoi ușa s-a deschis și a apărut tatăl lui Isaac. Și-a văzut fiul și a părut indecis dacă să îl îmbrățișeze sau nu. În cele din urmă s-a dat la o parte și ne-a lăsat să intrăm.

– Tocmai s-au terminat vizitele medicale, a spus el. Am ezitat o secundă, pentru că nu eram sigură dacă era cazul să mă aflu și eu aici, dar Jeff mi-a făcut un semn scurt din cap.

Am intrat lângă Isaac și l-am auzit ținându-și respirația.

Am făcut la fel când am văzut-o pe Debbie.

Avea chipul roșu cu violet, iar unul dintre ochi era atât de umflat încât nu prea mai avea formă de ochi. Avea

buzele sparte, iar pe ele se uscaseră deja cruste groase de sânge. Pe un picior avea un ghips imens, agățat de tavan, și în braț o perfuzie. Într-o parte a patului atârna o pungă pentru urină, în care păreau să se fi adunat firicele de sânge. Țiuitul regulat al aparatului de monitorizare era singurul zgomot din încăpere.

Mi-am dat seama că Isaac își înfipsese degetele în brațul meu doar când a început să mă doară. Dar n-am zis nimic. Îi promisesem că voi fi puternică pentru el.

– Până acum a trecut cu bine peste toate, a zis Jeff încet. Medicii spun că toate rănilile se vor vindeca în patru până la șase săptămâni. În schimb... Vocea i s-a spart și a fost nevoie să-și dreagă glasul.

Isaac a încremenit lângă mine.

– În schimb, ce?

Jeff și-a trecut mâinile peste față.

– Cred c-ar trebui să te așezi.

– În schimb, ce, tată?

Jeff a expirat. Se vedea că se lupta din greu să își păstreze cumpătul.

– A făcut câteva teste de dimineață. Se pare că ar exista posibilitatea să fi suferit leziuni cerebrale.

Isaac mi-a dat drumul brusc.

– Ce?

– Vor ști cu siguranță doar când se trezește

– Ce înseamnă asta? a întrebat Isaac, cu vocea tremurând. Se poate să nu mai fie... ca înainte?

Jeff a ezitat o clipă, dar apoi a încuviințat.

– Improbabil, dar există un risc.

Am văzut cum și-a strâns Isaac mâinile în pumni, ca să nu îi mai tremure.

Jeff a văzut și el.

– Reușește ea, a zis el răgușit, dar când Isaac nu a reacționat, a făcut un pas spre el.

– Îmi pare rău, tată, a îngăimat Isaac, luându-și privirea de la mama lui. Îmi pare foarte rău.

Jeff a clătinat din cap.

– Nu ai de ce, Isaac.

– Eu... Dacă e... Dacă e să fie așa, a spus Isaac, respirând neregulat, dacă e să nu mai fie sănătoasă, o să preiau eu ferma. O să fac totul pentru voi, tată, doar să nu mai fi supărat pe mine, te rog...

Chipul tatălui său s-a îndurerat și, în clipa următoare, și-a luat fiul în brațe și l-a strâns tare. Isaac a continuat să vorbească, dar cuvintele i s-au pierdut în umărul tatălui său.

– Nu trebuie să preiei ferma decât dacă vrei, Isaac, a zis Jeff. Și nu sunt supărat pe tine din cauza asta.

Nu mi-aș fi dorit niciodată să asculte cineva conversațiile mele cu Riley, așa că am deschis cu grijă ușa și m-am strecurat afară. Acolo, m-am așezat pe cel mai apropiat scaun și am încercat să mă lupt cu panica.

Dacă mama lui Isaac nu își revenea complet?

Dacă avea nevoie de îngrijire pentru tot restul vieții? Cum s-ar fi descurcat cei din familie? Nu doar personal, ci și financiar? Cum puteau îndura asta Levi, Ariel și Ivy?

Sau Isaac?

După o vreme, ușa s-a deschis și Jeff a ieșit pe hol. S-a uitat în jur. M-am ridicat imediat și m-am dus la el.

– E totul OK?

A încuviințat scurt și și-a frecat fața.

– Sunt doar foarte obosit și aș vrea să-mi iau o cafea.

– Pot să-ți aduc eu, m-am oferit.

A clătinat din cap și a făcut semn cu bărbia spre cameră.

– Mă descurc. Cred că... are nevoie de tine.

– Sigur, am zis repede.

Când am intrat înapoi în cameră și am închis încet ușa în urma mea, l-am văzut pe Isaac cu ochii înroșiți. Se așezase pe un scaun lângă pat și își pusese mâna deasupra mâinilor mamei sale.

Fără să spun un cuvânt, m-am apropiat de el. M-a privit derutat, trist, complet distrus. Și-a sprijinit capul de soldul meu. L-am luat cu un braț de după umeri și cu mâna cealaltă am început să îl mângâi pe cap. Am început să îi șoptesc promisiuni despre care speram că se vor adevăra.

Următoarele zile m-au stors de puteri. Am încercat să învăț pentru examene, să ajut la galerie și să fiu acolo pentru Isaac, care se gândea numai la mama lui. Ea nu se trezise nici după șase zile și îl simțeam că era pe punctul să o ia razna.

Dawn și Gian m-au ajutat să îl distrag pe Isaac. Dawn l-a târât la cursuri, iar Gian i-a făcut rost de mâncare și a organizat maratoane de gaming în locuința lor.

La fix o săptămână după accidentul lui Debbie, m-a sunat Al să mă întrebe dacă aș putea prelua, pentru o vreme, tura de seară la restaurant. Înlocuitorul lui Isaac nu rezistase, iar el nu reușea să găsească atât de repede pe altcineva. Am fost de acord, fiindcă știam că-l lăsasem cu pantalonii în vine de azi pe mâine.

Nu crezusem însă că va trebui să împart tura cu nepoata lui Al. Indiferent ce-mi spusese Isaac la club, văzusem cu ochii mei cum flirtase cu el. Și aici, la restaurant, și la club, iar numai gândul ăsta făcea să mi se ridice părul la ceafă.

Totuși, trebuia să las seara aceea în urmă. Reușisem eu și lucruri mai dificile.

Când am intrat în restaurant era deja la bar și împăturea șervețele.

– Hei, am zis, ridicând scurt mâna, în semn de salut.

– Salut! Tu ești Sawyer, nu? a întrebat ea curioasă și a pus șervețelele deoparte, ca să-mi întindă mâna. Eu sunt Alice.

– Salut, am zis, și m-am străduit să nu îi strivesc mâna.

– Unchiul meu mi-a zis că îi vei ține locul lui Isaac. A pățit ceva, nu? Al a zis că e vorba despre familia lui, a trăncănit, fără să se lase influențată de privirea mea sceptică. Doamne, sper că îi merge bine.

– Ținând cont de circumstanțe, am zis, vag. Eram ușurată că nu știa nimic. Isaac nu îi povestise.

– Da, însă reușim noi și fără Isaac, mi-a făcut ea cu ochiul. Și, firește, cu Roger, care îmi pregătește chiar acum o friptură, în spate. Dar să nu-i zici unchiului Al, te rog. Adică bineînțeles că-i poți spune, dar nu e nevoie... Știi ce vreau să zic. Isaac mi-a povestit că studiezi fotografia. Mi se pare foarte interesant. Eu sunt uneori model pentru un fotograf și e tare amuzant. Îți pot povesti, că doar avem timp, și...

Cuvintele ei se revărsau în cascadă. Nu avea nicio limită și îmi era dificil să o urmăresc, pentru că vorbea foarte repede și schimba abrupt subiectul. Și n-a încetat deloc, toată seara. Nici când au început să intre clienții, nici în timp ce lucra, nici când mă privea pregătind băuturi sau ștergând pahare.

Nu s-a oprit.

M-am întrebat cum reușea Isaac să lucreze cu ea. A fost cea mai lungă tură pe care o făcusem vreodată la

restaurant. Când și-a scos șorțul și l-a agățat în dulapul lui Isaac, apoi și-a luat în sfârșit la revedere de la mine, eram terminată. Îmi imaginam deja cum mă prăbușesc în pat și mă bucur de liniște, când mi-am aruncat privirea la telefon și am încremenit.

Aveam trei mesaje necitite. Și un apel ratat. Toate de la Isaac.

Mi-a stat inima și am deschis mesajele cu degetele tremurând.

De ce nu răspunzi?

Sună de parcă ar fi rău, dar nu e! Am vești bune!

Și ultimul:

Nu mai țin pentru mine. S-a trezit mama. E totul bine.

Am citit încă o dată mesajul. Și încă o dată. Inima îmi bătea în gât și dintr-odată am simțit că trebuia să îl văd pe Isaac.

Am scris cât de repede am putut:

Unde ești?

A venit și răspunsul, în 30 de secunde.

Acasă. Tocmai m-am întors de la spital.

Stai pe loc.

Afară era atât de frig că am ajuns la clădirea în care locuia Isaac complet înghețată. Am sărit câte două trepte odată.

A trebuit să bat doar de două ori la ușă înainte să îmi răspundă, zâmbind. În clipa următoare m-a luat în brațe și m-a ridicat.

– Medicii zic că e pe drumul cel bun. Și va veni acasă în mai puțin de o săptămână. Vine acasă, Sawyer! a spus el, entuziasmat, și mi s-a părut mult mai viu decât în ultimele

zile. Am simțit o imensă ușurare. Mi-am îngropat fața în scobitura gâtului său și i-am inspirat mirosul familiar.

– Grozav, Isaac. Atât de grozav, am murmurat și m-am bucurat de senzația brațelor lui în jurul corpului meu.

– Nu? M-a lăsat din nou jos. Apoi s-a încruntat. În clipa următoare s-a aplecat și mi-a mirosit părul. Miroși a friptură.

Am încuviințat.

– Am luat o tură azi.

– Ai luat o tură? Pe lângă tot ce ai de făcut?

Am aprobat și m-am frecat la ochi cu mâinile reci.

Isaac m-a privit de parcă tocmai atunci și-ar fi dat seama cine se afla în fața lui.

– De ce ai făcut asta?

– Pentru că te...

Ah, *fuck*.

Nu era momentul.

Nu era momentul să îmi mărturisesc sentimentele. Era cel mai prost moment. Aproape că-mi scăpase în mijlocul holului, încă înghesuită în haina groasă, cu nasul picurând și mâinile înghețate.

Privirea lui Isaac s-a întunecat.

– Pentru că mă ce?

– Nimic. Sunt obosită. Mai aveți mâncare? Gian e acasă? am întrebat repede și mi-am scos haina și o cizmă.

Înainte să o pot scoate pe a doua, Isaac m-a luat de braț și m-a tras spre el. Aproape, până când fața mea a ajuns la câțiva centimetri de a lui. I-am privit luminile nesigure din ochi, în timp ce-mi punea cealaltă mână pe spate.

– Pentru că mă ce, Sawyer? a repetat el întrebarea.

Am expirat încet.

– Pentru că ai nevoie de ajutorul meu și vreau să îți fie bine.

– De ce? m-a întreat el, de parcă ar fi așteptat alt răspuns.

– Pentru că îmi place să mă chinui. Sincer, alt cuvânt decât „tortură” nu poate exista pentru pălăvrăgeala lui Alice. I-am evitat privirea, dar când a răs încet, m-am simțit mai bine. Cum naiba ai putut-o scoate la întâlnire?

– Ți-am zis deja că nu a fost o întâlnire. E nouă în oraș și mi s-a făcut milă, pentru că nu are prieteni. În plus, mi s-a părut suficient de simpatică să o combin cu Gian. Sincer, chiar ai crezut că aș putea trece atât de ușor peste noi, să caut pe altcineva cât ai zice pește?

Am ridicat din umeri.

– Ați flirtat.

– Ce? a întreat el uimit. Când am flirtat cu cineva?

– Când am fost ultima dată la restaurant, i-ai legat șorțul.

A ridicat un colț al gurii.

– Și tu i-ai legat șorțul lui Roger de multe ori.

– Și ai ajutat-o să coboare de pe scară.

Mi-am dat seama și eu cât de aiurea suna, dar nu m-am putut abține.

Nu m-am putut abține pentru că eram atât de îndrăgostită de el încât mă înnebunea.

– Jur că nu a fost vorba despre așa ceva. Sau că ar fi. N-aș putea niciodată..., a clătinat el din cap.

– M-am gândit serios... Adică... Una ca ea ar fi mult mai bună pentru tine, am zis neputincioasă.

M-a strâns mai tare.

– Nu există nimeni mai bun pentru mine decât tine, Sawyer. Nimeni.

Îmi venea încă greu să cred că asta simțea. Și că o spunea, deși viața noastră era haos. Dar, între timp, ceva se schimbase. Acum *voiam* să îl cred. *Voiam* să fiu cea potrivită pentru el. Și dacă învățasem ceva în ultimele săptămâni, era că nu îmi puteam imagina viața fără el.

– Te iubesc, am turuit.

Aveam încă o cizmă udă în picior, miroseam a friptură și îmi curgea nasul. Dar mi-era totuna.

– Ce? a croncănit Isaac.

– Știu că nu este cel mai bun moment să-ți spun asta. Nu arăt bine, și nici holul vostru nu e deosebit de romantic... nici măcar după standardele mele. Dar, am ridicat din umeri, te iubesc, Isaac. Chiar foarte mult.

M-a sărutat.

Gura lui s-a lipit de a mea, cu buzele desfăcute, iar limbile ni s-au întâlnit și mi-am înăbușit un icnet. Îmi fusese atât de dor de el! Și-a trecut mâna prin părul meu și m-a tras atât de aproape de el, cu cealaltă, că abia mai puteam respira. Dar și respiratul era, la fel ca țopăitul într-o cizmă sau nasul care curgea, o chestie ne semnificativă, câtă vreme nu se oprea.

– Și eu te iubesc atât de mult, a zis, și a continuat să mă sărute.

Isaac mă iubea.

Mă *iubea*.

Și eu îl iubeam pe el.

Ce nebunie mai era și asta?

– Trebuie să vorbim, am zis printre săruturi, dar Isaac a clătinat din cap și și-a frecat nasul de al meu.

– Măine. Poimăine. Cândva, a murmurat el și mi-a sărutat, printre cuvinte, gâtul și maxilarul. Mi-a mușcat scobitura gâtului și a supt locul, în timp ce îmi aruncam a doua cizmă din picior. M-a ridicat în brațe și i-am înconjurat talia cu picioarele. Ne-am sărutat atât de pasional, că ni s-au ciocnit dinții și i-au alunecat ochelarii. I-a ridicat, i-a scos și i-a lăsat să cadă pe podea. Am neapărată nevoie de lentile de contact, a murmurat el, cu buzele pe gâtul meu.

– Nici nu se pune problema, am răspuns eu, mângâindu-i părul. Îmi fusese tare dor de felul în care se simțeau buclele lui între degetele mele. Și tot restul.

Purtându-mă prin locuință, a ridicat o sprânceană.

– Deci îți plac ochelarii mei.

I-am sărutat colțurile gurii și maxilarul.

– Prefă-te că nu știi.

– De aceea m-ai sărutat prima dată, a zis el, rânjind, și a închis ușa după noi.

M-am uitat în ochii lui. I-am conturat chipul cu degetele mele și m-am întrebat dacă subconștientul meu știuse atunci că locul nostru era împreună.

Următorul nostru sărut a fost lent și plin de pasiune, ca o melodie bună, care-ți dă fiori și te face să-ți dorești mai mult. Așa cum era totul la Isaac, chiar dacă avusesem nevoie de timp să accept asta. Dar acum, când eram aici, în brațele lui, cu șoptele lui în ureche, care mă asigurau că eram totul pentru el, la fel ca el pentru mine, mă întrebam cum de fusese posibil să mă îndoiesc cândva.

Voiam să-l pun pe repeat, momentul ăsta superb, și să îl reiau în mintea mea până când n-ar mai fi fost loc decât pentru el. Pentru că simțeam *total*, și nu mă înspăimânta deloc.

Epilog

Trei săptămâni mai târziu

Galeria era plină ochi, dar tot am reușit să văd cum s-a strecurat Levi printre oameni, a alergat direct spre Kaden și l-a lovit cu putere în fluierul piciorului. Mi-am ascuns zâmbetul în spatele paharului cu șampanie.

– Am înțeles bine? mi-a șoptit Isaac în ureche. L-ai mituit pe fratele meu cu ciocolată ca să-l lovească pe Kaden?

M-am întors spre el, zâmbind.

– Copiii sunt minunați.

Isaac a scuturat din cap și mi-a înconjurat talia cu brațul.

– Ești imposibilă.

– Mă iubești.

Privirea lui a devenit delicată.

– Adevărat. Și încă cum.

Mi-a sărutat dulce buzele.

– Câhhh, a făcut Ariel și s-a prefăcut că vomită.

OK. Poate nu erau chiar atât de grozavi copiii. Chiar în clipa aceea s-a întors și Levi și a întins mini-mâna după plată. Am scos batonul din buzunar și, chiar înainte să i-l dau, mi l-a smuls din mână și a alergat la tatăl lui, care stătea ceva mai încolo și vorbea cu Robyn.

Era vernisajul expoziției de Crăciun, iar Robyn și Pat selectaseră și câteva dintre lucrările mele. Erau imprimare pe pânze de mari dimensiuni și atârnav în colțul meu preferat: pe zidul de cărămidă luminos din spate. Nu îmi venea să cred că participam la o expoziție și că oamenii plătiseră ca să-mi vadă fotografiile. Era supranatural. Și foarte incitant.

- Unde este poza mea? a întrebat Ariel a treia oară.
- Hai să ți-o arăt.

Ariel m-a luat de mână și m-a lăsat să o duc prin galerie, pe lângă Angel Whittaker care mi-a zâmbit în timp ce îi povestea cuiva despre sculpturile sale reprezentate în fotografiile mele, ce atârnav pe zidul din spatele ei. Arăta foarte mândră și senzația m-a cuprins și pe mine.

Când am ajuns în spatele galeriei, i-am descoperit pe Dawn, Spencer, Allie și Scott privind-mi fotografiile. Am ezitat puțin, apoi m-am apropiat de ei.

– Iată-te, i-am zis încet lui Ariel și am arătat spre fotografia sa alb-negru, în care purta ochelari de soare și poza ca un model.

– A ieșit atât de cool, Sawyer! a chițăit ea și s-a smuls din mâna mea. S-a postat în fața fotografiei și a atins-o atentă cu o mână. Apoi a imitat poza.

Toată lumea a râs.

– Stai așa, am zis repede și am scos telefonul din geantă. Am deschis aplicația pentru cameră și i-am făcut o poză cu fotografia în fundal. I-o trimitem mamei tale, ce zici?

A rânjit, iar eu m-am lăsat pe vine, ca să vadă cum îi trimiteam mesajul lui Debbie. În timp ce restul familiei Grant se prezentase la expoziție, ea rămăsese acasă, în pat. Pentru Debbie, care era ca Isaac și găsea mereu ceva de făcut la fermă, ultimele trei săptămâni fuseseră un iad. Dar

chiar dacă se simțea mult mai bine și deja se putea ridica singură, avea nevoie de luni de zile să se însănătoșească.

– Fotografiiile sunt cu totul altfel decât mi le-ai prezentat, a spus Dawn.

Erau cinci. Una cu Ariel, una cu Mary și cu Theodore... și trei cu Isaac. Cea cu el și bunica lui, dansând, cea cu el și Ivy la pian și fotografia mea preferată, cea în care se uita la cer, râzând.

– Mi se par atât de frumoase. Dacă voi avea vreodată nevoie de fotografii, te voi ruga pe tine să le faci, Sawyer, a zis Allie.

Am privit-o surprinsă, în timp ce Dawn se uita la mine.

– Da, sigur, am răspuns.

Aș fi făcut la fel și dacă nu mă supraveghea Dawn. Nu mai aveam nicio problemă cu Allie și nici cu Kaden, cu care îmi făceam încă antrenamentele. Aproape că ne împrietenisem. Dawn nu mai trebuia să mă oblige să ies cu ei, la final de săptămână.

– Și eu vreau fotografii! Aș prefera nud. Am nevoie pentru profilul meu de dating, a zis și Scott, și eu am bătut din palme.

– Serious? Chiar am nevoie de cineva care să pozeze nud semestrul viitor.

Scott a rânjit. Și el era ceva mai bine. Uneori, când credea că nu îl vede nimeni, dacă priveai atent, mai descopereai rămășițe din suferința prin care trecuse. Dar când am discutat între patru ochi, m-a asigurat că se simțea mult mai bine.

Mi-a întins mâna și i-am strâns-o, înainte să comenteze Dawn ceva. Am auzit-o oftând, apoi spunând:

– Ce naiba caut eu aici?

– Pentru ce a fost strângerea de mână? a întrebato Isaac de lângă mine; m-am întors spre el, înconjurându-i gâtul cu brațele.

– Nu mai trebuie să pozezi nud, Isaac Theodore. Scott a declarat deja că dorește să preia rolul.

Isaac a scos un suspin ușurat. Peste umăr, i-a zis lui Scott:

– Mersi. Sincer. Îți rămân dator.

– Și tu ai putea poza nud liniștit, a zis Scott, plin de solitudine.

– Așa zice și Sawyer. Eu sunt singurul căruia i se pare o idee groaznică.

– Dacă aș vrea, te-aș convinge. Știi, nu? l-am întrebato încet și m-am dar puțin în spate, ca să îl pot privi în ochi.

Avea o privire amuzată.

– M-ai putea convinge să fac orice. Dar ce e mai rău e că știi asta și joci murdar.

Am răs și m-am ridicat pe vârfuri, ca să îl sărut.

– Încetați să mai fiți adorabili, ca să vă pot face poză, ne-a întrerupt Dawn, cu mobilul ridicat.

Nu voiam să zâmbesc pentru poză, așa că mi-am privit iubitul. Mă fascina, ca de fiecare dată, cât de sigur pe sine devenise. Stătea drept, iar zâmbetul lui era deschis. Se vedea că era fericit. Eram atât de mândră de el. Și nu voiam să mai schimb vreodată ceva la el.

Mai ales faptul că se înroșea ca sfecla când i se șopteau lucruri perverse la ureche. Azi făcusem asta deja de șase ori și mă pregăteam de a șaptea, când au apărut tatăl și bunicii lui.

Am luat imediat puțină distanță.

– Am văzut că tocmai ce-ați făcut o poză, a spus Theodore, și a ridicat aparatul lui cam vechi. Am vrea să facem și noi o poză de familie, dacă e în regulă.

– Da, sigur, am spus, și i-am întins mâna să îmi dea aparatul.

A clătinat din cap.

– Tu vei fi cu noi în poză, Sawyer. Este expoziția ta. În plus, faci parte din familie.

Cuvintele lui m-au luat pe nepregătite. Am amuțit. Am rămas pe loc, urmărind cum Theodore îi întindea aparatul lui Dawn, care se îndepărta de noi. Tatăl lui Isaac i-a pus pe Ariel și pe Levi în fața noastră, iar Mary a ridicat-o în brațe pe Ivy.

Stăteam chiar în mijloc, cu brațul lui Isaac în jurul taliei. Tatăl lui s-a postat lângă noi, iar Dawn a zis tare:

– Spaghete bolognese!

Am simțit un junghi în piept.

Nu fusesem niciodată înconjurată de oameni cu sentimentul că mă integrez cu adevărat. Dar acum... eram aici. Cu oameni care însemnau ceva pentru mine. Și pentru care eu aveam importanță. Am simțit buzele lui Isaac pe tâmplă și inima mi s-a încălzit.

Eram *acasă*.

Mulțumiri

Feel Again m-a făcut să mă urc pe pereți. Sawyer și Isaac nu mi-au făcut deloc ușoară misiunea de a le spune povestea, dar acum, când o țin în mână, sunt nespuse de fericită.

Mii de mulțumiri lui Stephanie Bublely, care nu doar că mi-a servit eroid de lector, ci a fost și prima cititoare a manuscrisului. Mulțumesc că ai despiciat firul în patru și m-ai ajutat să recompun povestea pe care voiam să o spun. Ești Yoda-ul meu personal. Mă bucur enorm de următoarele proiecte la care vom lucra împreună!

Un mare „mulțumesc” către Gesa Weiß și Kristina Langenbuch Gerez, pentru că sunt cel mai tare duo argentinian din lume.

Mulțumesc, Kim, Laura, Bianca, Caro și Yvo pentru cuvintele frumoase și încurajările din timpul procesului de scriere.

Un „mulțumesc” uriaș și pentru toți oamenii din culise, în special pentru Sandra Krings, de la producție, care respectă toate termenul. În plus, mulțumesc întregii echipe de la LYX, care face tot posibilul ca toți cititorii mei să își capete cărțile. Mă bucur enorm că lucrez cu voi.

O îmbrățișare strânsă pentru fetele mele de la universitate: Jenny, Jasmin, Elisa, Theresa, Ilka, Mandy și Xiaoyu (și restul grupei C). Mulțumesc pentru vânătorile de cărți împreună. Sunteți cele mai bune colege pe care și le-ar putea dori cineva. În plus, mulțumesc prietenelor mele, Wiebke, Eda și Derya, pentru că sunt mereu alături de mine.

Mulțumesc familiei mele, care mă susține necondiționat, și care-mi este alături cu vorba și cu fapta. Soțului meu, Christian - ești cel mai tare! Pisicilor - sunteți cele mai adorabile.

Și tuturor cititorilor:

Sunteți minunați. Indiferent ce haine purtați, indiferent ce și cu cine faceți și indiferent ce spun alții despre voi. Sper că știți asta.

Mulțumesc că ne-ați însoțit, pe mine și gașca Again, în Woodhill. Oriunde ar duce drumul nostru, mă bucur să vă am alături de mine!